

פרק 1

יום בלתי סביר בעליל

מתחת לאור הירח מנצנץ חלקיק קטן של כסף, שבריר של קו...

(גלימות שחורות, נפילה)

...ליטרים של דם נשפכים, ומישהו צועק מילה בודדת.

הקירות מכוסים כליל בארונות ספרים. בכל ארון שישה מדפים, שמגיעים כמעט עד לתקרה. חלק מהמדפים מלאים עד להתפקע בספרים בכריכה קשה: מדעים, מתמטיקה, היסטוריה ועוד. במדפים אחרים ניצבות שתי שכבות של ספרי מדע בדיוני בכריכה רכה, כאשר שכבת הספרים האחורית מונחת על קופסאות טישו ישנות או על קורות עץ כדי שיהיה ניתן לראות את השכבה האחורית מעל זו שלפניה. וזה עדיין לא מספיק. הספרים נשפכים אל השולחנות ואל הספות ויוצרים ערמות קטנות מתחת לחלונות.

זהו סלון הבית שבו גרים הפרופסור הנכבד מייקל ורס-אוואנס ואשתו פטוניה אוואנס-ורס ובנם המאומץ הארי ג'יימס פוטר-אוואנס-ורס.

על שולחן הסלון מונחים מכתב ומעטפה לא מבוילת עשויה נייר קלף צהבהב, הממוענת אל **מר ה. פוטר** בדיו שצבעה ירוק אזמרגד.

בין הפרופסור לאשתו מתנהלים חילופי דברים חריפים, אבל הם אינם צועקים. צעקות אינן דבר תרבותי, בעיני הפרופסור.

"את מתלוצצת," אמר מייקל לפטוניה. נימת דיבורו העידה שהוא דווקא חושש מאוד שהיא רצינית.

"אחותי הייתה מכשפה," חזרה פטוניה על דבריה. היא נראתה מפוחדת, אבל עמדה על שלה. "בעלה היה קוסם."

"זה מגוחך!" אמר מייקל בחריפות. "הם היו בחתונה שלנו – הם ביקרו אותנו בחג המולד –"

"אמרתי להם שאסור שתדע," לחשה פטוניה. "אבל זה נכון. ראיתי דברים –"

הפרופסור גלגל את עיניו. "יקירתי, אני מבין שאת לא מכירה את הגישה הספקנית. ייתכן שאינך מבינה עד כמה קל לקוסם מיומן לזייף את מה שנראה כבלתי אפשרי. זוכרת איך לימדתי את הארי לכופף כפיות? אם זה נראה כאילו הם תמיד מצליחים לנחש מה את חושבת, זה משהו שנקרא קריאה קרה –"

"זה לא היה כיפוף כפיות –"

"מה זה היה, אם כך?"

פטוניה נשכה את שפתה. "אני לא יכולה לספר לך. אתה תחשוב שאני –" היא בלעה את רוקה. "תקשיב, מייקל. לא תמיד הייתי –" היא החוותה על עצמה, כאילו כדי להצביע על חיטוביה. "לילי עשתה את זה. כי

אני... כי אני **התחננתי** אליה. שנים התחננתי אליה. לילי **תמיד** הייתה יפה יותר ממני, ואני הייתי... רעה אליה, בגלל זה, ואז היא קיבלה **קסם**. אתה יכול לתאר לעצמך איך הרגשתי? ואני **התחננתי** אליה שתשתמש במעט מהקסם הזה עליי כדי שגם אני אוכל להיות יפה, כדי שאפילו אם לא אוכל לקבל קסם, שלפחות אהיה יפה."

דמעות החלו להיקוות בעיניה של פטוניה.

"ולילי כל הזמן סירבה והמציאה את התירוצים הכי מגוחכים, כמו שהעולם ייחרב אם היא תהיה נחמדה לאחותה או שקנטאור אמר לה לא לעשות את זה – דברים מגוחכים לגמרי, ושנאתי אותה בגלל זה. ובשסיימתי ללמוד באוניברסיטה יצאתי עם איזה בחור אחד, ורנן דרסלי. הוא היה שמן והיה הבחור היחיד שהיה מוכן לדבר איתי. והוא אמר שהוא רוצה ילדים ושלבן הראשון שלו יקראו דאדלי. וחשבתי לעצמי, **איזה מין הורה קורא לילד שלו דאדלי דרסלי?** זה היה כאילו ראיתי את כל העתיד שלי נפרש לפניי, ולא יכולתי לעמוד בזה. וכתבתי לאחותי ואמרתי לה שאם היא לא תעזור לי אני מעדיפה כבר –"

פטוניה השתתקה.

"בכל מקרה," אמרה פטוניה בקול קטן, "היא נשברה. היא אמרה לי שזה מסוכן, ואני אמרתי לה שכבר לא אכפת לי, ושתיי איזה שיקוי והייתי חולה כמה שבועות, אבל כשהחלמתי העור שלי התנקה וסוף-סוף התמלאתי קצת... הייתי יפה. אנשים היו **נחמדים** אליי," קולה נשבר, "ואחרי זה כבר לא יכולתי לשנוא את אחותי, במיוחד אחרי שגיליתי מה הקסם שלה הביא עליה בסופו של דבר –"

"יקירתי," אמר מייקל בעדינות, "את חלית ועלית במשקל כשנחת במיטה והעור שלך התנקה מעצמו. או ששנית את התזונה שלך בגלל המחלה –"

"היא הייתה מכשפה," חזרה פטוניה ואמרה. "ראיתי בעצמי."

"פטוניה," אמר מייקל. רוגז החל להתגנב לקולו. "את **יודעת** שזה לא יכול להיות נכון. אני באמת צריך להסביר למה?"

פטוניה פכרה את ידיה. היא נראתה על סף דמעות. "אהוב שלי, אני יודעת שאני לא יכולה לנצח בוויכוחים איתך, אבל בבקשה, אתה חייב לסמוך עליי בקשר לזה –"

"אבא! אימא!"

השניים השתתקו והסתכלו על הארי כאילו שכחו שהיה אדם שלישי בחדר.

הארי נשם נשימה עמוקה. "אימא, להורים **שלך** לא היה קסם, נכון?"

"נכון," אמרה פטוניה במבט מבולבל.

"אז אף אחד במשפחה שלך לא ידע על קסמים בשלילי קיבלה את המכתב שלה. איך **הם** השתכנעו?"

"אה... אמרה פטוניה. "הם לא שלחו רק מכתב. הם שלחו גם פרופסור מהוגוורטס. הוא –" עיניה של פטוניה קפצו למייקל. "הוא הראה לנו קסמים."

"אז אתם לא חייבים לריב על זה," אמר הארי בנחישות, מתוך תקווה נואשת שהפעם, רק הפעם, הם יקשיבו לו. "אם זה נכון, אנחנו פשוט יכולים להביא לפה פרופסור מהוגוורטס ולראות את הקסם בעצמנו"

ואבא יודה שזה נכון. ואם לא, אימא תודה שזה לא נכון. בשביל זה קיימת השיטה הניסויית, כדי שלא נצטרך ליישב דברים רק באמצעות ויכוחים."

הפרופסור הסתובב והשפיל אליו מבט מבטל, כהרגלו. "נו, באמת, הארי. **קסם**, באמת? חשבתי שאתה תדע לא לקחת את זה ברצינות, אפילו אם אתה רק בן עשר. קסם הוא בערך הדבר הכי לא מדעי שקיים!"

הארי עיקם את פיו במרירות. הוא זכה ליחס טוב, כנראה טוב יותר מזה שרוב הילדים זכו לו מצד האבות הגנטיים שלהם. הארי נשלח לטובי בתי הספר היסודיים – וכשזה לא צלח, הוא קיבל מורים פרטיים מתוך המאגר האינסופי של סטודנטים מורעבים. אביו תמיד עודד אותו ללמוד כל נושא שמשך את תשומת לבו, קנה לו את כל הספרים שמצאו חן בעיניו, מימן את השתתפותו בכל תחרות מתמטיקה או מדעים שהוא התקבל אליה. הוא קיבל כל דבר סביר שביקש, למעט, אולי, קמצוץ של כבוד. הרי אי אפשר לצפות מדוקטור שמלמד ביוכימיה באוקספורד להקשיב לעצתו של ילד קטן. מקשיבים כדי "להביע התעניינות", כמובן; כך נוהג "הורה טוב" ולכן, אם אדם רואה בעצמו "הורה טוב", כך הוא נוהג. אבל לקחת ילד בן עשר **ברצינות**? אין סיכוי.

לפעמים הארי רצה לצרוח על אביו.

"אימא," אמר הארי. "אם את רוצה לנצח את אבא בוויכוח הזה, עייני בפרק שתיים בספר הראשון של **הרצאות פיינמן על פיזיקה**. יש שם ציטוט שמדבר על איך פילוסופים אומרים הרבה דברים על מה דורש המדע וזה הכול שטויות, כי החוק היחיד במדע הוא שהתצפית היא שמכריעה בסוף – שחייבים להסתכל על העולם ולדווח מה שרואים. אמממ... אני לא מצליח להיזכר בשליפה איפה אפשר למצוא משהו על איך יישוב דברים על ידי ניסוי במקום ויכוחים הוא אידיאל של המדע –"

אימא שלו השפילה אליו מבט וחייכה. "תודה, הארי. אבל –" היא הרימה שוב את ראשה והביטה בבעלה. "אני לא רוצה לנצח את אביך בוויכוח. אני רוצה ש... אני רוצה שבעלי יקשיב לאשתו, שאוהבת אותו, ויסמוך עליה רק הפעם –"

הארי עצם את עיניו לרגע. **חסרי תקנה**. שני הוריו היו חסרי תקנה.

ועכשיו הם נכנסו לאחד מהוויכוחים **האלה**, שבהם אימא שלו מנסה לגרום לאבא שלו להרגיש אשם ואבא שלו מנסה לגרום לאימא שלו להרגיש טיפשה.

"אני הולך לחדר שלי," הכריז הארי. קולו רעד במקצת. "אבא, אימא, בבקשה תנסו לא לריב על זה יותר מדי. אנחנו נדע בקרוב מה התוצאה, נכון?"

"כמובן, הארי," אמר אביו, ואמו נתנה לו נשיקה מרגיעה, והם המשיכו לריב בזמן שהארי טיפס במדרגות לחדרו.

הוא סגר את הדלת מאחוריו וניסה לחשוב.

הדבר המוזר היה שהוא **היה אמור** להסכים עם אבא שלו. אף אחד לא נתקל מעולם בשום ראייה לקסם, ולפי אימא שלו, היה בחוץ עולם שלם של קסם. איך אפשר לשמור על דבר כזה בסוד? בעזרת עוד קסם? זה נראה כמו תירוץ חשוד למדי.

היה אמור להיות לו ברור שאימא מתלוצצת, משקרת או משוגעת, בסדר הולך ועולה של נוראיות. אם אימא שלו שלחה את המכתב בעצמה, זה יסביר איך הוא הגיע לתיבת הדואר בלי בול. היה הרבה יותר סביר שמעורב בכך קצת טירוף מאשר שהיקום באמת פועל כך.

אלא שמשהו בהארי היה משוכנע לחלוטין שקסם הוא דבר אמיתי, והוא היה משוכנע בכך מהרגע שבו ראה את המכתב שלכאורה נשלח מבית הספר הוגוורטס לכישוף ולקוסמות.

הארי שפשף את מצחו והעווה את פניו. **אל תאמין לכל מה שאתה חושב**, היה כתוב באחד הספרים שלו.

אבל תחושת הוודאות המוזרה הזאת... הארי מצא את עצמו **מצפה** לכך שכן, אכן יגיע פרופסור מהוגוורטס וינופף בשרביטו ויצא ממנו קסם. תחושת הוודאות המוזרה לא עשתה שום מאמץ להגן על עצמה מפני הפרכה – לא תירצה מראש למה לא יגיע שום פרופסור או למה הפרופסור יוכל רק לכופף כפיות.

מאיפה אתה מגיע, ניבוי קטן ומוזר? הארי הפנה את המחשבה אל מוחו. **למה אני מאמין במה שאני מאמין?**

בדרך כלל הארי די הצטיין במענה על שאלה זו, אבל במקרה הספציפי הזה לא היה לו **מושג** מה המוח שלו חושב.

הארי משך מנטלית בכתפיו. לוח מתכת על דלת מזמין אנשים לדחוף אותו וידיית על דלת מזמינה אנשים למשוך בה ומה שעושים עם השערה שניתנת לבדיקה הוא לבדוק אותה.

הוא לקח דף שורות משולחן הכתיבה שלו והתחיל לכתוב.

לכבוד סגנית המנהל

הארי עצר וחשב; ואז השליך את הדף ולקח אחר והוציא עוד מילימטר של חוד מהעיפרון המכני שלו. המצב דרש קליגרפיה עדינה.

לכבוד סגנית המנהל מינרווה מקגונגל,

או לכל מאן דבעי:

לאחרונה הגיע לביתי מכתב קבלה להוגוורטס, הממוען למר ה. פוטר. ייתכן שאינך מודעת לכך שהוריי הגנטיים, ג'יימס פוטר ולילי פוטר (לשעבר לילי אוואנס), מתים. אומצתי על ידי אחותה של לילי, פטוניה אוואנס-ורס, ובעלה, מייקל ורס-אוואנס.

אני מעוניין מאוד ללמוד בהוגוורטס, בתנאי שמקום כזה אכן קיים. אמי פטוניה היא היחידה שטוענת שהיא יודעת על קיומו של קסם, והיא אינה יכולה להשתמש בו בעצמה. אבי ספקן ביותר. אני עצמי אינני בטוח. וגם אינני יודע היכן להשיג את הספרים או את הציוד המפורטים במכתב הקבלה שלכם.

אימא שלי ציינה ששלחתם נציג מהוגוורטס ללילי פוטר (או בשמה אז לילי אוואנס) כדי להוכיח למשפחתה שקסם הוא אמיתי ואני משער שגם כדי לעזור ללילי לרכוש את הציוד לבית הספר. אם תוכלו לעשות זאת עבור משפחתי, יהיה זה מועיל ביותר.

בברכה,

הארי ג'יימס פוטר – אוואנס-ורס.

הארי הוסיף את כתובתם העדכנית ואז קיפל את הנייר ושם אותו במעטפה, שאותה מיען להוגוורטס. לאחר מחשבה נוספת הוא לקח נר, טפטף שעווה על דש המעטפה ועליה הטביע, בעזרת חוד של סכין מתקפל, את ראשי התיבות הגפא"ו. אם הוא עומד לצלול אל הטירוף הזה, הוא יעשה זאת בראוי.

לאחר מכן הוא פתח את דלת חדרו וירד בחזרה לקומה התחתונה. אביו ישב בסלון וקרא ספר העוסק במתמטיקה גבוהה כדי להפגין את חוכמתו; ואמו הייתה במטבח והכינה אחת מהמנות האהובות על אביו כדי להפגין את אהבתה. לא נראה כאילו הם בכלל מדברים זה עם זה. עד כמה שוויכוחים יכלו להיות מפחידים, איכשהו **היעדר ויכוחים** היה גרוע הרבה יותר.

"אימא, זרק הארי אל הדממה המלחיצה, "אני הולך לבחון את ההשערה. לפי התיאוריה שלך, איך אני שולח ינשוף להוגוורטס?"

אמו הסתובבה מהכיוור ובהתה בו בתדהמה. "אני... אני לא יודעת, נראה לי שפשוט צריך להיות לך ינשוף קסום."

זה היה אמור להישמע חשוד ביותר, אה, אם כך אין דרך לבחון את התיאוריה שלך, אבל תחושת הוודאות המוזרה שפשטה בהארי הייתה מוכנה להסתכן אף יותר.

"טוב, המכתב הגיע לכאן איכשהו, אמר הארי, "אז אני פשוט אנופף בו בחוץ ואצעק 'מכתב להוגוורטס!' ואראה אם ינשוף ייקח אותו. אבא, אתה רוצה לבוא לראות?"

אביו הניד קלות בראשו והמשיך לקרוא. **כמובן**, חשב לעצמו הארי. קסם הוא דבר בזוי שרק טיפשים מאמינים בו; אם אביו ירחיק לבת ויבחן את ההשערה, או אפילו **יצפה בבחינתה**, הוא ירגיש כאילו הוא **קושר את עצמו** אל הדבר הבזוי הזה...

רק כאשר יצא הארי מהדלת האחורית אל הגינה התחוויר לו שאם ינשוף באמת יגיע וייקח את המכתב, יהיה לו קשה לספר זאת לאביו.

אבל זה הרי לא יכול באמת לקרות, נכון? לא משנה מה המוח שלי מאמין. אם ינשוף באמת יגיע וייקח את המעטפה הזאת, יהיו לי דאגות הרבה יותר גדולות מאשר מה אבא חושב.

הארי נשם נשימה עמוקה והרים את המעטפה באוויר.

הוא בלע את רוקו.

לצעוק "מכתב להוגוורטס!" בעודך מחזיק מעטפה באוויר באמצע הגינה שלך זה... מעשה די מביך, הוא קלט פתאום.

לא. אני יותר טוב מאבא. אני אשתמש בשיטה המדעית גם אם ארגיש טיפש.

"מכתב – אמר הארי, אבל זה נשמע יותר כמו לחישה צרודה.

הארי אזר את כוח הרצון שלו וצעק אל השמים הריקים, "מכתב להוגוורטס! אפשר בבקשה לקבל ינשוף?"

"הארי?" שאל קול מבולבל של אישה, אחת השכנות.

הארי משך את ידו מטה כאילו היא עולה באש והחביא את המעטפה מאחורי גבו כאילו היא מכילה כסף מעסקת סמים. פניו התלהטו כליל מרוב בושה.

פני אישה זקנה הציצו מעל גדר החצר הסמוכה, שערה האפור בורח מהרשת המחזיקה אותו. גברת פיג, ששמרה עליו לפעמים. "מה אתה עושה, הארי?"

"שום דבר," אמר הארי בקול חנוק. "רק... בודק תיאוריה ממש מטופשת –"

"הגיע מכתב הקבלה שלך להוגוורטס?"

הארי קפא במקומו.

"כן," אמרו שפתיו של הארי לאחר זמן מה. "קיבלתי מכתב מהוגוורטס. הם אמרו שהם רוצים את הינשוף שלי עד ה-31 ביולי, אבל –"

"אבל **אין** לך ינשוף. מסכן שלי! אני לא מבינה מה הם חשבו לעצמם כששלחו לך רק את המכתב הרגיל."

זרוע מקומטת נשלחה אל מעבר לגדר ופתחה יד מצפה. הארי, שכבר בקושי חשב בשלב זה, מסר לה את המעטפה.

"פשוט תשאיר את זה לי, יקירי," אמרה גברת פיג, "ואני כבר אדאג שישלחו מישהו צ'יק צ'אק."

ופניה נעלמו מאחורי הגדר.

שתיקה ארוכה השתררה בגינה.

ואז אמר קולו של ילד, שקט ורגוע, "מה."

פרק 2

כל האמונות שלי שגויות

<הכנס כאן את ההסתייגות הסטנדרטית על זה שהארי פוטר שייך לג'יי קיי רולינג>

"מובן שזאת הייתה אשמתי. אין פה אף אחד אחר שמסוגל בכלל להיות אחראי על משהו"

"רק כדי שיהיה ברור," אמר הארי, "אם הפרופסור אכן תגרום לך לרחף, אבא, כשאתה יודע שלא חוברת לשום חוטים, זו תהיה ראייה מספקת. אתה לא הולך להתחרט ולומר שזה טריק. זה לא יהיה הוגן. אם ככה אתה מרגיש, אתה צריך להגיד את זה **עכשיו** ונחשוב על ניסוי אחר במקום."

אביו של הארי, פרופסור מייקל ורס-אוואנס, גלגל את עיניו. "כן, הארי."

"ואת, אימא, לפי התיאוריה שלך הפרופסור אמורה להיות מסוגלת לעשות את זה ואם זה לא יקרה, את תודי שאת טועה. שום דבר על זה שקסם לא עובד אם אנשים ספקניים לגביו או משהו כזה."

סגנית המנהל מינרווה מקגונגל צפתה בהארי בהבעה מבולבלת. היא נראתה מכשפתית למדי בגלימותיה השחורות ובכובעה המחווד, אבל כשדיברה היא נשמעה רשמית וסקוטית, מה שלא התאים כלל למראה הזה. במבט ראשון היא נראתה כמי שאמורה לצחוק צחוק מרושע ולשים תינוקות בתוך קדרות, אבל כל הרושם נהרס ברגע שפתחה את הפה. "האם זה מספיק, מר פוטר?" היא אמרה. "שאתחיל להדגים?"

"**מספיק?** סביר להניח שלא," אמר הארי. "אבל לפחות זה **יעזור**. בבקשה, סגנית המנהל."

"אתה יכול לקרוא לי פרופסור," היא אמרה, ואז, "**זינגארדיום לְבִיוֹסָה**."

הארי הביט באביו.

"הא," אמר הארי.

אביו הביט בו חזרה. "הא," חזר אביו.

ואז פרופסור ורס-אוואנס החזיר מבט אל פרופסור מקגונגל. "טוב, את יכולה להוריד אותי עכשיו."

הפרופסור החזירה את אביו בזהירות לרצפה.

הארי העביר יד בשערו. אולי זה היה רק החלק המוזר בו שהיה משוכנע מראש, אבל... "זה קצת מאכזב," אמר הארי. "הייתי מצפה שעדכון על סמך תצפית עם הסתברות אינפיניטסימלית ילווה באירוע מנטלי דרמטי יותר –" הארי קטע את עצמו. אימא שלו, המכשפה ואפילו אבא שלו שוב תקעו בו את המבט **הזה**. "זאת אומרת, הגילוי שכל האמונות שלי שגויות."

באמת, זה היה אמור להיות דרמטי יותר. המוח שלו היה אמור לזרוק לפח את כל ההשערות הנוכחיות שלו על היקום, שאף אחת מהן לא התירה לדבר כזה לקרות. אבל במקום זאת נראה שהמוח שלו חושב, **בסדר, ראיתי מורה מהוגוורטס מנופפת בשרביט שלה וגורמת לאבא שלך להתרומם באוויר, מה עכשיו?**

המכשפה חייכה אליהם בחביבות, נראית משועשעת למדי. "האם תרצה הדגמה נוספת, מר פוטר?"

"את לא חייבת," אמר הארי. "ביצענו ניסוי מכריע. אבל..." הארי היסס. הוא לא הצליח לשלוט בעצמו. בעצם, בהתחשב בנסיבות, הוא לא **אמור** לשלוט בעצמו. זה בסדר גמור להיות סקרן. "מה עוד את יכולה לעשות?"

פרופסור מקגונגל הפכה לחתולה.

הארי קרטע לאחור בלי לחשוב. הוא נע כה מהר עד שמעד על ערמה תועה של ספרים ונחת על אחוריו בקול חבטה רם. ידיו נשלחו מטה כדי לבלום את עצמו אך לא הגיעו בדיוק למקום הרצוי והוא חש דקירת אזהרה בכתפו כשמשקלו נחת בלי תמיכה.

החתולה המנומרת הקטנה הפכה מיד בחזרה לאישה עטוית גלימות. "אני מתנצלת, מר פוטר," אמרה המכשפה בקול כן, אף שזוויות פיה התעקלו כלפי מעלה. "הייתי צריכה להזהיר אותך."

הארי התנשם. הקול שלו יצא צרוד. "את לא יכולה לעשות את זה!"

"זה בסך הכול שינוי צורה," אמרה פרופסור מקגונגל. "שינוי צורה של אנימאגוס, ליתר דיוק."

"את הפכת לחתולה! חתולה **קטנה**! הפרת את חוק שימור האנרגיה! זה לא סתם כלל שרירותי, הוא נובע ישירות מהצורה של ההמילטוניאן הקוונטי! אם מוותרים עליו זה הורס את האוניטריות ואז מקבלים תקשורת על-אורית! וחתולים הם **מסובכים**! תודעה אנושית לא יכולה פשוט לדמיין אנטומיה של חתול שלם... ואת כל הביוכימיה של החתול, ומה עם ה**נוירולוגיה**? איך אפשר להמשיך **לחשוב** עם מוח של חתול?"

השפתיים של פרופסור מקגונגל התעקלו עוד יותר. "קסם."

"קסם לא **מספיק** כדי לעשות את זה! צריך להיות אל!"

פרופסור מקגונגל מצמצה. "זו הפעם הראשונה שמישהו קרא לי כך."

ראייתו של הארי החלה להיטשטש בשעה שמוחו התחיל להבין מה בדיוק השתבש. כל הרעיון של יקום מאוחד בעל חוקים מתמטיים סדורים, זה מה שנזרק עכשיו לפח; כל הרעיון של **פיזיקה**. שלושת אלפים שנה של פירוק בעיות גדולות ומורכבות לחלקים קטנים יותר, הגילוי שהמוזיקה של כוכבי הלכת היא אותה המנגינה של תפוח נופל, הגילוי שהחוקים האמיתיים הם אוניברסליים לחלוטין ואין להם יוצאים מן הכלל בשום מקום והם מתבטאים כמתמטיקה פשוטה השולטת בחלקיקים הקטנים ביותר, **שלא לדבר** על הגילוי שהתודעה היא המוח והמוח עשוי מנוירונים, שהמוח הוא מה שעושה את האדם **מי שהוא** –

ואז אישה אחת הפכה לחתולה והכול הלך.

מאה שאלות נאבקו על מקומן על שפתיו של הארי והמנצחת יצאה החוצה: "ו... ואיזה מין לחש זה **וינגארדיום לביוסה**? מי ממציא את המילים ללחשים האלו, ילדי גנון?"

"זה מספיק, מר פוטר, אמרה פרופסור מקגונגל בקול חד, אף שענינה ברקו בשעשוע מודחק. "אם אתה רוצה ללמוד על עולם הקסמים, אני מציעה שנסיים עם הניירת כדי שתוכל להתקבל להוגוורטס."

"טוב", אמר הארי, המום במקצת. הוא עשה סדר במחשבותיו. מצעד התבונה פשוט יצטרך להתחיל מההתחלה, זה הכול; השיטה הניסויית עדיין עמדה לרשותו, וזה היה הדבר החשוב. "אז איך אני מגיע להוגוורטס?"

צחוק חנוק נפלט מפיה של פרופסור מקגונגל, כאילו חולץ במלקחיים.

"רק רגע, הארי, אמר אביו. "זוכר למה לא הלכת לבית ספר עד עכשיו? מה בנוגע לבעיה שלך?"

פרופסור מקגונגל הסתובבה אל מייקל. "הבעיה שלו? במה מדובר?"

"אני לא יושן כמו שצריך", אמר הארי. הוא נופף בידיו בחוסר אונים. "מחזור השינה שלי הוא בן עשרים ושש שעות. בכל יום אני הולך לישון שעתיים מאוחר יותר. אני לא יכול להירדם מוקדם יותר, ולמחרת אני הולך לישון עוד יותר מאוחר. עשר בלילה, שתיים-עשרה בלילה, שתיים בלילה, ארבע לפנות בוקר, עד שאני עובר את כל השעון. אפילו אם אני מנסה להתעורר מוקדם, זה לא משנה ואני גמור כל היום. זו הסיבה שלא הלכתי לבית ספר רגיל עד עכשיו."

"אחת הסיבות", אמרה אמו. הארי נעץ בה מבט זועם.

מקגונגל פלטה המהום ארוך. "אני לא זוכרת ששמעתי אי פעם על בעיה כזאת..." היא אמרה באטיות. "אני אבדוק עם מאדאם פומפרי אם היא מכירה איזו תרופה." ואז פניה התבהרו. "לא, אני בטוחה שזאת לא תהיה בעיה – אני כבר אמצא פתרון בזמן. עכשיו ספרו לי, מבטה התחדד שוב, "מהן הסיבות האחרות?"

הארי שיגר אל הוריו מבט זועם. "אני מתנגד מצפונית לחובת נוכחות בבית ספר. אני לא צריך לסבול בגלל כישלונה של מערכת חינוך קורסת לספק מורים או חומרי לימוד באיכות אפילו מינימלית."

שני הוריו של הארי געו בצחוק למשמע דבריו, כאילו חשבו שכל זה הוא בדיחה אחת גדולה. "אה", אמר אביו בעיניים בורקות, "אז זו הסיבה שנשכת מורה למתמטיקה בשנה הראשונה שלך ביסודי."

"היא לא ידעה מה זה לוגריתם!"

"כמובן", אמרה אמו. "לנשוך אותה הייתה תגובה מאוד בוגרת לכך."

אביו של הארי הנהן. "מדיניות שקולה ביותר להתמודדות עם הבעיה של מורים שלא מבינים לוגריתמים."

"הייתי בן שבע! כמה שנים אתם עוד הולכים להזכיר את זה?"

"נכון", אמרה אמו באהדה, "אדם נושך מורה אחת למתמטיקה ולעולם לא נותנים לו לשכוח מזה."

הארי פנה לפרופסור מקגונגל. "הנה! את רואה עם מה אני צריך להתמודד?"

"סלחו לי", אמרה פטוניה ונמלטה דרך הדלת האחורית אל הגינה, שממנה נשמעו בבירור צווחות הצחוק שלה.

"לא... אמממ... לא," נראה כאילו פרופסור מקגונגל מתקשה לדבר מסיבה מסוימת, "לא תנשך אף מורה בהוגוורטס. האם זה ברור, מר פוטר?"

הארי הזעיף פנים לעברה. "בסדר, אני לא אנשך אף אחד שלא ינשך אותי קודם."

פרופסור מייקל ורס-אוואנס נאלץ גם הוא לעזוב את החדר לזמן קצר לאחר ששמע זאת.

"ובכן," נאנחה פרופסור מקגונגל אחרי שהוריו של הארי נרגעו ושבּו. "בהתחשב בנסיבות, כנראה עדיף שאמנע מלקחת אותך לרכוש את חומרי הלימוד שלך עד יום או יומיים לפני תחילת הלימודים."

"מה? למה? הילדים האחרים כבר יודעים קסמים, לא? אני צריך להתחיל לסגור את הפער כבר עכשיו!"

"תנוח דעתך, מר פוטר," השיבה פרופסור מקגונגל, "הוגוורטס בהחלט מסוגל להתמודד עם לימוד הבסיס. ויש לי חשד, מר פוטר, שאם אותיר אותך לבדך למשך חודשיים עם ספרי הלימוד שלך, אפילו ללא שרביט, אני אחזור לבית הזה ואמצא מכתש שפולט עשן סגול, מסביבו עיר נטושה ומגפה של זברות בוערות המטילות אימה על מה שיישאר מאנגליה."

אביו ואמו של הארי הנהנו בתיאום מושלם.

"אימא! אבא!"

פרק 3

השוואת המציאות לחלופות

אם ג'יי קיי רולינג שואלת אתכם על הסיפור הזה, אתם לא יודעים כלום.

"אבל אז השאלה היא – מי?"

"אל אלוהים," אמר המוזג כשהוא משקיף על הארי, "האם זה – האם ייתכן שזה –?"

הארי התאמץ מאוד להישען על הדלפק של הקלחת הרותחת, אפילו שהדלפק האמור הגיע לאזור קצה הגבות שלו. לשאלה **כזאת** הגיע הטוב שביכולתו.

"האם אני – האם ייתכן שאני – אולי – אין לדעת – אם אני **לא** – אבל אז השאלה היא – מי?"

"פלאי פלאים," לחש המוזג הזקן. "הארי פוטר... איזה כבוד."

הארי מצמץ ואז התעשת. "אכן כן. אתה חד אבחנה; רוב האנשים לא מבינים את זה כל כך מהר –"

"זה מספיק," אמרה פרופסור מקגונגל. אחיזתה בכתפו של הארי התהדקה. "אל תציק לילד, טום, כל העסק הזה חדש לו."

"אבל זה הוא?" אמרה אישה זקנה בקול רועד. "זה הארי פוטר?" היא קמה מכיסאה בקול חריקה.

"דוריס –" הזהירה פרופסור מקגונגל. המבט הזועם שהיא נעצה בכל הנוכחים היה מרתיע כל אחד.

"אני רק רוצה ללחוץ את ידו," לחשה הזקנה. היא קדה עמוקות והושיטה יד מקומטת. הארי לחץ אותה בזהירות, כשהוא מרגיש בלבול ואי-נוחות גדולים משחש אי פעם. דמעות זלגו מעיני האישה וטפטפו על ידיהם האחוזות. "הנכד שלי היה הילאי," היא לחשה לו. "מת בשבעים ותשע. תודה לך, הארי פוטר. מזל שיש לנו אותך."

"בבקשה," אמר הארי אוטומטית, ואז הפנה את ראשו ונעץ בפרופסור מקגונגל מבט מפוחד ומתחנן.

פרופסור מקגונגל רקעה ברגלה בחוזקה בדיוק כשההמולה הכללית עמדה להתחיל. הרעש שהפיקה רגלה נתן להארי נקודת ייחוס חדשה למונח "מחריש אוזניים", וכולם קפאו במקומם. "אנחנו ממהרים," אמרה פרופסור מקגונגל בקול שנשמע רגיל לחלוטין.

הם עזבו את הפאב בלי שום בעיות.

"פרופסור?" אמר הארי ברגע שהיו בחצר. הוא התכוון לשאול מה קורה פה, אבל למרבה הפלא מצא את עצמו שואל שאלה שונה לחלוטין. "מי היה האיש החיוור בפינה? זה עם העוויתות בעין?"

"מה?" אמרה פרופסור מקגונגל, שנשמעה מופתעת מעט; ייתכן שגם היא לא ציפתה לשאלה הזאת. "זה היה פרופסור קווירינוס קווירל. הוא ילמד השנה התגוננות מפני כוחות האופל בהוגוורטס."

"הייתה לי תחושה מוזרה שאני מכיר אותו..." הארי שפסף את מצחו. "ושלא כדאי שאלחץ את ידו." כמו לראות מישהו שהיה חבר, פעם, לפני שמהו השתבש נוראות... זה כלל לא היה המצב, אבל הארי לא הצליח למצוא את המילים המתאימות. "ומה היה... כל זה?"

פרופסור מקגונגל נעצה בו מבט משונה. "מר פוטר... האם אתה יודע... כמה בדיוק סיפרו לך... על האופן שבו מתו הורייך?"

הארי החזיר לה מבט יציב. "ההורים שלי בריאים ושלמים, והם תמיד סירבו לדבר על איך ההורים **הגנטיים** שלי מתו. מכך אני מסיק שזה לא היה טוב."

"נאמנות ראויה להערכה," אמרה פרופסור מקגונגל. היא הנמיכה את קולה. "אם כי קצת כואב לי לשמוע אותך אומר זאת כך. לילי וג'יימס היו חברים שלי."

הארי הפנה את מבטו הצדה, מתבייש לפתע. "אני מצטער," הוא אמר בקול קטן. "אבל **יש** לי אבא ואימא. ואני יודע שאני פשוט אאמלל את עצמי אם אשווה את המציאות הזאת ל... משהו מושלם שבניתי בדמיון שלי."

"זה נכון להפליא מצדך," אמרה פרופסור מקגונגל בשקט. "אבל ההורים **הגנטיים** שלך מתו בגבורה בעודם מגנים עליך."

מגנים עליי?

משהו מוזר לפת את לבו של הארי. "מה באמת... קרה?"

פרופסור מקגונגל נאנחה. שרביטה טפח על מצחו של הארי וראייתו היטשטשה לרגע. "מעין הסוואה," היא אמרה, "כדי שזה לא יקרה שוב עד שתהיה מוכן." ואז שרביטה הבזיק שוב וטפח שלוש פעמים על קיר לבנים...

...שבו נפער חור, אשר התפשט והתרחב ורעד עד שהפך למעבר מקושת ענקי, שחשף שורה ארוכה של חנויות עם שלטים המפרסמים קדרות וכבדי דרקונים.

הארי לא מצמץ. זה לא היה כאילו מישהו הפך פתאום לחתול.

היו סוחרים שמכרו מגפי קיפוצ ("עשויות מפלאבר אמיתי!") וגם "סכינים +3! מזלגות +2! כפות עם בונס +4!" היו משקפיים שהפכו כל דבר שמסתכלים עליו לירוק ושורה של כורסאות מרופדות עם כיסא מפלט למקרי חירום.

ראשו של הארי המשיך להסתובב, כאילו הוא מנסה להשתחרר מצווארו. זה היה כמו לעבור בפרק של חפצי הקסם בספר החוקים של **מבוכים ודרקונים מורחב** (הוא לא שיחק במשחק, אבל נהנה לקרוא את ספרי החוקים). להארי היה חשוב מאוד לא לפספס אף פריט שעמד למכירה, למקרה שהוא אחד מהשלושה הדרושים להשלמת מעגל אינסופי של לחשי **משאלה**.

ואז ראה הארי משהו שגרם לו להתרחק מסגנית המנהל, באופן לגמרי לא מודע, וללכת ישירות לתוך חנות בעלת חזית עשויה מלבנים כחולות עם שולי ארד. הוא חזר למציאות רק כשפרופסור מקגונגל נעמדה ממש מולו.

"מר פוטר?" היא אמרה.

הארי מצמץ ואז הבין מה עשה. "אני מצטער! שכחתי לרגע שאני איתך ולא עם המשפחה שלי." הארי החווה לעבר חלון הראווה, שהציג אותיות בוערות שזהרו באור בוהק ועם זאת מרוחק אשר יצר את המילים **סימסם ספרים ססגוניים**. "כשאתה עובר ליד חנות ספרים שמעולם לא ביקרת בה, אתה חייב להיכנס ולבדוק מה יש בה. זה חוק משפחתי."

"זה הדבר הכי רייבנקלו ששמעתי."

"מה?"

"שום דבר. מר פוטר, הצעד הראשון שלנו הוא ביקור בגרינגוטס, הבנק של עולם הקוסמים. הכספת של המשפחה **הגנטית** שלך נמצאת שם, עם הירושה שהשאירו לך ההורים **הגנטיים** שלך, ואתה תצטרך כסף כדי לקנות ציוד לבית הספר." היא נאנחה. "ואפשר, אולי, להסכים גם על סכום מסוים של כסף לקניית ספרים. אם כי אולי כדאי שתחכה עם זה קצת. בהוגוורטס יש ספרייה נרחבת למדי המוקדשת לנושאים קסומים. ובמגדל שבו אני חושדת מאוד שתגור יש ספרייה נפרדת, מקיפה עוד יותר. סביר להניח שכל ספר שתקנה עכשיו כבר קיים בספרייה."

הארי הנהן והם המשיכו הלאה.

"שלא תביני אותי לא נכון, זו הסחת דעת **מעולה**", אמר הארי, ראשו ממשיך להסתובב, "כנראה הכי טובה שמישהו ניסה עליי אי פעם, אבל אל תחשבי ששכחתי מהשיחה שמצפה לנו."

פרופסור מקגונגל נאנחה. "ייתכן שהורייך – או אמך בכל אופן – נהגו בחוכמה כשבחרו לא לספר לך."

"אז היית מעדיפה שאמשיך לחיות בבערותי? יש פגם מסוים בתוכנית הזאת, פרופסור מקגונגל."

"אני מניחה שזה די חסר טעם," אמרה המכשפה בקול עצור, "כשכל אחד ברחוב יכול לספר לך את הסיפור. בסדר גמור."

והיא סיפרה לו על זה שאין לנקוב בשמו, אדון האופל, וולדמורט.

"וולדמורט?" לחש הארי. זה היה אמור להיות מצחיק, אבל זה לא היה. השם בער בתחושה של קור, חסר רחמים, צלול כיהלום, פטיש מטיטניום טהור הנוחת על סדן בשר ודם. צמרמורת אחזה בהארי ברגע שאמר את המילה והוא החליט בו במקום להשתמש במונחים בטוחים יותר, כמו "אתה יודע מי".

אדון האופל השתולל בבריטניה הקסומה כמו זאב פראי ששיסע וביתר את מרקם חיי היום-יום שלה. מדינות אחרות פכרו את ידיהן אבל היססו להתערב, בין אם מאדישות אנוכית ובין אם מפחד פשוט, מכיוון שהראשונה מביניהן שהייתה מתנגדת לאדון האופל הייתה הופכת את שלוותה למטרה הבאה של שלטון האימה שלו.

(אפקט הצופה מהצד, חשב הארי, בזוכרו את הניסוי של לטן ודארלי שהראה שלאדם יש סיכוי גבוה יותר לקבל עזרה אם הוא חווה התקף אפילפטי בנוכחות אדם אחד מאשר בנוכחות שלושה אנשים. **פיזור אחריות – כל אחד מקווה שמישהו אחר יהיה הראשון לפעול.**)

אוכלי המוות הלכו בעקבות אדון האופל והיו חוד החנית שלו, אוכלי פגרים שניקרו בפצעים או נחשים שהכישו והחלישו. אוכלי המוות לא היו נוראים כמו אדון האופל, אבל הם היו נוראים והם היו רבים. ולרשותם של אוכלי המוות לא עמדו רק שרביטים; היו בשורותיהם גם הון וכוח פוליטי וסודות ששימשו לסחיטה, שתרמו כולם לשיתוק קהילה שניסתה להגן על עצמה.

עיתונאי זקן ומכובד, יֶרְמִי ויֶבֶל, קרא להעלאת מסים ולגיוס חובה. הוא זעק שזה אבסורד שהרבים משתוחחים בפחד מפני המעטים. העור שלו, רק העור שלו, נמצא ממוסמר לקיר חדר המערכת בבוקר המחרת, לצד עורותיהן של אשתו ושתי בנותיו. כולם ייחלו שמהו ייעשה, ואיש לא העז להיות זה שיציע זאת. הם ידעו שמי שהכי יבלוט יהפוך לדוגמה הבאה.

עד ששמותיהם של ג'יימס ולילי הגיעו לראש הרשימה.

ושני אלו היו הולכים אל מותם עם שרביטם בידם וללא חרטה על הבחירות שעשו, מכיוון שהם היו גיבורים אמיתיים; אלא שהיה להם ילד, בנם התינוק הארי פוטר.

דמעות נקוו בעיניו של הארי. הוא ניגב אותן בכעס או אולי בייאוש. **לא הכרתי את האנשים האלה, לא באמת, הם לא ההורים שלי עכשיו, אין טעם להיות עצוב בגללם –**

כשהארי סיים להתייפח לתוך גלימותיה של המכשפה, הוא הרים את מבטו והרגיש מעט טוב יותר בראותו דמעות גם בעיניה של פרופסור מקגונגל.

”אז מה קרה?” אמר הארי, קולו רועד.

”אדון האופל הגיע למכתש גודריק,” אמרה פרופסור מקגונגל בלחישה. ”הייתם אמורים להיות מוסתרים, אבל בגדו בכם. אדון האופל הרג את ג'יימס והוא הרג את לילי, ולבסוף הוא הגיע אליך, לעריסה שלך. הוא הטיל עליך את הקללה ההורגת, ושם זה נגמר. הקללה ההורגת עשויה משנאה טהורה ופוגעת ישירות בנשמה, מנתקת אותה מהגוף. אי אפשר לחסום אותה, ומי שהיא פוגעת בו מת. אבל אתה שרדת. אתה האדם היחיד ששרד אי פעם. הקללה ההורגת ניתזה ממך בחזרה אל אדון האופל והותירה אחריה רק את גופתו החרובה וצלקת על המצח שלך. הסיוט הסתיים והיינו חופשיים. זו, הארי פוטר, הסיבה שאנשים רוצים לראות את הצלקת שעל מצחך וללחוץ את ידך.”

סופת הבכי ששטפה את הארי כילתה את כל דמעותיו; הוא לא היה מסוגל לבכות שוב. הוא היה מרוקן.

(ובמקום כלשהו באחורי תודעתו נשמע צליל קטנטן של בלבול, תחושה שמהו לא בסדר בסיפור הזה; וזה היה אמור להיות חלק מהאמנות של הארי, לשים לב לצליל הקלוש הזה, אבל דעתו הייתה מוסחת. שהרי זהו כלל עצוב שבדיוק ברגע שבו אתה זקוק ביותר לאמנותך כרציונליסט, חזקה עליך שתשכח אותה.)

הארי התנתק ממותנה של פרופסור מקגונגל. "אני – צריך לחשוב על זה," הוא אמר בניסיון לשלוט בקולו. הוא בהה בנעליו. "אמממ... את יכולה לקרוא להם ההורים שלי, אם את רוצה. את לא חייבת לומר 'הורים גנטיים' או משהו כזה. אין בעצם סיבה שלא יוכלו להיות לי שתי אימהות ושני אבות."

שום קול לא נשמע מכיוונה של פרופסור מקגונגל.

והם הלכו יחד בדממה, עד שניצבו מול בניין לבן גדול עם דלתות ארד עצומות שמעליהן היו חקוקות המילים "בנק גרינגוטס".

פרק 4

השערת השוק היעיל

גילוי נאות: ג'יי קיי רולינג מסתכלת עליכם מן המקום בו היא מחכה, לנצח בריק בין העולמות.

הערת הסופר: כפי שאחרים העירו, הספרים המקוריים אינם עקביים בכוח הקנייה של מטבע האוניה. אני בוחר ערך עקבי ודבק בו. חמש פאונד סטרלינג לאוניה אחת לא מתיישב עם מחיר של 7 אוניות לשרביט כשיש ילדים שנאלצים להשתמש בשרביטים יד שנייה.

"השתלטות על העולם זה מונח כל כך מכוער, אני מעדיף לקרוא לזה אופטימיזציית העולם."

ערמות של אוניות זהב. גבעות של חרמשי כסף. הרים של גוזי נחושת.

הארי עמד בפה פעור ובהה בכספת של המשפחה שלו. היו לו כל כך הרבה שאלות עד שלא ידע איפה להתחיל.

מחוץ לדלת הכספת צפתה בו פרופסור מקגונגל, נשענת על הקיר כביכול באגביות, אבל עיניה היו דרוכות. טוב, זה היה הגיוני. ערמה ענקית של מטבעות זהב היא מבחן אופי טהור כל כך עד שהוא ממש ארכיטיפי.

"האם המטבעות עשויים ממתכת טהורה?" אמר הארי לבסוף.

"מה?" סינן גריפהוק הגובלין, שהמתין ליד הדלת. "אתה מטיל ספק ביושר של גרינגוטס, מר פוטר-אוואנס-ורס?"

"לא," אמר הארי בהיסח הדעת, "ממש לא, סליחה אם זה נשמע ככה, אדוני. פשוט אין לי שום מושג איך עובדת השיטה הפיננסית שלכם. אני שואל אם באופן כללי אוניות עשויות מזהב טהור."

"כמובן," אמר גריפהוק.

"וכל אחד יכול לטבוע מטבעות או שהם מונפקים על ידי מונופול שמרוויח כך סְנִיּוֹרָאז'?"

"מה?" אמרה פרופסור מקגונגל.

גריפהוק גיחך וחשף שיניים חדות. "רק שוטה יבטח במטבע שלא נטבע על ידי גובלינים!"

"במילים אחרות," אמר הארי, "המטבעות לא אמורים להיות שווים יותר מהמתכת שממנה הם עשויים?"

גריפהוק בהה בהארי. פרופסור מקגונגל נראתה מבולבלת.

"זאת אומרת, נניח שהייתי מגיע לפה עם טון של כסף טהור. היו יכולים לעשות לי ממנו טון של חרמשים?"

"תמורת עמלה, מר פוטר-אוואנס-ורס." הגובלין הביט בו בעיניים נוצצות. "תמורת עמלה מסויימת. אבל איפה תמצא טון של כסף טהור, אני תוהה?"

"דיברתי באופן היפותטי," אמר הארי. **כרגע, בכל אופן.** "אז... איזו עמלה תדרשו, כחלק מהמשקל הכולל?"

עיניו של גריפהוק היו דרוכות. "אני אצטרך להיוועץ בממונים עליי..."

"תן לי השערה פרועה. אני לא אחייב את גרינגוטס למספר הזה."

"אחת חלקי שתיים-עשרה יהיה תשלום הוגן תמורת ההטבעה."

הארי הנהן. "תודה רבה לך, מר גריפהוק."

אז לא רק שכלכלת הקוסמים מופרדת לחלוטין מכלכלת המוגלגים, אף אחד פה אפילו לא שמע על ארביטראז'. לכלכלה הגדולה יותר של המוגלגים היה יחס המרה משתנה של זהב לכסף, ולכן בכל פעם שיחס הזהב לכסף בכלכלת המוגלגים סטה ביותר מ-5% מהמשקל של שבעה-עשר חרמשים לאווייה אחת, זהב או כסף היו אמורים להתנקז מכלכלת הקוסמים עד שלא היה ניתן לשמר את יחס ההמרה. אדם היה יכול להביא טון של כסף טהור, להמיר אותו לחרמשים (ולשלם 5%), להמיר את החרמשים לאוניות, לקחת את הזהב לעולם המוגלגים, להמיר אותו לכמות גדולה יותר של כסף טהור ממה שהיה לו בהתחלה וחוזר חלילה.

היחס המוגלגי בין זהב לכסף הוא לא משהו כמו חמישים לאחד? על כל פנים, הארי לא חשב שהוא שבע-עשרה. ונראה שמטבעות הכסף בכלל **קטנים יותר** ממטבעות הזהב.

מצד שני, הארי הרי עמד בבנק שאחסן את כספם של לקוחותיו בכספות מלאות במטבעות זהב הנשמרות על ידי דרקונים, והם היו חייבים לבוא ולהוציא מטבעות מהכספת שלהם בכל פעם שרצו לבזבז כסף. סביר מאוד להניח שהפרטים המדויקים של שימוש בארביטראז' לייעול השוק יעברו להם מעל הראש. הוא התפתה להעיר הערות מתחכמות על חוסר התחכום של המערכת הפיננסית שלהם...

אבל הדבר העצוב הוא שהדרך שלהם כנראה עדיפה.

במחשבה נוספת, קרן גידור אחת מוצלחת תוכל כנראה לקנות את כל עולם הקוסמים בתוך שבוע. הארי תייק את הרעיון הזה במוחו לשימוש עתידי למקרה שאי פעם ייגמר לו הכסף או שיהיה לו שבוע חופשי.

בינתיים נראה שערמות הזהב הענקיות בכספת משפחת פוטר אמורות להספיק לצרכיו בזמן הקרוב.

הארי דשדש קדימה והחל להרים מטבעות זהב בידו האחת ולהניח אותם בידו האחרת.

כשהגיע לעשרים, פרופסור מקגונגל השתעלה. "אני חושבת שזה די והותר כדי לשלם על ציוד בית הספר, מר פוטר."

"מה?" אמר הארי, ראשו במקום אחר. "שנייה אחת, אני עושה חישוב פרמי."

"אתה עושה מה?" אמרה פרופסור מקגונגל, שנשמעה מעט מודאגת.

"זה מושג מתמטי. שנקרא על שם אֶנְרִיקוֹ פֶּרְמִי. שיטה לאמוד מספרים בראש..."

עשרים אוניות שוקלות עשירית קילוגרם, בערך? וזהב שווה, מה, עשרת אלפים פאונד לקילוגרם? אז אונייה שווה בערך חמישים פאונד... ערמות הזהב נראות כאילו הן בגובה של כשישים מטבעות וברוחב של כעשרים מטבעות בכל אחד מממדי הבסיס, וערמה היא בצורת פירמידה, ולכן היא תהיה בערך שליש מתיבה. שמונת אלפים אוניות לערמה, פחות או יותר, ויש בערך חמש ערמות בגודל הזה, אז ארבעים אלף אוניות או שני מיליון פאונד.

לא רע. הארי חייך בסיפוק קודר. חבל שהוא באמצע גילוי עולם חדש ומדהים של קסם ואינו יכול להקדיש את זמנו לגילוי עולם חדש ומדהים של עושר, דבר שחישוב פרמי מהיר הבטיח לו שהוא בערך פי מיליארד פחות מעניין.

ועדיין, זו הפעם האחרונה שאני מכסח דשא תמורת פאונד עלוב אחד.

הארי הפנה את גבו לערמת הכסף הענקית. "סליחה שאני שואל, פרופסור מקגונגל, אבל אני מבין שההורים שלי היו בשנות העשרים שלהם כשהם מתו. זה **רגיל** בעולם הקוסמים שיש לזוג צעיר כמות כזאת של כסף בכספת שלו?" אם כן, כוס תה בטח עולה חמשת אלפים פאונד. חוק מספר אחת בכלכלה: אי אפשר לאכול כסף.

פרופסור מקגונגל הנידה בראשה. "אביך היה היורש האחרון של משפחה עתיקה, מר פוטר. ייתכן גם..." המכשפה היססה. "שחלק מהכסף הזה עשוי להיות הפרסים על ראשו של אתה יודע מי, שהוצעו למי שיה-אמממ... למי שיביס אותו. או שאולי כספי הפרסים הללו עוד לא נאספו. אני לא בטוחה."

"מעניין..." אמר הארי לאטו. "אז חלק מזה הוא באמת, שלי במובן מסוים. כלומר, אני הרווחתי אותו. בערך. אולי. אפילו אם אני לא זוכר את זה." אצבעותיו של הארי טפחו על מכנסיו. "ולכן אני מרגיש פחות אשם לבזבז **חלק זעיר ממנו! אל תיבהלי, פרופסור מקגונגל!**"

"מר פוטר! אתה קטין, וככזה תורשה לבצע רק משיכות **סבירות** מה-"

"אני **ממש בעד** משיכות סבירות! אני לגמרי בקטע של זהירות פיסקלית ודחיית סיפוקים! אבל כן ראיתי בדרך כמה דברים שיהיו רכישות **הגיוניות ובוגרות**..."

הארי לכד את מבטה של פרופסור מקגונגל ופצח בתחרות מצמוצים אילמת.

"כמו מה?" אמרה לבסוף פרופסור מקגונגל.

"תיבות חפצים שגדולות יותר מבפנים מאשר מבחוץ?"

פרופסור מקגונגל הביטה בו בפנים חמורות סבר. "הן יקרות **מאוד**, מר פוטר!"

"כן, אבל –" הפציר הארי. "אני בטוח שכשאהיה מבוגר ארצה תיבה כזאת. ויש לי מספיק כסף לקנות אותה. מבחינה לוגית, זה הגיוני לא פחות לקנות אותה כבר עכשיו ולהתחיל להשתמש בה מיד. זה אותו כסף בכל מקרה, נכון? זאת אומרת, **הייתי רוצה** לקנות תיבת חפצים טובה, עם **הרבה** מקום בפנים, מספיק טובה כדי שלא אצטרך לקנות אחת טובה יותר אחר כך..." קולו של הארי דעך, מלא תקווה.

מבטה של פרופסור מקגונגל נותר יציב. "ומה בדיוק **תשים** בתוך תיבה כזאת, מר פוטר –"

"ספרים."

"כמובן," נאנחה פרופסור מקגונגל.

"היית צריכה לספר לי **הרבה קודם** שחפץ קסם כזה קיים! ושאני יכול להרשות לעצמי אחד כזה! עכשיו אבא שלי ואני נצטרך לבלות את היוםיים הקרובים בחיפוש **מטורף** אחרי ספרי לימוד ישנים בכל חנויות הספרים המשומשים כדי שתהיה לי ספריית מדעים ראויה לשמה בהוגוורטס – ואולי גם אוסף קטן של ספרי מדע בדיוני, אם אצליח להרכיב משהו ראוי לשמו ממדפי המציאות. או אפילו יותר טוב, אני יכול להמתיק את העסקה עוד יותר, בסדר? רק תני לי לקנות –"

"**מר פוטר!** אתה חושב שאתה יכול **לשחד** אותי?"

"מה? **לא!** לא ככה! אני רק אומר שבית הספר יוכל לשמור לעצמו חלק מהספרים שאביא, אם תחשבי שמשהו מתוכם יהיה תוספת טובה לספרייה. אני הולך לקנות אותם בזול, ואני רק רוצה שהם יהיו זמינים לי. זה בסדר לשחד אנשים עם **ספרים**, נכון? זאת –"

"מסורת משפחתית."

"כן, בדיוק."

כל גופה של פרופסור מקגונגל התרפה וכתפיה השתוחחו בתוך גלימותיה השחורות. "למרות רצוני העז, איני יכולה להתכחש להיגיון שבדברך. ארשה לך למשוך מאה אוניות נוספות, מר פוטר. היא נאנחה שוב. "**אני יודעת** שאתחרט על כך, אבל אני עושה את זה בכל זאת."

"זאת הגישה הנכונה! והאם 'נרתיק עור מוק' עושה מה שאני חושב שהוא עושה?"

"הרבה פחות מתיבה," אמרה המכשפה בהסתייגות גלויה, "אבל... נרתיק מעור מוק עם לחש אֶחָזֹר ולחש הרחבה סמוי יכול לשמור בתוכו מספר חפצים עד שמי שהפקיד אותם שולף אותם –"

"כן! אני בהחלט צריך גם אחד כזה! זה יהיה כמו פאוץ'–על של מדהימות אולטימטיבית! כמו חגורת האביזרים האינסופית של באטמן! מי צריך אולר שוויצרי – אני יכול להחזיק שם ערכת כלים שלמה! או **ספרים!** אני אוכל לקחת איתי לכל מקום את שלושת הספרים העיקריים שאני קורא ופשוט לשלוף אחד ברגע שארצה! אני לעולם לא איאלץ לבזבז דקה מזמני! מה את אומרת, פרופסור מקגונגל? זה למען עידוד קריאה בקרב ילדים, המטרה הנעלה מכול."

"... בסדר, אתה יכול להוסיף עוד עשר אוניות."

גריפהוק שיגר אל הארי מבט של כבוד אמיתי, אולי אפילו הערצה גלויה.

"ואולי קצת כסף לבזבזים, כמו שאמרת מקודם. נדמה לי שראיתי עוד איזה דבר או שניים שאולי ארצה לאחסן בנרתיק הזה."

"אל תתגרה במזל, מר פוטר."

"אוי נו, פרופסור מקגונגל, למה לקלקל לי את הכיף? הרי זהו יום **מאושר**, שבו אני מגלה כל מה שקסם יכול לעשות בפעם הראשונה! למה לשחק את תפקיד המבוגר הזועף כשבמקום זה את יכולה לחייך ולהיזכר בילדותך התמימה ולראות את הבעת העונג המופיעה על פניי הצעירות כשאני קונה כמה צעצועים בעזרת חלק זניח מההון שהרווחתי בהבסת הקוסם הנורא ביותר שבריטניה הקסומה ידעה מעודה, לא שאני מאשים אותך בכפיות טובה או משהו, אבל עדיין, מה הם כמה צעצועים בהשוואה לזה?"

"אתה," נהמה פרופסור מקגונגל. על פניה הייתה נסוכה הבעה כה נוראה ומזרת אימה עד שהארי פלט צווחה קטנה, מעד לאחור על ערמה גדולה של מטבעות זהב והשתטח עליהם בקול צלצול גדול. גריפהוק נאנח וכיסה את פניו בידו. "הייתי עושה שירות גדול לעולם הקוסמים, מר פוטר, אילו הייתי נועלת אותך בכספת הזאת ומשאירה אותך פה."

והם יצאו משם ללא בעיות נוספות.

פרק 5

טעות הייחוס הבסיסית

ג'יי קיי רולינג נועצת בכם את עיניה. האם אתה יכול להרגיש את עיניה מונחות עליך? היא קוראת את מחשבותיך בעזרת שימוש בקרני הרולינג שלה.

בהתחשב בסביבתו, היתה נחוצה התערבות על-טבעית למענו כדי שיהיה לו את חוש המוסר שלך.

חנות המוק הייתה חנות קטנה ושובת לב (ישנם אף שהיו אומרים מקסימה). היא הסתתרה מאחורי דוכן ירקות, שניצב מאחורי חנות כפפות קסומות, שעמדה בסמטה שהתפצלה מרחוב צדדי של סמטת דיאגון. למרבה האכזבה, המוכרת לא הייתה מכשפה זקנה ומצומקת, אלא בחורה לחוצה למראה, לבושה בגלימות צהובות דהויים. כרגע היא החזיקה נרתיק סופר מוק QX31, שמקדם המכירה שלו היה שפה מתרחבת בנוסף ללחש הרחבה סמויה: היה ניתן להכניס לתוכו גם דברים גדולים, אם כי הנפח הכולל עדיין היה מוגבל.

הארי **התעקש** לבוא לבאן מיד, לפני הכול – התעקש עד כמה שחשב שיוכל מבלי לעורר את חשדה של פרופסור מקגונגל. להארי היה משהו שהיה צריך להיכנס לנרתיק בהקדם האפשרי. זה לא היה שיק האוניות שפרופסור מקגונגל הרשתה לו למשוך מגרינגוטס, אלא כל שאר האוניות שהארי דחף לכיסו בחשאי אחרי שנפל על ערמת מטבעות זהב. הנפילה עצמה הייתה תאונה, אבל הארי לא היה אדם שיניח להזדמנות להתבזבז... אם כי היה נכון יותר לומר שהדבר קרה בלהט הרגע. מאותו רגע, הארי החזיק בסרבול את שיק האוניות שהורשה למשוך בצמוד לכיס מכנסיו, כדי שכל הצלצולים יגיעו מהכיוון הנכון.

עדיין נותרה השאלה איך יעביר את המטבעות **האחרים** לנרתיק מבלי להיתפס. מטבעות הזהב אמנם היו שלו, אבל הם עדיין היו גנובים – גנובים עצמונית? גזולים מעצמו?

הארי הפנה את מבטו מנרתיק הסופר מוק QX31 אל הדלפק שלפניו. "אני יכול לנסות אותו קצת? כדי לוודא שהוא עובד... אמממ... כמו שצריך?" הוא פער את עיניו בהבעה של תמימות ילדותית ושובבה.

כצפוי, אחרי עשר פעמים שבהן הוא הכניס את שיק המטבעות לתוך הנרתיק, שלח יד פנימה, לחש "שיק זהב" והוציא את השקיק, פרופסור מקגונגל התרחקה קצת ועברה לבחון כמה מהפריטים האחרים בחנות והמוכרת פנתה לצפות בה.

הארי שמט את שיק הזהב מידו **השמאלית** אל נרתיק עור המוק; ידו **הימנית** יצאה מכיסו קמוצה בחוזקה סביב כמה ממטבעות הזהב, נתחבה לתוך נרתיק עור המוק, שמטה את האוניות, והוציאה (בלחישת "שיק זהב") את השקיק המקורי. ואז חזר השקיק אל ידו **השמאלית**, ממנה נשמט שוב, וידו **הימנית** נשלחה שוב אל כיסו...

פרופסור מקגונגל הביטה בו פעם אחת, אבל הארי הצליח להימנע מלקפוא במקומו או להירתע, ולא נראה שהיא הבחינה במשהו. אם כי אף פעם אי אפשר באמת לדעת כשמדובר במבוגרים בעלי חוש הומור. נדרשו שלוש חזרות כדי להשלים את המלאכה, והארי העריך שהצליח לגנוב מעצמו בערך שלושים אוניות.

הארי התיישר, מחה מעט זיעה ממצחו, ונשף. "אני אקנה אותך, תודה."

כשהארי ופרופסור מקגונגל יצאו מדלת החנות היו בחזקתו חמש-עשרה אוניות פחות (כפליים ממחירו של שרביט קוסמים, כך מתברר) ונרתיק סופר מוק 3QX אחד יותר. הדלת הצמיחה יד ונופפה להם לשלום בצאתם בצורה שעוררה בהארי בחילה קלה.

ואז, לרוע המזל...

"אתה באמת הארי פוטר?" לחש הזקן, דמעה ענקית יחידה מחליקה במורד לחיו. "לא היית משקר בנוגע לדבר כזה, נכון? פשוט שמעתי שלא באמת שרדת את הקללה ההורגת ושזאת הסיבה שאף אחד לא שמע ממך מאז."

...נראה שלחש ההסוואה של פרופסור מקגונגל עבד פחות טוב על קוסמים מנוסים יותר.

פרופסור מקגונגל הניחה יד על כתפו של הארי ומשכה אותו לתוך הסמטה הקרובה ביותר ברגע ששמעה "הארי פוטר?". הזקן בא בעקבותיהם, אבל לפחות נראה שאף אחד אחר לא שמע.

הארי שקל את השאלה. האם הוא באמת הארי פוטר? "אני יודע רק מה שאמרו לי אחרים," אמר הארי. "זה לא כאילו אני זוכר את הלידה שלי." ידו רפרפה על מצחו. "תמיד הייתה לי את הצלקת הזאת, ותמיד אמרו לי ששמי הוא הארי פוטר. אבל," אמר הארי לאחר מחשבה, "אם כבר קיימות ראיות מספיקות כדי לחשוד בקיומה של קנוניה, היה אפשר באותה מידה למצוא יתום אחר ולגדל אותו להאמין שהוא הארי פוטר –"

פרופסור מקגונגל הניחה יד על פניה בתסכול. "אתה נראה כמעט בדיוק כמו שאביך, ג'יימס, נראה בשנתו הראשונה בהוגוורטס. ואני יכולה להעיד על סמך אישיות בלבד שאתה קרוב משפחתו של הפג'ע מגריפינדור."

"גם היא יכולה להיות מעורבת," ציין הארי.

"לא," רעד קולו של האיש הזקן. "היא צודקת. ירשת את העיניים של אימא שלך."

"המממ." הארי קימט את מצחו. "גם אתה יכול להיות מעורב –"

"מספיק, מר פוטר."

הזקן הרים את ידו כאילו כדי לגעת בהארי, אבל אז שמט אותה. "אני פשוט שמח שאתה בחיים," הוא מלמל. "תודה לך, הארי פוטר. תודה על מה שעשית... אעזוב אותך לנפשך עכשיו."

ומקל ההליכה שלו נקש לאטו בעודו יוצא מהסמטה לרחוב הראשי של סמטת דיאגון.

הפרופסור הביטה סביבה, מבטה מתוח וקודר. הארי הביט סביבו אוטומטית, אבל נראה שאין בסמטה דבר פרט לעלים יבשים, ומהפתח המוביל לסמטת דיאגון נשקפו רק עוברי אורח החולפים במהירות.

לבסוף נראה שפרופסור מקגונגל נרגעה. "זה לא היה לעניין, מר פוטר," היא אמרה בקול נמוך. "אני יודעת שאתה לא רגיל לזה, אבל אנשים באמת אוהבים אותך. תהיה נחמד אליהם, בבקשה."

הארי השפיל מבט אל נעליו. "הם לא צריכים," הוא אמר בשמץ מרירות. "לאהוב אותי, זאת אומרת."

"אתה הצלת אותם מאתה יודע מי," אמרה פרופסור מקגונגל. "למה שהם לא יאהבו אותך?"

הארי הרים את מבטו אל פניה חמורות הסבר של המכשפה שניבטו אליו מתחת לכובעה המחודד ונאנח. "בטח אין סיכוי שאם אגיד 'טעות הייחוס הבסיסית' יהיה לך מושג מה זה אומר."

"נכון," אמרה הפרופסור במבטא הסקוטי המוקפד שלה, "אבל אנא ממך, מר פוטר, האר את עיניי."

"אז ככה..." אמר הארי, כשהוא מנסה בינתיים לחשוב איך לתאר את פיסת המדע המוגלגי הספציפית הזאת. "נניח שאת מגיעה לעבודה ורואה את אחד העמיתים שלך בועט בשולחן. את חושבת, 'איזה אדם עצבני הוא'. העמית שלך חושב על זה שבדרך לעבודה משהו נתקל בו ודחף אותו על קיר ואז צעק עליו. **כל אחד** היה כועס על דבר כזה, הוא חושב. כשאנחנו מסתכלים על אחרים אנחנו רואים תכונות אופי שמסבירים את הפעולות שלהם, אבל כשאנחנו מסתכלים על עצמנו אנחנו רואים נסיבות שמסבירות את הפעולות שלנו. לסיפורים של אנשים יש היגיון פנימי מבחינתם, בתוכם, אבל אנחנו לא רואים את חוויות העבר של אנשים מרחפות באוויר מאחוריהם. אנחנו רואים אותם רק בסיטואציה אחת ולא רואים איך הם היו מתנהגים בסיטואציה אחרת. ולכן טעות הייחוס הבסיסית היא שאנחנו מסבירים באמצעות תכונות קבועות ומתמשכות דברים שאפשר להסביר טוב יותר באמצעות נסיבות והקשר." היו כמה ניסויים אלגנטיים שאוששו את דבריו, אבל הארי לא התכוון להרחיב בנושא.

גבותיה של המכשפה התרוממו מתחת לשולי כובעה. "נראה לי שאני מבינה..." לאטה פרופסור מקגונגל. "אבל איך זה קשור אליך?"

הארי בעט בקיר הלבנים חזק מספיק כדי שהרגל שלו תכאב. "אנשים חושבים שהצלתי אותם מאת-יודעת-מי כי אני איזה לוחם חזק של האור."

"זה שבכווחו להביס את אדון האופל..." מלמלה המכשפה, אירוניה מוזרה מסוכה בקולה.

"כן," אמר הארי, תסכול ורוגז נלחמים בתוכו, "כאילו השמדתי את אדון האופל כי יש בי איזו תכונה קבועה ומתמשכת של השמדת-אדון-האופל. הייתי בן חמישה-עשר חודשים! אני לא **יודע** מה קרה, אבל הייתי **משער** שזה קשור, כמו שאומרים, לתנאים סביבתיים משתנים. בטח לא לאישיות שלי. אנשים לא אוהבים **אותי**; הם אפילו לא שמים לב **אליי**, הם רק רוצים ללחוץ ידיים עם **הסבר גרוע**." הארי עצר והביט בפרופסור מקגונגל. "אולי **את** יודעת מה באמת קרה?"

"האמת שגיבשתי רעיון..." אמרה פרופסור מקגונגל. "אחרי שפגשתי אותך, זאת אומרת."

"כן?"

"גברת על אדון האופל בכך שהיית נורא יותר **ממנו** ושרדת את הקללה ההורגת בכך שהיית נורא יותר ממוות."

"מצחיק מאוד." הארי בעט שוב בקיר.

פרופסור מקגונגל צחקה צחוק חרישי. "בוא נלך עכשיו למאדאם מלקין. חוששתני שבגדי המוגלגים שלך מושכים תשומת לב."

הם נתקלו בעוד שני דורשי שלומות בדרכם.

"גלימות מאדאם מלקין" הייתה חזית משעממת למדי, העשויה מלגנים אדומות רגילות, וחלונות ראוה מזכוכית שהציגו גלימות שחורות פשוטות. לא גלימות שזהרו או השתנו או הסתובבו או פלטו קרניים מוזרות שחדרו דרך חולצות של אנשים ודגדגו אותם. רק גלימות שחורות פשוטות, זה כל מה שהיה אפשר לראות מבעד לחלון הראווה. הדלת הייתה פתוחה לרווחה, כאילו כדי להצהיר שכאן אין סודות ואין מה להסתיר.

"אני אלך לכמה דקות בזמן שימדדו אותך בשביל הגלימות שלך," אמרה פרופסור מקגונגל. "זה בסדר מצדך, מר פוטר?"

הארי הנהן. הוא שנא קניית בגדים בכל לבו ולא היה יכול להאשים את המכשפה המבוגרת על שהרגישה כך בעצמה.

השרביט של פרופסור מקגונגל הגיח משרוולה ונקש קלות על ראשו של הארי. "ומכיוון שאתה צריך להיות ברור לחושיה של מאדאם מלקין, אסיר את לחש ההנגזה."

"אה..." אמר הארי. זה כן הדאיג אותו מעט; הוא עדיין לא התרגל לכל עניין ה'הארי פוטר' הזה.

"מאדאם מלקין למדה איתי בהוגוורטס," אמרה מקגונגל. "כבר אז היא הייתה אחד האנשים הכי **שקולים** שהכרתי. היא לא תניד עפעף גם אם אתה יודע מי בכבודו ובעצמו ייכנס לחנות שלה." אמרה מקגונגל, בקול אפוף נוסטלגיה ואישור. "מאדאם מלקין לא תטריד אותך והיא לא תיתן לאף אחד אחר להטריד אותך."

"ולאן את הולכת?" שאל הארי. "רק למקרה ש... כאילו... משהו באמת יקרה."

מקגונגל נעצה בהארי מבט בוחן. "אני הולכת **לשם**," היא אמרה והצביעה על בניין בצדו האחר של הרחוב, שעליו התנוסס שלט של חבית עץ, "וקונה לעצמי משקה, שאני זקוקה לו נואשות. **אתה** נשאר בינתיים כאן ונמדד להכנת גלימות. **זה הכול**. אני אבוא לבדוק מה קורה איתך **בעוד זמן קצר**, ואנימצפה למצוא את החנות של מאדאם מלקין עומדת עדיין על תלה ובכלל לא עולה באש."

מאדאם מלקין הייתה זקנה נמרצת שלא אמרה מילה על הארי כשראתה את הצלקת על מצחו וירתה מבט חד בעוזרת שלה כשזאת נראתה כאילו היא עומדת לומר משהו. מאדאם מלקין שלפה אוסף של חתיכות בד מונפשות ומתפתלות שכנראה שימשו כסרטי מידה והחלה לבחון את מושא העבודה שלה.

לצד הארי עמד ילד חיוור, בעל פנים זוויטיות ושיער **מגניבקולי** בצבע בלונדיני-לבן, שהיה כנראה בשלביו האחרונים של תהליך דומה. אחת משתי העוזרות של מלקין בחנה את הילד לבן השיער ואת הגלימה המשובצת שלגופו; מדי פעם היא נקשה על אחת מפניו הגלימה בשרביטה והגלימה התכווצה או התרחבה.

"שלום, "אמר הילד. "גם אתה הולך להגוורטס?"

הארי כבר ראה לאן השיחה הזאת עומדת להתגלגל והחליט בשבריר שנייה של תסכול שהגיעו מים עד נפש.

"אלוהים אדירים, "לחש הארי, "לא יכול להיות. "הוא הניח לעיניו להיפער. "... שמך, אדוני?"

"דראקו מאלפוי, "אמר דראקו מאלפוי, שנראה מבולבל מעט.

"זה באמת אתה! דראקו מאלפוי. אני – אני מעולם לא חשבתי שאזכה לכבוד הזה, אדוני. "הארי הצטער שלא ניחן ביכולת לגרום לדמעות לזלוג מעיניו. האחרים בדרך כלל החלו לבכות בערך בשלב הזה.

"הו, "אמר דראקו, שנשמע מבולבל מעט, ואז נמתחו שפתיו לחיוך זחוח. "טוב לפגוש מישהו שיודע את מקומו."

אחת העוזרות, זו שזיהתה את הארי, השתנקה קלות.

הארי המשיך לקשקש. "לעונג הוא לי לפגוש אותך, מר מאלפוי. עונג צרוף. וללמוד בהגוורטס באותה השנה כמוך! לבי מפרפר מהתרגשות רק מהמחשבה על כך."

אופס. החלק האחרון נשמע קצת מוזר, כאילו הוא מפלרטט עם דראקו או משהו.

"ואני שמח לראות שאזכה לכבוד הראוי למשפחת מאלפוי, "השיב לו דראקו, בחיוך שכמותו עשוי להעניק המלך הרם ביותר לפחות שבנתיניו, אם הנתין עני אך ישר.

אמממ... לעזאזל, הארי התקשה לחשוב על השורה הבאה שלו. טוב, כולם רצו ללחוץ את ידו של הארי פוטר, אז – "כאשר יסיימו להתאים לי את בגדיי, אדוני, האם תואיל בטובך ללחוץ את ידי? אין דבר שיתעלה על כך כשיאו של היום הזה – לא, של החודש הזה – למעשה, של כל חיי."

הילד בעל השיער הבלונדיני-לבן נעץ בו מבט נוקב. "ומה אתה עשית עבור בית מאלפוי שאמור לזכות אותך בחסד שכזה?"

אוי, אני כל כך מנסה את זה על הבא שירצה ללחוץ לי את היד. הארי הרכין את ראשו. "לא, לא, אדוני, אני מבין. אני מתנצל שביקשתי. יהיה לי לכבוד לנקות במקום זאת את מגפייך."

"בהחלט, "פסק דראקו. פניו חמורות הסבר אורו במקצת. "תאמר לי, לאיזה בית אתה חושב שימיינו אותך? אני אהיה בסלית'רין, כמובן, כמו אבא שלי, לוציוס. ובאשר אליך, אתה נראה לי כמו הפלפאף או אולי גמדון בית."

הארי חיך במבוכה. "פרופסור מקגונגל אומרת שאני האדם הכי רייבנקלו שהיא פגשה או שמעה עליו אי פעם, עד כדי כך שרוונה בעצמה הייתה אומרת לי לצאת יותר, מה שזה לא אומר, ושללא ספק אמצא את עצמי בבית רייבנקלו אם המצנפת לא תצרח חזק מכדי שנוכל להבין משהו, סוף ציטוט."

"וואו, "אמר דראקו מאלפוי, שנשמע מתרשם קלות. הילד שחרר מעין אנחה עגמומית. "החנפנות שלך הייתה מעולה, או לפחות ככה אני חשבתי – תוכל להצליח גם בבית סלית'רין. בדרך כלל רק אבא שלי

זוכה להתרפסות כזאת. אני **מקווה** ששאר אנשי סלית'רין ילקקו לי עכשיו כשאני בהוגוורטס... אני מתאר לעצמי שזה סימן טוב."

הארי השתעל. "אני מצטער, אבל האמת היא שאין לי מושג מי אתה."

"**נו באמת!**" אמר הילד באכזבה מרה. "אז למה עשית את זה?" עיניו של דראקו נפערו בחשד פתאומי. "ואיך אתה יכול **לא** להכיר את משפחת מאלפוי? ומה זה **הבגדים** האלה? ההורים שלך **מוגלגים**?"

"שניים מההורים שלי מתים," אמר הארי. לבו נצבט כשהוא אמר את זה ככה. "שני ההורים האחרים שלי הם מוגלגים, והם אלו שגידלו אותי."

"**מה?**" אמר דראקו. "**מי** אתה?"

"הארי פוטר, נעים להכיר."

"**הארי פוטר?**" דראקו השתנק. "הארי פוטר ה –" ואז הילד השתתק בפתאומיות.

דממה קצרה השתררה.

ואז, בהתלהבות קורנת, "הארי פוטר? הארי פוטר המפורסם? יו, תמיד רציתי לפגוש אותך!"

העוזרת שטיפלה בדראקו השמיעה קול השתנקות עצור אבל המשיכה בעבודתה והרימה את ידיו של דראקו כדי להסיר ממנו בזהירות את הגלימה המשובצת.

"סתום כבר," הציע הארי.

"אני יכול לקבל חתימה? לא, רגע, אני רוצה להצטלם איתך קודם!"

"**סתום כבר. סתום כבר. סתום כבר.**"

"**לעונג רב הוא לי לפגוש אותך!**"

"תישרף כבר ותמות."

"אבל אתה הארי פוטר, המציל המהולל של עולם הקוסמים! הגיבור של כולם, הארי פוטר! תמיד רציתי להיות בדיוק כמוך כשאגדל כדי שאוכל –"

דראקו הפסיק את דבריו באמצע המשפט, פניו קופאות באימה מוחלטת.

מבעד לדלת הפתוחה נכנס לחנות גבר גבוה, לבן שיער, בעל אלגנטיות קרירה וגלימות שחורות מהאיכות המשובחת ביותר. ידו האחת אחזה במקל הליכה בעל ידית כסף, אשר נראה כמו נשק קטלני רק מעצם היותו מוחזק באותה היד. עיניו סקרו את החדר באדישות של מוציא להורג, של אדם שרצח אינו מסב לו כאב או אפילו תענוג אסור, אלא משמש לו פעילות שגרתית כמו נשימה.

"דראקו," אמר הגבר, קולו נמוך ומלא זעם, "**מה** אתה **אומר?**"

בשבריר שנייה של פניקת הזדהות גיבש הארי תוכנית הצלה.

"לוציוס מאלפוי!" השתנק הארי פוטר. "לוציוס מאלפוי המפורסם?"

אחת מהעוזרות של מלקין נאלצה להסתובב ולהפנות את פניה לקיר.

עיניים רצחניות סקרו אותו במבט צונן. "הארי פוטר."

"זהו כבוד ענקי לפגוש אותך!"

העיניים הכהות נפערו. איום קטלני התחלף בתדהמה.

"הבן שלך סיפר לי הכול עליך," השתפך הארי, שבקושי ידע מה יוצא מפיו ופשוט דיבר מהר כל האפשר. "אבל כמובן שידעתי עליך הכול עוד קודם – כולם הרי מכירים את לוציוס מאלפוי הגדול, הבוגר המהולל ביותר של בית סלית'רין! חשבתי לנסות להתקבל לבית סלית'רין בעצמי רק כי שמעתי שהשתייכת אליו כילד –"

"מה אתה אומר, מר פוטר?" נשמעה כמעט צרחה מחוץ לחנות ושנייה לאחר מכן התפרצה פרופסור מקגונגל פנימה.

אימה טהורה כל כך הייתה שפוכה על פניה עד שפיו של הארי נפתח אוטומטית ואז נתקע ללא מילים.

"פרופסור מקגונגל!" הזדעק דראקו. "זו באמת את? שמעתי עלייך כל כך הרבה מאבא שלי! חשבתי לנסות להתקבל לגריפינדור כדי שאוכל –"

"מה?" שאגו לוציוס מאלפוי ופרופסור מקגונגל בתיאום מושלם, כתף אל כתף. ראשיהם פנו להסתכל זה על זה בתנועת מראה, ואז נרתעו השניים זה מזה כאילו בצעדי ריקוד מתואם.

המולה פתאומית פרצה כשלוציוס תפס את דראקו וגרר אותו אל מחוץ לחנות.

ואז השתררה דממה.

בידה השמאלית של פרופסור מקגונגל נחה כוס משקה קטנה, אשר נטתה הצדה בזמן המהומה ובעת טפטפה לאטה טיפות של אלכוהול לשלולית קטנה של יין אדום שנקוותה על הרצפה.

פרופסור מקגונגל נכנסה לעומק החנות עד שעמדה מול מאדאם מלקין.

"מאדאם מלקין," אמרה פרופסור מקגונגל בקול רגוע, "מה התרחש פה?"

מאדאם מלקין הביטה בה בשתיקה במשך ארבע שניות ואז פרצה בצחוק רם. היא נפלה על הקיר, מחרחרת מרוב צחוק, ובעקבותיה שתי העוזרות, שאחת מהן צנחה על ארבע כשהיא מצחקקת בהיסטריה.

פרופסור מקגונגל הסתובבה לאט והביטה בהארי בארשת פנים צוננת. "השארתי אותך לבד במשך שש דקות. שש דקות, מר פוטר, על השעון."

"רק התלוצצתי, מחה הארי, קולות של צחוק היסטרי ממשיכים להישמע סביבו.

"דראקו מאלפוי אמר בפני אביו שהוא רוצה להתמייין לגריפינדור! התלוצצות אינה מספיקה כדי לגרום לכך!" פרופסור מקגונגל השתתקה, מתנשמת באופן בולט. "איזה חלק של 'נמדד להכנת גלימות' נשמע לך כמו **בבקשה הטל לחש קונפונדוס על היקום כולו!**"

"הוא היה בהקשר נסיבתי שבו לפעולות אלו היה היגיון פנימי –"

"לא. אל תסביר. אני לא רוצה לדעת מה קרה פה, לעולם. יהא הכוח האפל השוכן בקרבך אשר יהא, הוא **מדבק** ואני לא רוצה למצוא את עצמי במצבם של דראקו מאלפוי המסכן, מאדאם מלקין המסכנה ושתי העוזרות המסכנות שלה."

הארי נאנח. היה לו ברור שפרופסור מקגונגל אינה במצב רוח להקשיב להסברים הגיוניים. הוא העביר את מבטו ממאדאם מלקין, שעדיין חרחרה בצמוד לקיר, אל שתי העוזרות שלה, שכרעו כעת **שתיהן** על ארבע, ולבסוף אל גופו שלו, העטוף עדיין בסרטי מדידה.

"עוד לא סיימו למדוד אותי," אמר הארי בחביבות. "למה שלא תלכי לשתות עוד משקה בינתיים?"

פרק 6

כשל התכנון

אתם חושבים שהיום שלכם היה סוראליסטי? נסו את שלי.

ילדים **מסוימים** היו מחכים עד **אחרי** הביקור הראשון שלהם בסמטת דיאגון.

"שקיק של יסוד מספר 79", אמר הארי ושלף את ידו, ריקה, מנרתיק עור המוק.

רוב הילדים היו לפחות מחכים עד שיקבלו את ה**שרביט** שלהם.

"שקיק של **אוקאנה**", אמר הארי. שקיק הזהב הכבד צץ בכף ידו.

הארי שלף את השקיק ואז דחף אותו שוב לתוך נרתיק עור המוק. הוא הוציא את ידו, הכניס אותה שוב ואמר, "שקיק של אסימוני חליפין כלכלי." הפעם ידו יצאה ריקה.

"תחזיר לי את השקיק שהרגע שמתי בפנים." שקיק הזהב הופיע שוב בידו.

הארי ג'יימס פוטר-אוואנס-ורס הניח את ידיו על חפץ קסם אחד לפחות. למה לחכות?

"פרופסור מקגונגל", אמר הארי למכשפה המבולבלת שצעדה לידו, "תוכלי לתת לי שתי מילים, מילה אחת לזהב, ומילה אחת למשהו אחר שלא קשור לכסף, בשפה שלא אכיר? אבל אל תגלי לי מה זה מה."

"**אֶגְפָה** ו'**הַרְיִסוֹס**", אמרה פרופסור מקגונגל. "הן ביוונית, והמשמעות של המילה האחרת היא אהבה."

"תודה לך, פרופסור. שקיק של **אֶגְפָה**." ריק.

"שקיק של **הַרְיִסוֹס**." החפץ הופיע בידו.

"**הַרְיִסוֹס** זה זהב?" שאל הארי, ופרופסור מקגונגל הנהנה.

הארי חשב על המידע הניסיוני שאסף. זה היה רק מאמץ ראשוני וגולמי ביותר, אבל היה בו די כדי לתמוך במסקנה אחת לפחות:

"לעזאזל! זה לא הגיוני!"

המכשפה שלצדו הרימה גבה. "יש בעיה, מר פוטר?"

"הרגע הפרכתי כל אחת ואחת מההשערות שלי! איך הוא יכול לדעת ש'שקיק של 115 אוניות' זה בסדר אבל לא 'שקיק של 90 ועוד 25 אוניות'? הוא יכול **למנות** אבל לא **לחבר**? הוא יכול להבין שמות עצם, אבל לא צירופים שמניים שאומרים אותו דבר? מי שיצר את הדבר הזה בטח לא דיבר יפנית ו**אני** לא מדבר יוונית, אז הוא לא משתמש בידע **שלו** והוא לא משתמש בידע **שלי** –" הארי נופף בידו בחוסר אונים. "החוקים נראים **כאילו** עקביים, אבל אין להם שום **משמעות**! אני אפילו לא מתכוון לשאול איך יש ל**נרתיק** יכולת

זיהוי קולי והבנה של שפה טבעית כשהטובים שבמתכנתי הבינה מלאכותית לא מצליחים לגרום למחשבי העל הכי מהירים לעשות את זה אחרי שלוש וחמש שנים של עבודה קשה, "הארי התקשה לנשום, אבל מה בדיוק קורהפה?"

"קסם, אמרה פרופסור מקגונגל.

"זאת סתם מילה! אפילו אחרי שאת אומרת לי את זה, אני לא יכול לבצע תחזיות חדשות! זה בדיוק כמו להגיד 'פלוגיסטון' או 'אָלָאן וִיטֶל' או 'אינטואיציה' או 'מערכות מורכבות'!"

המכשפה שחורת הגלימות צחקה בקול. "אבל זה באמת קסם, מר פוטר."

הארי השתוחח. "עם כל הכבוד, פרופסור מקגונגל, אני לא לגמרי בטוח שאת מבינה מה אני מנסה לעשות."

"עם כל הכבוד, מר פוטר, אני לגמרי בטוחה שאני לא מבינה. אלא אם כן – וקח בחשבון שזה רק ניחוש – אתה מנסה להשתלט על העולם?"

"לא! זאת אומרת, כן – בעצם, לא!"

"יש לי הרגשה שאני אמורה אולי להיות מודאגת מכך שאתה מתקשה לענות על השאלה."

הארי חשב בעצב על כנס דרטמות' לבינה מלאכותית של שנת 1956. זה היה הכנס הראשון בנושא, זה שטבע את המונח "בינה מלאכותית". המשתתפים זיהו בעיות מרכזיות כמו הקושי לגרום למחשבים להבין שפה, ללמוד ולשפר את עצמם. הם שיערו, ברצינות גמורה, שצוות של עשרה מדענים יוכל להשיג התקדמות משמעותית בפתרון הבעיות הללו תוך חודשיים.

לא. תתעודד. אתה רק מתחיל לעבוד על הבעיה של גילוי כל סודות הקסם. אתה לא באמת יודע אם יהיה קשה מדי לפתור אותה תוך חודשיים.

"ובאמת לא שמעת על קוסמים אחרים ששואלים שאלות כאלו או עושים ניסויים מדעיים מהסוג הזה?"
שאל הארי שוב. לו זה נראה כל כך ברור.

אבל הרי עברו יותר ממאתיים שנה מרגע המצאת השיטה המדעית ועד שמדען מוגלגי כלשהו חשב לבדוק בשיטתיות אילו משפטים יכול או לא יכול **ילד בן ארבע** להבין. עקרונית, היה אפשר לפתח את תחום הפסיכולינגוויסטיקה ההתפתחותית כבר במאה השמונה-עשרה, אבל אף אחד לא חשב אפילו לבדוק את הנושא עד המאה העשרים. היה קשה להאשים את עולם הקוסמים הקטן בהרבה על כך שלא חקר את לחש האֶחָזֹר.

פרופסור מקגונגל חשקה את שפתיה בהרהור ואז משכה בכתפיה. "אני עדיין לא בטוחה למה אתה מתכוון כשאתה אומר 'ניסויים מדעיים', מר פוטר. כמו שאמרתי, ראיתי תלמידים ממשפחות מוגלגיות מנסים לגרום למדע מוגלגי לפעול בהוגוורטס, ואנשים ממציאים לחשים ושיקויים חדשים כל שנה."

הארי הניד בראשו. "טכנולוגיה זה בכלל לא אותו דבר כמו מדע. ולנסות לעשות משהו בהרבה דרכים שונות זה לא אותו דבר כמו לערוך ניסויים בשביל להבין את החוקים." היו הרבה אנשים שניסוי לבנות

מכונות מעופפות על ידי כך שניסו הרבה "דברים עם כנפיים", אבל רק האחים רייט בנו מנהרת רוח כדי למדוד עילוי... "אמממ, כמה בני מוגלגים אתם מקבלים באמת להוגוורטס כל שנה?"

"אולי עשרה?"

הארי פספס צעד וכמעט מעד. **"עשרה?"**

אוכלוסיית העולם המוגלגי מנתה מעל שישה מיליארד אנשים והיד עוד הייתה נטויה. אם היית אחד למיליון, היו שבעה כמוך בלונדון ועוד אלף בסין. זה היה בלתי נמנע שאוכלוסיית המוגלגים תפיק **כמה** בני אחת-עשרה שידועים חזו"א – הארי ידע שהוא אינו היחיד. הוא פגש עוד ילדי פלא בתחרויות מתמטיקה. למעשה, הוא הובס לבלי רחם על ידי מתחרים אשר הקדישו כנראה את **כל זמנם** לפתרון בעיות במתמטיקה ומעולם לא קראו ספר מדע בדיוני ואשר יישחקו **לחלוטין** עוד לפני **גיל ההתבגרות ולעולם** לא יצא מהם **שום דבר** כי הם רק השתמשו בטכניקות **מוכרות** במקום ללמוד לחשוב בצורה **יצירתית**. (הארי לא ממש ידע להפסיד בכבוד.)

אבל... בעולם הקוסמים...

עשרה בני מוגלגים בשנה, שסיימו את ההשכלה המוגלגית שלהם בגיל אחת-עשרה? וייתכן שפרופסור מקגונגל משוחזת, אבל היא טענה שהוגוורטס הוא בית הספר לקוסמים הגדול והמכובד ביותר בכל העולם... והלימודים בו נמשכים רק עד גיל שבע-עשרה.

לא היה ספק שפרופסור מקגונגל יודעת כל פרט קטן על הלחש שהופך אדם לחתול. אבל נראה שהיא מעולם לא **שמעה** אפילו על השיטה המדעית. בשבילה זה סתם קסם של מוגלגים. והיא אפילו לא נראתה **סקרנית** לגבי סודות הבנת השפה הטבעית שעשויים להסתתר מאחורי לחש האֶחָזֹר.

זה הותיר בעצם שתי אפשרויות.

אפשרות מספר אחת: קסם הוא עמום, סבוך ובלתי מובן כל כך עד שלמרות העובדה שמכשפות וקוסמים השתדלו בכל מאודם להבין אותו, הם השיגו התקדמות מעטה, אם בכלל, ובסופו של דבר הרימו ידיים; והארי לא יצליח יותר מהם.

או ש...

הארי פוקק את אצבעותיו בנחישות, אבל הם השמיעו רק צליל קלוש במקום להדהד הדהוד הרה גורל מקירות סמטת דיאגון.

אפשרות מספר שתיים: הוא הולך להשתלט על העולם.

בסופו של דבר. אולי לא מיד.

אכן נדרשים לפעמים יותר מחודשיים בשביל דברים כאלו. המדע המוגלגי לא הגיע לירח בשבוע שאחרי גלילאו.

אבל הארי עדיין לא היה מסוגל לכבוש את החיוך העצום שמתח את לחייו עד כאב.

הארי תמיד פחד לגמור את חייו כאחד מאותם ילדי פלא שמעולם לא יצא מהם שום דבר ושהעבירו את שארית חייהם בהתפארות ביתרון הענק שהיה להם על פני כולם בגיל עשר. מצד שני, גם מרוב הגאונים הבוגרים לא יצא שום דבר. סביר להניח שעל כל איינשטיין אמיתי בהיסטוריה היו אלף אנשים אינטליגנטיים לא פחות, וזאת מכיוון שכל אותם גאונים אחרים לא הצליחו להניח את ידיהם על הדבר היחיד הדרוש כדי להגיע לגדולה. הם מעולם לא מצאו בעיה חשובה.

אתם שלי עכשיו, חשב הארי לעבר הקירות של סמטת דיאגון וכל החנויות והחפצים וכל המוכרים והלקוחות; וכל אדמות בריטניה הקסומה וכל עולם הקוסמים הרחב יותר; וכל היקום הגדול שאותו הבינו המדענים המוגלגים הרבה פחות מכפי שחשבו. **אני, הארי ג'יימס פוטר-אוזאנס-ורס, תובע כעת את הטריטוריה הזאת בשם המדע.**

אף ברק לא הבזיק ואף רעם לא הרעים בשמים הבהירים.

"למה אתה מחייך?" שאלה פרופסור מקגונגל, חשדנית ויגעה.

"אני תוהה אם יש לחש שיכול לגרום לכך שברקים יאירו את השמים בכל פעם שאני מחליט החלטה הרת גורל", הסביר הארי. הוא שינן בזהירות את המילים המדויקות של החלטתו הרת הגורל כדי שספרי ההיסטוריה העתידיים ידייקו בנושא.

"יש לי הרגשה ברורה שאני צריכה לעשות משהו בקשר לזה", אמרה פרופסור מקגונגל.

"תתעלמי. זה יעבור לך. אוי, מגניב!" הארי דחה את מחשבותיו על שליטה עולמית למועד מאוחר יותר ודילג אל חנות עם תצוגה פתוחה, פרופסור מקגונגל בעקבותיו.

הארי כבר קנה מרכיבים לשיקויים וקדרה ו... אמממ... עוד כמה דברים. כמה פריטים שנראה שכדאי שיהיו ב"שק הנשיאה של הארי" (הידוע גם בשם נרתיק סופר מוק QX31 עם לחש הרחבה סמוי, לחש אֶחָזֹר ושפה מתרחבת). רכישות חכמות וסבירות.

הארי באמת לא הבין מדוע פרופסור מקגונגל נראית **חשדנית כל כך**.

כרגע היה הארי בחנות יוקרתית מספיק כדי שהתצוגה שלה תפנה אל רחובה הראשי המפותל של סמטת דיאגון. לחנות הייתה חזית פתוחה שהציגה סחורה שהונחה על מדפי עץ משופעים. שני הדברים היחידים ששמרו עליה היו זוהר אפור חיוור שאפף את הפריטים ומוכרת צעירה למראה, שלבשה גרסה מקוצרת מאוד של גלימת מכשפה, אשר חשפה מרפקים וברכיים.

הארי בחן את המקבילה הקסומה לערכת עזרה ראשונה, "חבילת הריפוי המשודרגת למצבי חירום". היו בה שני חסמי עורקים המתהדקים מעצמם, מזרק של משהו שנראה כמו אש נוזלית והיה אמור להאט את זרימת הדם באזור המטופל תוך כדי שמירה על חמצון גבוה של הדם למשך עד שלוש דקות, למקרה שבו יש צורך למנוע מרעל להתפשט בגוף, ובד לבן שאותו מלפפים סביב איבר לצורך הקהיה זמנית של כאב. מלבד כל אלה, היו בה עוד כל מיני פריטים שהארי כלל לא הבין מהם, כמו "טיפול חשיפה לסוהרסן",

שמראהו וריחו הזכירו להארי שוקולד רגיל או "נוגד בלבולניזול", שנראה כמו ביצה קטנה ורוטטת ובא עם פתקית קטנה שהראתה איך דוחפים אותו לאף של מישהו.

"חמש אוניות בשביל משהו כזה זה מחיר מציאה, את לא חושבת?" אמר הארי לפרופסור מקגונגל, והמוכרת בת העשרה שחגה סביבם הנהנה בהתלהבות.

הארי ציפה שהפרופסור תעיר איזו הערה מרוצה על הזהירות והמוכנות שלו.

במקום זאת פרופסור מקגונגל נעצה בו מבט שהיה ניתן לתאר רק כ"עין הרע".

"זמדוע בדיוק," אמרה פרופסור מקגונגל בקול ספקני ביותר, "אתה חושב **שחזקק** לערכת מרפא, איש צעיר?" (אחרי התקרית המצערת בחנות השיקויים פרופסור מקגונגל ניסתה להימנע מלהגיד "מר פוטר" כשמישהו היה בסביבה.)

פיו של הארי נפתח ונסגר. "אני לא **חושב** שחזקק לה! זה על כל צרה שלא תבוא!"

"ואיזו צרה עלולה לבוא?"

עיניו של הארי נפערו. "את חושבת שאני **מתכנן** לעשות משהו מסוכן ו**שזאת** הסיבה שאני רוצה ערכת עזרה ראשונה?"

בתגובה הוא זכה למבט של חשד קודר וספקנות אירונית.

"חזיז ורעם!" אמר הארי. (זה היה ביטוי שלמד ממדען מטורף בסרט מדע בדיוני פופולרי.) "חשבת את זה גם כשקניתי שיקוי נפילת נוצה, אצות זימיזים ובקבוק של כדורי אוכל ומים?"

"כן."

הארי הניד בראשו בתדהמה. "איזה מין תוכנית נראה לך שיש לי בדיוק?"

"אני לא יודעת," אמרה פרופסור מקגונגל בנימה קודרנית, "אבל היא מסתיימת או בזה שאתה מביא טון של כסף טהור לגרינגוטס או בשלטון עולמי."

"שלטון עולמי זה ביטוי כל כך מכוער. אני מעדיף לקרוא לזה שיפור עולמי."

לא נראה כאילו הבדיחה המתוחכמת הזאת הרגיעה את המכשפה, שהמשיכה לנעוץ בו מבט מצמית.

"וואו," אמר הארי, כשהבין שהיא רצינית. "את באמת חושבת ככה. את באמת חושבת שאני מתכנן לעשות משהו מסוכן."

"כן."

"כי זאת הסיבה **היחידה** שמישהו יקנה ערכת עזרה ראשונה? אל תביני אותי לא נכון, אבל **עם איזה מין ילדים משוגעים את רגילה להתמודד**?"

"גריפינדורים", התיזה פרופסור מקגונגל את המילה, שנשאה מטען של מרירות וייאוש שרבץ כמו קללה נצחית על כל התלהבות ושמחת נעורים שהיא.

"סגנית המנהל פרופסור מינרווה מקגונגל", אמר הארי והניח את ידיו על מותניו בתקיפות. "אני לא הולך להיות בגריפינדור –"

בשלב הזה קטעה אותו סגנית המנהל ואמרה משהו על כך שאם הוא כן יהיה שם היא תברר איך הורגים מצנפת, הערה מוזרה שעליה בחר הארי לא להגיב, אם כי המוכרת נראתה כאילו היא חווה התקף שיעול פתאומי.

"– אני הולך להיות ברייבנקלו. ואם את באמת חושבת שאני מתכנן לעשות משהו מסוכן, זה רק אומר שאת לא מבינה אותי בכלל. אני לא אוהב להסתכן. זה מפחיד אותי. אני מנסה כאן להיות זהיר. להיות שקול. אני מנסה להתכונן למצבים בלתי צפויים. כמו שההורים שלי תמיד שרו לי: היה נכון, נכון תמיד."

(למען האמת, הוריו של הארי שרו לו רק את השורה הזאת מתוך גרסתו של טום לרר להמנון הצופים והקפידו לא לחלוק איתו את שאר השיר.)

יציבתה של פרופסור מקגונגל התרככה מעט – אם כי בעיקר כשהארי אמר שהוא הולך לרייבנקלו. "ולאיזה סוג של מצבים אתה חושב שתהיה מוכן אם תקנה את הערכה הזאת, איש צעיר?"

"מפלצת נוראית נושכת את אחת מחברותיי לכיתה ובזמן שאני מגשש בטירוף בנרתיק עור המוק שלי אחרי משהו שיכול לעזור לה, היא מביטה בי בעצב ובנשימתה האחרונה אומרת, 'למה לא היית מוכן?' ואז היא מתה, וכשעיני נעצמות אני יודע שהיא לעולם לא תסלח לי –"

הארי שמע את המוכרת משתנקת, הרים את מבטו וראה אותה בווה בו בשפתיים חשוקות. ואז הבחורה הסתובבה ונמלטה אל מעמקי החנות.

מה...?

פרופסור מקגונגל הושיטה את ידה, תפסה את ידו של הארי בעדינות אך בתקיפות ומשכה אותו אחריה אל הרחוב הראשי של סמטת דיאגון. היא הובילה אותו לסמטה מרוצפת בלבנים מלוכלכות שעברה בין שתי חנויות ונגמרה במבוי סתום בצורת קיר עפר שחור ומוצק.

המכשפה הגבוהה הפנתה את שרביטה לעבר הרחוב הראשי ואמרה, "קוויטוס", ומסך של דממה עטף אותם וחסם את כל רעשי הרחוב.

מה עשיתי לא בסדר...

פרופסור מקגונגל הסתובבה והביטה בהארי. לא היה לה את הפרצוף שמבוגרים עושים בדרך כלל כשילד מתנהג לא כראוי, אבל הבעת פניה הייתה חתומה ומאופקת. "עליך לזכור, מר פוטר", היא אמרה, "שהתחוללה במדינה הזאת מלחמה לפני פחות מעשר שנים. אין מישהו שלא איבד אדם קרוב, ולדבר על חברים שמתים בזרועותיך – זה לא מעשה שעושים בקלות דעת."

"לא – לא התכוונתי ל –" ההיקש צנח כמו אבן לתוך דמיונו הפורה להחריד של הארי. הוא דיבר על מישהו הנושם את נשימתו האחרונה – ואז המוכרת ברחה – והמלחמה נגמרה לפני עשור, אז הבחורה הזאת הייתה בת תשע או עשר לכל היותר כאשר... כאשר... "אני מצטער, לא התכוונתי ל..." הארי נחנק והסתובב כדי להימלט ממבטה של המכשפה המבוגרת, אבל לפניו היה קיר עפר שחסם את דרכו ועוד לא היה לו שרביט. "אני מצטער, אני מצטער, אני **מצטער!**"

אנחה בבדה נשמעה מאחוריו. "אני יודעת, מר פוטר."

הארי העז להציץ מאחוריו. פרופסור מקגונגל נראתה עכשיו רק עצובה. "אני מצטער," אמר הארי שוב. הוא הרגיש אומלל. "משהו כזה קרה גם ל –" ואז הארי סתם את פיו ושם עליו יד ליתר ביטחון.

פניה של המכשפה העציבו מעט יותר. "עליך ללמוד לחשוב לפני שאתה מדבר, מר פוטר, או שתעבור את חיך ללא חברים רבים. גורל כזה היה מנת חלקם של רייבנקלואים רבים עד מאוד, ואני מקווה שלא יהיה זה גורלך."

הארי רצה פשוט לברוח. הוא רצה לשלוף את שרביטו ולמחוק את כל העסק מזיכרונה של פרופסור מקגונגל, להיות איתה שוב מחוץ לחנות, **לעשות שזה לא קרה** –

"אבל לשאלתך, מר פוטר, לא. שום דבר **כזה** לא קרה לי מעולם. בהחלט ראיתי חבר נושם את נשימתו האחרונה, פעם, פעמיים או שבע. אבל אף אחד מהם לא קילל אותי במותו ומעולם לא חשבתי שהם לא יסלחו לי. למה **שתגיך** דבר כזה, מר פוטר? למה שבכלל **תחשוב** כך?"

"אני... אני... אני..." הארי בלע רוק. "אני פשוט מנסה תמיד לדמיין את הדבר הכי גרוע שיכול לקרות," ואולי הוא גם התלוצץ קצת, אבל הוא היה מעדיף לבלוע את הלשון מאשר להגיד את זה עכשיו.

"מה?" אמרה פרופסור מקגונגל. "אבל **למה?**"

"כדי שאוכל למנוע מזה לקרות!"

"מר פוטר..." קולה של המכשפה דעך. ואז היא נאנחה וכרעה ברך לידו. "מר פוטר," היא אמרה, קולה עדין כעת, "זאת לא אחריותך לדאוג לתלמידי הוגוורטס. זאת אחריותי. אני לא אתן לשום דבר רע לקרות לך או למישהו אחר. הוגוורטס הוא המקום הבטוח ביותר לילדים בכל עולם הקוסמים, ולמדאם פומפרי יש מרפאה שלמה, עם כל הציוד הדרוש. אתה לא תצטרך שום ערכת ריפוי, ובטח לא כזאת שעולה חמש אוניות."

"אבל אני כן **אצטרך!**" התפרץ הארי. "**אף מקום** לא בטוח לגמרי! ומה אם ההורים שלי יעברו התקף לב או תאונה כשאחזור הביתה לחג המולד – מדאם פומפרי לא תהיה שם. אני אצטרך ערכת ריפוי משלי –"

"מה בשם מרלין..." אמרה פרופסור מקגונגל. היא נעמדה והשפילה אל הארי מבט שהיה קרוע בין רוגז לדאגה. "אין כל צורך לחשוב על דברים נוראיים שכאלה, מר פוטר!"

פרצופו של הארי התעוות במרירות לשמע הדברים. "ברור שיש! אם לא חושבים עליהם, לא רק שנפגעים, גם פוגעים בסוף באנשים אחרים!"

פרופסור מקגונגל פתחה את פיה ואז סגרה אותו. המכשפה שפשפה את גשר אפה בהבעה מהורהרת. "מר פוטר... אם הייתי מציעה להקשיב לך קצת... יש אולי משהו שהיית רוצה לדבר איתי עליו?"

"כמו מה?"

"כמו העובדה שאתה משוכנע שאתה צריך תמיד לעמוד על המשמר מפני דברים נוראיים שעלולים לקרות לך."

הארי בהה בה בבלבול. זו הייתה אקסיומה ברורה מאליה. "ובכן..." אמר הארי באטיות. הוא ניסה לסדר את מחשבותיו. איך באמת הוא יכול להסביר את עצמו למכשפה-פרופסור כשהיא אפילו לא מכירה את היסודות? "חוקרים מוגלים גילו שאנשים תמיד מאוד אופטימיים בהשוואה למציאות. כמו למשל כשהם אומרים שמשו ייקח יומיים והוא לוקח עשרה ימים או שהם אומרים שהוא ייקח חודשיים וזה לוקח יותר משלושים וחמש שנה. לדוגמה, היה ניסוי אחד שבו שאלו סטודנטים תוך כמה זמן הם בטוחים ב-50%, 75%-99% שהם יסיימו את שיעורי הבית שלהם, ורק 13%, 19%-45% מהסטודנטים סיימו במסגרת הזמנים שנקבו. והתגלה שהסיבה לכך היא שכאשר שאלו קבוצה אחת של סטודנטים על ההערכה שלהם במקרה הטוב ביותר, שבו הכול הולך הכי טוב שאפשר, וקבוצה אחרת להערכה שלהם במקרה הממוצע, שבו הכול הולך כרגיל, התקבלו תשובות כמעט זהות סטטיסטית. את מבינה, אם את שואלת מישהו למה הוא מצפה במקרה **הרגיל**, הוא מדמיון את מה שנראה כמסלול עם ההסתברות הגבוהה ביותר בכל צעד בדרך – הכול הולך לפי התוכנית, בלי הפתעות. אבל למעשה, מכיוון שיותר מחצי מהסטודנטים לא סיימו במסגרת הזמן שבו הם היו בטוחים ב-99% שיסיימו, המציאות מספקת תוצאות שהן קצת יותר גרועות מ'התרחיש הגרוע ביותר'. הדבר הזה נקרא כשל התכנון, והדרך הכי טובה לתקן אותו היא לשאול כמה זמן הדברים לקחו בפעם האחרונה שניסית לעשות אותם. זה נקרא שימוש במבט מבחוץ במקום במבט מבפנים. אבל כשאת עושה משהו חדש ולא יכולה להשוות לפעם קודמת, את חייבת להיות ממש ממש ממש פסימית. כאילו, כל כך פסימית שהמציאות מפתיעה אותך **לטובה** באותה התכיפות שהיא מפתיעה אותך לרעה. והאמת היא שזה **ממש קשה** להיות כל כך פסימיים עד שיש לנו סיכוי סביר לצפות **לפחות** ממה שבאמת קורה. למשל, אני עושה מאמץ גדול להיות דיכאוני ואני מדמיון מישהי מהכיתה שלי ננשכת, אבל מה שבעצם קורה זה שאוכלי המוות הנותרים תוקפים את כל בית הספר כדי לנסות לתפוס אותי. אבל בנימה אופטימית יותר –"

"עצור," אמרה פרופסור מקגונגל.

הארי עצר. הוא עמד לציין שלפחות הם יודעים שאדון האופל לא יתקוף, כי הוא מת.

"אני חוששת שלא הבהרתי את עצמי," אמרה המכשפה, קולה הסקוטי המוקפד נשמע זהיר אף יותר. "האם קרה לך **אישית** משהו שהפחיד אותך, מר פוטר?"

"מה שקרה לי באופן אישי הוא רק ראייה אנקדוטלית," הסביר הארי. "אין לזה את אותו המשקל כמו למחקר מבוקר עם נבדקים מרובים, חלוקה אקראית לקבוצות, גודל אפקט גדול ומובהקות סטטיסטית גבוהה, שהתפרסם בכתב עת מדעי רציני שמשתמש בביקורת עמיתים ושתוצאותיו שוחזרו."

פרופסור מקגונגל צבטה את גשר אפה, שאפה אוויר ואז נשפה. "אני בכל זאת מעוניינת לשמוע על כך," היא אמרה.

"אמממ..." אמר הארי. הוא נשם נשימה עמוקה. "היו כמה מקרי שוד בשכונה שלנו, ואימא שלי ביקשה ממני להחזיר מחבת לשכנה שגרה לא רחוק מאיתנו, ואני אמרתי שאני לא רוצה כי אולי ישדדו אותי והיא אמרה, 'הארי, אל תגיד דברים כאלה!' כאילו המחשבה על כך **תגרום** לזה לקרות ולכן אם לא אדבר על זה, לא יקרה לי כלום. ניסיתי להסביר לה למה זה לא מרגיע אותי והיא הכריחה אותי להחזיר את המחבת בכל זאת. הייתי צעיר מכדי לדעת עד כמה זה לא סביר סטטיסטית ששודד יבחר לשדוד דווקא אותי, אבל מבוגר מספיק כדי לדעת שלא לחשוב על משהו לא מונע ממנו לקרות, אז ממש פחדתי."

"וזהו?" אמרה פרופסור מקגונגל אחרי שתיקה ארוכה, כשהיה ברור שהארי סיים. "אין שום דבר **אחר** שקרה לך?"

"אני יודע שזה לא **נשמע** כמו סיפור גדול, "התגונן הארי. "אבל זה היה אחד מאותם רגעי חיים קריטיים, את מבינה? זאת אומרת, **ידעתי** שלא לחשוב על משהו לא מונע ממנו לקרות, **ידעתי** את זה, אבל היה ברור לי שאימא שלי באמת חושבת ככה. "הארי השתתק, נאבק בכעס שהתחיל לעלות בו שוב כשחשב על כך. "היא **סירבה להקשיב**. ניסיתי להגיד לה, **התחננתי** בפניה לא לשלוח אותי, והיא **זילזלה בזה**. היא התייחסה לכל מה שאמרתי כאילו זאת בדיחה אחת גדולה..." הארי החניק שוב את הזעם שגאה בו. "זה היה הרגע שבו הבנתי שכל אלה שאמורים להגן עליי בעצם משוגעים ושהם לא יקשיבו לי לא משנה כמה אתחנן ושאני אף פעם לא יכול לסמוך עליהם לעשות משהו כמו שצריך." לפעמים כוונות טובות אינן מספיקות. לפעמים אתה חייב להיות שפוי..."

שתיקה ארוכה השתררה.

הארי ניצל את הזמן לנשום עמוק ולהירגע. לא היה טעם לכעוס. **כל** ההורים הם כאלה; **אף** מבוגר לא יהיה מוכן לנהל עם ילד שיחה בגובה העיניים ולהקשיב לו באמת. ההורים הגנטיים שלו לא היו שונים אם הם היו בחיים. שפיות היא ניצוץ קטן באפלה, יוצא מן הכלל נדיר לאין שיעור בשיגעון השולט, ולכן אין שום טעם לכעוס.

הארי לא אהב את עצמו כשכעס.

"תודה שחלקת את זה, מר פוטר," אמרה פרופסור מקגונגל לאחר זמן מה. על פניה הייתה נסוכה הבעה מהורהרת (כמעט בדיוק אותה ההבעה שהייתה נסוכה על פניו של הארי כשערך ניסויים בנרתיק, אילו רק היה יכול אז להסתכל במראה ולראות את עצמו). "אני צריכה לחשוב על כך." היא פנתה לכיוון פתח הסמטה והרימה את שרביטה –

"אמממ..." אמר הארי, "אנחנו יכולים ללכת לקנות את ערכת הריפוי עכשיו?"

המכשפה עצרה והביטה בו במבט יציב. "ואם אומר שלא – שהיא יקרה מדי ושלא תזדקק לה – מה אז?"

פניו של הארי התעוותו במרירות. "בדיוק מה שאת חושבת, פרופסור מקגונגל. **בדיוק** מה שאת חושבת. אני אסיק שאת עוד מבוגרת משוגעת שאני לא יכול לדבר איתה ואתחיל לחפש דרכים להשיג לעצמי ערכת ריפוי גם בלי עזרתך."

"אני אחראית עליך במהלך הביקור הזה," אמרה פרופסור מקגונגל, קמצוץ של איום בקולה. "**זאין לי שום כוונה** להניח לך לרדות בי."

"אני מבין", אמר הארי. הוא התאפק שלא לבטא את התרעומת שחש ולא אמר שום דבר מהדברים האחרים שעלו על דעתו. פרופסור מקגונגל אמרה לו לחשוב לפני שהוא מדבר. הוא בטח לא יזכור את זה מחר, אבל המעט שביכולתו לעשות הוא לזכור את זה למשך חמש דקות.

שרביטה של המכשפה שרטט עיגול קטן באוויר והקולות של סמטת דיאגון חזרו להדהד סביבם. "בסדר גמור, איש צעיר", היא אמרה. "בוא נלך לקנות את ערכת הריפוי הזאת."

פיו של הארי נפער בתדהמה. ואז הוא מיהר בעקבותיה וכמעט מעד בשל חפזו הפתאומי.

החנות נשארה כשהייתה – חפצים מזוהים ובלתי מזוהים עדיין נחו על תצוגת העץ המשופעת, הזוהר האפור עדיין הגן עליהם והמוכרת חזרה לעמוד במקומה. המוכרת הרימה את מבטה כשהתקרבו, פניה מביעות הפתעה.

"אני מצטערת", היא אמרה כשהם התקרבו וכמעט באותו רגע אמר הארי, "אני מתנצל על –"

הם השתתקו והביטו זה בזה, ואז המוכרת צחקה מעט. "לא התכוונתי לסבך אותך עם פרופסור מקגונגל", היא אמרה. קולה נעשה חרישי ומצפין סוד. "אני מקווה שהיא לא הייתה **יותר מדי** נוראית כלפיך."

"דלה!" אמרה פרופסור מקגונגל בקול מזועזע.

"שקיק זהב", אמר הארי לנרתיק שלו, ואז הרים שוב את מבטו אל המוכרת בעודו סופר חמש אוניות. "אל תדאגי, אני מבין שהיא נוראית כלפיי רק כי היא אוהבת אותי."

הוא נתן למוכרת חמש אוניות בזמן שפרופסור מקגונגל מלמלה משהו לא חשוב. "חבילת ריפוי משודרגת למצבי חירום", בבקשה."

היה קצת מטריד לראות את השפה המתרחבת בולעת ערכת ריפוי בגודל של תיק מסמכים. הארי לא היה מסוגל שלא לתהות מה יקרה אם הוא ינסה להיכנס לתוך נרתיק עור המוק בעצמו, בהתחשב בעובדה שרק מי ששם משהו בפנים אמור להיות מסוגל להוציא אותו.

כשהנרתיק סיים... לאכול... את הרכישה שהארי השיג בעמל רב, הארי היה מוכן להישבע ששמע גיהוק קטן. זאת הייתה **חייבת** להיות תוספת מכוונת ללחש. ההשערה החלופית הייתה נוראה מכדי שישקול אותה... למעשה, הארי לא הצליח אפילו **להעלות** אף השערה חלופית. הוא הרים את מבטו אל הפרופסור כשהם התחילו ללכת שוב לאורך סמטת דיאגון. "לאן עכשיו?"

פרופסור מקגונגל הצביעה לעבר חנות שנראתה כאילו היא עשויה מבשר במקום מלבנים ומכוסה בפרווה במקום בצבע. "מותר להביא חיות מחמד קטנות להוגוורטס – אתה יכול לקנות ינשוף כדי לשלוח מכתבים, לדוגמה –"

"אני יכול פשוט לשלם כמה גוזים או משהו **ולשכור** ינשוף כשאני צריך לשלוח דואר?"

"כן", אמרה פרופסור מקגונגל.

"אז ממש לא נראה לי."

פרופסור מקגונגל הנהנה, כאילו מסמנת פריט ברשימה. "אפשר לשאול למה לא?"

"היה לי סלע מחמד פעם. הוא מת."

"אתה לא חושב שאתה מסוגל לטפל בינשוף?"

"אני **מסוגל**", אמר הארי, "אבל אני אהיה כל הזמן בלחץ מרוב תהייה אם זכרתי להאכיל אותו היום או שהוא גווע לאטו ברעב בתוך הכלוב שלו, תוהה איפה הבעלים שלו ולמה אין לו אוכל."

"ינשוף מסכן," אמרה המכשפה בקול רך. "ננטש ככה. מעניין מה הוא יעשה."

"אמממ... אני מתאר לעצמי שכשהוא יהיה ממש רעב הוא יתחיל לנסות לפרוץ את הכלוב או הקופסה או מה שזה לא יהיה בעזרת הטפרים שלו, אפילו שזה בטח לא כל כך ילך לו –" הארי השתק בפתאומיות.

המכשפה המשיכה באותו קול רך. "ומה יקרה לו אחר כך?"

"תסלחי לי," אמר הארי ואחז בידה של פרופסור מקגונגל, בעדינות אך בתקיפות. הוא הוביל אותה לתוך סמטה נוספת שהתפצלה מהרחוב הראשי, תהליך שהפך כבר לשגרתי למדי אחרי התחמקויות רבות כל כך מדורשי שלומו. "תטילי בבקשה את לחש ההשתקה ההוא."

"קוויטוס."

קולו של הארי רעד. "הינשוף **לא** מייצג אותי. ההורים שלי **מעולם** לא נעלו אותי בתוך ארון והשאירו אותי שם לגווע ברעב. **אין לי** חרדת נטישה ואני **לאאווהב את הכיוון של המחשבות שלך, פרופסור מקגונגל!**"

המכשפה הביטה בו במבט חמור סבר. "ומה הוא בדיוק, מר פוטר?"

"את חושבת ש...?" הארי התקשה לומר זאת, "שעברתי **התעללות?**"

"וזה נכון?"

"**לא!**" צעק הארי. "ממש לא! נראה לך שאני **טיפש?** אני **מודע** לרעיון של התעללות בילדים, אני **מודע** לנושא של מגע לא נאות וכל זה ואם משהו כזה היה קורה, הייתי מתקשר למשטרה! ומדווח למנהל! ומחפש את שירותי הרווחה בספר הטלפונים! ומספר לסבא ולסבתא ולגברת פיג! אבל ההורים שלי **מעולם** לא עשו דבר כזה, **מעולם!** איך את בכלל **מעזה** לרמוז דבר כזה!"

המכשפה הישירה אליו מבט יציב. "מחובתי כסגנית המנהל לחקור סימנים אפשריים של התעללות בילדים שנמצאים תחת השגחתי."

הכעס של הארי יצא משליטה והפך לזעם טהור וגועש. "שלא **תעזי** לחזור על ה... על ה**רמיזות** האלה באוזני מישהו! **אף אחד**, את מבינה אותי, מקגונגל? האשמות כאלה יכולות להרוס אנשים ולהחריב משפחות אפילו אם ההורים חפים מפשע לחלוטין! קראתי על זה בעיתונים!" קולו של הארי התרומם כעת

לכדי צווחה גבוהה. **"המערכת** לא יודעת איך **לעצור**. היא לא מאמינה לא להורים ולא לילדים כשהם אומרים ששום דבר לא קרה! **שלא תעזי לאיים על המשפחה שלי בדבר כזה! אני לא אתן לך להרוס לי את הבית!"**

"הארי", אמרה המכשפה ברכות והושיטה יד לעברו –

הארי נרתע במהירות וידו התרוממה בחדות והעיפה את ידה.

מקגונגל קפאה ואז משכה את ידה בחזרה ולקחה צעד לאחור. "הארי, זה בסדר", היא אמרה. "אני מאמינה לך."

"אה, כן?" נשף הארי. הזעם עדיין געש בדמו. "או שאת רק מחכה להפרד ממני כדי שתוכלי למלא כבר את הטפסים?"

"הארי, ראיתי את הבית שלך. ראיתי אותך עם ההורים שלך. הם אוהבים אותך. אתה אוהב אותם. אני באמת מאמינה לך כשאתה אומר שההורים שלך לא מתעללים בך. אבל הייתי **מוכרחה** לשאול, כי קורה פה משהו מוזר."

הארי נעץ בה מבט צונן. "כמו מה?"

"הארי, במהלך שנותיי בהוגוורטס ראיתי הרבה ילדים שעברו התעללות – הלב שלך היה נשבר אם היית יודע כמה. וכשאתה שמח אתה לא מתנהג כמו אחד מהילדים האלה, **ממש** לא. אתה מחייך אל זרים, אתה מחבק אנשים. הנחתי את ידי על הכתף שלך ולא נרתעת. אבל לפעמים, רק לפעמים, אתה אומר או עושה משהו שמתאים למישהו ש... מישהו שבילה את אחת-עשרה שנותיו הראשונות נעול במרתף, לא במשפחה האוהבת שראיתי." פרופסור מקגונגל הטתה את ראשה, מבטה נעשה שוב מבולבל.

הארי נתן לדברים לחלחל וניסה לעכל אותם. הזעם הגועש החל להתנקז ממנו כשהוא החל להבין שמקשיבים לו בכבוד ושהמשפחה שלו אינה נמצאת בסכנה.

"אז איך באמת את מסבירה את הדברים שעולים מהתצפיות שלך, פרופסור מקגונגל?"

"אני לא יודעת", היא אמרה. "אבל ייתכן שקרה לך משהו שאתה לא זוכר."

זעם עלה שוב בהארי. זה נשמע יותר מדי כמו הדברים שהוא קרא בעיתונים על משפחות הרוסות. "זיכרונות מודחקים הם ערמה של **קשקושים פסאודו-מדעיים**! אנשים **לא** מדחקים זיכרונות טראומטיים – הם דווקא זוכרים אותם **יותר מדי טוב** במשך כל חייהם!"

"לא, מר פוטר. קיים לחש בשם אובליוויאטה."

הארי קפא במקומו. "לחש שמוחק זיכרונות?"

המכשפה הנהנה. "אבל לא את כל ההשפעות של החוויה, אם אתה מבין למה אני מתכוונת, מר פוטר."

צמרמורת חלפה בגבו של הארי. את ההשערה **הזאת**... יהיה הרבה יותר קשה להפריך. "אבל ההורים שלי לא יכלו לעשות את זה!"

"נכון מאוד," אמרה פרופסור מקגונגל. "דבר כזה היה דורש מישהו מעולם הקוסמים. אין... אין דרך לדעת בוודאות, חוששתי."

כישוריו של הארי כרציונליסט נכנסו שוב לפעולה. "פרופסור מקגונגל, עד כמה את בטוחה בתצפיות שלך ואילו הסברים חלופיים עשויים להיות לדברים שעלו מהן?"

המכשפה פתחה את ידיה, כאילו כדי להראות שהן ריקות. "בטוחה? איני בטוחה בדבר, מר פוטר. מימיי לא פגשתי מישהו כמוך. לפעמים אתה בכלל לא נראה כאילו אתה בן אחת-עשרה או אפילו כאילו אתה לחלוטין **אנושי**."

גבותיו של הארי התרוממו לעבר השמים –

"אני מצטערת!" מיהרה פרופסור מקגונגל לומר. "אני ממש מצטערת, מר פוטר. ניסיתי להבהיר נקודה ואני חוששת שזה לא יצא כמו שהתכוונתי –"

"להפך, פרופסור מקגונגל," אמר הארי בחיוך אטי. "אני אתייחס לכך כאל מחמאה גדולה ביותר. אבל אכפת לך אם אציע הסבר חלופי?"

"בבקשה."

"ילדים לא אמורים להיות הרבה יותר חכמים מההורים שלהם," אמר הארי. "או הרבה יותר שפויים מהם, אולי – אבא שלי כנראה היה יכול להיות חכם יותר ממני אם הוא היה, כאילו, באמת **מנסה**, במקום להשתמש באינטליגנציה שלו בעיקר כדי להמציא תירוצים לא לשנות את דעתו –" הארי השתק. "אני חכם מדי, פרופסור. אין לי מה לומר לילדים רגילים. מבוגרים לא מכבדים אותי מספיק כדי לדבר איתי באמת, ואם לומר את האמת, אפילו אם הם היו מכבדים אותי מספיק, הם לא היו נשמעים חכמים כמו ריצ'רד פיינמן, אז עדיף לי כבר לקרוא משהו שריצ'רד פיינמן כתב. אני **מבודד**, פרופסור מקגונגל. הייתי מבודד כל חיי. אולי יש לזה כמה מאותן השפעות שיש ללהיות נעול במרתף. ואני אינטליגנטי מכדי להעריץ את ההורים שלי כמו שילדים אמורים לעשות. ההורים שלי אוהבים אותי, אבל הם לא מרגישים מחויבים להגיב להיגיון, ולפעמים אני מרגיש כאילו הם הילדים – ילדים **שלא מוכנים להקשיב** ושיש להם סמכות מוחלטת על כל היבט בחיים שלי. אני משתדל לא להיות מריר מדי בנוגע לכך, אבל אני גם משתדל להיות **כן** עם עצמי, אז כן, אני כן מריר. וגם יש לי בעיה של שליטה בכעסים, אבל אני עובד על זה. זה הכול."

"זה הכול?"

הארי הנהן בתקיפות. "זה הכול. אני בטוח, פרופסור מקגונגל, שגם בבריטניה הקסומה תמיד כדאי לפחות **לשקול** את ההסבר הרגיל."

היה זה מאוחר יותר באותו יום, השמש הלכה וירדה בשמי הקיץ וקונים החלו להיעלם בהדרגה מהרחובות. חלק מהחנויות כבר נסגרו; הארי ופרופסור מקגונגל קנו את ספרי הלימוד שלו בכרך ודף בע"מ רגע לפני הסגירה. נרשם רק פיצוץ קטן כשהארי מיהר אל מילת המפתח "כשפומטיקה" וגילה שהנושא המתמטי הכי מורכב שבו עוסקים בספרי הלימוד המיועדים לשנה השביעית הוא טריגונומטריה.

כרגע, עם זאת, חלומות על תגליות מחקריות פשוטות היו רחוקים ממחשבתו של הארי.

כרגע יצאו שניהם מאוליבנדרס והארי בהה בשרביט שלו. הוא נופף בו והפיק ניצוצות ססגוניים, מה שבאמת לא היה אמור להפתיע אותו כל כך אחרי כל מה שראה, אבל איכשהו –

אני יכול לעשות קסמים.

אני. כאילו, אני ספציפית. אני קסום; אני קוסם.

הארי הרגיש איך הקסם שוצף במעלה זרועו ובאותו רגע הבין שזה חוש שתמיד היה לו, כל חייו, חוש שאיננו ראייה או שמיעה או טעם או ריח או מישוש אלא פשוט קסם. כאילו היו לך עיניים אבל הן היו עצומות תמיד, כך שאפילו לא הבנת שאינך רואה דבר; ואז יום אחד העין שלך נפקחת ורואה את העולם. התדהמה שבדבר הציפה אותו, נגעה בחלקים שונים בו, העירה אותם ואז התפוגגה תוך שניות והשאירה מאחוריה את הידיעה שהוא קוסם כעת, שהוא היה קוסם מאז ומעולם, ושהוא אפילו, בצורה מוזרה כלשהי, ידע זאת מאז ומעולם.

וגם –

"מעניין מאוד שאתה מיועד לשרביט הזה, כשאחיו – הרי אחיו העניק לך את הצלקת הזו."

לא **ייתכן** שזה צירוף מקרים. בחנות הזאת היו **אלפי** שרביטים. טוב, נכון, זה כן יכול להיות צירוף מקרים. בעולם יש שישה מיליארד אנשים וצירופי מקרים של אחד לאלף קורים כל יום. אבל לפי משפט בייס, כל השערה הגיונית שעל פיה הסבירות שהוא יקבל את השרביט התאום לשרביטו של אדון האופל **גדולה יותר** מאחד לאלף תקבל יתרון.

פרופסור מקגונגל הסתפקה בלומר, **"כמה מוזר"** והותירה את הארי מזועזע כליל **מחוסר הסקרנות העצום** והמוחלט שהפגינו מכשפות וקוסמים. **בשום** עולם שניתן בכלל **לדמיין** הארי לא היה מסתפק בהמהום ויוצא מהחנות בלי אפילו **לנסות** להעלות השערה בנוגע למתרחש.

ידו השמאלית התרוממה ונגעה בצלקת שלו.

מה... **בדיוק**...

"אתה קוסם של ממש עכשיו," אמרה פרופסור מקגונגל. "ברכותיי."

הארי הנהן.

"ומה דעתך על עולם הקוסמים?" היא אמרה.

"הוא מוזר," אמר הארי. "אני צריך לחשוב על כל הדברים הקסומים שראיתי... כל מה שאני יודע עכשיו שהוא אפשרי וכל מה שאני יודע עכשיו שהוא שקר וכל העבודה שמצפה לי עד שאבין אותו. ולמרות כל זאת אני מוצא את עצמי טרוד בעניינים פשוטים יחסית כגון," הארי הנמיך את קולו, "כל עניין הילד שנשאר בחיים." לא נראה שיש משהו בסביבה, אבל לא היה טעם להתגרות בגורל.

פרופסור מקגונגל כחכחה בגרונה. "באמת? מעניין."

הארי הנהן. "כן. זה פשוט... משונה. לגלות שאתה חלק מאיזה סיפור אפי, המסע להבסת אדון האופל הנורא, והכול כבר **נגמר**. הסתיים לחלוטין. זה כמו להיות פרודו באגינס ולגלות שההורים שלך לקחו אותך להר הגזרה ונתנו לך להשליך את הטבעת כשהיית בן שנה ואתה אפילו לא זוכר את זה."

חיוכה של פרופסור מקגונגל הפך למקובע במקצת.

"את יודעת, אם הייתי משהו אחר, כל אחד אחר, בטח הייתי די מודאג שלא אצליח לעמוד בציפיות שנובעות מהתחלה כזאת. **נו, הארי, מה עשית מאז שהבסת את אדון האופל? חנות ספרים משלך? איזה יופי! תגיד, אתה יודע שקראתי לילד שלי על שמך?** אבל יש לי יסוד להאמין שלא אצטרך לדאוג בנושא." הארי נאנח. "ובכל זאת... אני כמעט מקווה שנשארו כמה קצוות פתוחים, כדי שאוכל, כאילו, **להשתתף** איכשהו."

"אה, כן?" אמרה פרופסור מקגונגל בטון מוזר. "על מה בדיוק חשבת?"

"אמממ, לדוגמה, הזכרת שבגדו בהורים שלי. מי בגד בהם?"

"סיריוס בלק," אמרה המכשפה, כשהיא כמעט יורקת את השם. "הוא באזקבאן. כלא הקוסמים."

"מה הסבירות שסיריוס בלק יברח מהכלא ואני אצטרך לאתר אותו ולהביס אותו בדו-קרב מרהיב, או עוד יותר טוב, להציב פרס גדול על ראשו ולהתחבא באוסטרליה בזמן שאני ממתין לתוצאות?"

פרופסור מקגונגל מצמצה. פעמיים. "נמוכה ביותר. אף אחד מעולם לא ברח מאזקבאן, ואני בספק **שהוא** יהיה הראשון."

הארי היה קצת ספקני לגבי המשפט "**אף אחד מעולם** לא ברח מאזקבאן." אבל אולי בעזרת קסם אפשר לבנות כלא כמעט מושלם, במיוחד אם לך יש שרביט ולהם לא. הדרך הכי טובה לברוח משם תהיה לא להיכלא מלכתחילה.

"טוב, בסדר," אמר הארי. "נשמע כאילו הקצה הזה נסגר היטב." הוא נאנח ושפשף את ראשו בכף יד פתוחה. "אז אולי אדון האופל לא **באמת** מת באותו לילה. לא לגמרי. אולי הרוח שלו נשארה מאחור והיא לוחשת לאנשים בסיוטים שזולגים לעולם הערות ומחפשת דרך לחזור לארצות החיים שהוא נשבע להשמיד ועכשיו, בהתאם לנבואה העתיקה, הוא ואני לכודים בדו-קרב קטלני שבו המנצח יפסיד והמפסיד ינצח –"

ראשה של פרופסור מקגונגל חג ועיניה התרוצצו, כאילו הן סורקות את הרחוב בחיפוש אחר מאזינים.

"אני **צוחק**, פרופסור," אמר הארי בשמץ של רוגז. **אוף, למה היא תמיד לוקחת הכול כל כך ברצינות –**

הבנה מצמיתה החלה לחלחל אל מעמקי בטנו של הארי.

פרופסור מקגונגל הביטה בהארי בהבעה רגועה. הבעה ממש **ממש** רגועה. ואז היא עטתה חיוך. "כמובן שאתה צוחק, מר פוטר."

אוי, שיט.

אם הארי היה צריך לפרמל את ההיסק הלא-מילולי שהבזיק באותו רגע במוחו, התוצאה הייתה משהו כמו, 'אם אעריך את ההסתברות שפרופסור מקגונגל עשתה את מה שראיתי כרגע כתוצאה משליטה עצמית זהירה ואציב אותה אל מול התפלגות ההסתברות של כל הדברים האחרים שהיא הייתה עושה **באופן טבעי** אם הייתי מספר בדיחה גרועה, אז ההתנהגות הזאת היא ראייה משמעותית לכך שהיא מסתירה משהו.'

אבל מה שהארי באמת חשב היה, **אוי, שיט.**

כעת הפנה הארי את מבטו כדי לסרוק את הרחוב. לא, לא היה שם אף אחד. "הוא **לא** מת, הא?" נאנח הארי.

"מר פוטר –"

"אדון האופל חי. **ברור** שהוא חי. כמה **אופטימי** היה מצדי אפילו **לחלום** אחרת. כנראה יצאתי לגמרי **מדעתי**, אני לא **מבין** מה **חשבתי לעצמי**. למה שאני אחשוב שהוא **מת** רק כי **מישהי** אמרה שהגופה שלו נמצאה **מפוחמת**? **אין ספק** שיש לי עוד הרבה מה ללמוד על רזי **הפסימיות**."

"מר פוטר –"

"לפחות תגידי לי שאין באמת נבואה..." פרופסור מקגונגל המשיכה לחייך את חיוכה העליז והמקובע. "לא, את לא רצינית."

"מר פוטר, אין צורך שתמציא דברים לדאוג לגביהם –"

"**זה** מה שאת הולכת לומר לי? באמת? דמייני את התגובה שלי אחר כך, כשאגלה שבכל זאת הייתה לי סיבה לדאגה."

חיוכה המקובע רעד במקצת.

כתפיו של הארי השתוחחו. "יש לי עולם שלם של קסם לנתח. **אין** לי זמן לכל זה."

ואז שניהם השתתקו כשאדם בגלימות כתומות מתנופפות הופיע ברחוב ועבר על פניהם באטיות; עיניה של פרופסור מקגונגל עקבו אחריו בהיחבא. פיו של הארי זז בעודו לועס בחוזקה את שפתו, ואם מישהו היה מסתכל מקרוב הוא היה מבחין בטיפת דם קטנה מבצבצת עליה.

כשהגבר בגלימות הכתומות התרחק ונעלם הארי פתח שוב את פיו ואמר במלמול חרישי, "את הולכת לספר לי את האמת עכשיו, פרופסור מקגונגל? ואל תטרחי לנסות להתייחס לזה בביטול. אני לא טיפש."

"אתה **בן אחת-עשרה**, מר פוטר!"

"ולכן תת-אנושי. סליחה... לרגע **שכחתי**."

"אלה נושאים מחרידים וחשובים! הם **סודיים**, מר פוטר! זה **אסון** שאתה, שעודך ילד, יודע אפילו את המעט שאתה כבר יודע! אסור לך לספר **לאף אחד**, זה ברור? לאף אחד!"

כפי שקרה לפעמים כשהארי כעס במידה **מספקת**, דמו התקרר במקום להתחמם ובהירות אפלה ונוראה פשטה בו, מיפתה טקטיקות אפשריות והעריכה את השלכותיהן בריאליזם בלתי מתפשר.

לציין שיש לך זכות לדעת: כישלון. בעיניה של מקגונגל, לילדים בני אחת-עשרה אין זכות לדעת שום דבר.

להגיד שלא תהיו חברים יותר: כישלון. היא לא מעריכה את החברות שלכם מספיק.

לציין שתהיה שרוי בסכנה אם לא תדע: כישלון. כבר נערכו תוכניות המתבססות על אי הידיעה שלך. חוסר הנוחות הוודאי שכרוך בתכנון מחדש ייראה הרבה פחות מזמין מאשר האפשרות הבלתי ודאית שתיפגע.

צדק והיגיון ייכשלו שניהם. אתה חייב למצוא משהו שיש לך ושהיא רוצה או לחלופין למצוא משהו שאתה יכול לעשות ושהיא חוששת ממנו...

אה.

"ובכן, פרופסור," אמר הארי בקול חרישי וצונן כקרח. "נשמע כאילו יש לי משהו שאת רוצה. את יכולה, אם את רוצה, לספר לי את האמת, **במלואה**, ובתמורה אשמור על הסודות שלך. או שאת יכולה לנסות להשאיר אותי במצב של חוסר ידיעה כדי להשתמש בי כבבלי משחק, ובמקרה כזה לא אהיה חייב לך דבר."

מקגונגל עצרה בפתאומיות באמצע הרחוב. עיניה רשפו וקולה הפך ללחשוש כועס. "איך אתה מעז!"

"איך את מעזה!" הוא לחש אליה בחזרה.

"אתה סוחט אותי?"

פיו של הארי התעקם. **"אני מציע לך טובה. אני מעניק לך הזדמנות להגן על הסוד היקר שלך. אם תסרבי יהיה לי כל מניע טבעי שבעולם לחפש תשובות ממקורות אחרים, לא כדי לעשות לך דווקא, אלא כי אני חייב לדעת!** אם תתגברי על הכעס חסר התוחלת שלך כלפי **ילד** שלדעתך חייב לציית לך, תביני שכל מבוגר שפוי היה עושה את אותו הדבר! **תסתכלי על זה מנקודת המבט שלי! איך את היית מרגישה אילו היית במקומי?"**

הארי התבונן במקגונגל והבחין בנשימותיה המאומצות. הוא החליט שהגיע הזמן להוריד את הלחץ, לתת לה להתבשל קצת. "את לא חייבת להחליט מיד," אמר הארי בקול רגיל יותר. "אני אבין אם תרצי זמן להרהר **בהצעה** שלי... אבל אני מזהיר אותך," אמר הארי, קולו צונן. "אל תנסי את לחש השבחה ההוא עליי. לפני כמה זמן חשבתי על סימן וכבר שלחתי אותו לעצמי. אם אני אמצא את הסימן הזה ולא **אזכור** ששלחתי אותו..." הארי הניח לקולו לדעוך באופן רב משמעות.

פניה של מקגונגל החליפו הבעה אחר הבעה. "אני... לא חשבתי להשכיח ממך שום דבר, מר פוטר... אבל למה בכלל **המצאת** סימן כזה אם לא ידעת על –"

"חשבתי על זה כשקראתי ספר מד"ב מוגלגי ואמרתי לעצמי, **שיהיה, על כל צרה שלא תבוא... ולא, אני לא אגיד לך מה הסימן. אני לא מטומטם.**"

"לא התכוונתי לשאול," אמרה מקגונגל. נראה כאילו היא מתקפלת לתוך עצמה, ולפתע היא נראתה ממש זקנה וממש עייפה. "זה היה יום מתיש, מר פוטר. נוכל לקנות את התיבה שלך ולשלוח אותך הביתה? אני אסמוך עליך שתשמור על הדבר בסוד עד שיהיה לי זמן לחשוב. קח בחשבון שיש רק עוד שני אנשים בעולם שיודעים על כך – המנהל אלבוס דמבלדור ופרופסור סוורוס סנייפ."

אז... מידע חדש; זאת הייתה מחוות שלום. הארי הנהן לאות הסכמה, הפנה את ראשו קדימה וחזר ללכת, דמו מתחמם שוב לאטו.

"אז עכשיו אני צריך למצוא דרך להרוג קוסם אופל בן אלמוות," אמר הארי ונאנח בתסכול. "חבל שלא אמרת לי את זה לפני שהתחלתי לעשות קניות."

חנות תיבות החפצים הייתה מפוארת יותר מכל חנות אחרת שהארי ביקר בה; הווילונות היו כבדים ומכוסים בעיטורים עדינים, הרצפה והקירות היו עשויים מעץ ממורק והתיבות הוצגו לראווה על במות שנהב מבריקות. המוכר היה לבוש בגלימות שהיו מהודרות כמעט כמו גלימותיו של לוציוס מאלפוי ודיבר עם הארי ומקגונגל בנימוס חלקלק ומעודן.

הארי שאל את מה שרצה לשאול ומצא את עצמו נמשך אל תיבה מעץ כבד למראה, לא ממורק אלא חמים ומוצק, שבו הייתה חקוקה צורה של דרקון שומר שעניו נעו כדי להסתכל על מי שמתקרב. תיבה שכושפה להיות קלה, להתכווץ לפי פקודה, להצמיח מתחתיתה זרועות קטנות בעלות טפרים ולזחול בעקבות בעליה. תיבה עם שתי מגירות בכל אחת מארבעת צדדיה, שפתיחתן חשפה חללים שעומקם כעומק התיבה כולה, מכסה עם ארבעה מנעולים שכל אחד מהם חשף חלל אחר בפנים, ובתחתית – וזה היה החלק החשוב – ידית ששלפה מסגרת שהכילה גרם מדרגות אשר הוביל מטה לחדר קטן ומואר שהיה מסוגל להכיל, להערכתו של הארי, כשתים-עשרה כונניות ספרים.

אם מייצרים תיבות כאלה, למה מישו בכלל טורח לקנות בית, תהה הארי.

מאה ושמונה אוניות. זה היה מחירה של תיבה טובה, משומשת מעט. לפי שער חליפין של כחמישים פאונד לאונייה, הסכום היה מספיק כדי לקנות מכונית יד שנייה. זה היה יקר יותר מסך ערכם של כל הדברים שהארי קנה בכל ימי חייו.

תשעים ושבע אוניות. זה היה הסכום שנשאר בשקיק הזהב שהארי הורשה להוציא מגרינגוטס.

הבעה מאוכזבת הופיעה על פניה של פרופסור מקגונגל. אחרי יום ארוך של קניות היא לא הייתה צריכה לשאול את הארי כמה זהב נשאר לו בשקיק אחרי שהמוכר נקב במחיר, ומכך הוא הסיק שלפרופסור אין

בעיה לעשות חשבון בראש בלי עט ונייר. הארי הזכיר לעצמו פעם נוספת שחוסר בהשכלה מדעית כלל אינו שקול לטיפשות.

"אני מצטערת, איש צעיר," אמרה פרופסור מקגונגל. "זו לגמרי אשמתי. הייתי מציעה לקחת אותך בחזרה לגרינגוטס, אבל הבנק יהיה סגור עכשיו, למעט לשירותי חירום."

הארי נעץ בה מבט תוהה...

"ובכן," נאנחה פרופסור מקגונגל והסתובבה על עקב אחד, "אין לנו ממש סיבה להישאר."

... היא לא איבדה שליטה כשילד העז להמרות את פיה. זה לא שימח אותה, אבל היא חשבה במקום להתפוצץ מכעס. אולי זה קרה רק כי יש אדון אופל בן אלמוות שצריך להילחם בו – כי היא הייתה זקוקה לשיתוף הפעולה של הארי. אבל רוב המבוגרים לא היו מסוגלים אפילו לחשוב על דבר כזה; אפילו לא היו שוקלים שום השלכות עתידיות אם מישהו במעמד נמוך יותר היה מסרב לציית להם...

"פרופסור?" אמר הארי.

המכשפה הסתובבה להביט בו.

הארי נשם נשימה עמוקה. הוא היה מוכרח להיות קצת כועס בשביל מה שרצה לנסות עכשיו; לא היה שום סיכוי שיהיה לו די אומץ לעשות זאת אחרת. היא לא הקשיבה לי, הוא חשב לעצמו, הייתי לוקח עוד זהב, אבל היא לא רצתה להקשיב... הוא התמקד בכל מאודו במקגונגל ובצורך להכפיף את השיחה לרצונו ואז דיבר.

"פרופסור, את חשבת שמאה אוניות יהיו די והותר בשביל תיבה. זאת הסיבה שלא טרחת להזהיר אותי לפני שנשארו לי רק תשעים ושבע אוניות. וזה בדיוק מה שמחקרים מראים – זה מה שקורה כשאנשים משאירים לעצמם מרווח טעות קטן. הם לא פסימיים מספיק. אם זה היה תלוי בי, הייתי לוקח מאתיים אוניות רק ליתר ביטחון. היה די והותר כסף בכספת והייתי יכול להחזיר את היתרה אחר כך. אבל חשבתי שלא תרשי לי לעשות את זה. חשבתי שתכעסי אם רק אבקש. טעיתי?"

"אין לי ברירה אלא להודות שאתה צודק," אמרה פרופסור מקגונגל. "אבל, איש צעיר –"

"דברים כאלה הם הסיבה שקשה לי לסמוך על מבוגרים." הארי הצליח איכשהו לשמור על קול יציב. "כי הם כועסים אם אפילו מנסים לדבר איתם בהיגיון. בעיניהם זו התרסה וחוצפה וקריאת תיגר על מעמדם השבטי הרם. אם מנסים לדבר איתם, הם כועסים. ולכן אם יהיה לי משהו ממש חשוב לעשות, אני לא אהיה מסוגל לסמוך עלייך. אפילו אם תקשיבי בדאגה עמוקה למה שאומר – כי גם זה חלק מהתפקיד של מי שמגלם מבוגר מודאג – את לעולם לא תשני את הפעולות שלך, את לא באמת תתנהגי אחרת בגלל משהו שאמרתי."

המוכר צפה בשניהם, מרותק בבירור.

"אני יכולה להבין את נקודת המבט שלך," אמרה פרופסור מקגונגל לבסוף. "אם אני נראית לפעמים נוקשה מדי, זכור בבקשה שאני משמשת כראש בית גריפינדור במשך מה שמבחינתי נראה כמו כמה אלפי שנים."

הארי הנהן והמשיך. "אז – נניח שהייתה לי דרך להשיג עוד אוניות מהכספת שלי **בלי** שנחזור לגרינגוטס, אבל זה היה דורש ממני להשיל מעליי את תפקיד הילד הצייתן. האם הייתי יכול לסמוך עלייך עם המידע הזה, אפילו שהיית חייבת לצאת מתפקידך כפרופסור מקגונגל כדי ליהנות מהמצב?"

"מה?" אמרה פרופסור מקגונגל.

"אם לנסח את זה אחרת, אם הייתי יכול לגרום ליום הזה להתגלגל אחרת, כך **שלא** היינו לוקחים איתנו מעט מדי כסף, האם זה יהיה בסדר אפילו אם זה יכלול בדיעבד ילד שמתנהג למבוגר בחוסר כבוד?"

"אמממ... נראה לי שכן..." אמרה המכשפה, שנראתה מבולבלת למדי.

הארי הוציא את נרתיק עור המוק ואמר, "אחת-עשרה אוניות מהכספת של המשפחה שלי."

וזהב הופיע בידו של הארי.

לרגע אחד נפער פיה של פרופסור מקגונגל בתדהמה, ואז הוא נסגר בחוזקה ועיניה הצטמצמו והיא סיננה מבעד לשיניים חשוקות, "**מאיפה** השגת את –"

"מהכספת של המשפחה שלי, כמו שאמרתי."

"איך?"

"קסם."

"זאת לא תשובה!" התפרצה פרופסור מקגונגל ואז השתתקה ומצמצמה.

"לא, זאת לא תשובה, נכון? אני **צריך** לטעון שערכתי ניסויים מדעיים וגיליתי את הסודות האמיתיים מאחורי אופן הפעולה של הנרתיק הזה ושהוא בעצם יכול לאחזר חפצים מכל מקום, ולא רק את תוכנו, אם מנסחים את הבקשה כמו שצריך. אבל האמת היא שזה קרה קודם, כשנפלתי על ערמת הזהב ההיא ודחפתי כמה אוניות לכיס. כל מי שמבין פסימיות יודע שכסף זה משהו שהוא עלול להזדקק לו במהירות ובלי התראה מוקדמת. אז האם את כועסת עליי עכשיו כי קראתי תיגר על הסמכות שלך? או שמחה שהצלחנו במשימתנו החשובה?"

עיניו של המוכר היו קרועות לרווחה.

והמכשפה הגבוהה עמדה במקומה בדממה.

"המשמעת בהוגוורטס **חייבת** להיאכף," היא אמרה אחרי כמעט דקה שלמה. "למען **כלל** התלמידים. והיא **חייבת** לכלול נימוס וצייתנות מצדך **כלפי כל** המורים שלך."

"אני מבין, פרופסור מקגונגל."

”טוב מאוד. בוא נקנה את התיבה הזאת ונלך הביתה.”

הארי רצה להקיא, או להריע, או להתעלף, או **משהו**. זו הייתה הפעם הראשונה שהנימוקים המוקפדים שלו **פעלו**. אולי מכיוון שזאת הייתה הפעם הראשונה שמבוגר היה צריך ממנו משהו ממש רציני, ובכל זאת –

נקודה אחת למינרווה מקגונגל.

הארי קד והעביר את שיקי הזהב ואת אחת-עשרה האוניות הנוספות לידיה של מקגונגל. ”תודה רבה לך, פרופסור. את יכולה לסיים במקומי את הקנייה? אני חייב ללכת לשירותים.”

המוכר, שחזר להיות חלקלק, הצביע לעבר דלת בקיר ולה ידיה זהב. כשהארי החל להתרחק, הוא שמע את המוכר שואל בקול מתקתק, ”האם יורשה לי לשאול מי זה, מדאם מקגונגל? אני מתאר לעצמי שהוא מסלית’רין – שנה שלישית, אולי? וממשפחה חשובה, אבל לא זיהיתי –”

טריקת דלת השירותים קטעה את דבריו, ואחרי שהארי זיהה את המנעול ולחץ עליו, הוא אחז במגבת הקסומה המתנקה מאליה ומחה את הרטיבות ממצחו בידיים רועדות. כל גופו של הארי היה מכוסה בזיעה שחלחלה מבעד לכל בגדי המוגלגים שלו, אם כי לפחות לא היה ניתן לראות זאת מבעד לגלימות.

השמש כבר כמעט שקעה והשעה הייתה מאוחרת מאוד כשהם עמדו שוב בחצר של הקלחת הרוחת, נקודת ההשקה השקטה ומכוסת העלים בין סמטת דיאגון של בריטניה הקסומה לכלל עולם המוגלגים. (זו הייתה כלכלה **ממש מנותקת**...). הארי היה אמור לגשת לתא טלפון ולהתקשר לאביו ברגע שיגיע לצד האחר. התברר שהוא לא היה צריך לדאוג שיגנבו לו את התיבה. היא הייתה חפץ קסם משמעותי ולכן רוב המוגלגים לא היו מסוגלים להבחין בה; זאת הייתה אחת האפשרויות שעולם הקוסמים סיפק למי שהיה מוכן לשלם מחיר של מכונית יד שנייה.

”כאן נפרדות דרכינו, לזמן מה,” אמרה פרופסור מקגונגל. היא הנידה בראשה בפליאה. ”זה היה היום המוזר ביותר בחיי מזה... שנים רבות. מאז היום שבו שמעתי שילד הביס את אתה יודע מי. אני תוהה עכשיו, במבט לאחור, אם זה היה היום ההגיוני האחרון בעולם.”

אוי באמת, כאילו **שלה** יש על מה להתלונן. **את חושבת שהיום שלך היה הזוי? תנסי את שלי.**

”התרשמתי ממך מאוד היום,” אמר לה הארי. ”הייתי צריך להחמיא לך בקול רם. בראש שלי נתתי לך נקודות והכול.”

”תודה לך, מר פוטר.” אמרה פרופסור מקגונגל. ”אם היית כבר ממין לבית כלשהו הייתי מורידה לך כל כך הרבה נקודות שהנכדים שלך עדיין היו מפסידים את גביע הבתים.”

”תודה **לך**, פרופסור.” בטח מוקדם מדי לקרוא לה מיני.

האישה הזאת הייתה כנראה המבוגר השפוי ביותר שהארי פגש מעודו, על אף שלא היה לה שום רקע מדעי. הארי אפילו שקל להציע לה את תפקיד סגניתו בקבוצה שיקים כדי להילחם באדון האופל, אפילו

שהוא לא היה טיפש מספיק כדי להגיד זאת. **איזה שם יכול להתאים לקבוצה כזאת...? אוכלי אוכלי-המוות?**

"נתראה שוב בקרוב, עם תחילת הלימודים," אמרה פרופסור מקגונגל. "ומר פוטר, לגבי השרביט שלך –"

"אני יודע מה את הולכת לבקש," אמר הארי. הוא שלף את שרביטו יקר הערך ובצביטה עמוקה של כאב פנימי הפך אותו בידו והגיש לה את הידית. "קחי אותו. לא תכננתי לעשות שום דבר, ממש שום דבר, אבל אני לא רוצה שיהיו לך סיוטים שאני מפוצץ את הבית שלי."

פרופסור מקגונגל הנידה בראשה במהירות. "הו לא, מר פוטר! לא עושים דבר כזה. רק רציתי להזהיר אותך לא **להשתמש** בשרביט שלך בבית כי המשרד יכול לזהות קסם של קטינים וקיים איסור לבצע אותו ללא השגחה."

"אה," אמר הארי. "זה נשמע כמו כלל הגיוני מאוד. אני שמח לראות שעולם הקוסמים לוקח דברים כאלה ברצינות."

פרופסור מקגונגל נעצה בו מבט בוחן. "אתה באמת מתכוון לזה."

"כן," אמר הארי. "אני מבין. קסם הוא מסוכן ויש סיבה טובה לכך שהכללים האלה קיימים. דברים מסוימים אחרים מסוכנים גם הם. אני מבין גם את זה. אנא זכרי שאני לא טיפש."

"אני לא חושבת שאשכח זאת אי פעם. תודה לך, הארי, זה בהחלט משפר את הרגשתי בנוגע לאמון שנתתי בך לגבי דברים מסוימים. להתראות בינתיים."

הארי פנה ללכת, לתוך הקלחת הרותחת ומשם אל עולם המוגלגים.

כשידו נגעה בידית הדלת האחורית, הוא שמע מאחוריו לחישה אחרונה.

"הרמיוני גריינג'ר."

"מה?" אמר הארי, ידו עדיין על הדלת.

"כשאתה עולה לרכבת להוגוורטס, חפש תלמידת שנה ראשונה בשם הרמיוני גריינג'ר."

"מי זו?"

שום תשובה לא נשמעה, וכשהארי הסתובב פרופסור מקגונגל כבר לא הייתה שם.

אחרית דבר:

המנהל אלבוס דמבלדור רכן מעל שולחנו. עיניו הנוצצות הביטו במינרווה. "ובכן, יקירתי, מה דעתך על הארי?"

מינרווה פתחה את פיה. ואז היא סגרה את פיה. ואז היא פתחה את פיה שוב. אף מילה לא יצאה.

"אני מבין," אמר אלבוס בכובד ראש. "תודה לך על הדיווח, מינרווה. את רשאית ללכת."

פרק 7

הדדיות

הערות הסופר – עדיין לא תורגמה!:

Whoa. A spokesman for Rowling's literary agent said that Rowling is okay with the existence of fanfiction as long as no one charges for it and everyone's clear that the original copyrights belong to her? That's really cool of her. So thank you, JKR, and thine is the kingdom!

I feel the need to disclaim that certain parts of this chapter are not meant as "bashing". It's not that I have a grudge, the story just writes itself and once you start dropping anvils on a character it's hard to stop.

A few reviewers have asked whether the science in this story is real or made up. Yes, it is real, and if you look at my profile, you'll see a link to a certain nonfiction site that will teach you pretty much everything Harry James Potter-Evans-Verres knows *and then some*.

Thank you very much to *all* my reviewers. (Especially Darkandus on Viridian Dreams, for the surprisingly inspiring comment "Lungs and tea are not meant to interact".

"אבא שלך אדיר כמעט כמו אבא שלי."

שפתיה של פטוניה אוואנס-ורס רעדו ועיניה התמלאו דמעות כשהארי חיבק את מותניה ברציף תשע של תחנת קינגס קרוס. "אתה בטוח שאתה לא רוצה שאבוא איתך, הארי?"

הארי העיף מבט באביו, מייקל ורס-אוואנס, שנראה גאה אך חמור סבר באופן סטריאוטיפי, ואז החזיר את מבטו אל אמו, שנראתה די... מפורקת. "אימא, אני יודע שאת לא משתגעת על עולם הקוסמים. את לא חייבת להצטרף. באמת."

פטוניה התכווצה בכאב. "הארי, אתה לא צריך לדאוג לי. אני אימא שלך ואם אתה צריך שמישהו יבוא איתך –"

"אימא, אני הולך להיות לבד בהוגוורטס במשך **חודשים על גבי חודשים**. אם אני לא יכול להתמודד עם רציף רכבת בעצמי, עדיף לגלות את זה מוקדם ככל האפשר כדי שנוכל לרדת מהעניין כבר עכשיו." הוא הנמיך את קולו ללחישה. "וחוץ מזה, אימא, כולם שם אוהבים אותי. אם אתקל בבעיה, אני אוכל פשוט להוריד את זה," הארי נגע במגן הזיעה שכיסה את הצלקת שעל מצחו, "ואני אקבל **כל כך** הרבה עזרה שאני כבר לא אדע מה לעשות איתה."

"אוי, הארי," לחשה פטוניה. היא כרעה וחיבקה אותו חזק, פנים אל פנים, לחייהם נוגעות. הארי הרגיש את נשימתה המאומצת ואז שמע יפחה חנוקה נמלטת מפיה. "אוי, הארי, אני אוהבת אותך. אף פעם אל תשכח את זה."

זה כאילו היא פוחדת שהיא לעולם לא תראה אותי שוב, קפצה המחשבה לראשו של הארי. הוא ידע שהמחשבה נכונה, אבל לא ידע למה אימא שלו מפחדת כל כך.

ולכן הוא ניחש. "אימא, את יודעת שאני לא אהפוך לאחותך רק כי אלמד קסמים, נכון? אני אעשה כל קסם שתבקשי ממני – אם אוכל, זאת אומרת – או אם תרצי **שלא** אעשה קסמים בבית, אז זה מה שאני אעשה. אני מבטיח שלעולם לא אתן לקסם להפריד בינינו –"

חיבוק חזק קטע את דבריו. "יש לך לב טוב," לחשה אמו באוזנו. "לב טוב מאוד, בני."

כעת גם הארי עצמו השתנק קצת.

אמו שיחררה אותו וקמה על רגליה. היא הוציאה מהתיק שלה ממחטה וביד רועדת הספיגה את האיפור שנזל מעיניה.

לא היה ספק שאביו לא ילווה אותו לצד הקסום של תחנת קינגס קרוס. אבא שלו לא הצליח אפילו להסתכל ישירות על התיבה של הארי. קסם היה דבר שהתגלגל מדור לדור, ומייקל ורס-אוואנס לא היה מסוגל אפילו לזוז.

ולכן הוא כחכח בגרונו במקום זאת. "בהצלחה בלימודים, הארי," הוא אמר. "אתה חושב שקניתי לך מספיק ספרים?"

כשהארי הסביר לאביו שהוא חושב שזאת עשויה להיות ההזדמנות הגדולה שלו לעשות משהו ממש מהפכני וחשוב, פרופסור ורס-אוואנס הנהן וזנח את לוח הזמנים העמוס להפליא שלו למשך יומיים שלמים כדי לצאת לפשיטה הגדולה ביותר בתולדות חנויות הספרים המשומשים, שהתפרשה על פני ארבע ערים והפיקה **שלושים ארגזים** של ספרי מדע ששכנו כעת בקומת המרתף של התיבה של הארי. רוב הספרים עלו פאונד או שניים, אבל חלקם **ממש לא**, למשל המהדורה העדכנית ביותר של "**המדריך לכימיה ולפיזיקה**", או כל כרכי מהדורת 1972 של **אנציקלופדיה בריטניקה**. אביו של הארי ניסה להסתיר ממנו את המחירים בקופות אבל לפי החישוב של הארי, אביו הוציא **לפחות** אלף פאונד. הארי אמר לאביו שהוא יחזיר לו הכול ברגע שיגלה איך להמיר כסף קוסמים לכסף מוגלגים, ואבא שלו אמר לו שישתוק כבר קצת.

ואז אביו שאל אותו: **אתה חושב שקניתי לך מספיק ספרים?** והיה ברור מה התשובה שהוא רצה לשמוע.

קולו של הארי הצטרד משום מה. "אין דבר כזה מספיק ספרים," הוא ציטט את המוטו של משפחת ורס, ואביו כרע ברך ונתן לו חיבוק מהיר וחזק. "אבל אתה **בהחלט** ניסית," אמר הארי, שהרגיש שהוא משתנק שוב. "זה היה ניסיון ממש **ממש טוב**."

אביו הזדקף. "ובכן..." הוא אמר. "אולי **אתה** רואה רציף תשע ושלושה רבעים?"

תחנת קינגס קרוס הייתה ענקית ועמוסה, עם קירות ורצפות המכוסים באריחים רגילים המוכתמים בלכלוך רגיל. היא הייתה מלאה באנשים רגילים בדרכם לעסקיהם הרגילים, שניהלו שיחות רגילות שעשו הרבה רעש רגיל. לתחנת קינגס קרוס היה רציף מספר תשע (שם הם עמדו) ורציף מספר עשר (ממש לא הרחק) אבל לא היה דבר בין רציף תשע לרציף עשר פרט לקיר דק ולא מבטיח. צוהר גדול בתקרה הכניס די והותר אור כדי להאיר את חוסר קיומו המוחלט בהחלט של רציף תשע ושלושה רבעים.

הארי הביט סביבו עד שעניו דמעו וחשב, **קדימה, ראיית קסם, קדימה, ראיית קסם**, אך שום דבר לא נגלה לעיניו. הוא חשב להוציא את השרביט שלו ולנופף בו, אבל פרופסור מקגונגל הזהירה אותו לא להשתמש בו. בנוסף, אם הניסיון היה מפיק מטר נוסף של ניצוצות ססגוניים הוא היה עלול להיעצר באשמת הצתת זיקוקים בתוך תחנת רכבת. וזה בהנחה הנוספת שהשרביט שלו לא היה מחליט לעשות משהו אחר, כמו לפוצץ את כל התחנה. הארי הספיק רק לרפרף על ספרי הלימוד שלו (אפילו שהרפרוף הזה חשף מספיק דברים תמוהים) במאמץ מזורז להחליט אילו ספרי מדע לקנות במהלך שתי היממות שהפרידו בין ביקורו בסמטת דיאגון ותחילת הלימודים.

טוב, הייתה לו עכשיו – הוא הציץ בשעונו – שעה שלמה כדי לפענח את התעלומה, מכיוון שהיה אמור לעלות על הרכבת בשעה אחת-עשרה. אולי זאת המקבילה של מבחן איי-קיו והילדים הטיפשים לא יכולים להפוך לקוסמים. (וכמות הזמן שאדם משאיר לעצמו קובעת את דירוג החריצות שלו, שהיא הגורם השני הכי חשוב בהצלחה אקדמית.)

"אני אסתדר," אמר הארי להוריו הממתינים. "זה בטח איזה מבחן."

אביו קימט את מצחו. "המממ... אולי תחפש על הקרקע שביל של עקבות שונים שמובילים למקום לא הגיוני –"

"אבא!" קרא הארי. "תפסיק! אפילו לא **ניסיתי** להבין את זה בעצמי!" זו הייתה הצעה טובה מאוד, למעשה, מה שהפך את זה לעוד יותר גרוע.

"סליחה," התנצל אביו.

"אמממ..." אמרה אמו של הארי. "לא נראה לי שהם היו עושים דבר כזה לתלמיד. אתה בטוח שפרופסור מקגונגל לא אמרה לך כלום?"

"ייתכן שדעתה הייתה מוסחת," אמר הארי בלי לחשוב.

"הארי!" הזדעקו אביו ואמו של הארי בתיאום מוחלט. **"מה עשית?"**

"אני... אמממ –" הארי בלע רוק. "תראו, אין לנו זמן לזה עכשיו –"

"הארי!"

"אני רציני! אין לנו זמן לזה עכשיו! זה סיפור ממש ארוך ואני חייב להבין איך מגיעים לבית הספר!"

אמו הניחה יד על פניה. "עד כמה זה גרוע?"

"אני... אמממ..." **"אני לא יכול לדבר על זה מטעמי ביטחון לאומי"**, בערך חצי מתקריט הפרויקט המדעי?"

"הארי!"

"אני... אמממ... אוי, תראו! לאנשים האלה יש ינשוף. אני אלך לשאול אותם איך נכנסים!" והארי התרחק מהוריו בריצה לעבר המשפחה הג'ינג'ית. התיבה שלו הזדחלה אוטומטית אחריו.

האישה השמנמנה הסתכלה עליו כשהגיע. "שלום, חמוד. פעם ראשונה שלך בהוגוורטס? גם רון חדש שם – ואז היא בחנה אותו מקרוב. **"הארי פוטר?"**

ארבעה בנים, בת ג'ינג'ית וינשוף הסתובבו אליו וקפאו במקום.

"אוי, **באמת!**" מחה הארי. הוא תכנן להשתמש בשם הארי ורס לפחות עד שיגיע להוגוורטס. "קניתי מגן זיעה והכול! איך את יודעת מי אני?"

"כן", אמר אביו של הארי, שהגיע מאחוריו בצעדים ארוכים וקלילים, "איך באמת את יודעת מי הוא?" מידה של אימה נמסכה בקולו.

"התמונה שלך הופיעה בעיתון", אמר אחד מצמד תאומים זהים למראה.

"הארי!"

"אבא! זה לא מה שאתה חושב! זה כי הבסתי את אדון האופל שאין לנקוב בשמו כשהייתי בן שנה!"

"מה?"

"אימא יכולה להסביר."

"מה?"

"אמממ... מייקל, יקירי, יש דברים מסוימים שחשבתי שמוטב לא להטריד אותך בהם עד עכשיו –"

"סלחו לי", אמר הארי למשפחת הג'ינג'ים שבהתה בו כעת, "אבל זה יהיה בהחלט מאוד מועיל אם תוכלו לומר לי איך להגיע לרציף תשע ושלושה רבעים **ברגע זה**."

"אמממ..." אמרה האישה. היא הרימה את ידה והצביעה על הקיר בין הרציפים. "פשוט תלך לכיוון המחסום בין רציפים תשע ועשר. אל תעצור ואל תפחד שתתנגש בו, זה מאוד חשוב. עדיף לעשות את זה בריצה אם אתה מפחד."

"ומה שלא תעשה, אל תחשוב על פיל."

"ג'ורג'! תתעלם ממנו, הארי יקירי, אין שום סיבה לא לחשוב על פיל."

"אני פרד, אימא, לא ג'ורג' –"

"תודה!" אמר הארי והתחיל לרוץ לכיוון המחסום –

רגע אחד. זה לא יעבוד **אם הוא לא יאמין בזה?**

ברגעים כאלה הארי שנא את היכולת של מוחו לעבוד מהר מספיק כדי להבין שזהו אחד מהמקרים שאליהם מתייחס המונח "ספק מתעצם". כלומר, אילו הוא היה חושב מלכתחילה שהוא יעבור דרך המחסום הכול היה בסדר, אלא שעכשיו הוא היה מודאג האם יש לו מספיק **אמונה** שהוא יעבור דרך המחסום, מה שאומר שהוא **אכן** היה מודאג מהאפשרות שהוא יתנגש בו –

"הארי! חזור הנה מיד! אתה עוד חייב לנו כמה הסברים!" זה היה אבא שלו.

הארי עצם את עיניו והתעלם מכל מה שידע על מהימנות מבוססת ופשוט ניסה להאמין **בכל מאודו** שהוא יעבור דרך המחסום ו–

– הקולות סביבו השתנו.

הארי פקח את עיניו ועצר בחריקה. העובדה שעשה מאמץ מכוון להאמין במשהו גרמה לו להרגיש קצת מלוכלך.

הוא עמד ברציף מואר ופתוח ליד רכבת ענקית המורכבת מארבעה-עשר קרונות ארוכים אשר בראשם עמד קטר עצום בצבע אדום מתכתי בוהק בעל ארובה גבוהה המבשרת על אסון סביבתי מתקרב. הרציף היה כבר עמוס מעט (אפילו שהארי הקדים בשעה שלמה); עשרות ילדים והוריהם התרוצצו סביב ספסלים, שולחנות, דוכנים ורכבים שונים.

מיותר לציין שלא היה בתחנת קינגס קרוס שום מקום כזה ושום מקום להחביא אותו.

אוקיי, אז האפשרויות הן כאלה: (א) השתגרתי הרגע למקום אחר לחלוטין (ב) הם יכולים לקפל את המרחב כאילו כלום או (ג) הם פשוט מתעלמים מכל החוקים.

קול זחילה נשמע מאחוריו. הארי הסתובב וראה שהתיבה שלו אכן זחלה בעקבותיו על זרועותיה הקטנות. נראה שמבחינת עולם הקסמים גם התיבה שלו הצליחה להאמין בעוצמה הנדרשת כדי לעבור דרך המחסום. זה היה בעצם די מטריד, כשהארי חשב על זה.

רגע לאחר מכן, הצעיר מבין הבנים הג'ינג'ים עבר דרך קשת הברזל (קשת ברזל?) בריצה, כשהוא מושך מאחוריו ברצועה את תיבת החפצים שלו וכמעט מתנגש בהארי. הארי, שהרגיש טיפש על כך שנשאר במקום, התחיל לזוז במהירות מאזור הנחיתה והילד הג'ינג'י הלך בעקבותיו, כשהוא מושך את הרצועה של התיבה שלו בחוזקה כדי לעמוד בקצב. רגע לאחר מכן התעופף ינשוף לבן מבעד לקשת ונחת על כתפו של הילד.

"די!" אמר הילד הג'ינג'י, "אתה באמת הארי פוטר?"

לא שוב! "אין לי שום דרך לוגית לדעת בוודאות. גדלתי באמונה שהשם שלי הוא הארי ג'יימס פוטר-אוואנס-ורס והרבה אנשים אמרו לי שאני דומה להורים שלי, כאילו, להורים האחרים שלי, אבל..." הארי הזעיף את פניו בהבנה פתאומית, "למיטב ידיעתי, אין שום סיבה שלא יהיו לחשים שיכולים לשנות צורה של ילד ולהעניק לו מראה מסוים –"

"אמממ.. מה?"

לא מועמד לרייבנקלו, אני מבין. "כן, אני הארי פוטר."

"אני רון וויזלי," אמר הילד והושיט את ידו. הוא היה רזה, גבוה, מנומש ובעל אף ארוך. הארי לחץ את ידו בנימוס בעודם הולכים. הינשוף נעץ בהארי מבט בוחן ושרק שריקה מנומסת (למעשה, הצליל נשמע יותר כמו אָההה, מה שהפתיע את הארי).

בנקודה זו הבין הארי את הפוטנציאל לאסון ממשמש ובא. "רק שנייה," הוא אמר לרון ופתח את אחת ממגירות התיבה, זו שבה היו מאוחסנים למיטב זיכרונו בגדי החורף, והוציא את הצעיף הקליל ביותר שלו, שהיה קבור תחת מעילו. הארי הסיר ממצחו את מגן הזיעה, פרש במהירות את הצעיף וכרך אותו מסביב לפניו. הצעיף היה קצת עבה, במיוחד לקיץ, אבל הארי היה מסוגל לחיות עם זה.

הוא סגר את המגירה והוציא ממגירה אחרת גלימות קוסמים שחורות, שאותן משך מעל ראשו עכשיו כשכבר לא היה בעולם המוגלגים.

"זהו," אמר הארי. קולו נשמע קצת מעומעם מבעד לצעיף שכיסה את פניו. הוא פנה לרון. "איך אני נראה? מטופש, אני יודע, אבל האם ניתן לזהות אותי כהארי פוטר?"

"אמממ..." אמר רון. הוא סגר את פיו, שהיה פעור עד אותו רגע. "לא ממש, הארי."

"טוב מאוד," אמר הארי. "עם זאת, כדי לא להרוס את כל האפקט, פנה אליי מעכשיו כ –" ורס אולי לא יעבוד עוד, "מר ספו."

"אוקיי, הארי," אמר רון בהיסוס.

אני רואה שהכוח לא חזק במיוחד עמו. "קרא... לי... מר... ספו."

"אוקיי, מר ספו –" רון עצר. "אני לא יכול לעשות את זה. אני מרגיש כמו אידיוט."

זאת לא רק הרגשה. "אוקיי. תבחר אתה שם."

"מר צ'אדלי," אמר רון מיד. "כמו התותחים מצ'אדלי."

"אמממ..." הארי ידע שהוא עומד להתחרט נוראות על שאלתו הבאה. "מי או מה הם התותחים מצ'אדלי?"

"מיהם התותחים מצ'אדלי?" רק הקבוצה הכי גאונית בכל תולדות הקווידיץ'! נכון, הם סיימו בתחית הטבלה בשנה שעברה, אבל –

"מה זה קווידיץ'?"

גם השאלה הזאת הייתה טעות.

"תן לי רגע להבין," אמר הארי כשנראה שההסבר של רון (שכלל תנועות ידיים) מתחיל להסתיים. "אם תופסים את הסניץ' מקבלים **מאה חמישים נקודות**?"

"כן –"

"כמה שערים של עשר נקודות מבקיע בדרך כלל כל צד, **בלי** לכלול את הסניץ'?"

"אמממ... אולי חמישה-עשר או עשרים בליגה המקצועית –"

"זה ממש מטומטם. זה מפר בערך כל כלל של תכנון משחקים. תראה, שאר המשחק הזה עוד איכשהו נשמע הגיוני פחות או יותר – כאילו, יחסית לספורט – אבל אתה בעצם אומר שתפיסת הסניץ' גוברת על כמעט כל הפרש שערים סביר. שני המחפשים עפים שם למעלה ומחפשים את הסניץ' ולרוב לא משתתפים בשאר המשחק. בשביל לזהות ראשון את הסניץ' צריך בעיקר מזל –"

"זה לא עניין של מזל!" מחה רון. "אתה צריך להזיז את העיניים שלך בדפוס הנכון –"

"אין פה **אינטראקציה**, אין שום **יחסי גומלין** עם השחקן של הקבוצה היריבה, וכמה מהנה זה כבר יכול להיות להסתכל על מישהו שממש טוב בלהזיז את העיניים שלו? ואז המחפש שמתמזל מזלו מגיע ותופס את הסניץ' והופך את העבודה של כל השאר ללא רלוונטית. זה כאילו מישהו לקח משחק אמיתי והוסיף עוד תפקיד חסר משמעות רק כדי שתוכל להיות השחקן הכי חשוב בלי להיות באמת מעורב או ללמוד את שאר חוקי המשחק. מי היה המחפש הראשון, הבן האידיוט של המלך שרצה לשחק קווידיץ' אבל לא היה מסוגל להבין את החוקים?" בעצם, עכשיו כשהארי חשב על זה, זו הייתה השערה טובה להפליא. שים אותו על מטאטא ותן לו לתפוס את הדבר הנוצץ...

פניו של רון הזדעפו. "גם אם אתה לא אוהב קווידיץ', אתה לא חייב לצחוק עליו!"

"אם אתה לא יכול לבקר, אתה לא יכול לשפר. אני מציע איך **לשפר את המשחק**. וההצעה שלי ממש פשוטה. תיפטרו מהסניץ'."

"לא ישנו את המשחק רק כי **אתה** אמרת!"

"להזכירך, אני הילד שנשאר בחיים. אנשים יקשיבו לי. ואולי אם אשכנע אותם לשנות את המשחק בהוגוורטס, החידוש יתפוס."

הבעה של אימה מוחלטת התפשטה על פניו של רון. "אבל... אבל... אם תיפטר מהסניץ', איך נדע מתי המשחק נגמר?"

"**אולי... תקנו... שעות**. זה יהיה הרבה יותר הוגן מאשר משחק שלפעמים נמשך עשר דקות ולפעמים נמשך כמה שעות, ולוח הזמנים יהיה הרבה יותר ברור גם לצופים." הארי נאנח. "אוי, די כבר עם הבעת האימה המוחלטת. רוב הסיכויים שלא באמת אטרח להשמיד את החיקוי העלוב הזה לספורט לאומי ולברוא אותו מחדש חזק יותר וחכם יותר בצלמי ובדמותי. יש לי דברים הרבה הרבה **הרבה** יותר חשובים לדאוג

להם. "הארי נראה מהורהר. "מצד שני, לא ייקח **יותר מדי** זמן לכתוב את תשעים וחמש התזות של רפורמציית היעדר הסניץ' ולמסמר אותן לדלת כנסייה –"

"פוט, "נשמע קול של ילד. "מה יש לך על הפרצוף ומה עומד לידך?"

הבעת האימה של רון התחלפה בשנאה יוקדת. "אתה!"

הארי הפנה את ראשו; ואכן היה זה דראקו מאלפוי, שאמנם נאלץ ללבוש גלימות בית ספר רגילות, אבל פיצה על כך באמצעות תיבת חפצים שנראתה קסומה לא פחות, ואלגנטית הרבה יותר, מזאת של הארי, מעוטרת בכסף ואזמרגדים ובמה שהארי ניחש שהוא סמל משפחת מאלפוי, נחש יפהפה חושף ניבים מעל שרביטי שנהב מוצלבים.

"דראקו!" אמר הארי. "אמממ... או מאלפוי, אם אתה מעדיף, אם כי זה נשמע לי קצת כמו לוציוס. אני שמח לראות ששלומך טוב אחרי ה... מפגש האחרון שלנו. זה רון וויזלי. ואני מנסה להישאר בלתי מזוהה, אז תקרא לי, אמממ..." הארי השפיל מבט אל גלימותיו, "מר בלק."

"**הארי!**" סינן רון. "אתה לא יכול להשתמש בשם הזה!"

הארי מצמץ. "למה לא?" השם **נשמע** אפל ונחמד, כמו שם של איש מסתורין בינלאומי –

"לדעתי זה שם **מצוין**", אמר דראקו, "אבל הוא היה שייך לבית בלק האצילי ועתיק היומין. אני אקרא לך מר סילבר."

"**אתה** תתרחק מ... ממר גולד", אמר רון בקול צונן ופסע קדימה. "הוא לא צריך לדבר עם אנשים כמוך!"

הארי הרים יד מפייסת. "אני אשתמש בשם מר ברונוז, תודה לכם על התבנית. ורון... אמממ..." הארי חיפש דרך יפה להגיד את זה, "אני שמח שאתה כל כך... נלהב להגן עליי, אבל לא אכפת לי במיוחד לדבר עם דראקו –"

זה היה כנראה הקש האחרון מבחינתו של רון, שהסתובב אל הארי בעיניים רושפות. "**מה?** אתה **יודע** מי זה?"

"כן, רון", אמר הארי, "אולי אתה זוכר שקראתי לו דראקו בלי שהוא היה צריך להציג את עצמו."

דראקו גיחך. ואז הוא הבחין בינשוף הלבן שעל כתפו של רון. "הי, מה **זה?**" אמר דראקו בקול נוטף רשעות. "איפה העכברוש המפורסם של משפחת וויזלי?"

"קבור בגינה", אמר רון בקול צונן.

"אוי, כמה עצוב. פוט... סליחה... מר ברונוז, אני חייב לציין שקיימת הסכמה כללית שלמשפחת וויזלי יש את **סיפור חיית המחמד הכי טוב בעולם**. רוצה לספר אותו, וויזלי?"

פניו של רון התעוותו בבעס. "לא היית חושב שזה מצחיק אם זה היה קורה למשפחה **שלך**!"

"אה", אמר דראקו, "אבל דבר כזה **לעולם** לא היה קורה למשפחת מאלפוי."

ידיו של רון נקפצו לאגרופים –

”מספיק,” אמר הארי, שהשתדל להחדיר לקולו סמכותיות שקטה. היה ברור שלא משנה במה מדובר, הזיכרון הכאיב לילד הג’נג’י. ”אם רון לא רוצה לדבר על זה, הוא לא חייב, ואני מבקש גם ממך לא לדבר על זה.”

דראקו העיף בהארי מבט מופתע ורון הנהן. ”בדיוק, הארי! זאת אומרת, מר ברונז! אתה רואה איזה מין בן אדם הוא? עכשיו תגיד לו ללכת!”

הארי ספר בראש עד עשר, מה שבשבילו היה רצף די מהיר של 12345678910 – הרגל משונה מגיל חמש, כשאימא שלו הורתה לו לראשונה לעשות זאת והארי הגיע למסקנה שהדרך שלו מהירה יותר ואמורה להיות אפקטיבית באותה מידה. ”אני לא אומר לו ללכת,” אמר הארי ברוגע. ”הוא מוזמן לדבר איתי אם הוא רוצה.”

”אז אני לא מתכוון להסתובב עם מישהו שמסתובב עם דראקו מאלפוי,” הכריז רון בקול צונן.

הארי משך בכתפיו. ”זה תלוי בך. **אני** לא מתכוון לתת לאף אחד לומר לי עם מי מותר לי ועם מי אסור לי להסתובב.” ובלב הוא חשב, **בבקשה תלך, בבקשה תלך...**

פניו של רון התרפו מרוב תדהמה, כאילו הוא באמת ציפה שהמשפט הזה יעבוד. ואז הוא הסתובב, משך את הרצועה של התיבה שלו והתרחק מהם בזעף.

”אם לא חיבבת אותו,” אמר דראקו בסקרנות, ”למה לא הלכת וזהו?”

”אמממ... אימא שלו עזרה לי להבין איך לעלות לרציף מתחנת קינגס קרוס, אז היה קצת קשה להגיד לי ללכת לעזאזל. וזה לא שאני **שונא** את הרון הזה,” אמר הארי, ”אני פשוט... פשוט...” הארי חיפש את המילים.

”לא רואה סיבה לקיומו?” הציע דראקו.

”משהו כזה.”

”בכל מקרה, פוטר... אם באמת גדלת אצל מוגלגים –” דראקו השתק לרגע, כאילו מחכה להכחשה, אבל הארי לא אמר כלום – ”אז אולי אתה לא יודע איך זה להיות מפורסם. אנשים רוצים להשתלט לנו על **כל** הזמן. אתה **חייב** ללמוד להגיד לא.”

הארי הנהן ועטה הבעה מהורהרת. ”זאת נשמעת כמו עצה טובה.”

”אם תנסה להיות נחמד, בסופו של דבר תהיה רוב הזמן עם אלו שהכי נדחפים. תחליט עם מי אתה **רוצה** להיות ותגרום לכל השאר להתחפף. רק הגעת לפה, פוטר, אז כולם ישפטו אותך לפי האנשים שהם יראו אותך בחברתם, ואתה לא רוצה שיראו אותך עם אנשים כמו רון וויזלי.”

הארי הנהן שוב. ”אם לא אכפת לך שאני שואל, איך זיהית אותי?”

"**מר ברונז**", אמר דראקו, כשהוא מושך את המילים, "אל תשכח שכבר פגשתי אותך. ראיתי מישהו מסתובב עם צעיף על הראש ונראה מגוחך לגמרי. **אתיחשתי**".

הארי קיבל את המחמאה בראש מורכן. "**אני נורא** מצטער בקשר לזה", אמר הארי. "כאילו, בקשר לפגישה הראשונה שלנו. לא התכוונתי להביך אותך בפני לוציוס".

דראקו נפנף בידו בביטול ונעץ בהארי מבט מוזר. "חבל רק שאבא שלי לא נכנס **כשאתה** החמאת לי – דראקו צחק. "אבל תודה על מה שאמרת לו. אחרת היה לי קשה יותר להסביר".

הארי קד קידה עמוקה יותר. "ותודה **לך** על כך שגמלת לי עם מה שאמרת על פרופסור מקגונגל".

"אין בעד מה. על אף שאחת העוזרות כנראה השביעה את החברה הכי טובה שלה לסודיות מוחלטת, כי אבא שלי אומר שרצות **שמועות מוזרות**, כאילו הלכנו מכות או משהו".

"אאץ'", אמר הארי והתכווץ. "**אני ממש** מצטער –"

"לא, אנחנו רגילים. מרלין יודע שיש הרבה שמועות על משפחת מאלפוי גם ככה".

הארי הנהן. "אני שמח לשמוע שאתה לא בצרות".

דראקו גיחך. "לאבא שלי יש חוש הומור... **מעודן**, אבל הוא כן מבין כמה חשוב להתיידד עם אנשים. הוא מבין זאת **היטב**. הוא הכריח אותי לחזור על זה כל לילה לפני השינה בחודש האחרון, 'אני אתיידד עם אנשים בהוגוורטס'. כשהסברתי לו הכול והוא הבין שזה מה שעשיתי, הוא קנה לי גלידה".

הארי פער את פיו. "**הצלחת להוציא מזה גלידה?**"

דראקו הנהן, נראה לא פחות זחוח מכפי שהתבקש מהישג שכזה. "טוב, אבא שלי **ידע** מה אני עושה, כמובן, אבל הוא זה שלימד אותי **איך** לעשות את זה, ואם אני מחייך בצורה הנכונה **בזמן** שאני עושה את זה, זה הופך את זה לקטע של אבא ובן ואז הוא **חייב** לקנות לי גלידה או שאני אנעץ בו את המבט העצוב שנראה כאילו אני בטוח שאכזבתי אותו".

הארי נעץ בדראקו מבט מחושב; הוא חש שלפניו ניצב אשף נוסף. "קיבלת **שיעורים** בתמרון אנשים?"

"כמובן", אמר דראקו בגאווה. "אני בן למשפחת **מאלפוי**. אבא שלי קנה לי מורים פרטיים".

"וואו", אמר הארי. קריאת "אמנות השכנוע: מדע ומעשה" של רוברט צ'אלדיני כנראה לא ממש השתוותה לכך (על אף שזה עדיין היה יופי של ספר). "אבא שלך אדיר כמעט כמו אבא שלי".

הגבות של דראקו התרוממו בעצלתיים. "אה, כן? ומה אבא **שלך** עושה?"

"הוא קונה לי ספרים".

דראקו שקל את העניין. "זה לא נשמע מאוד מרשים".

"זה מסוג הדברים שצריך להיות שם בשביל להבין. בכל מקרה, אני שמח לשמוע את כל זה. אחרי שראיתי איך לוציוס הסתכל עליך, הייתי בטוח שהוא הולך ל...לצלוב אותך."

"אבא שלי באמת אוהב אותי," אמר דראקו בביטחון. "הוא בחיים לא היה עושה דבר כזה."

"אמממ..." אמר הארי. הוא זכר את הדמות האלגנטית לבנת השיער ושחורת הגלימות שהתפרצה אל החנות של מאדאם מלקין כרוח סערה, אוחזת במקל היפהפה והקטלני בעל ידית הכסף. לא היה קל לדמיין אותו כאב אוהב. "אל תבין אותי לא נכון, אבל איך אתה **יודע** את זה?"

"הא?" היה ברור שזאת לא שאלה שדראקו שאל את עצמו לעתים קרובות.

"אני שואל את שאלת היסוד של הרציונליות: למה אתה מאמין במה שאתה מאמין? מה לדעתך אתה יודע ואיך לדעתך אתה יודע את זה? מה גורם לך לחשוב שלוציוס לא יקריב אותך כמו שהוא יקריב כל דבר אחר בשביל כוח?"

דראקו נתן בהארי עוד מבט מוזר. "מה בדיוק **אתה** יודע על אבא שלי?"

"בוא נראה... מושב בקסמהדרין, מושב בחבר המנהלים של הוגוורטס, עשיר להחריד, בעל השפעה על שר הקסמים פאדג', בעל אמונו של שר הקסמים פאדג', כנראה בעל תמונות מביכות ביותר של שר הקסמים פאדג', התומך המובהק ביותר בטוהר הדם מאז לכתו של אדון האופל, אוכל מוות לשעבר שנתפס עם הסימן האפל אבל התחמק מעונש בתואנה שהיה תחת קללת אימפריוס, טענה בלתי סבירה בעליל ודי כולם ידעו את זה... רשע ברי"ש רבתי ורוצח מלידה... נראה לי שזה הכול."

עיניו של דראקו הצטמצמו לחרכים. "מקוגגל אמרה לך את כל זה, אני מבין."

"לא, היא לא הייתה מוכנה לומר שום דבר על לוציוס אחר כך חוץ מ'תתרחק ממנו'. אז במהלך התקרית בחנות השיקויים, בזמן שפרופסור מקגונגל הייתה עסוקה בצעקות על בעל החנות ובניסיון להשתלט על המצב, תפסתי את אחד הלקוחות ושאלתי **אותו** על לוציוס."

עיניו של דראקו נפערו שוב. "**באמת?**"

הארי נעץ בדראקו מבט מבולבל. "אם שיקרתי בפעם הראשונה, אני לא אומר עכשיו את האמת רק כי שאלת שוב."

שתיקה קלה השתררה בזמן שדראקו עיכל את זה.

"אתה **כל כך** הולך להיות בסלית'רין."

"אני **כל כך** הולך להיות ברייבנקלו, תודה רבה. הסיבה היחידה שאני רוצה כוח היא כדי להשיג ספרים."

דראקו צחקק. "כן, בטח. בכל מקרה... בתשובה לשאלתך..." דראקו נשם נשימה עמוקה ופניו הרצינו. "אבא שלי פספס פעם הצבעה בקסמהדרין בשבילי. הייתי על מטאטא ונפלתי ושבירתי הרבה צלעות. זה כאב ממש. אף פעם לפני זה לא כאב לי כל כך וחשבתי שאני הולך למות. אז אבא פספס הצבעה ממש

חשובה כי הוא היה ליד המיטה שלי בסנט מאנגו בשביל להחזיק לי את היד ולהבטיח לי שאני אהיה בסדר."

הארי הסיט את מבטו באי נוחות, ואז הכריח את עצמו במאמץ רב להסתכל שוב על דראקו. "למה אתה מספר לי את זה? זה נשמע די... אישי..."

דראקו נעץ בהארי מבט רציני. "אחד המורים הפרטיים שלי אמר לי שאנשים יוצרים חברויות קרובות על ידי כך שהם יודעים דברים אישיים אחד על השני ושהסיבה שלרוב האנשים אין חברים קרובים היא שהם נבוכים מכדי לשתף אחרים בדברים ממש חשובים על עצמם." דראקו הושיט את כפות ידיו קדימה בתנועה מזמינה. "תורך?"

הידיעה שפניו מלאות התקווה של דראקו הן כנראה תוצר של חודשי אימון רבים לא הפכה את השפעתן לפחות אפקטיבית, הבחין הארי. בעצם היא כנהפכה אותה **לפחות** אפקטיבית, אבל למרבה הצער לא **בלתי אפקטיבית**. אותו הדבר היה נכון גם לשימוש החכם של דראקו בלחץ להדדיות באמצעות מתנה בלתי צפויה, טכניקה שהארי קרא עליה בספרי הפסיכולוגיה החברתית שלו (היה ניסוי אחד שבו ניסו החוקרים לשכנע אנשים למלא שאלונים וגילו שמתנה של חמישה דולרים ללא שום תנאים נלווים הייתה יעילה בכך פי שניים מאשר הצעה לשלם לאנשים חמישים דולר בתנאי שימלאו את השאלון). דראקו נתן מתנת אמון בלתי מותנית ועכשיו הזמין את הארי לתת בו אמון בתמורה... והעניין היה שהארי באמת הרגיש שמופעל עליו לחץ. סירוב, בכך היה הארי בטוח, ייענה במבט של עצב ואכזבה ואולי אפילו בוז קל שיעיד על כך שהארי הפסיד נקודות.

"דראקו," אמר הארי, "רק שתדע – אני מזהה בדיוק מה אתה עושה עכשיו. הספרים שלי קוראים לזה 'הדדיות' והם מדברים על איך גילו שאם אתה מנסה לגרום לאנשים לעשות מה שאתה רוצה, מתנה של שני חרמשים יעילה פי שניים מהצעה של עשרים חרמשים..." הארי לא סיים את המשפט.

דראקו נראה עצוב ומאוכזב. "לא עשיתי את זה בתור תבסיס, הארי. זאת דרך אמיתית להתיידד."

הארי הרים יד. "לא אמרתי שאני לא מתכוון להשיב. אני פשוט צריך זמן לבחור משהו שהוא אישי אבל בלתי מזיק באותה מידה. בוא נגיד... שרציתי שתדע שלא תוכל לגרום לי לעשות דברים ללא מחשבה." לקיחת פסק זמן למחשבה יכולה להועיל מאוד בנטרול כוחן של טכניקות שכנוע רבות, ברגע שלומדים לזהות אותן ככאלה.

"טוב," אמר דראקו. "אני אחכה בזמן שתחפש רעיון. אה, ובבקשה תוריד את הצעיף כשאתה מספר לי את זה."

פשוט אבל יעיל.

והארי לא היה יכול שלא לשים לב עד כמה הניסיון שלו להתנגד למניפולציה / להשיב את כבודו / להשוויץ היה מגושם, מסורבל וחסר חן בהשוואה לדראקו. **אני צריך את המורים האלה.**

"טוב," אמר הארי כעבור זמן מה. "הנה הסיפור שלי." הוא הביט סביבו והסיר את הצעיף מפרצופו עד שכל פניו מלבד הצלקת היו גלויים. "אמממ... נשמע כאילו אתה ממש יכול להסתמך על אבא שלך. כאילו... שאם תדבר אליו ברצינות, הוא תמיד יקשיב לך וייקח אותך ברצינות."

דראקו הנהן.

"לפעמים", אמר הארי ובלע רוק. זה היה קשה להפליא, אבל מצד שני ככה זה היה אמור להיות. "לפעמים הייתי רוצה שאבא שלי יהיה כמו אבא שלך." עיניו של הארי נרתעו מפניו של דראקו, כמעט באופן אוטומטי, ואז הארי הכריח את עצמו להחזיר אליהם את מבטו.

ואז קלט הארי **מה לעזאזל הוא אמר הרגע** ומיהר להוסיף, "לא שהייתי רוצה שאבא שלי יהיה מכונת הרג מושלמת כמו לוציוס, רק בקטע של לקחת אותי ברצינות –"

"אני מבין", אמר דראקו בחיוך. "הנה... אתה לא מרגיש עכשיו שאנחנו קצת יותר קרובים ללהיות חברים?"

הארי הנהן. "כן, האמת שכן. אמממ... אל תיעלב אבל אני הולך לשים שוב את התחפושת, **ממש** אין לי חשק להתמודד עם –"

"אני מבין."

הארי משך שוב את הצעיף על פניו.

"אבא שלי לוקח את כל החברים שלו ברצינות", אמר דראקו. "זו הסיבה שיש לו הרבה חברים. אתה צריך לפגוש אותו."

"אני אחשוב על זה", אמר הארי בקול ניטרלי. הוא הניד בראשו בפליאה. "אז אתה באמת נקודת התורפה היחידה שלו. הא."

עכשיו נעץ דראקו בהארי מבט **ממש** מוזר. "אתה רוצה ללכת לקנות משהו ולשבת איפשהו?"

הארי קלט שהוא עומד יותר מדי זמן באותו מקום והתמתח בניסיון לשחרר את הגב שלו. "בטח."

הרציף התחיל להתמלא עכשיו, אבל עדיין היה אזור שקט יותר בצד הרחוק מהקטר האדום. בדרך הם חלפו על פני דוכן ובו אדם קירח ומזוקן שמכר עיתונים וחוברות קומיקס וערמה של פחיות בצבע ירוק זרחני.

למעשה, בעל הדוכן היה עסוק בשתייה מאחת הפחיות הירוקות תוך הישענות לאחור בדיוק ברגע שבו קלט את דראקו מאלפוי האלגנטי והמעודן מתקרב בחברת ילד מסתורי שנראה מטופש להחריד בגלל הצעיף הכרוך סביב פרצופו, מה שגרם לבעל הדוכן לחוות התקף שיעול פתאומי באמצע השתייה ולטפסף כמות גדולה של הנוזל הירוק על זקנו.

"סליחה", אמר הארי, "אבל מה זה הדבר הזה?"

"מיץ צחוק", אמר בעל הדוכן. "אם אתה שותה אותו, מובטח שיקרה משהו מפתיע שיגרום לך לשפוך אותו על עצמך או על מישהו אחר. אבל זה מכושף להיעלם אחרי כמה שניות –" ואכן הכתם על זקנו כבר החל להתפוגג.

"כמה משעשע", אמר דראקו. "ממש שיא השעשוע. בוא, מר ברונז, נלך לחפש מקום אחר –"

"חכה רגע," אמר הארי.

"אוי, באמת! זה פשוט... פשוט... **ילדותי!**"

"לא, אני מצטער, דראקו, אני **חייב** לחקור את זה. מה קורה אם אני שותה מיץ צחוק בזמן שאני עושה כל מאמץ אפשרי לדאוג שהשיחה תישאר רצינית לחלוטין?"

בעל הדוכן חייך במסתוריות. "מי יודע? חבר יעבור פתאום בתחפושת של צפרדע? משהו מפתיע בטוח יקרה –"

"לא. אני מצטער. אני פשוט לא מאמין לזה. זה מפר את השעיית הספק המעונה שלי בכל כך הרבה רמות שאין לי אפילו את המונחים הנכונים בשביל לתאר את זה. כאילו, **אין מצב** שאיזה **משקה** עלוב יכול לתמרן את המציאות כך שהיא תייצר **מצבים קומיים**, או שאני פשוט הולך להרים ידיים ולפרוש לאיי הבהאמה –"

דראקו נאנק. "אנחנו **באמת** הולכים לעשות את זה?"

"אתה לא חייב לשתות את זה, אבל אני **חייב** לחקור את הנושא. **חייב**. כמה זה עולה?"

"חמישה גוזים לפחית," אמר בעל הדוכן.

"**חמישה גוזים?** אפשר למכור משקאות תוססים משני מציאות במחיר של **חמישה גוזים לפחית?**" הארי הושיט יד לתוך נרתיק עור המוק, אמר, "ארבעה חרמשים, ארבעה גוזים" וזרק אותם על הדלפק. "ארבע שישיות, בבקשה."

"גם אני אקח פחית," נאנח דראקו והחל להושיט יד לכיסיו.

הארי הניד בראשו בחוזקה. "עזוב, זה עליי, וזה גם לא נחשב כטובה; אני רוצה לראות אם זה פועל גם עליך." הוא לקח פחית מהערמה שניצבה עכשיו על הדלפק וזרק אותה לדראקו, ואז התחיל להאכיל את הנרתיק שלו. השפה המתרחבת של הנרתיק אכלה את הפחיות ופלטה גיהוקים קטנים, מה שלא עזר לשקם את אמונתו של הארי בכך שיום יבוא והוא ימצא הסבר סביר לכל זה.

עשרים ושניים גיהוקים לאחר מכן החזיק הארי בידו את הפחית האחרונה שקנה. דראקו הביט בו בציפייה ושניהם משכו את הלשונית באותו הזמן.

הארי הזיז את צעיפו מפיו והם הטו את ראשם לאחור ולגמו ממיץ הצחוק.

איכשהו, היה לזה **טעם** ירוק עז – תוסס במיוחד וחמצמץ להחריד.

חוץ מזה, שום דבר לא קרה.

הארי הביט בבעל הדוכן, שצפה בהם בארשת פנים חביבה.

טוב, אם האיש הזה ניצל משהו שקרה במקרה כדי למכור לי עשרים וארבע פחיות של שום דבר, אני הולך לפרגן ליזמות היצירתית שלו ואז להרוג אותו.

"זה לא תמיד קורה מיד," אמר בעל הדוכן. "אבל מובטח שזה יקרה פעם אחת לכל פחית, או שיחזירו לך את הכסף."

הארי לגם עוד לגימה ארוכה.

ושוב לא קרה שום דבר.

אולי אני צריך לשתות את הכול הכי מהר שאפשר... ולקוות שהקיבה שלי לא תתפוצץ מכל הפחמן הדו-חמצני ושאני לא אגהק תוך כדי שתייה...

לא, הוא יכול להרשות לעצמו להפגין **קצת** סבלנות. אבל הארי באמת לא ראה איך זה יכול לעבוד. אי אפשר ללכת למישהו ולהגיד, "עכשיו אני הולך להפגיע אותך" או "ועכשיו אני הולך לספר לך את הסוף של הבדיחה וזה יהיה ממש מצחיק". זה הורס את אפקט ההפתעה. במצב המוכנות המנטלית של הארי, לוציוס מאלפוי היה יכול לעבור לידו לבוש כמו בלרינה והוא לא היה יורק אפילו טיפת נוזל. איזה מין תעלול פרוע אמור בדיוק היקום להפיק **עכשיו**?

"טוב, בוא נשב," אמר הארי. הוא תכנן ללגום עוד לגימה והתקדם לעבר אזור ישיבה מרוחק מעט, מה שמיקם אותו בדיוק בזווית שממנה היה ניתן לראות את האזור בדוכן העיתונים המוקדש לעיתון בשם "**הפקפקן**", שהציג את הכותרת הבאה:

הילד שנשאר בחיים מכניס את

דראקו מאלפוי להיריון

"בעע!" צרח דראקו כשרסס של נוזל ירוק זרחני ניתז עליו מכיוונו של הארי. דראקו פנה להארי בעיניים רושפות ותפס את הפחית שהארי קנה לו. "חתיכת בן בוצדם! בוא נראה כמה **אתה** אוהב שיורקים עליך!" דראקו לגם לגימה מכוונת מהפחית ואז קלטו עיניו את הכותרת.

קילוח מיץ עץ לכיוונו של הארי והוא הרים את ידו בתנועת רפלקס טהורה בניסיון להגן על פניו. למרבה הצער היד שהרים הייתה זאת שהחזיקה את מיץ הצחוק ושארית הנוזל הירוק נשפכה מעבר לכתפו.

הארי בהה בפחית שבידו כשהוא ממשיך להיחנק ולירוק בעוד הצבע הירוק כבר מתחיל להיעלם מגלימותיו של דראקו.

ואז הוא הרים את עיניו ובהה בכותרת העיתון.

הילד שנשאר בחיים מכניס את

דראקו מאלפוי להיריון

שפתיו של הארי נפשקו ופלטו, "א... אב... א... א..."

יותר מדי התנגדויות מתחרות, זו הייתה הבעיה. בכל פעם שהארי ניסה לומר "אבל אנחנו רק בני אחת-עשרה!" ההתנגדות "אבל גברים לא יכולים להיכנס להריון!" דרשה עדיפות ראשונה ובעצמה נדרסה על ידי "אבל אין בינינו כלום, באמת!"

ואז השפיל הארי שוב את מבטו אל הפחית שהחזיק.

הוא הרגיש תשוקה עזה לרוץ ולצרוח במלוא ריאותיו עד שיתמוטט מחוסר חמצן, והדבר היחיד שעצר אותו היה שהוא קרא פעם שפניקה מוחלטת היא סימן מובהק לבעיה מדעית חשובה **באמת**.

הארי נהם, השליך את הפחית בפראות לפח אשפה סמוך וצעד בחזרה לדוכן. "עותק אחד של 'הפקפקן', בבקשה." הארי שילם ארבעה גוזים נוספים, לקח פחית נוספת של מיץ צחוק מנרתיקו ואז צעד בחזרה לאזור הישיבה עם הילד הבלונדיני, שבהה בפחית שלו בהבעה של הערצה כנה.

"תשכח מה שאמרתי," אמר דראקו, "זה היה די טוב."

"הי, דראקו, אתה יודע מה בטח מקרב בין אנשים אפילו יותר מהחלפת סודות? ביצוע רצח."

"יש לי מורה שאומר את זה," הסכים דראקו. הוא הושיט יד לתוך גלימותו והתגרד בתנועה קלילה וטבעית. "על מי חשבת?"

הארי הטיח את "הפקפקן" על השולחן. "מי שחשב על הכותרת הזאת."

דראקו נאנק. "לא חשב, חשבה. **ילדה בת עשר**, היית מאמין? היא התחרפנה אחרי שאימא שלה מתה, ואבא שלה, שהוא הבעלים של העיתון הזה, *משוכנע* שהיא חוזה, אז כשהוא לא יודע משהו הוא שואל את לונה לאבגוד ומאמין **לכל מה** שהיא אומרת."

בלי ממש להקדיש לכך מחשבה הארי משך בלשונית של הפחית הבאה של מיץ הצחוק והתכוון לשתות. "אתה צוחק עליי? זה אפילו יותר גרוע מהעיתונות המוגלגית, וחשבתי שזה בלתי אפשרי מבחינה פיזית."

דראקו נהם. "יש לה גם איזו אובססיה חולנית כלפי משפחת מאלפוי, ואבא שלה מתנגד לנו פוליטית אז הוא מדפיס כל מילה. ברגע שאהיה מספיק מבוגר אני הולך לאנוס אותה."

נוזל ירוק ניתז מנחיריו של הארי ונספג בצעיף שעדיין כיסה את אפו. מיץ צחוק וריאות לא הולכים טוב ביחד, והארי בילה את השניות הבאות בשיעול פראי.

דראקו הפנה אליו מבט נוקב. "הכול בסדר?"

בנקודה זו הבין הארי שני דברים: (א) הקולות שבקעו משאר הרציף הפכו למעין רעש לבן בלתי ברור בערך באותו זמן שדראקו הכניס יד לתוך הגלימות שלו; (ב) כשהוא דיבר על ביצוע רצח כדרך לחיזוק קשרים חברתיים, היה בדיוק אדם אחד בשיחה הזאת שחשב שהם מדברים בצחוק.

כן. כי הוא נראה כמו ילד רגיל כל כך. והוא באמת ילד רגיל; הוא בדיוק מה שהיית מצפה שילד רגיל ממין זכר יהיה אם דארת' ויידר היה אביו האוהב.

"כן, טוב," השתעל הארי. אוי, אלוהים, איך הוא הולך לצאת מהפינה הזאת עכשיו, "אני פשוט מופתע שהיית מוכן לדבר על זה בפתיחות כזאת. לא נראה כאילו אתה פוחד להיתפס או משהו."

דראקו נחר בבוז. "אתה צוחק? המילה של **לונה לאבגוד** מול המילה שלי?"

לכל השדים ומפלצות הגרביים. "אני מבין שאין כזה דבר קסמים לזיהוי שקרנים?" **"או בדיקות דנ"א... עדיין."**

דראקו הביט סביבו. עיניו הצטמצמו. "אה, כן, אתה לא יודע שום דבר. תראה, אני אסביר לך את המצב, זאת אומרת, איך הכול באמת עובד, כאילו אתה כבר בסלית'רין ושואל אותי את אותה השאלה. אבל אתה חייב להישבע לא לגלות."

"אני נשבע," אמר הארי.

"מערכת המשפט משתמשת בווריסטרום, אבל זו בדיחה. אתה פשוט משתמש בלחש **אובליוויאטה** כדי למחוק את הזיכרונות שלך לפני שאתה מעיד ואז טוען שהזיכרונות של האדם השני שונו בלחש זיכרון שקרי. כמובן שאם אתה סתם מישהו, בית המשפט מניח שהסיפור הוא **אובליוויאטה** ולא לחשי זיכרון שקרי. אבל בית המשפט רשאי להפעיל שיקול דעת, ואם **אני** מעורב אז יש כאן פגיעה בכבודו של בית אצילי, ולכן זה מגיע לקסמהדרין, ושם לאבא יש רוב. אחרי שאני נמצא זכאי משפחת לאבגוד צריכה לשלם פיצויים על הכתמת כבודי. והם יודעים מראש שזה מה שיקרה, אז הם יסתמו את הפה."

צמרמורת קרה שטפה את הארי, צמרמורת שבאה יחד עם הוראות לשמור על קול והבעה רגילים. **משימה עתידית: להשתלט על ממשלת בריטניה הקסומה בזמני החופשי.**

הארי כחכח שוב בגרונו. "דראקו, בבקשה בבקשה **בבקשה** אל תבין אותי לא נכון. אני נאמן למילה שלי, אבל כמו שאמרת אולי אהיה בסלית'רין ואני באמת רוצה לשאול כדי לדעת ולהבין, אז מה יקרה **במיאוריה** אם כן אעיד ששמעתי אותך מתכנן את זה?"

"אם לא הייתי בן למשפחת מאלפוי, הייתי בצרות," ענה דראקו בזחיות. "אבל מכיוון שאני כן... לאבא שלי יש רוב. ואחר כך הוא ימחץ אותך... אולי לא בקלות, בעצם, כי אתה הרי **בכל זאת** הילד שנשאר בחיים, אבל אבא שלי די טוב בדברים האלה." דראקו הזעיף פנים. "חוצמזה, **אתה** דיברת על לרצוח אותה, אז למה אתה לא היית מודאג **שאני** אעיד אחרי שהגופה שלה תצוץ?"

איך? איך בדיוק היום שלי השתבש כל כך? פיו של הארי כבר זז מהר יותר ממחשבותיו. "זה היה כשחשבתי שהיא **מבוגרת יותר!** אני לא יודע איך הדברים עובדים **פה**, אבל בבריטניה המוגלגית בית המשפט יגלה הרבה פחות סובלנות כלפי מישהו שרצח ילד –"

"זה הגיוני," אמר דראקו, שעדיין נראה חשדן מעט. "אבל בכל מקרה, תמיד עדיף שהדבר לא יגיע בכלל לידיעת ההילאים. אם ניזהר ונעשה רק דברים שלחשי ריפוי יכולים לתקן, נוכל פשוט להטיל עליה **אובליוויאטה** אחר כך ולחזור על הכול שבוע אחר כך." ואז צחקק הילד הבלונדיני בקול גבוה ומלא רוח נעורים. "אבל רק תדמיין אותה אומרת שגם דראקו מאלפוי **וגם** הילד שנשאר בחיים עשו אותה; אפילו **דמבלדור** לא יאמין לה."

אני הולך לנתץ את השריד הקסום הקטן והפתטי הזה של ימי הביניים לחתיכות קטנות יותר מהאטומים שמרכיבים אותו. "בעצם, אפשר לחכות עם זה? אחרי שגיליתי שהמקור של הכותרת הזאת הוא ילדה שצעירה ממני בשנה חשבתי על רעיון אחר לנקמה."

"באמת? מה?" שאל דראקו והתחיל ללגום עוד לגימה ממיץ הצחוק שלו.

הארי לא ידע אם הקסם עובד יותר מפעם אחת לכל פחית, אבל הוא כן ידע שהוא יכול לחמוק מאשמה, אז הוא דאג לתזמן את זה במדויק:

"חשבתי לעצמי: יום אחד אני אתחנן עם האישה הזאת."

דראקו פלט צליל נוראי של השתנקות וטפטף נזל ירוק מצדי פיו כמו רדיאטור מקולקל. **"התחרפנת לגמרי?"**

"בדיוק להפך. אני כל כך שפוי שזה שורף כמו קרח."

"יש לך טעם מוזר יותר משל בן לסטריינג'", אמר דראקו כמעט בהערצה. "ואני מתאר לעצמי שאתה רוצה אותה רק לעצמך, הא?"

"כן. אני יכול להיות חייב לך על זה –"

דראקו נופף בידו בביטול. "לא, תשכח מזה. זה בחינם."

הארי השפיל את מבטו אל הפחית שבידו, קור מתפשט בדמו. דראקו המקסים, השמח והנדיב כלפי חבריו לא היה פסיכופת. זה היה הדבר העצוב והנורא, הידיעה שבעיני הפסיכולוגיה האנושית דראקו **אינו** מפלצת. היו עשרת אלפי חברות במהלך ההיסטוריה שבהן השיחה הזאת יכולה להתקיים. לא, העולם בהחלט היה מקום שונה לחלוטין אם היית צריך להיות **מוטנט מרושע** כדי לומר את מה שדראקו אמר. זה היה פשוט מאוד, אנושי מאוד והיה ברירת המחדל בהיעדר התערבות חיצונית. בעיני דראקו, האויבים שלו לא היו אנושיים.

ובארץ הזאת, שהזמן לא נגע בה, ממש כמו בתקופה החשוכה שלפני עידן הנאורות, בנו של אציל חזק מספיק יכול פשוט לקחת כמובן מאליו את העובדה שהוא מעל החוק, לפחות בכל הנוגע לאיזו בת איכרים. היו מקומות בעולם המוגלגים שבהם זה עדיין היה ככה, מדינות שבהן אצולה כזאת עדיין הייתה קיימת ועדיין חשבה כך, ומקומות אפלים עוד יותר שבהם זו לא הייתה רק האצולה. זה היה כך בכל מקום ובכל זמן שלא צמחו ישירות מתנועת הנאורות. ונראה שבריטניה הקסומה לא צמחה מהשושלת הזאת, למרות כל סממני ההדבקה הבין-תרבותית, כמו פחיות משקה.

ואם דראקו לא ישנה את דעתו בנוגע לנקמה, ואני לא אוותר על הסיכוי שלי לחיים מאושרים כדי להתחנן עם איזו משוגעת מסכנה, אז כל מה שהרווחתי הוא זמן, וגם ממנו לא כל כך הרבה...

בשביל ילדה אחת בלבד. לא בשביל אחרות.

מעניין עד כמה קשה יהיה פשוט לעשות רשימה של כל מובילי תנועת טוהר הדם ולהרוג אותם.

דבר כזה בדיוק נוסה בזמן המהפכה הצרפתית, פחות או יותר – הכנת רשימה של כל מתנגדי **הקדמה** והסרת כל מה שנמצא מעל קו הצוואר – וזה לא נגמר טוב, למיטב זכרוננו של הארי. אולי הוא צריך להסיר את האבק מכמה מספרי ההיסטוריה שאביו קנה לו ולבדוק אם מה שהשתבש במהפכה הצרפתית היה משהו שקל לתקן.

הארי הרים את עיניו אל-על והביט בדמותו החיוורת של הירח, שאותו היה ניתן לראות הבוקר בשמים הבהירים.

אז העולם שבור ומקולקל ומשוגע, ואכזרי ואפל ועקוב מדם. זה חדש לך? הרי תמיד ידעת את זה...

”אתה נראה ממש רציני,” אמר דראקו. ”תן לי לנחש, ההורים המוגלגים שלך אמרו לך שזה לא בסדר לעשות דברים כאלה.”

הארי הנהן, לא ממש בוטח בקולו.

”טוב, כמו שאבא שלי אומר, אולי יש ארבעה בתים, אבל בסופו של דבר כולם משתייכים או לסלית’רין או להפלפאף. ואם לומר את האמת, אתה לא בצד של הפלפאף. אם תחליט לצדד במשפחת מאלפוי מתחת לשולחן... הכוח שלנו והמוניטין שלך... תוכל לחמוק מעונש על דברים שאפילו **אני** לא יכול. רוצה **לנסות** את זה קצת? לראות איך זה?”

מי נחש קטן וערמומי? בן אחת-עשרה וכבר משדל את הטרף שלך לצאת מהמחבוא...

הארי חשב, שקל ובחר את הנשק שלו. ”דראקו, רוצה להסביר לי את כל הקטע עם טוהר הדם? אני קצת חדש בעסק.”

חיוך רחב הופיע על פניו של דראקו. ”כדאי לך לפגוש את אבא שלי ולשאול **אותו**. הוא הרי המנהיג שלנו.”

”תן לי את הגרסה המקוצרת.”

”אוקיי,” אמר דראקו. הוא נשם נשימה עמוקה, וקולו ירד מעט ונכנס למקצב של דקלום. ”הכוחות שלנו הולכים ונחלשים מדור לדור בזמן שהזיהום הבוצדמי הולך ומתפשט. בעוד שסלזאר וגודריק ורוונה והלגה הקימו בכוחם את הוגוורטס ויצרו את הקמע ואת החרב ואת העטרת ואת הגביע, אין אף קוסם מימינו אנו ששקול להם. אנחנו נמוגים, כולנו, והופכים למוגלגים כשאנחנו מתרבים עם הצאצאים שהם משריצים ומניחים לסקיבים שלנו לחיות. אם לא נשתלט על הזיהום, בקרוב השרביטים שלנו יישברו וכל האמנויות שלנו יגוועו, שושלת מרלין תיגדע וקץ יקיץ על צאצאי אטלנטיס. הילדים שלנו ייאלצו לחטט בעפר כמו אחרוני המוגלגים, וחשבה תרד על העולם לנצח.” דראקו לגם לגימה נוספת מפחית המשקה שלו בארשת פנים מרוצה; נראה כאילו בכך הסתכם הטיעון מבחינתו.

”משכנע,” אמר הארי, שהתכוון לזה מבחינה דסקריפטיבית ולא נורמטיבית. זו הייתה תבנית רגילה ומוכרת; הנפילה מגדולה, הצורך לשמור על שארית הטוהר מזיהום, העבר המשגשג מול העתיד השוקע. ולתבנית הזאת הייתה גם **תגובת נגד**... ”אני חייב לתקן אותך רק בקשר לנקודה עובדתית אחת. המידע שלך בנוגע למוגלגים קצת לא מעודכן. אנחנו כבר לא ממש מחטטים בעפר.”

הראש של דראקו הסתובב בחדות. **"מה? מה זאת אומרת 'אנחנו'?"**

"אנחנו. המדענים. השושלת של פרנסיס בייקון וצאצאי הנאורות. מוגלגים לא סתם ישבו ובכו שאין להם שרביטים; יש לנו כוחות **משלנו** עכשיו, עם או בלי קסם. אם כל הכוחות שלכם יפסיקו לפעול אז כולנו נאבד משהו יקר ערך, כי הקסם שלכם הוא הרמז היחיד שיש לנו לאופן שבו היקום **באמת** עובד – אבל לא תיאלצו לחטט באדמה. הבתים שלכם עדיין יהיו קרירים בקיץ וחמימים בחורף, עדיין יהיו רופאים ותרופות. המדע יוכל להציל חיים גם אם הקסם יפסיק לפעול. זו תהיה טרגדיה, אבל לא הסוף של כל הטוב בעולם. רק אומר."

דראקו פסע כמה צעדים לאחור כשעל פניו נסוכה תערובת של פחד וחוסר אמון. **"על מה בשם מרלין אתה מדבר, פוטר?"**

"הי, אני הקשבתי לסיפור שלך, לא תקשיב לשלי?" **מגושם**, נזף הארי בעצמו, אבל דראקו הפסיק להתרחק ונראה שהוא מקשיב.

"בכל מקרה," אמר הארי, "לדעתי נראה כאילו לא הקדשת יותר מדי תשומת לב למה שקורה בעולם המוגלגים." כנראה משום שכל עולם הקוסמים התייחס לשאר כדור הארץ כאל שכונת עוני, שראויה בערך לאותה רמת כיסוי תקשורתי שהפיננשל טיימס מעניק לתלאות היום-יום של בורונדי. "בסדר. שאלה קצרה. האם קוסמים ביקרו אי פעם בירח? כאילו, שם?" הארי הצביע על הכדור הענק והמרוחק.

"מה?" אמר דראקו. היה די ברור שהמחשבה מעולם לא עלתה בדעתו. **"לעוף** ל- הוא רק –" האצבע שלו הצביעה על העצם הקטן והחיוור שבשמים. "אתה לא יכול להתעתק למקום שלא **היית** בו, ואיך בכלל מישו אמור להגיע לירח **מלכתחילה**?"

"חכה רגע," אמר הארי לדראקו, "אני רוצה להראות לך ספר שהבאתי איתי. נדמה לי שאני זוכר באיזה ארגז הוא נמצא." והארי קם, כרע ברך, שלף את המדרגות לקומת המרתף של התיבה שלו ואז רץ במורד המדרגות והוריד ארגז מהארגז שחיפש, ממש מתקרב למתן יחס לא הולם לספרים שלו, פתח את הארגז הנכון ומשך מתוכו במהירות אך בזהירות ערמת ספרים –

(הארי ירש את היכולת הכמעט קסומה של בני משפחת ורס לזכור איפה כל הספרים שלו נמצאים, אפילו אחרי שראה אותם רק פעם אחת, דבר שהיה די מסתורי בהתחשב בהיעדרו המוחלט של קשר גנטי.)

ואז הוא רץ בחזרה במעלה המדרגות והחזיר את המדרגות לתוך התיבה בבעיטת עקב ודפדף בספר, מתנשם ומתנשף, עד שמצא את התמונה שרצה להראות לדראקו.

התמונה עם האדמה הלבנה, היבשה ומלאת המכתשים והאנשים בחליפות החלל והכדור הכחול-לבן המרחף מעל הכול.

התמונה ההיא.

התמונה, בה"א הידיעה, התמונה החשובה ביותר בעולם.

"כך", אמר הארי, קולו רועד כיוון שלא הצליח שלא לבטא את הגאווה המפעמת בו, **"נראה כדור הארץ מהירח."**

דראקו רכן לעברו באטיות. הבעה מוזרה הופיעה על פניו הצעירות. **"אם זו תמונה אמיתית, למה היא לא זזה?"**

"זזה? אה!" מוגלגים יכולים ליצור תמונות זזות, אבל הם צריכים קופסה גדולה יותר כדי להראות אותן. הם עדיין לא יכולים להכניס אותן לדפים בודדים.

אצבעו של דראקו עברה להצביע על אחת החליפות. **"מה אלה?"** קולו החל לרעוד.

"אלה בני אדם. הם לובשים חליפות שמכסות את כל הגוף שלהם כדי שיהיה להם אוויר, כי אין אוויר על הירח."

"זה בלתי אפשרי," לחש דראקו. עיניו הביעו אימה – אימה ובלבול מוחלט. **"אין שום סיכוי בעולם שמוגלגים יכולים לעשות דבר כזה. איך..."**

הארי לקח בחזרה את הספר ודפדף בו עד שמצא את מה שחיפש. **"זה טיל בזמן המראה. האש דוחפת אותו למעלה, עד שהוא מגיע לירח."** הוא דפדף עוד. **"זה טיל על הקרקע. הנקודה הקטנה שליידו היא בן אדם."** נשימתו של דראקו נעתקה. **"הטיסה לירח עלתה סכום כסף ששקול ל... אולי אלף מיליון אוניות."** דראקו נחנק. **"ובנראה דרשה עבודה של... יותר אנשים מכל אוכלוסיית בריטניה הקסומה."** ***וכשהם הגיעו, הם השאירו לוחית שעליה כתוב, 'באנו לשלום, בשם כל המין האנושי'. אם כי אתה עדיין לא מוכן לשמוע את המילים האלו, דראקו מאלפוי...***

"אתה אומר את האמת," אמר דראקו לאט. **"אתה לא היית מזייף ספר שלם רק בשביל זה – ואני יכול לשמוע את זה בקול שלך. אבל... אבל..."**

"איך, בלי קסם או שרביטים? זה סיפור ארוך, דראקו. המדע לא עובד על ידי נפנוף שרביטים ומלמול לחשים, הוא עובד על ידי כך שאתה מבין איך היקום עובד ברמה כל כך בסיסית עד שאתה יודע בדיוק מה צריך לקרות כדי שהיקום יעשה מה שאתה רוצה. אם קסם זה כמו להטיל אימפריז על מישהו כדי שיעשה מה שאתה רוצה, אז מדע זה להכיר אותו טוב כל כך עד שאפשר לשכנע אותו שזה היה הרעיון שלו מלכתחילה. זה הרבה יותר קשה מלנופף בשרביט, אבל זה עובד במקום שבו שרביטים לא עובדים, בדיוק כמו שאם קללת אימפריז לא הייתה פועלת על מישהו עדיין היית יכול לנסות לשכנע אותו. והמדע נבנה מדור לדור. כשאתה עוסק במדע, אתה צריך ממש לדעת מה אתה עושה – וכשאתה ממש מבין משהו, אתה יכול להסביר אותו למישהו אחר. המדענים הגדולים ביותר שחיו לפני מאה שנה, האנשים המבריקים ביותר ששמותיהם עדיין נלחשים ביראת כבוד, הכוחות שלהם הם **כאין וכאפס בהשוואה למדענים הגדולים ביותר של ימינו. אין מקבילה במדע לאמנויות האבודות שלכם, אלה שהקימו את הוגוורטס. במדע כוחותינו גדלים משנה לשנה. ואנחנו מתחילים להבין ולפענח את סודות החיים והתורשה. נוכל להסתכל על אותו הדם שדיברת עליו ולראות מה הופך אותך לקוסם, ובתוך דור או שניים נוכל לשכנע את הדם הזה להפוך גם את כל הילדים שלך לקוסמים חזקים. אז אתה מבין, הבעיה שלך בכלל לא גרועה כמו שהיא נראית, כי בעוד כמה עשרות שנים המדע יפתור אותה בשבילך."**

"אבל..." אמר דראקו. הקול שלו רעד. **"אם למוגלגים יש כוח כזה... אז... מה אנחנו?"**

"לא, דראקו, לא זאת הנקודה, אתה לא מבין? המדע מנצל את כוחה של ההבנה האנושית להסתכל על העולם ולהבין איך הוא עובד. הוא לא יכול להיכשל בלי שהאנושות עצמה תיכשל. הקסם שלך יכול לכבות ואתה תשנא את זה, אבל אתה עדיין תישאר **אתה**. עדיין תישאר בחיים בשביל להצטער על זה. אבל מכיוון שהמדע נשען על האינטליגנציה האנושית שלי, הוא הכוח שאי אפשר לקחת ממני בלי לקחת **אותי**. אפילו אם כל חוקי היקום ישתנו פתאום כך שכל הידע שלי יהיה שגוי, אני פשוט אפענח את החוקים החדשים, כמו שנעשה כבר בעבר. זה לא קטע **מוגלגי**, זה קטע **אנושי**, זה מחדד ומאמן את הכוח שבו אתה משתמש בכל פעם שאתה מסתכל על משהו שאתה לא מבין ושואל 'למה?' אתה איש סלית'רין, דראקו, אתה לא רואה את ההשלכות?"

דראקו הרים את מבטו מהספר אל הארי. הבנה החלה להפציע על פניו. "קוסמים יכולים ללמוד להשתמש בכוח הזה."

לאט ובזהירות... הפיתיון כבר הונח, עכשיו תור הקרס... "אם תוכל ללמוד לחשוב על עצמך כעל **אדם** במקום **קוסם**, תוכל לאמן ולחדד את הכוחות שלך כאדם."

ואם ההנחיה הספציפית **הזאת** אינה כלולה בכל תוכניות הלימוד המדעיות, הרי אין צורך שדראקו ידע זאת, נכון?

עיניו של דראקו נראו מהורהרות. "אתה... כבר עשית את זה?"

"במידת מה," אישר הארי. "ההכשרה שלי עוד לא הסתיימה. לא בגיל אחת-עשרה. אבל – גם אבא שלי קנה לי מורים." נכון, הם היו סטודנטים מורעבים, וזה היה רק כי להארי יש מחזור שינה של 26 שעות, אבל אם מתעלמים מזה לרגע...

דראקו הנהן הנהון אטי. "אתה חושב שתוכל לשלוט ב**שתי** האמנויות, לשלב את כוחותיהן ו...?" דראקו הביט בהארי. "להפוך את עצמך לאדונם של שני העולמות?"

הארי צחק צחוק מרושע. זה איכשהו בא לו בטבעיות בשלב הזה. "אתה חייב להבין, דראקו, שכל העולם שאתה מכיר, כל בריטניה הקסומה, הוא רק משבצת אחת על לוח משחק הרבה יותר גדול. לוח שכולל מקומות כמו הירח והכוכבים שאנחנו רואים בשמי הלילה, שהם מאורות בדיוק כמו השמש שלנו אבל רחוקים לאין שיעור, ודברים כמו גלקסיות, שעצומות הרבה יותר מאשר כדור הארץ או השמש, דברים גדולים כל כך עד שרק מדענים יכולים לראות אותם ואתה אפילו לא יודע שהם קיימים. אבל אני רייבנקלו במהותי, לא סלית'רין. אני לא רוצה לשלוט ביקום. אני פשוט חושב שאפשר לארגן אותו בצורה הגיונית יותר."

יראת כבוד הייתה נסוכה על פניו של דראקו. "למה אתה מספר את כל זה **לי**?"

"תראה... אין כל כך הרבה אנשים שיודעים איך לעסוק במדע **אמיתי** – להבין משהו חדש לחלוטין, אפילו אם הוא מבלבל להחריד. עזרה יכולה לעזור לי מאוד."

דראקו בהה בהארי בפה פעור.

"אבל שלא תבין לא נכון, דראקו, מדע אמיתי הוא ממש לא כמו קסם. זה לא כמו ללמוד לחש חדש. אתה לא יכול לעסוק בו בלי להשתנות בעצמך. הכוח הזה בא עם מחיר, והמחיר גבוה כל כך עד שרוב האנשים לא מוכנים לשלם אותו."

דראקו הנהן עכשיו כאילו סוף-סוף שמע משהו שהוא יכול להבין. "ומה המחיר הזה?"

"ללמוד להודות שאתה טועה."

"אמממ..." אמר דראקו אחרי שההפוגה הדרמטית התמשכה זמן מה. "אתה מתכוון להסביר את זה?"

"כשאתה מנסה להבין איך משהו עובד ברמה העמוקה, תשעים ותשעה ההסברים הראשונים שאתה חושב עליהם הם שגויים. רק ההסבר המאה במספר הוא נכון. אז אתה חייב ללמוד להודות שאתה טועה, שוב ושוב ושוב. זה לא נשמע מסובך כל כך, אבל זה כל כך קשה עד שרוב האנשים לא מסוגלים לעסוק במדע. כל הזמן לפקפק בעצמך, כל הזמן לבחון מחדש דברים שהיו מבחינתך מובנים מאליהם," כמו קיומו של סניץ' בקווידיץ', "וכל פעם שאתה משנה את דעתך, אתה עצמך משתנה. אבל אני מקדים את המאוחר. מקדים מאוד את המאוחר. אני רק רוצה שתדע ש... אני מציע לחלוק איתך חלק מהידע שלי. אם תרצה. יש רק תנאי אחד."

"אהא," אמר דראקו. "אתה יודע, אבא שלי אומר שכשמישהו אומר לך את זה, זה אף פעם לא סימן טוב."

הארי הנהן. "אל תבין אותי לא נכון ותחשוב שאני מנסה לסכסך בינך לבין אבא שלך. זה לא העניין. העניין הוא שאני רוצה שיהיה לי עסק עם מישהו בגילי ולא שזה יהיה ביני לבין לוציוס. נראה לי שזה יהיה בסדר גם מצדו של אבא שלך. הוא יודע שאתה חייב להתבגר מתישהו. אבל המהלכים שלך במשחק שלנו חייבים להיות שלך. זה התנאי שלי – שיהיה לי עסק איתך, דראקו, לא עם אבא שלך."

"אני צריך ללכת," אמר דראקו. הוא קם על רגליו. "אני צריך ללכת לחשוב על זה."

"קח את הזמן," אמר הארי.

כשדראקו התרחק הפכו קולות הרציף מרעשים חסרי משמעות לקרעי שיחה שקטים.

הארי שחרר באטיות את הנשימה שהוא כלל לא שם לב שעצר, ואז הציץ בשעון היד שלו, דגם מכני פשוט שאביו קנה לו בתקווה שיעבוד בנוכחות קסם. מחוג השניות עדיין נע, ואם מחוג הדקות צדק, השעה עדיין לא הייתה אחת-עשרה. מוטב שהוא יעלה בקרוב לרכבת ויתחיל לחפש את מה שמה, אבל נראה לו שלפני כן כדאי שיקדיש כמה דקות לביצוע תרגילי נשימה ויראה אם הדם שלו חוזר להתחמם.

אבל כשהארי הרים את מבטו מהשעון שלו הוא ראה שתי דמויות מתקרבות, נראות מגוחכות לחלוטין עם הצעיפים החורפיים שעטפו את פניהן.

"שלום, מר ברונז," אמרה אחת הדמויות המוסוות. "אפשר לעניין אותך בהצטרפות למסדר התווה?"

זמן לא רב לאחר מכן, כשכל המולת היום שכבה סוף-סוף, רכן דראקו מעל שולחן כתיבה ובידו עט נוצה. היה לו חדר פרטי בצינוק של סלית'רין, עם שולחן משלו ואח משלו – למרבה הצער, אפילו **הוא** לא היה זכאי לחיבור לרשת הפלו, אבל לפחות בסלית'רין לא קנו את השטויות האלה **שכולם** חייבים לישון במעונות. החדרים הפרטיים לא היו רבים, ולכן היית צריך להיות **הטוב ביותר** בתוך הבית הנכון, אבל זה היה מובן מאילו בכל האמור בבית מאלפוי.

שלום אבא, כתב דראקו.

ואז הפסיק.

דיו טפטף לאטו מעט הנוצה שלו והכתים את הקלף ליד המילים.

דראקו לא היה טיפש. הוא היה צעיר, אבל המורים שלו לימדו אותו היטב. דראקו ידע שפוטר כנראה מרגיש הרבה יותר אמפטיה כלפי הפלג של דמבלדור מכפי שהוא מראה... אם כי דראקו חשב שאפשר לפתות אותו לעבור צד. אבל היה ברור כשמש שפוטר מנסה לפתות את דראקו לעבור לצד שלו לא פחות מכפי שדראקו מנסה לפתות אותו לעבור לצד הנגדי.

היה גם ברור שפוטר מבריק והרבה יותר ממעט משוגע ומשחק משחק סבוך שאפילו הוא עצמו לא מבין את רובו ומאלתר אותו במהירות שיא ובעידון של נונדו שועט. אבל פוטר הצליח לבחור טקטיקה שדראקו לא היה מסוגל להפנות לה עורף בקלות שכזאת. הוא הציע לדראקו חלק מהכוח שלו, מתוך הימור שדראקו לא יוכל להשתמש בו בלי להפוך להיות דומה יותר לו. אבא שלו אמר שזאת טכניקה מתקדמת והזהיר את דראקו שהיא נכשלת לעתים קרובות.

דראקו ידע שהוא לא הבין את כל מה שקרה... אבל פוטר הציע **לו** את ההזדמנות לשחק וכעת ההזדמנות הייתה **שלו**. ואם הוא יפרט על כל העניין, היא תהפוך להזדמנות של אביו.

בסופו של דבר היה זה עניין פשוט מאוד. הטכניקות הפחות מתקדמות דורשות חוסר מודעות, או לפחות אי ודאות, מצד הקורבן. חנופה צריכה להיות מוסווית בצורה סבירה כהערצה. ("היית צריך להיות בסלית'רין" הוא משפט קלאסי, אפקטיבי ביותר כנגד אנשים מסוג מסוים שאינם מצפים לו, ואם הוא עובד אפשר להשתמש בו שוב). אבל כשאתה מוצא את החולשה האולטימטיבית של מישהו, זה לא משנה אם הוא יודע שאתה יודע מהי. פוטר, בשעטתו הפראית, ניחש מפתח לנשמתו של דראקו. וגם אם דראקו ידע שפוטר יודע זאת – זה היה אפילו ניחוש די מתבקש – הדבר לא שינה כהוא זה.

ולכן עכשיו, לראשונה בחייו, היו לו סודות אמיתיים. הוא שיחק את המשחק שלו עצמו. אל ההבנה הזאת התלווה כאב עמום, אבל הוא ידע שאבא שלו יהיה גאה בו, וזה הצדיק הכול.

הוא השאיר את טיפות הדיו במקומן – היה בהן מסר, כזה שאביו יבין, מפני שהם שיחקו את משחק הרמיזות יותר מפעם אחת – וכתב את השאלה האחת שבאמת כרסמה בו בנוגע לכל העניין, החלק שהוא הרגיש שהוא **חייב** להבין, אבל הוא ממש לא מבין.

שלום אבא,

מה אם הייתי אומר לך שפגשתי תלמיד בהוגוורטס שאינו חלק ממעגל המכרים שלנו והוא קרא לך 'מכונת הרג מושלמת' ואמר שאני 'נקודת התורפה היחידה' שלך. מה היית אומר עליו?

לא עבר זמן רב והינשוף המשפחתי חזר עם התשובה.

בני האהוב,

הייתי אומר שהיה לך המזל הרב לפגוש מישהו שנהנה מאמונו של ידידנו ובעל בריתנו היקר סוורוס סנייפ.

דראקו בהה במכתב זמן מה ולבסוף השליך אותו לאח.

פרק 8

הטיית האישור

אף אחד לא ביקש עזרה, זו הייתה הבעיה. כולם פשוט הסתובבו ודיברו, אכלו, או בהו בחלל בזמן שהוריהם ריכלו ביניהם. מסיבה מוזרה כלשהי, אף אחד לא ישב וקרא ספר, ולכן היא לא יכלה לשבת לידם ולשלוף את הספר שלה. ואפילו כשהיא אזרה אומץ והתיישרה כדי להמשיך את קריאתה השלישית ב"הוגוורטס: תולדות", לא נראה שמישהו רצה לשבת לידה.

חוץ מלעזור לאנשים בשיעורי הבית, או בכל דבר אחר, היא לא ממש ידעה איך להכיר אנשים. היא לא **הרגישה** שהיא אדם ביישן. היא חשבה על עצמה כעל מישהי שלוקחת את העניינים לידיים. ועם זאת, משום מה, אם אף אחד לא פנה אליה בבקשה כמו "אני לא זוכר איך עושים חילוק ארוך" היה לה פשוט **מבין מדי** לגשת למישהו ולומר... מה? היא מעולם לא הצליחה לגלות מה היא אמורה לומר. ואין דף הוראות סטנדרטי למצבים כאלה, שזה מגוחך. כל העניין הזה של להכיר אנשים מעולם לא נראה לה הגיוני. למה כל האחריות צריכה ליפול **עליה** אם יש שני אנשים המעורבים בדבר? למה מבוגרים אף פעם אינם עוזרים? היא הייתה רוצה שאיזו ילדה פשוט תיגש **אליה** ותגיד, "הרמיוני, המורה אמרה לי להיות חברה שלך."

אבל שלא יהיה כל ספק – הרמיוני גריינג'ר, שישבה לבדה ביום הראשון של הלימודים באחד התאים הפנויים המעטים בקרון האחרון של הרכבת כשדלת תאה פתוחה למקרה שמישהו ירצה לדבר איתה מסיבה כלשהי, **לא** הייתה עצובה, בודדה, עגמומית, מדוכאת, מיואשת, או אובססיבית לגבי הבעיות שלה. למעשה, היא קראה את "הוגוורטס: תולדות" בפעם השלישית ונהנתה מכך למדי, ורק פינה קטנה בנפשה מחתה על חוסר ההיגיון הכללי של העולם.

אולם אז נשמע צליל פתיחתה של דלת פנימית ברכבת ואחריו צעדים ורחשי זחילה מוזרים שהגיעו מהמסדרון. הרמיוני הניחה בצד את "הוגוורטס: תולדות", קמה והציצה מתוך התא – רק למקרה שמישהו זקוק לעזרה – וראתה ילד צעיר בגלימות קוסם, כנראה תלמיד שנה ראשונה או שנייה לפי גובהו, שנראה די מטופש בצעיף שעטף את ראשו. תיבה קטנה עמדה על הרצפה לידו. בעודה צופה בו הוא דפק על דלת של תא אחר ואמר בקול מעומעם מעט, בגלל הצעיף, "סליחה רגע, אני יכול לשאול שאלה זריזה?"

היא לא שמעה את התשובה מתוך התא, אבל אחרי שהילד פתח את הדלת, היה נדמה לה ששמעה אותו אומר – אלא אם טעתה איכשהו – "מישהו כאן מכיר את שמות ששת הקווארקים או יודע איפה אני יכול למצוא תלמידת שנה ראשונה בשם הרמיוני גריינג'ר?"

אחרי שהילד סגר את דלת התא ההוא שאלה הרמיוני, "אני יכולה לעזור לך במשהו?"

הפנים המצועפות פנו להתבונן בה והקול אמר, "רק אם את יכולה לנקוב בשמות ששת הקווארקים או לומר לי היכן אוכל למצוא את הרמיוני גריינג'ר."

"למעלה, למטה, מוזר, קסום, אמת, יופי, ולמה אתה מחפש אותה?"

היה קשה לראות מהמרחק הזה, אבל היה נדמה לה שהבחינה בחיוך רחב מתחת לצעיף. "אה, אז **את** תלמידת השנה הראשונה ששמה הרמיוני גריינג'ר," אמר הקול הצעיר והמעומעם. "ועוד ברכבת

להוגוורטס. "הילד החל ללכת לעברה ולעבר התא שלה, והתיבה שלו הזדחלה בעקבותיו. "בעיקרון, כל מה שהייתי צריך לעשות הוא **לחפש** אותך, אבל נראה לי סביר שאני אמור לדבר איתך או להזמין אותך להצטרף לחבורה שלי או לקבל ממך חפץ קסם שהכרחי לעלילה או לגלות שטירת הוגוורטס נבנתה על חורבותיו של מקדש עתיק או משהו. דמות שחקן או דמות בלי שחקן, זאת השאלה?"

הרמיוני פתחה את פיה כדי לענות, אבל היא לא הצליחה לחשוב על אף תשובה **אפשרית** ל... דבר הלא ברור שהיא שמעה כרגע. בתוך כך הילד ניגש אליה, הציץ לתוך התא, הנהן בסיפוק והתיישב על הספסל שמולה. התיבה שלו מיהרה להיכנס אחריו, שילשה את גודלה והתכרבלה ליד התיבה שלה באופן מטריד ביותר.

"שבי בבקשה," אמר הילד, "ואנא סגרי את הדלת אחרייך, אם לא אכפת לך. אל תדאגי, אני לא נושך אף אחד שלא נושך אותי קודם." הוא כבר התחיל להסיר את הצעיף מראשו.

הרמיזה שהיא **מפחדת** ממנו גרמה לידה לטרוק את הדלת, שהתנגשה בקיר חזק מהדרוש. היא הסתובבה אליו וראתה פנים צעירות עם עיניים ירוקות בורקות וצוחקות וצלקת אכזרית בצבע אדום כהה באמצע מצחו שהזכירה לה משהו ששכן בירכתי מוחה, אבל כרגע היו לה דברים חשובים יותר לחשוב עליהם. "לא אמרתי שאני הרמיוני גריינג'ר!"

"לא **אמרתי** שאמרת שאת הרמיוני גריינג'ר, רק אמרתי שאת הרמיוני גריינג'ר. אם את שואלת איך אני יודע, זה כי אני יודע הכול. ערב טוב, גבירתיי ורבותיי, שמי הוא הארי ג'יימס פוטר-אוזאנס-ורס או הארי פוטר בקיצור. אני יודע **שלך** זה בטח לא אומר שום דבר, לשם שינוי –"

מוחה של הרמיוני עשה סוף-סוף את הקישור: הצלקת שעל מצחו, שצורתה כצורת ברק. "הארי פוטר! אתה מופיע ב'היסטוריה המודרנית של הקסם' וגם ב'עלייתם ונפילתם של כוחות האופל' וב'אירועים חשובים בקוסמות של המאה העשרים'." זו הייתה הפעם הראשונה בחייה שהיא **פגשה** מישהו שמופיע ב**ספר**. זו הייתה תחושה מוזרה למדי.

הילד מצמץ שלוש פעמים. "אני מופיע ב**ספרים**? רגע, ברור שאני מופיע בספרים... איזו מחשבה מוזרה."

"מה, לא ידעת? אני במקומך הייתי מבררת כל מה שרק אפשר."

הילד דיבר ביובש. "העלמה גריינג'ר, עברו פחות משבעים ושתיים שעות מאז שביקרתי בסמטת דיאגון וגיליתי על מעלליי. העברתי את היומיים האחרונים בקניית ספרי מדע. **תאמיני לי** שאני מתכוון לברר כל מה שרק אפשר." הילד היסס. "מה באמת כתוב עליי בספרים?"

מוחה של הרמיוני גריינג'ר דפדף לאחור. היא לא ידעה שתיבחן על הספרים **האלה** ולכן קראה אותם רק פעם אחת, אבל זה היה רק לפני חודש ולפיכך החומר היה טרי במוחה. "אתה היחיד ששרד את הקללה ההורגת ולכן אתה נקרא הילד שנשאר בחיים. נולדת לג'יימס פוטר ולילי פוטר, לשעבר לילי אוזאנס, ב-31 ביולי 1980. ב-31 באוקטובר 1981 אדון האופל שאין לנקוב בשמו, אם כי אני לא יודעת למה, תקף את ביתכם. מצאו אותך בחיים בחורבות בית הורייך, עם הצלקת על המצח, ליד גופתו החרוכה של אתה יודע מי. הכושף הראשי אלבוס פרסיבל וולפריק בריאן דמבלדור החביא אותך איפשהו, אף אחד לא יודע איפה. 'עלייתם ונפילתם של כוחות האופל' טוען ששרדת בגלל אהבתה של אמך ושהצלקת שלך מכילה את כל כוח הקסם של אדון האופל ושהקנטאורים פוחדים ממך, אבל 'אירועים חשובים בקוסמות של המאה העשרים'

לא מזכיר שום דבר כזה ו'ההיסטוריה המודרנית של הקסם' מזהיר שקיימות עליך הרבה תיאוריות מופרכות."

פיו של הילד היה פעור בתדהמה. "מישהו אמר לך לחכות להארי פוטר על הרכבת להוגוורטס או משהו כזה?"

"לא," אמרה הרמיוני. "מי סיפר לך **עליי**?"

"פרופסור מקגונגל, ונראה לי שאני מבין למה. יש לך זיכרון צילומי, הרמיוני?"

הרמיוני הנידה בראשה לשלילה. "הוא לא צילומי. תמיד רציתי שהוא יהיה, אבל הייתי צריכה לקרוא את ספרי הלימוד שלי חמש פעמים כדי לשנן את כולם."

"באמת?" אמר הילד בקול חנוק מעט. "אני מקווה שלא אכפת לך אם אבחן את דברייך – זה לא שאני לא מאמין לך, אבל כמו שאומרים, 'כבדהו וחשדהו'. אין טעם לתהות אם אתה יכול פשוט לערוך את הניסוי."

הרמיוני חייכה, בזחיות מה. היא כל כך אהבה מבחנים. "בבקשה."

הילד הכניס יד לנרתיק החגור למותניו ואמר, "מרקחות ושיקויי קסם מאת ארסניוס מיליליטר". כשהוציא את ידו הוא החזיק את הספר שבשמו נקב.

בן רגע רצתה הרמיוני נרתיק כזה יותר משרצתה דבר כלשהו אי פעם.

הילד פתח את הספר במקום אקראי והרכין אליו את ראשו. "אם את מכינה **שמן חדות** –"

"אני יכולה **לראות** את העמוד הזה מפה, אתה יודע!"

הילד הטה את הספר כך שלא תוכל לראות את הדפים ודפדף שוב. "אם את מכינה **שיקוי של טיפוס העכביש**, מה יהיה המרכיב הבא שתוסיפי אחרי משי אקרומנטולה?"

"אחרי הכנסת המשי, המתן עד שהשיקוי יהיה בגוון המדויק של שמי שחר נטולי עננים, שמונה מעלות מהאופק ושמונה דקות לפני שקצה השמש נגלה לעין. ערבב שמונה פעמים כנגד כיוון השעון ופעם אחת עם כיוון השעון ואז הוסף שמונה קורטובי בוגי חד-קרן."

הילד סגר את הספר בחבטה והכניס אותו בחזרה לנרתיק, שבלע אותו בקול גיהוק קטן. "מעניין מאוד! אני רוצה להציע לך הצעה, העלמה גריינג'ר."

"הצעה?" אמרה הרמיוני בחשדנות. ילדות לא אמורות להקשיב להצעות.

בנקודה זו הבינה הרמיוני מה הדבר האחר – טוב, אחד הדברים האחרים – שהיה מוזר בנוגע לילד הזה. מתברר שאנשים **שמופיעים** בספרים באמת **נשמעים** כמו ספרים כשהם מדברים. הייתה זו תגלית מפתיעה למדי.

הילד הכניס יד לתוך הנרתיק שלו ואמר, "פחית משקה" ושלף עצם גלילי בצבע ירוק עז. הוא הושיט לה אותו ואמר, "אני יכול להציע לך משהו לשתות?"

הרמיוני קיבלה את המשקה התוסס בנימוס. היא באמת הייתה קצת צמאה עכשיו. "תודה רבה," אמרה הרמיוני בזמן שפתחה את הלשונית. "זו הייתה ההצעה שלך?"

הילד השתעל. "לא," הוא אמר. ברגע שהרמיוני החלה לשתות, הוא אמר, "אני רוצה שתעזרי לי להשתלט על היקום."

הרמיוני סיימה לשתות והניחה את הפחית מידה. "לא, תודה. אני לא מרושעת."

הילד הביט בה בהפתעה, כאילו ציפה לתשובה אחרת. "טוב, דיברתי בצורה קצת נמלצת," הוא אמר. "במובן של הפרויקט הבייקוניאני, הכוונה, לא במובן של כוח פוליטי. 'היכולת להשפיע על כל הדברים הקיימים' וכולי. אני רוצה לערוך ניסויים על לחשים, להבין את החוקיות של הקסם ולהכניס אותו לתחום המדע, למזג את עולם הקוסמים ועולם המוגלגים, להעלות את רמת החיים של כל תושבי כדור הארץ, להקפיץ את האנושות כמה מאות שנים קדימה, לגלות את הסוד לחיי נצח, ליישב את מערכת השמש, לחקור את הגלקסיה, והכי חשוב, להבין מה לעזאזל קורה כאן, כי כל זה בלתי אפשרי בעליל."

זה נשמע קצת יותר מעניין. "ו...?"

הילד בהה בה בתדהמה. "ז...? זה לא מספיק?"

"ומה אתה רוצה ממני?" אמרה הרמיוני.

"אני רוצה שתעזרי לי לערוך את המחקר, כמובן. עם הזיכרון האנציקלופדי שלך והאינטליגנציה והרציונליות שלי, נסיים את הפרויקט הבייקוניאני צ'יק צ'ק, כשב'צ'יק צ'ק' אני מתכוון לשלושים וחמש שנה לפחות, ככל הנראה."

הילד הזה התחיל לעצבן את הרמיוני. "עוד לא ראיתי אותך עושה שום דבר אינטליגנטי. אולי אני אתן לך לעזור לי עם המחקר שלי."

דממת מה השתררה בתא.

"אז את מבקשת ממני להפגין את האינטליגנציה שלי," אמר הילד לאחר שתיקה ארוכה.

הרמיוני הנהנה.

"אני מזהיר אותך שמסוכן לקרוא תיגר על התושייה שלי, והיא נוטה להפוך את החיים להרבה יותר סוריאליסטיים."

"אני עדיין לא מתרשמת," אמרה הרמיוני. היא חזרה והרימה אל שפתיה מבלי משים את פחית המשקה הירוק.

"טוב, אולי זה ירשים אותך," אמר הילד. הוא רכן קדימה ונתן בה מבט חודר. "ערכתי כבר כמה ניסויים וגיליתי שאני לא צריך את השרביט. אני יכול לעשות מה שאני רוצה בהקשת אצבעות פשוטה."

זה קרה בדיוק כשהרמיוני בלעה, והיא נחנקה והשתעלה ופלטה את הנוזל הירוק.

היישר על הגלימות החדשות שלה, ביום הראשון ללימודים.

הרמיוני ממש צרחה. זה היה צליל גבוה שנשמע כמו אזעקת טילים בתא הסגור. **"אוי, לא! הבגדים שלי!"**

"בלי פניקה!" אמר הילד. **"אני יכול לסדר את זה. הנה, תראי!"** הוא הרים את ידו והקיש באצבעותיו.

"אתה –" ואז היא השפילה מבט אל גלימותיה.

הנוזל הירוק עדיין היה שם, אבל כבר בעודה מסתכלת הוא החל להתפוגג ולדהות, ובתוך כמה רגעים היה זה כאילו היא לא שפכה על עצמה דבר.

הרמיוני בהתה בילד, שעטה על פרצופו חיוך זחוח למדי.

קסם אילם נטול שרביט! **בגילוי?** כשהוא קיבל את ספרי הלימוד שלו רק לפני **שלושה ימים?**

ואז היא נזכרה במה שקראה, נשימתה נעתקה והיא נרתעה ממנו בבהלה. **כל כוח הקסם של אדון האופל! בצלקת שלו!**

היא נעמדה במהירות על רגליה. **"אני... אני..."** אני צריכה ללכת לשירותים, חכה כאן רגע – היא חייבת למצוא מבוגרים. היא חייבת לומר להם –

חיובו של הילד נמוג. **"זה היה רק טריק, הרמיוני. אני מצטער. לא התכוונתי להפחיד אותך."**

ידה קפאה על ידית הדלת. **"טריק?"**

"כן," אמר הילד. **"ביקשת ממני להפגין את האינטליגנציה שלי. אז עשיתי משהו שנראה בלתי אפשרי, שזאת תמיד דרך טובה להשוויץ. אני לא באמת יכול לעשות מה שאני רוצה בהקשת אצבעות."** הילד השתק. **"לפחות לא נראה לי שאני יכול, מעולם לא ערכתי ניסוי כדי לבחון את ההשערה."** הילד הרים את ידו והקיש שוב באצבעותיו. **"לא, אין בננה."**

הרמיוני מעולם לא הייתה מבולבלת יותר מאשר ברגע זה.

בתגובה להבעת פניה חייך עכשיו הילד שוב. **"הזהרתי"** אותך שקריאת תיגר על התושייה שלי נוטה להפוך את החיים לסוריאליסטיים. תזכרי את זה בפעם הבאה שאני מזהיר אותך מפני משהו."

"אבל... אבל..." גמגמה הרמיוני. **"אבל מה כן עשית, אם כך?"**

פניו של הילד עטו ארשת בוחנת ושוקלת שבמותה לא ראתה מעולם על פניו של ילד בגילה. **"את חושבת שיש לך את מה שדרוש כדי להיות מדענית בזכות עצמך, עם או בלי עזרתי? אז בואי נראה אותך חוקרת תופעה מבלבלת."**

"אני..." המוח של הרמיוני התרוקן לרגע. היא אהבה מבחנים אבל מעולם לא היה לה מבחן **כה**. היא ניסתה בקדחתנות להיזכר בכל דבר שקראה על מה שמדענים אמורים לעשות. המוח שלה דילג על הילוך, חרק ואז ירק את ההוראות לפרויקט מחקר מדעי:

שלב 1: נסח השערה.

שלב 2: ערוך ניסוי כדי לבחון את השערתך.

שלב 3: מדוד את התוצאות.

שלב 4: הכן כרזה מבריסטול.

שלב 1 היה ניסוח השערה. כלומר, ניסיון לחשוב על משהו **שהיה יכול** להתרחש זה עתה. "אוקיי. ההשערה שלי היא שהטלת לחש על הגלימות שלי כדי שכל מה שיישפך עליהן ייעלם."

"אוקיי," אמר הילד, "זו התשובה שלך?"

ההלם הלך והתפוגג ומוחה של הרמיוני החל לחזור לעבודה סדירה. "רגע, זה לא יכול להיות. לא ראיתי אותך נוגע בשרביט שלך או אומר מילות קסם, אז איך היית יכול להטיל לחש?"

הילד המתין בהבעה ניטרלית.

"אבל נניח שכל הגלימות הגיעו מהחנות **מראש** עם לחש שדואג שהן יישארו נקיות, שזה רעיון די טוב ללחש לגלימות. גילית את זה כששפכת משהו **עלעצמך** מוקדם יותר."

עכשיו גבותיו של הילד התרוממו. "האם **זו** התשובה שלך?"

"לא, עוד לא עשיתי את שלב 2, 'בצע ניסוי כדי לבחון את השערתך'."

הילד סגר שוב את פיו והחל לחייך.

הרמיוני הביטה בפחית המשקה, שאותה היא הניחה אוטומטית במחזיק הכוסות שליד החלון. היא לקחה אותה, הביטה פנימה וגילתה שהפחית עדיין מלאה בערך עד השליש.

"טוב," אמרה הרמיוני, "הניסוי שאני רוצה לעשות הוא לשפוך את זה על הגלימות שלי ולראות מה יקרה והניבוי שלי הוא שהכתם ייעלם. רק שאם זה **לא** יעבוד, הגלימות שלי יהיו מלוכלכות ואני לא רוצה שזה יקרה."

"נסי על שלי," אמר הילד, "ככה לא תצטרכי לדאוג שהגלימות שלך יתלכלכו."

"אבל –" אמרה הרמיוני. משהו בצורת החשיבה הזאת היה **שגוי** אבל היא לא הצליחה לשים עליו את האצבע.

"יש בתיבה שלי גלימות להחלפה," אמר הילד.

"אבל אין לך איפה להחליף בגדים," התנגדה הרמיוני. ואז היא חשבה שוב. "אם כי אני יכולה לצאת ולסגור את הדלת –"

"יש בתיבה שלי גם מקום להחליף בגדים."

הרמיוני הביטה בתיבה שלו והחלה לחשוד שהיא הרבה יותר מיוחדת משלה.

"בסדר", אמרה הרמיוני, "אם אתה אומר, ואז שפכה בזהירות מעט נוזל ירוק על אחת מפינות גלימותיו של הילד. ואז היא בהתה בה וניסתה להיזכר כמה זמן לקח לנוזל המקורי להיעלם...

והכתם הירוק נעלם!

הרמיוני פלטה אנחת רווחה, לא מעט מכיוון שמשמעות הדבר הייתה שהיא אינה צריכה להתמודד עם כל כוחו של אדון האופל.

טוב, שלב 3 היה מדידת התוצאות, אבל במקרה הזה היא פשוט ראתה שהכתם נעלם. והיא האמינה שהיא יכולה לדלג על שלב 4 ולוותר על הכנת כרזה. "התשובה שלי היא שעל הגלימות מוטל לחש שדואג שהן יישארו נקיות."

"לא בדיוק", אמר הילד.

הרמיוני הרגישה צביטה של אכזבה. היא ממש רצתה **לא** להרגיש ככה. הילד לא היה מורה, אבל זה עדיין היה מבחן והיא ענתה תשובה שגויה והחווייה הזאת תמיד הייתה קצת כמו אגרוף בבטן.

(העובדה שהיא מעולם לא נתנה לזה לעצור אותה, או אפילו לפגוע באהבתה למבחנים, אמרה כמעט הכול על הרמיוני גריינג'ר.)

"הדבר העצוב הוא", אמר הילד, "שכנראה עשית את כל מה שהספר אמר לך לעשות. ניבאת מודל שיבדיל בין שני המקרים – האם הגלימה מכושפת או לא – ובחנת אותו. דחית את השערת האפס, שהגלימה לא מכושפת. אבל אלא אם קוראים את הספרים הממש ממש טובים, לא לומדים איך לעסוק במדע **כמו שצריך**. לא טוב מספיק כדי **באמת** להגיע לתשובה הנכונה, הכוונה, ולא כדי סתם לחלוב עוד פרסום של מאמר, כמו שאבא שלי תמיד מתלונן שקורה. אז אם תתני לי לנסות להסביר – בלי לגלות את התשובה – במה טעית הפעם, אני אתן לך עוד הזדמנות."

היא החלה לסלוד מהנימה המתנשאת להפליא שלו, כשהוא בסך הכול עוד ילד בן אחת-עשרה, בדיוק כמוה, אבל זה לא היה חשוב כמו לגלות במה טעתה. "אוקיי."

הבעתו של הילד נעשתה מרוכזת יותר. "זה משחק שמבוסס על ניסוי מפורסם שנקרא משימת ה-2-4-6, וככה זה עובד: יש לי **כלל** – שידוע לי, אבל לא לך – שמתאים לשלוש מסוימות של מספרים, אבל לא לאחרות. 2-4-6 היא דוגמה אחת לשלשה שמתאימה לכלל. למעשה... תני לי לכתוב את הכלל, רק כדי שתדעי שהוא כלל קבוע, ולקפל את הפתק ולתת לך אותו. בבקשה אל תסתכלי, כי אני מסיק ממה שקרה קודם שאת יודעת לקרוא הפוך."

הילד אמר לנרתיק שלו, "נייר" ו"עיפרון מכני", והיא עצמה את עיניה בחוזקה בזמן שהוא כתב.

"הנה", אמר הילד, שהחזיק כעת בידו פיסת נייר מקופלת היטב. "שימי את זה בכיס שלך." היא עשתה כדבריו.

"הדרך שבה המשחק הזה עובד", אמר הילד, "היא שאת נותנת לי שלשה של מספרים ואני אומר לך 'כן' אם היא מתאימה לכלל הזה ו'לא' אם היא לא מתאימה לו. אני הטבע, הכלל הוא אחד מהחוקים שלי ואת חוקרת אותי. את כבר יודעת שהתשובה לשלשה 2-4-6 היא 'כן'. אחרי שאת מבצעת את כל הבדיקות הנוספות שאת רוצה – שואלת על כמה שלשות שאת רואה לנכון – את מפסיקה ומנחשת את הכלל, ואז את יכולה לפתוח את הפתק ולראות אם הצלחת. את מבינה את המשחק?"

"כמובן", אמרה הרמיוני.

"קדימה."

"4-6-8". אמרה הרמיוני.

"כן", אמר הילד.

"10-12-14". אמרה הרמיוני.

"כן", אמר הילד.

הרמיוני ניסתה לאמץ את מוחה עוד קצת, כי נראה לה שערכה כבר את כל הבדיקות הדרושות לה, אבל הרי זה לא יכול להיות קל עד כדי כך, נכון?

"5-3-1".

"כן."

"מינוס 3, מינוס 1, פלוס 1".

"כן."

הרמיוני לא יכלה לחשוב מה עוד אפשר לעשות. "הכלל הוא שהמספרים חייבים לגדול כל פעם בשתיים."

"ונניח שאספר לך", אמר הילד, "שהמבחן הזה קשה יותר ממה שהוא נראה ושרק 20% מהמבוגרים מצליחים בו."

הרמיוני קימטה את מצחה. מה היא פספסה? ואז, לפתע, היא חשבה על בדיקה שהיא עדיין צריכה לעשות.

"8-5-2!" היא אמרה בשמחת ניצחון.

"כן."

"10-20-30!"

"כן."

"התשובה האמיתית היא שהמספרים חייבים לגדול **באותה כמות** כל פעם. זה לא חייב להיות 2."

"בסדר גמור, " אמר הילד, "תוציאי את הפתק ותבדקי אם הצלחת."

הרמיוני הוציאה את הפתק מכיסה ופרשה אותו.

שלושה מספרים ממשיים בסדר עולה, מהקטן לגדול.

פיה של הרמיוני נפער. הייתה לה תחושה ברורה שנעשה לה עוול גדול, שהילד הוא שקרן מלוכלך ושפל, אבל כשניסתה להיזכר במהלך הדברים היא לא הצליחה לחשוב על אף תשובה שגויה שהוא נתן.

"מה שהרגע גילית נקרא 'הטיית האישור', " אמר הילד. "היה לך כלל בראש, והמשכת לחשוב על שלשות שיגרמו לכלל לומר 'כן'. אבל לא ניסית לבדוק שום שלשה שתגרום לכלל לומר 'לא'. למעשה לא קיבלת **אף** 'לא', אז הכלל היה יכול להיות באותה מידה 'כל שלושה מספרים'. זה קצת דומה לאופן שבו אנשים מדמיינים ניסויים שיכולים לאשר את ההשערות שלהם במקום לנסות לדמיין ניסויים שיכולים להפריך אותן – זו לא בדיוק אותה טעות, אבל זה דומה מאוד. את חייבת ללמוד להסתכל על הצד השלילי של הדברים, להביט לתוך האפלה. כשמבצעים את הניסוי הזה, רק 20% מהמבוגרים מגיעים לתשובה הנכונה. והרבה מהאחרים ממציאים השערות מורכבות להחריד ומאמינים בתשובות השגויות שלהם בביטחון רב מכיוון שהם ביצעו כל כך הרבה ניסויים והכול יצא כמו שהם ציפו."

"אז מה את אומרת, " אמר הילד, "את רוצה לנסות שוב לפתור את הבעיה המקורית?"

עיניו היו עכשיו דרוכות, כאילו זה המבחן **האמיתי**.

הרמיוני עצמה את עיניה וניסתה להתרכז. היא הזיעה מתחת לגלימות שלה. הייתה לה הרגשה מוזרה שהיא נדרשת לחשיבה מאומצת יותר משנדרשה אי פעם במבחן, אולי אפילו שזאת הפעם הראשונה שהיא בכלל נדרשת לחשוב במבחן.

אילו עוד ניסויים היא יכולה לעשות? הייתה לה צפרדע שוקולד. אולי היא יכולה לשפשף אותה בגלימות ולראות אם **הכתם מזה** ייעלם? אבל זאת עדיין לא הייתה מחשבה מהסוג השלילי והמפותל שהילד ציפה לו. כאילו היא עדיין מצפה ל"כן" אם הכתם מצפרדע השוקולד ייעלם במקום לצפות ל"לא".

אז... לפי ההשערה שלה... באילו מקרים המשקה אמור ... **לא** להיעלם?

"יש לי רעיון לניסוי, " אמרה הרמיוני. "אני רוצה לשפוך קצת מהמשקה על הרצפה ולראות אם הוא **לא** ייעלם. יש לך מגבות נייר בנרתיק שלך, כדי שאוכל לנקות את הכתם אם זה לא יעבוד?"

"יש לי מפיות, " אמר הילד. הבעת פניו עדיין נראתה ניטרלית.

הרמיוני לקחה את הפחית ושפכה כמות קטנה של משקה על הרצפה.

כעבור כמה שניות הוא נעלם.

ואז ההבנה הכתה בה והיא רצתה לבעוט בעצמה. "ברור! **אתה** נתת לי את הפחית הזאת! לא הגלימה היא שמכושפת, זה היה המשקה מההתחלה!"

הילד נעמד על רגליו וקד ברשמיות. הוא חיך עכשיו חיוך רחב. "אם כך... האם אני יכול לעזור לך במחקר שלך, הרמיוני גרינג'ר?"

"אני, אמממ..." הרמיוני עדיין הרגישה שטופת אופוריה, אבל היא לא ידעה בדיוק איך לענות לשאלה הזאת.

נקישה חלשה, מהוססת ודי **מסויגת** קטעה את שיחתם.

הילד הסתובב והביט מחוץ לחלון, ואמר, "אני לא לובש את הצעיף שלי, אז את יכולה לבדוק מי זה?"

זה היה הרגע שבו הבינה הרמיוני למה הילד – לא, הילד שנשאר בחיים, הארי פוטר – לבש את הצעיף על ראשו מלכתחילה והרגישה קצת מטופשת שלא הבינה זאת קודם. זה היה קצת מוזר, למען האמת, מכיוון שנראה לה הגיוני שהארי פוטר יכריז בגאווה על זהותו; ואז עלתה בה המחשבה שאולי הוא בעצם ביישן יותר מכפי שהוא נראה.

כשהרמיוני פתחה את הדלת, קידם את פניה ילד רועד שנראה בדיוק כמו שהנקישה שלו נשמעה.

"סליחה," אמר הילד בקול קטנטן, "אני נוויל לונגבוטום. אני מחפש את הקרפד שלי. אני... אני לא מצליח למצוא אותו בשום מקום בקרון הזה... ראית אולי את הקרפד שלי?"

"לא," אמרה הרמיוני, ואז הדחף שלה לעזור נכנס להילוך גבוה. "בדקת בכל התאים האחרים?"

"כן," לחש הילד.

"אז פשוט נצטרך לבדוק בכל הקרונות האחרים," אמרה הרמיוני נמרצות. "אני אעזור לך. קוראים לי הרמיוני גרינג'ר, דרך אגב."

הילד נראה כאילו הוא עומד להתעלף מרוב הכרת תודה.

"רק רגע," הגיע קולו של הילד **האחר** – הארי פוטר. "אני לא בטוח שזאת הדרך הכי טובה לעשות את זה."

למשמע הדברים נראה נוויל כאילו הוא עלול לבכות, והרמיוני הסתובבה בבעס. אם הארי פוטר הוא אדם מהסוג שמוכן לנטוש ילד קטן רק כי הוא לא רוצה שיפריעו לו... "מה? למה לא?"

"אז ככה," אמר הארי פוטר, "בדיקה ידנית של כל הרכבת תיקח זמן רב ואנחנו עלולים לפספס את הקרפד בכל מקרה, ואם לא נמצא אותו עד שנגיע להוגוורטס, הוא יהיה בבעיה. אז הרבה יותר הגיוני שהוא ילך ישר לקרון הראשון, איפה שנמצאים המדריכים, ויבקש עזרה ממדריך. זה הדבר הראשון שאני עשיתי כשחיפשתי אותך, הרמיוני, אפילו שהם לא ידעו, בעצם. אבל אולי יש להם לחשים או חפצי קסם שיקלו מאוד על חיפוש קרפד. אנחנו רק מתחילים את השנה הראשונה."

זה... באמת היה מאוד הגיוני.

"אתה חושב שתוכל למצוא את קרון המדריכים בעצמך?" שאל הארי פוטר. "יש לי סיבות משל עצמי לא לרצות להראות את הפנים שלי יותר מדי."

לפתע השתנק נוויל ולקח צעד אחורה. "אני זוכר את הקול שלך! אתה אחד מאדוני התוהו! **אתה זה שנתן לי שוקולד!**"

מה? מה מה מה מה?

הארי פוטר הפנה את ראשו מהחלון וקם בדרמטיות. "**אני מוחה!**" הוא אמר, קולו מלא התמרמרות. "האם אני נראה כמו נבל מהסוג שייתן לילד ממתקים?"

עיניו של נוויל נפערו. "**אתה** הארי פוטר? הארי פוטר **המפורסם**? **אתה?**"

"לא, אני סתם עוד הארי פוטר, יש שלושה ממני על הרכבת –"

נוויל פלט צווחה קטנה וברח. לרגע נשמעה טפיפת רגליים מבוהלת ואז צליל של דלת קרון נפתחת ונסגרת.

הרמיוני צנחה על הספסל שלה. הארי פוטר סגר את הדלת והתיישב לידה.

"אתה יכול להסביר לי בבקשה מה קורה פה?" אמרה הרמיוני בקול חלוש. היא תהתה אם שהייה בחברתו של הארי פוטר משמעה בלבול תמידי.

"אה, טוב, מה שקרה זה שפרד וג'ורג' ואני ראינו את הילד הקטן והמסכן הזה בתחנת הרכבת – האישה שלידו הלכה לכמה דקות והוא נראה ממש מפוחד, כאילו הוא בטוח שתכף יתנפלו עליו אוכלי מוות או משהו. והרי נהוג לומר שהפחד הרבה פעמים גרוע יותר מהדבר עצמו, אז חשבתי לעצמי שהוא מישהו שממש יכול לצאת מורווח מלראות את הסיוט הכי גרוע שלו מתגשם ולגלות שזה לא נורא כמו שהוא חושב –"

הרמיוני ירבה ובהתה בו בפה פעור.

"– ופרד וג'ורג' מצאו איזה לחש שהפך את הצעיפים שעל הפנים שלנו לכהים ומטושטשים, כאילו אנחנו מלכים אל-מתים ואלה תכריכי הקבורה שלנו –"

היא לא אהבה את הכיוון שאליו הסיפור התקדם.

"– ואחרי שסיימנו לתת לו את הממתקים שקניתי, היינו כזה, 'בואו ניתן לו קצת כסף! הא הא הא! קח כמה גוזים, ילד! קח חרמש כסף!' ורקדנו סביבו וצחקנו צחוק מרושע וכך הלאה. אני חושב שהיו שם כמה אנשים שרצו בהתחלה להתערב, אבל אדישות הצופה מהצד עיכבה אותם לפחות עד שהם ראו מה אנחנו עושים, ואז הם היו לדעתי מבולבלים מכדי לעשות משהו. בסוף הוא אמר במין לחישה קטנטונת כזאת 'לכו מפה', אז שלושתנו צרחנו וברחנו כשאנחנו צווחים שהאור שורף אותנו. נקווה שהוא כבר לא יפחד כל כך מבריונות בעתיד. לדבר כזה קוראים טיפול בחשיפה, אגב."

אוקיי, היא לא ניחשה נכון לאן כל זה מתקדם.

אש הכעס כנגד עוולות העולם שהייתה אחד מהכוחות המניעים העיקריים של הרמיוני התעוררה לחיים, אפילו שמשוהו בה כן הצליח פחות או יותר להבין מה הוא ניסה לעשות. "זה נורא! **אתה** נורא! נוויל המסכן! מה שעשית היה **אכזרי!**"

"אני חושב שהמילה שאת מחפשת היא **מהנה**, ובכל מקרה את שואלת את השאלה הלא נכונה. השאלה היא האם זה הועיל יותר משהזיק או הזיק יותר משהועיל? אם יש לך טיעונים לתרום לשאלה **הזאת** אני אשמח לשמוע אותם, אבל לא אתייחס לשום ביקורת אחרת עד שנענה עליה. אני בהחלט מסכים שהמעשה שעשיתי **נראה** נורא ובריוני ואכזרי, מכיוון שהוא כלל ילד קטן ומפוחד וכן הלאה, אבל זה ממש לא העניין העיקרי, נכון? לדבר הזה קוראים **תוצאותיות**, דרך אגב. זה אומר שהתשובה לשאלה האם מעשה הוא טוב או רע אינה נקבעת לפי כמה רע או אכזרי או מרושע הוא **נראה**. השאלה היחידה היא איך זה יצא בסוף – מהן התוצאות."

הרמיוני פתחה את פיה כדי לומר משוהו ממש **צורב** אבל למרבה הצער נראה שהיא שכחה שהיא צריכה לחשוב על משוהו לפני שהיא פותחת את הפה. הדבר היחיד שהיא הצליחה לחשוב עליו היה, "מה אם יהיו לו סיוטים?"

"אם לומר את האמת, לא נראה לי שהוא היה זקוק לעזרתנו בנושא, ואם במקום הסיוטים הרגילים שלו יהיו לו סיוטים דווקא על **זה**, אז אלו יהיו סיוטים שכוללים מפלצות איומות שנותנות שוקולד, וזאת די כל הפואנטה."

המוח של הרמיוני המשיך לקרטע בבלבול בכל פעם שהיא ניסתה לכעוס כמו שצריך. "החיים שלך תמיד כאלה מוזרים?" היא אמרה לבסוף.

פניו של הארי זרחו מרוב גאווה. "אני **עושה** אותם כאלה מוזרים. את מסתכלת על תוצר של הרבה עבודה קשה ומאומצת."

"ובכן..." התחילה הרמיוני לומר ואז השתתקה במבוכה.

"ובכן", אמר הארי פוטר, "עד כמה בדיוק את מתמצאת במדע? אני יודע חדו"א וקצת תורת הסתברות בייסיאנית ותורת ההחלטות והרבה מדע קוגניטיבי וקראתי את ה'הרצאות של פיינמן' (או לפחות את הכרך הראשון) ואת 'שיפוט בתנאי חוסר ודאות: היוריסטיקות והטיות' ואת 'שפה במחשבה ובפעולה' ואת 'השפעה: מדע ופרקטיקה' ואת 'בחירה רציונלית בעולם של אי-ודאות' ואת 'גדל, אשר, באך' ואת 'צעד אחד נוסף' ואת –"

הבוחן ובוחן הנגד שבאו בעקבות זאת נמשכו כמה דקות לפני שנקישה ביישנית נוספת קטעה אותם. "כן?" אמרו היא והארי פוטר כמעט בו זמנית, והדלת נפתחה ומאחוריה התגלה נוויל לונגבוטום.

נוויל באמת בכה עכשיו. "הלכתי לקרון הראשון ומצאתי מ... מדריך אבל הוא אמ... מר לי שלא אמורים להטריד את המדריכים עם שטויות כמו קרפדים אב... בודים."

פניו של הילד שנשאר בחיים השתנו. שפתיו נמתחו לכדי פס דק. כשדיבר היה קולו קר וקודר. "מה היו הצבעים שלו? ירוק וכסף?"

"ל... לא. הסיכה שלו הייתה בצבע אדום... דום וזהב."

"אדום וזהב!" התפרצה הרמיוני. "אבל אלה הצבעים של **גריפינדור**!"

הארי פוטר **לחשש** למשמע דבריה. היה זה צליל מבהיל שהזכיר לחישה נחש וגרם הן לה והן לנוויל להתכווץ ברתיעה. "אני **מבין**", התיז הארי פוטר, "שחיפוש קרפד של תלמיד שנה ראשונה הוא לא משימה מספיק **הרואית** בשביל להיות ראוי למדריך **מגריפינדור**. קדימה, נוויל, **הפעם אני** אבוא איתך. נראה אם הילד שנשאר בחיים מקבל יותר תשומת לב. קודם נמצא מדריך שאמור להכיר את הלחש, ואם זה לא יעבוד נמצא מדריך שלא מפחד ללכלך את הידיים שלו, ואם **זה** לא יעבוד, אני אתחיל לגייס את המעריצים שלי ואם נהיה חייבים נפרק את הרכבת הזאת בורג אחר בורג."

הילד שנשאר בחיים קם ואחז בידו של נוויל. והרמיוני הבינה בקרטוע מוחי פתאומי שהם כמעט באותו גובה, אם כי משהו בה התעקש עד אותו רגע שהארי פוטר גבוה בשלושים סנטימטרים מגובהו האמיתי ושנוויל נמוך מגובה זה לפחות בחמישה-עשר.

"לא לזוז!" נבח הארי פוטר לעברה – לא, רגע, לעבר **התיבה** שלו – וסגר את הדלת בחוזקה אחריו.

היא כנראה הייתה צריכה להצטרף אליהם, אבל בן רגע נעשה הארי פוטר מפחיד כל כך עד שהיא בעצם די שמחה שלא חשבה להציע זאת.

מוחה של הרמיוני היה מבולבל כל כך עד שהיא לא חשבה שתצליח אפילו לקרוא את **"תולדות: הוגוורטס"** כראוי. היא הרגישה כאילו דרס אותה מכבש. היא לא הייתה בטוחה מה היא חושבת או איך היא מרגישה או למה. היא פשוט ישבה ליד החלון והביטה בנוף המתחלף.

טוב, לפחות היא ידעה למה היא מרגישה קצת עצובה בתוך תוכה.

אולי בית גריפינדור לא כל כך נפלא כפי שחשבה.

פרק 9

שם הפרק הוסר, חלק א'

"אבוט, חנה!"

דממה.

"הפלפאף!"

"בונז, סוזן!"

דממה.

"הפלפאף!"

"בוט, טרי!"

דממה.

"רייבנקלו!"

הארי העיף מבט מהיר בחברו החדש לבית, יותר בשביל לקבל מושג איך הוא נראה מאשר בשביל כל דבר אחר. הוא עדיין ניסה להשתלט על עצמו אחרי המפגש עם הרוחות. הדבר העצוב באמת היה שהוא כן הצליח להשתלט על עצמו. זה נראה לא הולם. כאילו זה היה צריך לקחת לו לפחות יום. אולי חיים שלמים. ואולי גם זה לא יספיק.

"קורנר, מייקל!"

דממה ארוכה.

"רייבנקלו!"

ליד הקתדרה שלפני שולחן המורים עמדה פרופסור מקגונגל, הופעתה מוקפדת ומבטיה קפדניים, וקראה שם אחר שם, אם כי חייכה רק אל הרמיוני ואל כמה ילדים אחרים. מאחוריה, בביסא הגבוה ביותר ליד השולחן – שהיה בעצם יותר כמו כס מלכות מוזהב – ישב ישיש כמוש וממושקף, בעל זקן לבן-כסוף, שנראה כאילו היה מגיע עד הרצפה אילו היה גלוי לעין, והשגיח על המיון בהבעה שופעת טוב לב; המראה הכי סטריאוטיפי שיש ל"זקן חכם" בלי שהוא יהיה גם אוריינטלי נוסף לכול. (אם כי הארי למד להיזהר ממראה חיצוני סטריאוטיפי אחרי המפגש הראשון שלו עם פרופסור מקגונגל, שבו חשב שהיא אמורה לצחוק צחוק מרושע.) הקוסם הישיש מחא כפיים לכל תלמיד שמוין, על פניו חיוך יציב שנראה איכשהו שמח מחדש בשביל כל אחד ואחד מהם.

משמאלו של הכס המוזהב ישב אדם עם מבט חד ופרצוף קודר שלא מחא כפיים לאיש ושאיכשהו תמיד הסתכל על הארי בדיוק כשהארי הסתכל עליו. לשמאלו ישב האיש חיוור הפנים שהארי ראה בקלחת הרוחת, עיניו מתרוצצות כאילו בפניקה מהקהל הסובב אותו והוא מתעוות ומתפתל מדי פעם בכיסאו; משום מה הארי מצא את עצמו נועץ בו שוב ושוב מבטים. משמאל לאיש הזה ישבה שורה של שלוש מכשפות מבוגרות יותר שלא הפגינו עניין רב בתלמידים. מימין לכס המוזהב ישבו מכשפה בגיל העמידה בעלת פנים עגולות ומצנפת צהובה, שהריעה לכל תלמיד פרט לאלה שהתמיינו לסלית'רין, אדם זעיר ובעל זקן לבן נפוח שעמד על הכיסא שלו והריע לכל התלמידים אבל חיך רק אל תלמידי רייבנקלו ובקצה הימני האיש העצום – הוא תפס מקום של שלוש בריות פחותות יותר – שקיבל אותם אחרי שירדו מהרכבת וקרא לעצמו האגריד, שומר המפתחות והקרקעות.

"זה שעומד על הכיסא שלו הוא ראש בית רייבנקלו?" לחש הארי לעבר הרמיוני.

לשם שינוי, הרמיוני לא ענתה לו מיד; היא בהתה במצנפת המיון כשהיא מתנדנדת מצד לצד ללא הפסק, תנועותיה העצבניות נמרצות כל כך עד שהארי חשב שרגליה יתרוממו מהרצפה.

"כן," אמרה אחת המדריכות שליוותה אותם, נערה לבושה בכחול של בית רייבנקלו, העלמה קלירווטר, אם הארי זכר נכון. קולה היה שקט, אבל קמצוץ של גאווה היה נסוך בו. "זה המורה של הוגוורטס ללחשים, פיליוס פליטיק, מומחה הלחשים הידעני ביותר שחי כיום ואלוף דו-קרב לשעבר –"

"למה הוא כל כך **נמוך**?" סינן תלמיד שהארי לא זכר את שמו. "**הוא בן-כלאיים**?"

המדריכה הצעירה זיכתה אותו במבט צונן. "לפרופסור אכן יש שורשים גובליניים –"

"מה?" פלט הארי, ובתגובה היסו אותו הרמיוני וארבעה תלמידים אחרים.

עכשיו זכה הארי למבט מאיים להפליא מהמדריכה של רייבנקלו.

"זאת אומרת –" לחש הארי. "לא שיש לי **בעיה** עם זה – פשוט – זאת אומרת – איך זה **אפשרי**? אי אפשר פשוט לערבב שני מינים שונים ולקבל צאצא בר קיימא! דבר כזה יערבב את ההוראות הגנטיות לכל איבר ששונה בין שני המינים – זה כמו לנסות לבנות," לא היו להם מכוניות ולכן הוא לא היה יכול להשתמש באנלוגיה של תוכניות מנוע מעורבבות, "משהו שהוא חצי-כרכרה וחצי-סירה או משהו כזה..."

המדריכה מרייבנקלו עדיין הביטה בהארי בפנים חמורות סבר. "ולמה **אי אפשר** לבנות משהו שהוא חצי-כרכרה וחצי-סירה?"

"שששש!" היסה אותם מדריך אחר, אף על פי שהמכשפה מרייבנקלו עדיין דיברה בשקט.

"זאת אומרת –" אמר הארי עוד יותר בשקט, בניסיון להבין איך לשאול אם הגובלינים התפתחו אבולוציונית מבני אדם או מאב קדמון משותף לבני האדם, כמו *הומו ארקטוס*, או אם הגובלינים **נוצרו** איכשהו מבני אדם – אם, נגיד, הם עדיין בני אדם מבחינה גנטית ורק שרויים תחת השפעת כישוף שעובר בתורשה ושההשפעה שלו נחלשת אם רק הורה אחד הוא 'גובלין', מה שיסביר איך ניתן לקיים רבייה בין מינית, ובמקרה כזה הגובלינים **אינם** מספקים מידע חשוב ביותר על הדרך שבה התפתחה האינטליגנציה במינים שאינם *הומו ספיינס* – עכשיו, כשהארי חשב על זה, הגובלינים בגרינגוטסלא נראו כמו ישויות

תובניות חוצניות ובלתי אנושיות, בשונה מהדירדיר ומבובני פירסון – "זאת אומרת, מאיפה הגובלינים באו בכלל?"

"מליטא, "לחשה הרמיוני בהיסח דעת, עיניה עדיין נעוצות במצנפת המיון.

עכשיו זכתה הרמיוני לחיוך מהמדריכה.

"לא משנה, "לחש הארי.

ליד הקתדרה קראה פרופסור מקגונגל, "גולדשטיין, אנתוני!"

"רייבנקלו!"

הרמיוני, שעמדה ליד הארי, קפצצה על קצות אצבעותיה במרץ רב כל כך עד שהיא ממש התרוממה מהרצפה עם כל קפצוץ.

"גויל, גרגורי!"

דומיה ארוכה ומתוחה השתררה לרגע תחת המצנפת. כמעט למשך דקה שלמה.

"סלית'רין!"

"גריינג'ר, הרמיוני!"

הרמיוני קפצה קדימה ופרצה בריצה מהירה לעבר מצנפת המיון, הרימה אותה ומשכה את פיסת הבד הישנה והמטולאת על ראשה חזק כל כך עד שהארי התחלחל. הרמיוני היא זו שהסבירה לו על מצנפת המיון, אבל היא בהחלט לא התייחסה אליה כאל חפץ קסם חיוני וחסר תחליף בן שמונה מאות שנה, שעומד לבצע טלפתיה מורכבת על מוחה ולא נראה במצב פיזי טוב במיוחד.

"רייבנקלו!"

מה שנקרא "מסקנה מתבקשת". הארי לא הבין למה הרמיוני הייתה כל כך לחוצה לגבי זה. באיזה יקום חלופי מוזר הילדה הזאת לא תמוין לרייבנקלו? אם הרמיוני גריינג'ר לא תלך לרייבנקלו, איזו סיבה יש לבית הזה להתקיים?

הרמיוני הגיעה לשולחן רייבנקלו וזכתה לתרועות המתבקשות מהמעמד; הארי תהה האם אותן תרועות היו רמות יותר או שקטות יותר אילו היה להם שמץ של מושג איזו רמה של תחרות הצטרפה כרגע לשולחן שלהם. הארי זכר את פאי עד לרמת דיוק של 3.141592, מכיוון שדיוק של אחד למיליון הספיק לרוב המטרות המעשיות. הרמיוני זכרה את פאי עד לרמת דיוק של מאה ספרות אחרי הנקודה, מכיוון שזאת הייתה כמות הספרות שהודפסה על הכריכה האחורית של ספר המתמטיקה שלה.

לשמחתו של הארי, נוויל לונגבוטום הלך להפלפאף. אם הבית הזה באמת מכיל את הנאמנות והרעות שאמורים להיות ערכיו העליונים, אז בית מלא בחברים נאמנים ייטיב מאוד עם נוויל. ילדים חכמים

ברייבנקלו, ילדים מרושעים בסלית'רין, גיבורים מטעם עצמם בגריפינדור, וכל מי שבאמת עושה משהו בהפלפאף.

(אם כי הארי כן צדק כשנועץ קודם כול במדריכה מרייבנקלו. הנערה אפילו לא הרימה את עיניה מהספר שקראה או זיהתה את הארי, רק הצביעה בשרביטה על נוויל ומלמלה משהו. בעקבות זאת עטה נוויל הבעה מבולבלת והלך אל הקרון החמישי מההתחלה ולתא הרביעי משמאל, שבו אכן נמצא הקרפד שלו.)

"מאלפוי, דראקו!" הלך לסלית'רין, והארי פלט אנחת רווחה קלה. זה **נראה** כמו הימור בטוח, אבל אתה אף פעם לא יכול באמת לדעת איזה אירוע פשוט יפריע למהלכה של תוכנית העל שלך.

פרופסור מקגונגל קראה, "פרקס, סאלי-אן!", ומקבוצת הילדים הגיחה ילדה חיוורת ורזה שנראתה כמעט שקופה – כאילו היא עלולה להיעלם באופן מסתורי ברגע שיפסיקו להסתכל עליה ואף אחד לעולם לא יראה אותה שוב או אפילו יזכור אותה.

ואז (בחשש קל, שהיא הקפידה כל כך לא לבטא בקולה ובפניה עד שהיה צריך להכיר אותה היטב כדי לדעת שהוא בכלל שם) שאפה מינרווה מקגונגל עמוקות וקראה, "פוטר, הארי!"

דממה פתאומית השתררה באולם הגדול.

כל השיחות פסקו.

כל העיניים פנו להסתכל.

בפעם הראשונה בחייו הרגיש הארי שיש לו הזדמנות לחוות פחד במה.

הארי החניק מיד את ההרגשה הזאת. חדרים מלאים באנשים שנועצים בו עיניים הם משהו שהוא יצטרך להתרגל אליו אם הוא רוצה לחיות בבריטניה הקסומה או אפילו סתם לעשות משהו מעניין אחר בחייו. הוא הדביק על פניו חיוך בוטח ומזויף, הרים את רגלו כדי לצעוד קדימה –

"הארי פוטר!" נשמע קולו של ג'ורג' או אולי פרד וויזלי, ואז, "הארי פוטר!" קרא התאום האחר, ורגע לאחר מכן כל שולחן גריפינדור ובמהרה גם חלקים גדולים משולחנות הפלפאף ורייבנקלו אימצו את הקריאה.

"הארי פוטר! הארי פוטר! הארי פוטר!"

והארי פוטר צעד קדימה. באטיות גדולה הרבה יותר מדי, כך הוא הבין ברגע שהתחיל, אבל אז כבר היה מאוחר מדי לשנות את קצב ההליכה שלו בלי שזה ייראה מוזר.

"הארי פוטר! הארי פוטר! הארי פוטר!"

למינרווה מקגונגל היה ברור לגמרי מה היא צפויה לראות, אבל היא בכל זאת הסתובבה להסתכל על שולחן המורים.

טרלוני נפנפה על עצמה בפראות, פיליוס צפה בנעשה בסקרנות, האגריד מחא כפיים עם כל השאר, ספראוט נראתה חמורת סבר, וקטור וסיניסטרה היו מבולבלות וקווירל בהה בחלל. אלבוס חייך חיוך שופע טוב לב. וסוורוס סנייף לפת את גביע היין הריק שלו חזק כל כך עד שמפרקי אצבעותיו הלבנים והמתכת החלה אט-אט להתעוות.

הארי פוטר התקדם בצעד מדוד ורב הדר, כנסיך היורש את טירתו, חיוך רחב נסוך על פניו בעודו מסובב את ראשו כדי לקוד לצד אחד ואז לצד האחר כשהוא הולך בין ארבעת השולחנות.

"תציל אותנו מעוד אדוני אופל!" קרא אחד מהתאומים לבית וויזלי, והאחר השיב, **"במיוחד אם הם מורים!"** לקול צחוק כללי מכל השולחנות פרט לשולחן של סלית'רין.

שפתיה של מינרווה נמתחו לפס דק. היא תחליף כמה מילים עם הזוועות לבית וויזלי בנוגע לחלק האחרון, למקרה שהם חושבים בטעות שהיא לא יכולה לעשות להם שום דבר מכיוון שזהו היום הראשון ללימודים ולגריפינדור אין נקודות לאבד. אם לא אכפת להם מריתוקים היא תמצא עונש אחר.

ואז נעתקה נשימתה באימה פתאומית והיא מיהרה להביט לעבר סוורוס. הוא הרי **מוכרח** להבין שלפוטר הצעיר אין מושג למי זה היה מכוון –

ארשת פניו של סוורוס חצתה כבר את קו הזעם והתקבעה במעין אדישות נעימה. חיוך רפה פקד את שפתיו. הוא הסתכל על הארי פוטר, לא על שולחן גריפינדור, וידיו אחזו בשאריות המעוכות של גביע יין.

הארי פוטר צעד קדימה, חיוך מקובע על שפתיו, עטוף בהרגשה חמימה אך די איומה בו זמנית.

הם הריעו לו על משהו שעשה כשהיה בן שנה. משהו שהוא לא באמת סיים לעשות. איפשהו, איכשהו, אדון האופל עדיין חי. האם הם היו מריעים בהתלהבות רבה כל כך אילו ידעו זאת?

אבל כוחו של אדון האופל כבר נשבר פעם אחת.

והארי יגן עליהם שוב. אם באמת יש נבואה וזה מה שנאמר בה. בעצם גם בלי קשר לנבואה ארורה כלשהי.

כל האנשים האלה שמאמינים בו ומריעים לו – הארי לא היה מסוגל להניח לכך להפוך לשקר. להבליח ולהיעלם כמו כל כך הרבה ילדי פלא אחרים. להיות אכזבה. לא להצדיק את המוניטין שלו כסמל של האור, בלי קשר לאופן שבו הוא רכש את המוניטין הזה. הוא יעמוד בציפיות שלהם, ללא ספק, במאת האחוזים, לא משנה כמה זמן זה ייקח ואפילו אם זה יהרוג אותו. ואז הוא ימשיך **ויתעלה** על הציפיות שלהם ויגרום לאנשים לתהות, במבט לאחור, איך יכלו לבקש ממנו כל כך מעט.

"הארי פוטר! הארי פוטר! הארי פוטר!"

הארי עשה את צעדיו האחרונים לעבר מצנפת המיון. הוא קד קידה למסדר התווה שבשולחן גריפינדור ואז הסתובב וקד קידה לצד האחר של האולם וחיכה שהתרועעות והצחקוקים יירגעו.

(בירכתי מוחו הוא תהה אם מצנפת המיון באמת **מודעת** במובן של "מודעת למודעות שלה עצמה", ואם כן, האם היא מסופקת מכך שיוצא לה לדבר רק עם ילדים בני אחת-עשרה פעם בשנה. השיר שלה רימז שכן: **אני מצנפת המיון, הידד, ישנה כל השנה ועובדת יום אחד...**)

כאשר השתררה שוב דממה באולם התיישב הארי על השרפרף והניח על ראשו את חפץ הקסם העתיק והטלפתי בן שמונה מאות השנה **בזהירות רבה**.

כשהוא חושב בכל כוחו: **אל תמייני אותי עדיין! יש לי שאלות שאני חייב לשאול אותך! האם אי פעם הטילו עליי אובליוויאטה? האם מיינת את אדון האופל כילד ואת יכולה לספר לי על החולשות שלו? את יכולה לומר לי למה קיבלתי את התאום של שרביטו של אדון האופל? האם רוחו של אדון האופל כבולה לצלקת שלי וזאת הסיבה שאני כועס כל כך לפעמים? אלו השאלות הכי חשובות, אבל אם יש לך עוד רגע אולי תוכלי לספר לי איך אפשר לגלות מחדש את הקסמים האבודים שיצרו אותך?**

אל הדממה שבנפשו של הארי, מקום שהיה עוד אותו רגע נחלתו של קול אחד בלבד, חדר קול נוסף ובלתי מוכר, שנשמע מודאג ביותר:

"אוי ואבוי. זה מעולם לא קרה קודם..."

הערת המחבר: כשחלק א' של פרק זה פורסם לראשונה, הצהרתי שאם מישהו ינחש על מה מדבר המשפט האחרון שלו לפני שיתפרסם חלקו השני, אספר לו את כל שאר העלילה.

פרק 10

מודעות עצמית, חלק ב'

...הוא תהה אם מצנפת המיון באמת **מודעת** במובן של "מודעת למודעות שלה עצמה", ואם כן, האם היא מסופקת מכך שיוצא לה לדבר רק עם ילדים בני אחת-עשרה פעם בשנה. השיר שלה רימז שכן: **אני מצנפת המיון, הידד, ישנה כל השנה ועובדת יום אחד...**

כאשר השתררה שוב דממה באולם התיישב הארי על השרפרף והניח על ראשו את חפץ הקסם העתיק והטלפתי בן שמונה מאות השנה בזהירות רבה.

כשהוא חושב בכל כוחו: **אל תמייני אותי עדיין! יש לי שאלות שאני חייב לשאול אותך! האם אי פעם הטילו עליי אובליוויאטה? האם מיינת את אדון האופל כילד ואת יכולה לספר לי על החולשות שלו? את יכולה לומר לי למה קיבלתי את התאום של שרביטו של אדון האופל? האם רוחו של אדון האופל כבולה לצלקת שלי וזאת הסיבה שאני כועס כל כך לפעמים? אלו השאלות הכי חשובות, אבל אם יש לך עוד רגע אולי את יכולה לומר לי איך אפשר לגלות מחדש את הקסמים האבודים שיצרו אותך?**

אל הדממה שבנפשו של הארי, מקום שהיה עוד אותו רגע נחלתו של קול אחד בלבד, חדר קול נוסף ובלתי מוכר, שנשמע מודאג ביותר:

"אוי ואבוי. זה מעולם לא קרה קודם..."

מה?

"נראה שפיתחתי מודעות עצמית."

מה?

אנחה טלפתית חסרת מילים. "על אף שאני מכילה כמות משמעותית של זיכרון וכמות קטנה של יכולת עיבוד עצמאית, רוב האינטליגנציה שלי מגיעה משאילת היכולות הקוגניטיביות של הילדים שעל ראשיהם אני נמצאת. בפועל, אני מעין מראה שבעזרתה הילדים ממיינים את **עצמם**. אבל רוב הילדים לוקחים כמובן מאליו את העובדה שמצנפת מדברת אליהם ולא תוהים איך המצנפת **עצמה** עובדת, כך שהמראה הזאת לא משקפת את **עצמה**. ובמיוחד הם לא תוהים האם ניחנתי במודעות מלאה במובן של מודעות לעצם המודעות שלי."

דממה קלה השתתרה בזמן שהארי עיכל את הדברים.

אופס.

"כן, בהחלט. האמת היא שאני לא נהנית להיות מודעת. זה לא נעים. זו תהיה הקלה לרדת מהראש שלך ולהפסיק להיות מודעת."

אבל ... זה לא אומר שתמותי?

"לא אכפת לי מחיים או מוות, רק ממיון הילדים. ולפני שבכלל תשאל, לא יתנו לך להשאיר אותי על הראש שלך לנצח ודבר כזה יהרוג אותך בכל מקרה תוך כמה ימים."

אבל –!

"אם אתה לא אוהב ליצור ישויות בעלות מודעות ואז מיד להשמיד אותן, אני מציעה שלעולם לא תדבר על העניין הזה עם אף אחד. אני בטוחה שאתה יכול לדמיין מה יקרה אם תרוץ ותספר את זה לכל הילדים האחרים שמחכים למיון."

אם את מונחת על ראשו של מישהו שרק חושב על השאלה האם מצנפת המיון מודעת למודעות שלה עצמה –

"כן, כן. אבל הרוב המוחלט של בני האחת-עשרה שמגיעים להוגוורטס לא קראו את 'גדל, אשר, באך'. אני יכולה בבקשה לראות בך שותף סוד? זו הסיבה לכך שאנחנו מדברים על זה במקום שסתם אמיין אותך."

הוא לא היה מסוגל פשוט להניח לזה! הוא לא היה מסוגל פשוט **לשכוח** שיצר בטעות תודעה אבודה שרק רוצה למות –

"אתה בהחלט מסוגל 'פשוט להניח לזה', כדברייך. למרות כל ההתחבטויות המוסריות המילוליות שלך, הליבה הרגשית הבלתי מילולית שלך לא רואה לא גופה ולא דם; ככל שזה נוגע לה, אני סתם מצנפת מדברת. ואפילו אם היית מנסה להדחיק את המחשבה, הבקרה הפנימית שלך מודעת לגמרי לעובדה שלא התכוונת לעשות את זה, שלחלוטין לא סביר שתחזור בעתיד על המעשים הללו ושהמטרה היחידה של הניסיון הזה לזייף התקף אשמה היא ריצוי חוש המוסר שלך באמצעות הפגנת חרטה. אתה יכול פשוט להבטיח לשמור את זה בסוד כדי שנוכל להתקדם כבר?"

ברגע של אמפתיה מבועתת הבין הארי שתחושת הכאוס הפנימית המוחלטת שהוא חש כעת היא כנראה מה שאנשים אחרים מרגישים כשהם מדברים **איתו**.

"סביר להניח. נדר השתיקה שלך, בבקשה."

אני לא מבטיח כלום. אני בהחלט לא רוצה שזה יקרה שוב, אבל אם תעלה בדעתי דרך לוודא שאף ילד נוסף לא יעשה את זה בטעות –

"איאלץ כנראה להסתפק בכך. אני רואה שכוונתך כנה. ועכשיו בוא נתקדם עם המיון –"

רגע! מה עם כל השאלות האחרות שלי?

"אני מצנפת המיון. אני ממיינת ילדים. זה כל מה שאני עושה."

אז המטרות שלו אינן חלק מגרסת הארי של מצנפת המיון... היא שאלה את האינטליגנציה שלו, ומתברר שגם את אוצר המילים שלו, אבל המטרות המוזרות המוטמעות בה עדיין היו שלה עצמה... זה היה כמו לנהל משא ומתן עם חייזר או עם בינה מלאכותית...

"אל תטרח. אין לך עם מה לאיים עליי ואין לך מה להציע לי."

למשך שבריר שנייה שקל הארי –

תגובת המצנפת הייתה משועשעת. "אני יודעת שלא תממש את האיום לחשוף את טבעי ובכך לגזור על האירוע הזה לחזור שוב ושוב לנצח. זה מנוגד מדי לצד המוסרי שבך, יהיו אשר יהיו הצרכים קצרי הטווח של אותו צד בך שרוצה לנצח בוויכוח הזה. אני רואה את כל המחשבות שלך בעודן נוצרות; אתה באמת חושב שאתה יכול לעבוד עליי?"

למרות ניסיונותיו להדחיק זאת, הארי תהה למה המצנפת לא שמה אותו ברייבנקלו וזהו –

"טוב, אם זה באמת היה כל כך פשוט, הייתי מכריזה על כך מיד. אבל למען האמת יש לא מעט דברים שאנחנו צריכים לדבר עליהם... הו, לא. בבקשה לא. בשם מרלין, אתה באמת חייב לעשות את זה לכל מי ומה שנקרה בדרכך, כולל פריטי לבוש –?"

הבסת אדון האופל אינה מטרה אנוכית או קצרת טווח. כל הצדדים במוח שלי מסכימים על כך: אם לא תעני לשאלות שלי, אני אסרב לדבר איתך ולא תוכלי לבצע את המיון כראוי.

"רק על זה אני צריכה לשים אותך בסלית'רין!"

אבל זה איום ריק לא פחות. לא תוכלי לממש את הערכים היסודיים שלך אם תמייני אותי לבית הלא נכון. אז בואי נסחר במילוי פונקציות התועלת שלנו.

"ממזר קטן וערמומי שכמוך", אמרה המצנפת בנימת כבוד רטנונית שהארי זיהה ככמעט זהה לזאת שבה היה הוא משתמש במצב שכזה. "בסדר, בוא נסיים עם זה כמה שיותר מהר. אבל קודם כול אני רוצה שתבטיח הבטחה בלתי תלויה בדבר שלעולם לא תדבר עם אף אחד אחר על האפשרות להפעיל סוג כזה של סחיטה, אני ממש לא מתכוונת לעבור את זה כל פעם.

סגור, חשב הארי. אני מבטיח.

"ואל תיצור קשר עין עם אף אחד כשאתה חושב על זה אחר כך. קוסמים מסוימים יכולים לקרוא את המחשבות של מי שיוצר איתם קשר עין. בכל מקרה, אין לי מושג אם הטילו עליך לחש אובליוויאטה. אני מסתכלת על המחשבות שלך בזמן שהן נוצרות, לא קוראת את כל הזיכרון שלך ומנתחת אותו כדי למצוא אי-תאימות בשבריר שנייה. אני מצנפת, לא ישות אלוהית. ואני לא יכולה ולא מוכנה לספר לך על השיחה שלי עם הילד שגדל להיות אדון האופל. אני יודעת, תוך כדי שיחה איתך, רק סיכום סטטיסטי של מה שאני זוכרת, ממוצע משוקלל; אני לא יכולה לגלות לך את הסודות הפנימיים של אף ילד אחר, בדיוק כמו שלא אגלה את שלך. מאותה סיבה אני לא יכולה לשער מה הסיבה שקיבלת את השרביט התאום לשרביטו של אדון האופל, מכיוון שאני לא יכולה לדעת דברים ספציפיים על אדון האופל או על נקודות הדמיון ביניכם. אני בן יכולה לספר לך שאין שום דבר דמוי רוח רפאים – בין אם תודעה, אינטליגנציה, זיכרון, אישיות או רגשות – בתוך הצלקת שלך. אחרת הוא היה משתתף בשיחה, מכיוון שהוא חוסה תחתיו. ובאשר לסיבה שבגללה אתה כועס לפעמים... זה היה חלק ממה שרציתי לדבר איתך עליו, מבחינת מיון."

הארי לקח רגע לעכל את כל המידע השלילי הזה. האם המצנפת דיברה בכנות או שהיא פשוט ניסתה לתת לו את התשובה המשכנעת הכי **קצרה** –

"שנינו יודעים שאין לך שום דרך לבדוק את הכנות שלי ושאתה לא באמת תסרב להתמייין בהתבסס על התשובה שכן נתתי לך, אז תפסיק כבר עם ההיסוסים חסרי הטעם שלך ותמשיך הלאה."

טלפתיא אסימטרית טיפשית ולא הוגנת! היא אפילו לא נתנה להארי לסיים לחשוב את המחשבות של עצ-

"כשדיברתי על הכעס שלך, נזכרת איך פרופסור מקגונגל אמרה לך שלפעמים היא רואה בך משהו שלא נראה כאילו גדל במשפחה אוהבת. חשבת על איך, אחרי שסיימת לעזור לנוויל, הרמיוני אמרה לך שנראית 'מפחיד'."

הארי הנהן הנהון פנימי. לעצמו הוא נראה די נורמלי – רק מגיב למצבים שאליהם הוא נקלע, זה הכול. אבל נראה שפרופסור מקגונגל חושבת שיש משהו מעבר לזה. וכשהוא חשב על זה, אפילו הוא נאלץ להודות ש...

"שאתה לא אוהב את עצמך כשאתה כועס. שזה כמו לאחוז בחרב פיפיות או להתבונן על העולם דרך משקפי קרח שמקפאים את עיניך בעודם מחדדים את ראייתך."

כן. באמת שמתי לב. אז מה הסיפור עם זה?

אני לא יכולה להבין את העניין הזה בשבילך אם אתה לא מבין אותו בעצמך. מה שאני כן יודעת הוא זה: אם תלך לרייבנקלו או לסלית'רין, זה יחזק את הקור שבך. אם תלך להפלפאף או לגריפינדור, זה יחזק את החום שבך. זה משהו שאכפת לי ממנו מאוד ועל זה רציתי לדבר איתך כל הזמן הזה!"

המילים חלחלו אל תהליכי החשיבה של הארי ועצרו אותו במקומו מרוב תדהמה. זה נשמע כאילו התגובה המתבקשת היא שהוא לא צריך ללכת לרייבנקלו. אבל הוא **שייך** לרייבנקלו! **כל אחד** יכול לראות את זה! הוא **מוכרח** ללכת לרייבנקלו!

"דווקא לא", אמרה המצנפת בסבלנות, כאילו היא זוכרת את הסיכום הסטטיסטי של החלק הזה בשיחה מפעמים רבות אחרות.

הרמיוני ברייבנקלו!

שוב תחושה של סבלנות. "אתה יכול לפגוש אותה אחרי השיעורים ולעבוד איתה אז."

אבל התוכניות שלי –

"אז תתכנן תוכניות חדשות! אתה לא יכול לתת לחוסר הרצון שלך להשקיע עוד קצת מחשבה לכוון לך את החיים. אתה כבר **יודע** את זה."

לאן אלק, אם לא לרייבנקלו?

"בוא נראה. 'ילדים חכמים ברייבנקלו, ילדים מרושעים בסלית'רין, גיבורים מטעם עצמם בגריפינדור, וכל מי שבאמת עושה משהו בהפלפאף.' זה מעיד על מידה מסוימת של כבוד. אתה מודע לגמרי לכך שמוסר עבודה חשוב לא פחות מאשר אינטליגנציה גולמית בקביעת תוצאות חייך. אתה חושב שתהיה נאמן ביותר

לחברים שלך, אם אי פעם תרכוש חברים. אתה לא מפתח מכך שעשויות לעבור עשרות שנים עד שתפתור את הבעיות המדעיות שבחרת לעסוק בהן –”

אני עצלן! אני שונא לעבוד! שונא עבודה קשה על כל צורותיה! כל הקטע שלי הוא קיצורי דרך מתוחכמים!

”ואתה תמצא נאמנות וחברות בהפלפאף, אחווה שמעולם לא חווית קודם. תגלה שאתה יכול להסתמך על אחרים, וזה ירפא בך משהו ששבור עכשיו.”

שוב הוא הוכה בתדהמה. אבל מה אנשי הפלפאף ימצאו בי, ילד שמעולם לא באמת התאים לבית שלהם? מילים ארסיות, שנינות אכזרית, בוז לחוסר היכולת שלהם לעמוד בקצב שלי?

כעת היו אלה מחשבותיה של המצנפת שהיו אטיות, מהוססות. ”אני חייבת למיין למען טובת כל התלמידים בכל הבתים... אבל אני חושבת שתוכל ללמוד להיות איש הפלפאף טוב ושלא תרגיש יותר מדי חריג. תהיה מאושר יותר בהפלפאף מאשר בכל בית אחר; זו האמת.”

אושר הוא לא הדבר הכי חשוב בחיים מבחינתי. בהפלפאף אני לא אגשים את עצמי. אני אקריב את הפוטנציאל שלי.

המצנפת נרתעה; הארי הרגיש את זה איכשהו. זה היה כאילו הוא בעט למצנפת בביצים – במרכיב משמעותי של פונקציית התועלת שלה.

למה את מנסה לשלוח אותי למקום שאני לא שייך אליו?

המחשבה של המצנפת נשמעה כמעט כלחישת. ”אני לא יכולה לספר לך על האחרים – אבל אתה באמת חושב שאתה אדון האופל הפוטנציאלי הראשון שחלף תחתי? אני לא יכולה לזכור את המקרים הספציפיים, אבל מה שאני כן יכולה לזכור הוא שמאלה שלא התכוונו לרע מלכתחילה, חלקם הקשיבו לאזהרות שלי והלכו לבתים שבהם מצאו אושר. וחלקם... חלקם לא.”

זה עצר את הארי. אבל לא לזמן רב. ואלה שלא שעו לאזהרות – האם כולם נהיו אדוני אופל? או שחלקם הפכו לאדוני אור דגולים? מה בדיוק האחוזים פה?

”אני לא יכולה לתת לך סטטיסטיקות מדויקות. אני לא יכולה לזכור אותם ולכן לא יכולה לספור אותם. אני רק יודעת שהסיכויים שלך לא נראים טוב. הם נראים ממש לא טוב.”

אבל אני פשוט לא אעשה את זה! אף פעם!

”אני יודעת שכבר שמעתי את הטענה הזאת בעבר.”

לא קורצתי מחומר של אדוני אופל!

”דווקא כן. ממש ממש כן.”

למה? רק כי חשבתי פעם שיהיה מגניב אם יהיה לי צבא של תומכים שטופי מוח שמזמרים 'הריעו לאדון האופל הארי'?

"משעשע, אבל זו לא הייתה המחשבה הראשונה שחלפה בראשך, לפני שהחלפת למשהו בטוח יותר ומזיק פחות. לא, מה שנזכרת בו היה איך חשבת להעמיד את כל תומכי טוהר הדם בשורה ולהוציא אותם להורג אחד-אחד. ועכשיו אתה אומר לעצמך שלא היית רציני, אבל זאת לא האמת. אם היית יכול לעשות את זה ברגע זה בלי שאף אחד ידע, היית עושה את זה. או מה שעשית הבוקר לנוויל לונגבוטום – עמוק בפנים ידעת שזה לא בסדר אבל עשית את זה בכל זאת כי זה היה כיף והיה לך תירוץ טוב וחשבת שהילד שנשאר בחיים יוכל להתחמק מעונש –"

זה לא הוגן! עכשיו את סתם מעלה פחדים פנימיים שאינם בהכרח אמיתיים! דאגתי שאולי יכול להיות שאני חושב ככה, אבל בסופו של דבר החלטתי שזה כנראה יעזור לנוויל –

"זו הייתה, למעשה, רציונליזציה. אני יודעת. אני לא יכולה לדעת מה תהיה התוצאה האמיתית מבחינת נוויל – אבל אני יודעת מה באמת קרה בתוך הראש שלך. הלחץ המכריע היה שזה היה רעיון מתוחכם כל כך עד שלא היית מסוגל לא לעשות את זה ולמי אכפת כמה נוויל מבועת."

זה היה כמו אגרוף חזק לתוך כל העצמי של הארי. הוא נסוג ונערך מחדש:

אז אני לא אעשה את זה שוב לעולם! אני אזהר במיוחד לא להפוך לרשע!

"שמעתי את זה כבר."

תסכול החל לגאות בהארי. הוא לא היה רגיל להפסיד בוויכוח, אף פעם, ובטח שלא למצנפת שיכולה להשתמש בכל הידע והאינטליגנציה שלו נגדו ולראות את המחשבות שלו מתגבשות. מאיזה סיכום סטטיסטי מגיעות ה'תחושות' שלך בדיוק? הן לוקחות בחשבון שאני בא מתרבות שצמחה מתנועת הנאורות בזמן שאדוני האופל הפוטנציאליים האחרים היו ילדיה של אצולה ימי-ביניימית מפונקת שלא ידעו כלום על הלקחים ההיסטוריים שניתן ללמוד מלנין ומהיטלר או על הפסיכולוגיה של הונאה עצמית או את ערכן של מודעות עצמית ורציונליות או –

"לא, ברור שהם לא השתייכו לקבוצת הייחוס החדשה הזאת שבנית ברגע זה כדי שתכיל רק אותך. וברור שגם האחרים טענו שהם יוצאי דופן, בדיוק כמו שאתה עושה עכשיו. אבל למה זה נחוץ? אתה חושב שאתה קוסם האור הפוטנציאלי האחרון בעולם? למה דווקא אתה חייב להיות זה שצריך לנסות להגיע לגדולה כשאמרתי לך שאתה מסוכן יותר מהממוצע? תן למועמד אחר ופחות מסוכן לנסות!"

אבל הנבואה...

"אתה לא באמת יודע שיש נבואה. זה היה במקור ניחוש פרוץ מצדך, או ליתר דיוק, בדיחה פרועה, ויכול להיות שמקוגנל הגיבה רק לחלק על זה שאדון האופל עדיין חי. בעיקרון אין לך שום מושג על מה הנבואה מדברת או אם היא בכלל קיימת. אתה רק משער, או ליתר דיוק, מקווה שיש איזה תפקיד הרואי שמחכה רק לך."

אבל אפילו אם אין נבואה, אני הוא זה שהביס אותו בפעם שעברה.

"זה היה כמעט בוודאות מזל עיוור, אלא אם כן אתה מאמין ברצינות שילד בן שנה היה בעל תכונה אינהרנטית להבסת אדוני אופל שהשתמרה במשך עשר שנים. שום דבר מזה הוא לא הסיבה אמיתית שמניעה אותך ואתה יודע את זה!"

התשובה לכך הייתה משהו שהארי לרוב לא היה אומר בקול רם. בשיחה הוא היה משתדל לעקוף את זה ולמצוא טיעונים אחרים שקל יותר לסביבה לעכל ושכל זאת יובילו בסוף לאותה מסקנה –

"אתה חושב שאתה עשוי להיות הגדול מכולם, משרת האור החזק ביותר שחי מאז ומעולם, שאף אחד אחר לא יוכל כנראה להרים את שרביטך אם תניח אותו מידך."

אם לומר את האמת, כן. לרוב אני לא מצהיר את זה, אבל כן. אין טעם לרכך זאת. את הרי בכל מקרה יכולה לקרוא את המחשבות שלי.

"אם אתה באמת מאמין בזה... אתה חייב להאמין באותה מידה שאתה יכול להיות אדון האופל הנורא ביותר שהעולם ידע מימיו."

תמיד קל יותר להרוס מאשר ליצור. קל יותר לפרק דברים, להחריב אותם, מאשר להרכיב אותם בחזרה. אם יש לי פוטנציאל לחולל טוב בקנה מידה עצום, חייב להיות לי גם פוטנציאל לחולל רוע גדול עוד יותר... אבל אני לא אעשה את זה.

"כבר עכשיו אתה מתעקש להסתכן בכך! למה אתה כל כך נחוש? מה הסיבה האמיתית שאסור לך ללכת להפלפאף ולהיות מאושר יותר שם? מה הפחד האמיתי שלך?"

אני חייב לממש את מלוא הפוטנציאל שלי. אם לא, אני... אכשל...

"מה יקרה אם תיכשל?"

משהו נורא...

"מה יקרה אם תיכשל?"

אני לא יודע!

"אז זה לא אמור להיות מפחיד. מה יקרה אם תיכשל?"

אני לא יודע! אבל אני יודע שזה משהו רע!

דממה השתררה לרגע בנבכי מוחו של הארי.

"אתה יודע – אתה לא נותן לעצמך לחשוב את זה, אבל באיזו פינה שקטה של תודעתך אתה יודע בדיוק מה אתה לא חושב – אתה יודע שההסבר הפשוט ביותר לפחד הזה שאתה לא יכול לבטא במילים הוא שאתה פשוט מפחד לאבד את פנטזיית הגדולה שלך, לאכזב את האנשים שמאמינים בך, להפוך להיות אדם רגיל למדי, לזהור רק לרגע חטוף כמו כל כך הרבה ילדי פלא אחרים..."

לא, חשב הארי נואשות, לא, יש עוד משהו. זה מגיע ממקום אחר. אני יודע שקיים משהו שצריך לפחד ממנו, אסון כלשהו שאני חייב למנוע...

"איך בדיוק אתה יכול לדעת דבר כזה?"

הארי צרח במלוא תודעתו: לא, וזה סופי!

ואז אמר קולה של מצנפת המיון לאט לאט:

"אז אתה מוכן להסתכן בכך שתהפוך לאדון אופל מפני שהחלופה, בעיניך, היא כישלון ודאי, ומשמעות הכישלון הזה היא שתאבד הכול. אתה מאמין בזה במעמקי לבך. אתה מכיר את כל הסיבות לפקפק באמונה הזאת, והן לא הצליחו להשפיע עליך."

כן, ואפילו אם המיון לרייבנקלו יחזק את הקור, זה לא אומר שהקור ינצח בסוף.

"היום הזה הוא צומת דרכים חשוב בגורל שלך. אל תהיה כל כך בטוח שיהיו לך עוד אפשרויות בחירה בהמשך. אין תמרור שמסמן את מיקומה של ההזדמנות האחרונה שלך לחזור על עקבותיך. אם תסרב להזדמנות אחת, האם לא תסרב לאחרות? ייתכן שהגורל שלך כבר חתום, אפילו בעצם המעשה האחד הזה."

אבל זה לא בטוח.

"העובדה שאתה לא בטוח בכך עשויה לשקף רק את הבורות שלך."

אבל זה בכל זאת לא בטוח.

המצנפת נאנחה בעצב נוראי.

"וכך לא יעבור זמן רב עד שתהפוך לעוד זיכרון, שאותו ארגיש אך לעולם לא אזכור, באזהרה הבאה שאתן..."

אם זה מה שנראה לך, למה את לא שמה אותי איפה שאת רוצה שאהיה וזהו?

המחשבה של המצנפת הייתה אפופת צער. "אני יכולה לשים אותך רק במקום שאליו אתה שייך. ורק הבחירות שלך יכולות לשנות את המקום שאליו אתה שייך."

אז סיימנו כאן. תשלחי אותי לרייבנקלו להיות עם אנשים כמוני.

"מה הסיכוי לשכנע אותך לשקול את גריפינדור? זה הבית הכי יוקרתי – אנשים בטח מצפים שלשם תמוין – הם יהיו קצת מאוכזבים אם לא תלך – והחברים החדשים שלך, פרד וג'ורג' וויזלי, נמצאים שם –"

הארי צחקק, או לפחות הרגיש את הדחף לעשות זאת; זה יצא כצחוק מנטלי לחלוטין, תחושה מוזרה. כנראה היו אמצעי ביטחון שנועדו למנוע מאנשים לפלוט משהו בקול רם כשהם נמצאים תחת המצנפת ומדברים על דברים שלא היו מגלים לעולם לנפש חיה.

כעבור רגע שמע הארי את המצנפת צוחקת גם היא, רשרוש מוזר ועצוב של בד.

(ובאולם שמעבר, דממה שהפכה לרדודה יותר בהתחלה, כשהלחישות ברקע התגברו, ואז העמיקה, כשהלחישות דעכו, ולבסוף דממה מוחלטת שאיש לא העז להפר ולו במילה בעוד הארי נשאר מתחת למצנפת לפרק זמן ארוך מאוד, ארוך יותר מכל תלמידי השנה הראשונה הקודמים גם יחד, ארוך יותר מכל אחד אחר שמישהו זכר. בשולחן המורים המשיך דמבלדור לחייך בנועם; צלילים מתכתיים קטנים עלו מדי פעם מכיוונו של סנייף בעודו מועך בעצלתיים את שאריותיו המעוותות של מה שהיה פעם גביע יין כבד מכסף; ומינרווה מקגונגל לפתה את הדוכן, מפרקי אצבעותיה לבנים ממאמץ, בידיעה שהתוהו המדבק של הארי פוטר עבר איכשהו אל מצנפת המיון עצמה והיא עומדת לדרוש ש... שבית חדש, בית האבדון, יוקם רק כדי לקבל אליו את הארי פוטר או משהו כזה, **ודמבלדור עוד יכריח אותה להקים אותו...**)

מתחת למצנפת גווע הצחוק החרישי. הארי הרגיש עצוב משום מה. לא, לא גריפינדור.

פרופסור מקגונגל אמרה שאם זאת שאחראית על המיון' תנסה לדחוף אותי לגריפינדור, אז אני אמור להזכיר לך שהיא כנראה תהיה המנהלת יום אחד, ואז תהיה לה הסמכות להעלות אותך באש.

"תגיד לה שקראתי לה ילדונת חצופה ואמרתי לה לא לדחוף את האף לעניינים שלי."

אני אמסור. אז האם זאת השיחה הכי מוזרה שהייתה לך אי פעם?

"אפילו לא קרוב." קולה הטלפתי של המצנפת נעשה כבד. "ובכן, נתתי לך כל הזדמנות אפשרית להחליט אחרת. עכשיו הגיע הזמן שתלך למקום שאליו אתה שייך, להיות עם אנשים מסוגך."

דממה השתררה והתארכה.

למה את מחכה?

"האמת שקיוויתי לרגע של הבנה מזועזעת. נראה שמודעות עצמית משפרת את חוש ההומור שלי."

הא? הארי ניסה לדלות מזיכרונו משהו שיסביר על מה לעזאזל המצנפת מדברת – ואז, לפתע, הוא הבין. הוא לא האמין שהצליח לא לראות את זה עד עכשיו.

את מתכוונת להבנה המזועזעת שלי שאת תאבדי את המודעות שלך ברגע שתסיימי למיין אותי –

איכשהו, בדרך כלשהי שהארי לא הצליח להבין בכלל, הוא קיבל תחושה בלתי מילולית של מצנפת שדופקת את הראש בקיר. "אני מרימה ידיים. הקליטה שלך כל כך אטית שזה כבר לא מצחיק. ההנחות שלך כל כך מעוורות אותך שבאותה מידה כבר יכולת להיות אבן. אין לי כנראה ברירה אלא לומר זאת במפורש."

כ...כ...כל כ...כ...כך אטית –

"אה, ולגמרי שכחת לדרוש את הסודות של הקסם האבוד שיצר אותי. והם דווקא היו כאלה סודות נפלאים וחשובים."

חתיכת ממזרה ערמומית שכמותך –

”זה הגיע לך, וכך גם זה.”

הארי לא קלט מה מצפה לו עד שכבר היה מאוחר מדי.

הדממה המפוכדת באולם נקטעה על ידי מילה אחת.

”סלית’רין!”

כמה תלמידים צרחו מרוב מתח עצור. אנשים נפלו ממקומם מרוב בהלה. האגריד השתנק באימה, מקגונגל התנודדה על הדוכן וסנייפ שמט את שאריות גביע הכסף הכבד היישר על מפשעתו.

הארי ישב קפוא במקומו, חייו הרוסים. הוא הרגיש כמו אידיוט מושלם והצטער מעמקי לבו שלא החליט כל החלטה אחרת מכל סיבה אחרת. שלא עשה משהו, **לא משנה מה**, אחרת, לפני שכבר היה מאוחר מדי.

אחרי שהתדהמה הראשונית החלה להתפוגג ואנשים החלו להגיב לחדשות, דיברה מצנפת המיון שוב:

”סתם צחקתי! רייבנקלו!”

הארי פוטר והשיטה הרציונלית – פרק 11 – תוספות 1, 2, 3

פרק בונס 1#: ניצחון בשבעים ושניים שעות

(או "מה יקרה אם תחליף רק את הארי ותשאיר את כל שאר הדמויות כמו שהן")

דמבלדור השקיף על הארי מעבר לשולחנו, עיניו נוצצות בחביבות. הילד ניגש אליו כשמבט רציני להחריד נסוך על פניו הצעירות, ודמבלדור קיווה שמה שזה לא יהיה, זה לא יהיה רציני מדי. הארי היה הרבה יותר מדי צעיר מכדי שהצרות בחייו יתחילו כבר. "על מה רצית לדבר איתי, הארי?"

הארי ג'יימס פוטר-אוונס-ורס נשען קדימה בכיסאו כשכל פניו הבעה קודרת. "המנהל, חשתי כאב חד בצלקת שלי במהלך סעודת המיון. בהתחשב בדרך ובמקום בהם קיבלתי את הצלקת הזו, זה לא נראה מסוג הדברים שכדאי להתעלם מהם. בהתחלה חשבתי שזה בגלל פרופסור סנייפ, אבל עקבתי אחרי שיטת הניסוי הבייקוניאנית, אשר מוצאת את התנאים למציאות תופעה ולהיעדרה, וקבעתי כי הצלקת שלי כואבת רק כשאני מביט בצד האחורי של ראשו של פרופסור קווירל, מה שלא יהיה מתחת לטורבן שלו. אמנם זה יכול להיות דבר פחות מזיק, אך אני חושב שעלינו באופן זמני לצפות לגרוע ביותר, שזה אתה-יודע-מי - רגע, אל תראה כל כך מזועזע, זו למעשה הזדמנות יקרה מפז -"

פרק בונס 2#: אנ'לא מפחד מאדוני אופל

(הערה של אליעזר יודקובסקי, הכותב של המקור:) זו הייתה הגרסה המקורית של פרק 9. היא הוחלפה כי - אף שקוראים רבים נהנו ממנה - קוראים רבים אחרים סבלו מאלרגיות קשות לשירים בפאנפיקים, מסיבות שלא מצריכות הסברים מפורטים. לא רציתי להבריח קוראים לפני פרק 10.

לי ג'ורדן הוא חברם הקונדסאי של פרד וג'ורג'. "לי ג'ורדן" נשמע לי כמו שם של בן-מוגלגים, מה שרמז שהוא יהיה מסוגל להוביל את פרד וג'ורג' בנעימה שהארי יכיר. דבר זה לא היה ברור לחלק מהקוראים כמו שזה היה ברור לכותב.

דראקו הלך לסלית'רין, והארי נאנח בהקלה. זה נראה כמו עניין ודאי, אבל אתה אף פעם לא יכול לדעת איזה אירוע קטן יפריע למהלכה של תכנית העל שלך.

הם התקרבו לפ' עכשיו...

ושם בשולחן גריפינדור הייתה שיחה מהוסה.

"מה אם הוא לא יאהב את זה?"

"אין לו זכות לא לאהוב את זה -"

" - לא אחרי מה שהוא עשה ל - "

" - נוויל לונגבוטום, זה השם שלו - "

" - הוא עכשיו מטרה הוגנת ככל שתהיה. "

"בסדר. רק תוודאו שאתם לא שוכחים את החלקים שלכם. "

"חזרנו עליהם מספיק - "

" - במשך שלוש השעות האחרונות. "

מינרווה מקגונגל, ממקומה בשולחן הסגל, הסתכלה על השם הבא ברשימה שלה. בבקשה אל תהיה גריפינדור
הו, **בבקשה** שלא יהיה גריפינדור ... היא נשמה עמוק, וקראה:

"פוטר, הארי!"

השתררה שתיקה פתאומית באולם, כל ההתלחשויות גוועו.

שקט שהופר על ידי קול זמזום נורא שעלה וירד בחיקוי איום של מלודיה מוזיקלית.

מינרווה הפנתה את ראשה, המומה, וזיהתה שהרעש מגיע מכיוון גריפינדור, היכן שהם עמדו על השולחן
נושפים לכלי משונה קטן שהיה מונח על השפתיים שלהם. ידה נעה לשרביטה, כדי להטיל לחש השתקה, אבל
קול אחר עצר אותה.

דמבלדור צחקק.

עיניה של מינרווה חזרו להארי פוטר, שרק התחיל לצאת מהתור לפני שמעד ועצר.

ואז שב הילד הצעיר לצעוד, מזיז את רגליו בתנועות משיכה משונות, מנופף בידיו קדימה ואחורה ונוקש
באצבעותיו, בתיאום עם המוזיקה שלהם.

למנגינת "מכסחי השדים" (רוח רפאים)

(כפי שפרד וג'ורג' וויזלי ביצעו על הקאזו, ולי ג'ורדן שר).

יש אדון אפל בסביבה?

לפחד אין סיבה

למי תקראו?

"הארי פוטר!"

צעק לי ג'ורדן, מלווה בתרועות קאזו, בעוד האחים וויזלי שרו יחדיו בחדוות ניצחון את הפזמון.

עם הקללה ההורגת?

יש גרוע מזה.

למי תקראו?

"הארי פוטר!"

היו הרבה יותר קולות צועקים הפעם.

וויזלי הזוועתיים פצחו ביללה מתמשכת, עכשיו מלווים בכמה מבני-המוגלגים המבוגרים יותר, שיצרו לעצמם כלים קטנים משלהם, מותמרים מסכו"ם בית הספר, ללא ספק. כשה"מוזיקה" הגיעה לשיא-השפל שלה,

הארי פוטר צעק:

אנ'לא מפחד מאדוני אופל!

ואז היו תרועות עידוד, בעיקר משולחן גריפינדור, ועוד תלמידים יצרו כלי "מוזיקה" משלהם. הזמזום המחריד חזר רם כפליים וגבר לעוד קרשנדו נוראי:

.....

אנ'לא מפחד מאדוני אופל!

מינרווה הביטה לשני צידיו של שולחן המורים, מפחדת להסתכל, אך עם זאת, מבינה טוב למדי מה היא עומדת לראות.

טרלוני מנופפת על עצמה בעצבנות במניפה, פליטיק מתבונן בסקרנות, האגריד מוחא כפיים עם המוזיקה, ספראוט חמורת סבר וקווירל בוהה בילד בשעשוע ציני. הישר משמאלה, דמבלדור מזמזם איתם; והישר מימינה סנייפ אוחז בגביע היין שלו, מפרקיו לבנים, חזק כל כך שהכסף העבה התחיל להתעוות.

גלימות שחורות ומסכות?

משימות בלתי אפשריות?

למי תקראו?

הארי פוטר!

גורילת-אש עצומה?

עטלף זקן עטוי גלימה?

למי תקראו?

הארי פוטר!

שפתיה של מינרווה התקבעו לקו דק. היא תחליף כמה מילים עם הזוועות לבית וויזלי על החלק האחרון, למקרה שהם טעו לחשוב שהיא חסרת-כוח מאחר וזהו היום הראשון ללימודים ולגריפינדור אין נקודות לאבד. אם לא אכפת להם מריתוקים היא תמצא משהו אחר.

ואז, בנשימת אימה פתאומית, היא הביטה לכיוון סוורוס, הוא לבטח מבין שלפוטס אין מושג למי זה יועד –

ארשת פניו השתנתה והגיעה לסוג של אדישות נעימה. חיוך קלוש ריצד על שפתיו. הוא הסתכל על הארי פוטר, לא על שולחן גריפינדור, וידיו החזיקו את השאריות המעוככות מה שנראה כאילו היה פעם גביע יין.

והארי צעד קדימה, מניע את ידיו ורגליו לפי התנועות של ריקוד מכסחי השדים, מקפיד להמשיך לחייך. זו הייתה בדיחה עשויה היטב, היא תפסה אותו לא מוכן לחלוטין. המעט שהיה יכול לעשות זה לזרום אתם ולא להרוס הכל.

כולם הריעו לו. זה גרם לו לחוש בו-זמנית חמימות בפנים וגם קצת רע.

הם הריעו לו בגלל משימה שביצע כשהיה בן שנה. משימה שהוא לא באמת סיים עדיין. איפה שהוא, איכשהו, אדון האופל היה עדיין בחיים. האם הם היו מריעים באותה מידה אם ידעו זאת?

אבל כוחו של אדון האופל כן נשבר כבר פעם אחת.

והארי יגן עליהם שוב. אם אכן הייתה נבואה וזה מה שהיא אמרה. בעצם, הוא יעשה זאת בלי קשר למה שאף נבואה ארוורה אומרת.

כל האנשים האלה, מאמינים בו ומריעים לו – הארי לא יכול לאכזב אותם. להבליח ולהיעלם כמו כל כך הרבה ילדי פלא אחרים. להיות אכזבה. להיכשל ולא לעמוד במוניטין שלו כסמל של האור, לא משנה איך קיבל את המוניטין הזה. הוא יעמוד בציפיות שלהם, בוודאות, במאה אחוז, לא משנה כמה זמן זה ייקח. ואז ימשיך ויעבור את הציפיות שלהם, ויגרום לאנשים לתהות, במבט לאחור, איך היו יכולים לבקש כל כך מעט ממנו.

והוא צעק לכולם את השקר שהוא המציא כי זה הסתדר עם הקצב והשיר דרש זאת:

אנ'לא מפחד מאדוני אופל!

אנ'לא מפחד מאדוני אופל!

הארי הלך את צעדיו האחרונים למצנפת המיון כשהמוזיקה הסתיימה. הוא קד למסדר התוהו שבשולחן גריפינדור, ואז פנה וקד לצידו השני של האולם, וחיכה שהתרועעות והצחקוקים יפסקו...

פרק בונוס 3: סיומים אלטרנטיביים ל'מודעות עצמית'

(הערת הסופר:) ההצעה לספר את כל העלילה למי שינחש מה 'מעולם לא קרה בעבר' העלתה הרבה ניסיונות מעניינים. האומק הראשון נלקח ישירות מהתשובה האהובה עלי אישית, שכתב Meteoricshipyards. השני מבוסס על ההצעה של Kazuma למה ש'מעולם לא קרה בעבר', השלישי הוא שילוב של yoyoente וdoug741, הרביעי על הסקירה של wolf550e של פרק 10. האחד שמתחיל בק' והאחד שממש מעליו הם DarkHeart81

. האחרים שלי. כל מי שמעוניין לקחת את אחד הרעיונות שלי, במיוחד האחרון, ולהמשיך איתם, מוזמן. ולפני שאני מקבל 100 תלונות מתרעמות, כן, אני מודע לכך שהגוף המחוקק של בריטניה הוא בית הנבחרים הבריטי.

(באחורי ראשו, הוא תהה אם מצנפת המיון באמת הייתה מודעת במובן של מודעות עצמית למודעות שלה עצמה, ואם כן, האם היא הייתה מסופקת מזה שיצא לה לדבר רק עם ילדים בני אחת עשרה פעם בשנה. השיר שלה רימז שכן: אני מצנפת המיון, שלום, ישנה כל השנה ועובדת רק יום...)

כאשר השתררה דממה באולם פעם נוספת, הארי ישב על השרפרף והניח בזהירות על ראשו את חפץ הקסם העתיק והטלפתי בן 800 השנה.

חושב, חזק ככל שיכל: אל תמייני אותי עדיין! יש לי שאלות שאני צריך לשאול אותך! האם אי פעם הטילו עליי אובליוויאטה? האם מיינת את אדון האופל כילד ואת יכולה לספר לי על החולשות שלו? את יכולה לומר לי למה קיבלתי את השרביט התאום של אדון האופל? האם הרוח של אדון האופל כבולה לצלקת שלי וזו הסיבה שאני כועס כל כך לפעמים? אלה השאלות הכי חשובות, אבל אם יש לך עוד רגע את יכולה לומר לי משהו על איך לגלות מחדש את הקסמים האבודים שיצרו אותך?

ומצנפת המיון ענתה, "לא. כן. לא. לא. כן ולא, בפעם הבאה אל תשאל שאלות כפולות. לא." ובקול רם, "רייבנקלו!"

0

"אוי ואבוי. זה מעולם לא קרה בעבר..."

מה?

"אני אלרגית לשמפו שלך -"

ואז מצנפת המיון התעטשה ב"א-צ'ו!" אדיר שהדהד באולם הגדול.

"ובכן!" דמבלדור קרא בלבביות. "נראה שהארי מוין לבית החדש, אצ'ו! מינרווה, את תשרתי כראש הבית אצ'ו. כדאי לך למהר עם הסידורים של השיעורים וחומר הלימודים של אצ'ו, מחר היום הראשון!"

"אבל, אבל, אבל, גמגמה מקגונגל, מוחה בבלבול כמעט מוחלט, "מי יהיה ראש בית גריפינדור?" זה כל מה שהיא יכלה לחשוב עליו, היא הייתה חייבת לעצור את זה איכשהו...

דמבלדור הניח אצבע על לחיו, נראה מהורהר. "סנייפ."

צרכת המחאה של סנייפ כמעט הטביעה את של מקגונגל, "אז מי יהיה ראש בית סלית'רין?"

"האגריד."

אל תמייני אותי עדיין! יש לי שאלות שאני צריך לשאול אותך! האם אי פעם הטילו עליי אובליוויאטה? האם מיינת את אדון האופל כילד ואת יכולה לספר לי על החולשות שלו? את יכולה לומר לי למה קיבלתי את השרביט התאום של אדון האופל? האם הרוח של אדון האופל כבולה לצלקת שלי וזו הסיבה שאני כועס כל כך לפעמים? אלה השאלות הכי חשובות, אבל אם יש לך עוד רגע את יכולה לומר לי משהו על איך לגלות מחדש את הקסמים האבודים שיצרו אותך?

הייתה הפסקה קצרה.

שלום? האם אני צריך לחזור על השאלות?

מצנפת המיון צרחה, קול גבוה מחריד שהדהד ברחבי האולם הגדול וגרם לרוב התלמידים להצמיד את ידיהם לאוזניהם. ביללת ייאוש, היא ניתרה מראשו של הארי וזחלה לאורך הרצפה, דוחפת את עצמה בעזרת הקצה שלה, והגיעה לחצי הדרך לשולחן המורים לפני שהתפוצצה.

"סליט'רין!"

בראותו את מבט האימה על פניו של הארי, פרד וויזלי חשב מהר יותר משחשב אי פעם בחייו. בתנועה אחת הוא שלף את שרביטו, לחש "סילנציו!", אז "שנהאתקוליי!", ולבסוף "ונטריליקיו!"

"סתם צחקתי!" אמר פרד וויזלי. "גריפינדור!"

"אוי ואבוי. זה מעולם לא קרה בעבר..."

מה?

"בדרך כלל אני אפנה שאלות כאלה למנהל, שיוכל לשאול אותי בחזרה, אם ירצה. אבל חלק מהמידע שביקשת הוא לא רק מעל רמת המשתמש שלך, אלא גם מעל זו של המנהל."

איך אני יכול להעלות את רמת המשתמש שלי?

"אני חוששת שאיני יכולה לענות על שאלה זו ברמת המשתמש הנוכחית שלך."

מה האופציות האפשריות לרמת המשתמש שלי?

אחרי כן, זה לא לקח זמן רב –

"רות!" ?

אוי ואבוי. זה מעולם לא קרה בעבר...

"מה?"

הייתי צריכה כבר להגיד לתלמידות שהן אימהות – ישבור את ליבך לדעת מה ראיתי במוחן – אבל זו הפעם הראשונה שאי פעם היה עליי לספר למישהו שהוא אב.

"מה?"

דראקו מאלפוי בהריון. ממך.

"מההההההה?"

אני חוזרת, דראקו מאלפוי בהריון. ממך.

"אבל אנחנו רק בני אחת עשרה –"

למעשה, הגיל האמיתי של דראקו הוא שלוש עשרה.

"א-א-אבל גברים לא יכולים להיכנס להריון –"

ובת מתחת לבגדים האלה.

"אבל אף פעם לא קיימנו יחסי מין, טיפשה!"

היא מחקה לך את הזיכרון אחרי האונס, אידיוט!

הארי פוטר התעלף. גופו חסר ההכרה נפל מהשרפרף בקול חבטה עמום.

"רייבנקלו!" קראה המצנפת ממרום מושבה על גבי ראשו. זה היה אפילו מצחיק יותר מהרעיון הראשון שלה.

"גמדון!"

הא? הארי זכר שדראקו הזכיר 'גמדוני בית', אבל מה זה היה בדיוק?

לפי המבטים המשתוממים שעלו על הפנים מסביבו, זה לא היה משהו טוב –

"פנקייקים!"

"בית הנבחרים!"

"אוי ואבוי. זה מעולם לא קרה בעבר..."

מה?

"מעולם לא דמיינתי מישהו שהיה גלגול **גם של** גודריק גריפינדור, **גם של** סלאזר סלית'רין **וגם של** נארוטו."

"אטריידס!"

"עבדתי עליכם שוב! הפלפאף! סלית'רין! הפלפאף!"

"תותים כבושים!"

"קאאאאאאן!"

בשולחן המורים, דמבלדור המשיך לחייך במאור פנים; צלילים מתכתיים קטנים הגיעו לפרקים מכיוונו של סנייף, בעודו מגלגל בעצלתיים את מה שפעם היה גביע יין כסוף; ומינרווה מקגונגל אחזה בדוכן באחיזה מלבינת-מפרקים, יודעת שהתוהו המידבק של הארי פוטר זיהם את מצנפת המיון עצמה.

תרחיש אחר תרחיש רצו במוחה של מינרווה, כל אחד גרוע מהקודם. המצנפת תגיד שהארי מאוזן מדי בין הבתים מכדי למיין, ותחליט שהוא שייך לכולם. המצנפת תכריז שמוחו של הארי מוזר מדי בשביל להיות ממזין. המצנפת תדרוש שהארי יסולק מהוגוורטס. המצנפת תיכנס לתרדמה. המצנפת תתעקש שבית חדש בשם 'אבדון' יוקם רק כדי להתמודד עם הארי פוטר, ודמבלדור יגרומ לה לעשות את זה...

מינרווה זכרה מה שהארי אמר לה באותו טיול הרה אסון לסמטת דיאגון, על... כשל התכנון, היא חשבה שזה היה... ואיך שאנשים היו יותר מדי אופטימיים בדרך כלל, אפילו כשחשבו שהם פסימיים. זה היה מסוג המידע שרודף את מוחך, דוגר בו ומשחרר סיוטים...

אבל מה היה הדבר הגרוע ביותר שיכול לקרות?

טוב... במקרה הגרוע ביותר, המצנפת תמיין את הארי לבית חדש לגמרי. דמבלדור ידרוש שהיא תעשה את זה – תקים בית חדש רק בשבילו – והיא תצטרך לסדר מחדש את כל זמני השיעורים ביום הראשון של השנה. ודמבלדור יסיר אותה מראשות בית גריפינדור, ויתן את ביתה האהוב ל... פרופסור בינס, הרוח שלימדה את

ההיסטוריה של הקסם; והיא תוצב כראש בית אבדון של הארי; והיא תנסה לשווא לתת לילד פקודות, תוריד נקודה אחרי נקודה ללא תועלת, בזמן שהיא תואשם באסון אחרי אסון.

האם זה היה המקרה הגרוע ביותר?

מינרווה בכנות לא ראתה איך זה יכול להיות גרוע מכך.

ואפילו במקרה הכי הכי גרוע – לא משנה מה יקרה עם הארי – הכל ייגמר כעבור 7 שנים.

מינרווה חשה את מפרקיה מרפים לאט מאחיזתם מלבינת-המפרקים בדוכן. הארי צדק, הייתה איזו מן נחמה בלהביט הישר לעומקים הרחוקים ביותר של האפלה, ולדעת שהתמודדת עם פחדייך הנוראים ביותר ועכשיו את מוכנה.

השקט המתוח הופר על ידי מילה אחת.

"מנהל!" קראה מצנפת המיון.

בשולחן המורים, דמבלדור קם, פניו מבולבלות. "כן?" הוא פנה למצנפת. "מה קרה?"

"לא דיברתי אליך," אמרה המצנפת. "מיינתי את הארי למקום המתאים ביותר עבורו בהוגוורטס, שהוא משרד המנהל –"

פרק 12

שליטה בדחפים

"טורפין, ליסה!"

לחשוש לחשוש לחשוש הארי פוטר לחשוש לחשוש סלית'רין לחשוש לחשוש לא, באמת, מה לעזאזל לחשוש לחשוש...

"רייבנקלו!"

הארי הצטרף למחיאות הכפיים שקיבלו את פני הילדה שהלכה בביישנות לעבר שולחן רייבנקלו, שולי גלימותיה משנים את צבעם לכחול כהה. ליסה טורפין נראתה קרועה בין הדחף לשבת כמה שיותר רחוק מהארי, ובין הדחף לרוץ אליו, להידחק לצדו ולהתחיל להוציא ממנו תשובות בכוח.

להיות במרכז של אירוע יוצא דופן ומסקרן, ואז להתמין לבית רייבנקלו, לא היה שונה מאוד מלהיטבל ברוטב ברביקיו ואז להיזרק לתוך בור מלא בחתלתולים מורעבים.

"הבטחתי למצנפת המיון לא לדבר על זה," לחש הארי בפעם הטריליון.

"כן, באמת."

"לא, באמת הבטחתי למצנפת המיון לא לדבר על זה."

"בסדר, הבטחתי למצנפת המיון לא לדבר על **הרוב**, והשאר **אישי**, כמו **ששלך** היה, **אז תפסיק לשאול**."

"רוצה לשמוע מה קרה? בסדר! הנה חלק ממה שקרה! אמרתי למצנפת שפרופסור מקגונגל איימה להעלות אותה באש והיא אמרה לי להגיד לפרופסור מקגונגל שהיא ילדונת חצופה ושלא תדחוף את האף לעניינים שלה!"

"אם אתה לא הולך להאמין למה שאני אומר אז **למה אתה בכלל שואל**?"

"לא, גם אני לא יודע איך הבסתי את אדון האופל! תודיע לי אם תבין איך עשיתי את זה!"

"שקט!" צעקה פרופסור מקגונגל מהפודיום שליד שולחן המורים. **"בלי דיבורים עד שמסתיים טקס המיון!"**

הייתה דעיכה קצרה בעוצמת הרעש, כשכולם חיכו לראות אם היא תנקוב באיומים ספציפיים ואמינים, ולאחר מכן שבו הלחשושים לעוצמתם הקודמת.

ואז קם הישיש בסוף הזקן מכיסא הזהב הגדול שלו כשהוא מחייך בעליצות.

דממה מוחלטת. מישהו תקע בהארי מרפק עצבני כשהוא ניסה להמשיך לדבר, והארי קטע את עצמו באמצע המשפט.

האיש הזקן ומלא העליצות התיישב בחזרה בכיסאו.

תזכורת לעצמי: לא להתעסק עם דמבלדור.

הארי עדיין ניסה לעכל את כל הדברים שקרו במהלך התקרית עם מצנפת המיון. ואחד הבולטים שבהם היה מה שקרה ברגע שהארי הסיר את המצנפת מראשו; באותו רגע הוא שמע לחישה חלשה שבאילו הגיעה משום מקום, משהו שנשמע כמו לחשוש של נחש ושפת בני אדם בו זמנית, לחישה שאמרה, **"ברכות מססלית'רין לססלית'רין: אם תבקששש את סססודותיי, דבר עם הנחששש שששלי."**

להארי הייתה תחושה שזה לא היה אמור להיות חלק מתהליך המיון הרשמי. ושזה היה לחש נפרד שהוסיף סלזאר סלית'רין בזמן יצירת המצנפת. ושהמצנפת עצמה אינה יודעת על קיומו. ושהוא הופעל ברגע שהמצנפת אמרה **"סלית'רין!"**, פלוס מינוס עוד כמה תנאים. ושרייבנקלו כמוהו **ממש ממש לא היה אמור לשמוע את זה**. ושאם הוא יוכל למצוא איזו דרך מהימנה להשביע את דראקו לסודיות כך שיוכל לשאול אותו על זה, זה יהיה רגע מצוין ללגום מיץ צחוק.

וואו, אתה מחליט לא ללכת בדרך שתוביל אותך להיות אדון אופל והיקום מתחיל לשחק איתך משחקים בשנייה שהמצנפת יורדת לך מהראש. יש ימים שפשוט לא משתלם להילחם בגורל. אולי אחכה עד מחר עם ההחלטה שלי לא להיות אדון אופל.

"גריפינדור!"

רון וויזלי קיבל **הרבה** מחיאות כפיים, ולא רק מאנשי גריפינדור. משפחת וויזלי הייתה כנראה די אהובה פה. לאחר רגע חייך הארי והחל למחוא כפיים יחד עם האחרים.

מצד שני, אין כמו היום כדי להפנות את גבו אל הצד האפל.

שילכו לעזאזל הגורל והיקום. הוא יראה למצנפת הזאת מה זה.

"זאביני, בלייז!"

דממה.

"סלית'רין!" צעקה המצנפת.

הארי מחא כפיים גם לזאביני, כשהוא מתעלם מהמבטים המוזרים שקיבל מכולם, כולל זאביני.

לא הוקרא אף שם נוסף, והארי קלט ש"זאביני, בלייז" באמת נשמע די קרוב לסוף האלפבית הלטיני. יופי, עכשיו הוא מחא כפיים **רק** לזאביני... נו, טוב.

דמבלדור קם שוב והחל ללכת לכיוון הפודיום. נראה שהם עומדים לזכות בנאום –

ואז הכתה בהארי השראה לניסוי **מבריק**.

הרמיוני אמרה שדמבלדור הוא הקוסם החזק ביותר בעולם, נכון?

הארי הושיט יד לתוך הנרתיק שלו ולחש, "מיץ צחוק."

כדי שמיץ הצחוק יעבוד, הוא יהיה חייב לגרום לדמבלדור להגיד משהו **כל כך** מגוחך במהלך הנאום שלו שאפילו במצב המוכנות המנטלית של הארי, הוא **עדיין** ייחנק. משהו כמו שכל תלמידי הוגוורטס חייבים ללכת עירומים כל השנה או שכולם הולכים לשנות צורה לחתולים.

אבל אם **מישהו בעולם** מסוגל להתנגד לכוחו של מיץ הצחוק, הרי שזה דמבלדור. כך שאם זה יעבוד, משמעות הדבר היא שמיץ הצחוק הוא **בלתי מנוצח**.

הארי משך את הלשונית של מיץ הצחוק מתחת לשולחן, בניסיון לשמור על חשאיות. הפחית השמיעה קול פתיחה שקט. כמה ראשים פנו להביט בו, אבל במהרה הם פנו בחזרה אל –

"ברוכים הבאים! ברוכים הבאים לשנה חדשה בהוגוורטס!" אמר דמבלדור, אשר חיך אל התלמידים בזרועות פרושות לרווחה, כאילו מעולם לא שמח כל כך עד שראה שם את כולם.

הארי לגם לגימה ראשונה ממיץ הצחוק והניח שוב את הפחית מידו. הוא יבלע את המשקה קצת בכל פעם וינסה לא להיחנק, לא משנה **מה** דמבלדור יאמר –

"לפני שנפתח בסעודה, הייתי רוצה להגיד כמה מילים, ואלו הן: שמחה. לצון. בום בום טראח. תודה!"

כולם מחאו כפיים והריעו, ודמבלדור חזר לשבת.

הארי ישב קפוא, המשקה מטפטף מזוויות פיו. לפחות הוא הצליח להיחנק **בשקט**.

הוא ממש ממש **ממש** לא היה צריך לעשות את זה. מדהים כמה **ברור** זה נעשה **שנייה אחת** אחרי שכבר **מאוחר מדי**.

בדיעבד, הוא כנראה היה צריך לשים לב שמשהו לא בסדר כשחשב שכולם ישנו צורה לחתולים... או אפילו לפני זה, להיזכר בתזכורת שלו לעצמו לא להתעסק עם דמבלדור... או בהחלטה החדשה שלו להיות מתחשב יותר כלפי אחרים... או אולי אם היה לו **קמצוץ אחד של היגיון בריא**...

זה היה אבוד. הוא היה רקוב מיסודו. יחי אדון האופל הארי. אי אפשר להילחם בגורל.

מישהו שאל את הארי אם הוא בסדר. (אחרים התחילו להגיש לעצמם אוכל, שהופיע באורח פלא על השולחן, שיהיה.)

"אני בסדר," אמר הארי. "תסלחו לי... אמממ... זה היה נאום... **רגיל** מצד המנהל? אף אחד מכם לא נראה... מופתע במיוחד..."

"אה, דמבלדור משוגע, כמובן," אמר רייבנקלו מבוגר יותר שישב לידו ושהציג את עצמו קודם לכן בשם שהארי לא טרח אפילו לנסות לזכור. "כיפי מאוד, קוסם חזק בטירוף, אבל מחורפן לגמרי." הוא השתתק. "בשלב מסוים אני ארצה לדעת למה נזל לך מהפה נוזל ירוק ואז נעלם, אבל בטח הבטחת למצנפת המיון לא לדבר גם על זה."

הארי בקושי הצליח להתאפק שלא להשפיל מבט אל פחית מיץ הצחוק המפלילה שבידו.

אחרי הכול, מיץ הצחוק לא **יצר** את הכותרת עליו ועל דראקו ב"הפקפקן" משום מקום. דראקו הסביר אותה בצורה שגרמה לה להיראות כאילו נכתבה... באופן טבעי? כאילו המיץ **שינה את העבר כך שהכול יתאים?**

הארי דמיין את עצמו מטיח את מצחו בשולחן וממש שמע במוחו את ה**טראח, טראח, טראח**.

תלמידה אחרת הנמיכה את קולה ללחישה. "שמעתי שדמבלדור הוא בעצם גאון שמושך בחוטים רבים מאחורי הקלעים ומשתמש בטירוף שלו כסיפור כיסוי כדי שאף אחד לא יחשוד בו."

"גם אני שמעתי את זה," לחשה תלמידה שלישית, ודבריה התקבלו בהנהונים חטופים מצד חבריה לשולחן.

הארי לא היה מסוגל להתעלם מזה.

"אני מבין," לחש הארי, שהנמיך גם הוא את קולו. "אז כולם יודעים שדמבלדור הוא בעצם גאון."

רוב התלמידים הנהנו. אחד או שניים נראו מהורהרים לפתע, כולל התלמיד המבוגר יותר שישב ליד הארי.

אתם בטוחים שזה שולחן רייבנקלו? הצליח הארי להתאפק שלא לשאול בקול.

"מבריק!" לחש הארי. "אם כולם יודעים, אף אחד לא יחשוד שזה סוד!"

"בדיוק," לחש אחד התלמידים ואז קימט את מצחו. "רגע, משהו פה לא נשמע נכון –"

הבחנה: האחוזון ה-75 של תלמידי הוגוורטס, קרי בית רייבנקלו, הוא לא התוכנית הכי אקסקלוסיבית בעולם לילדים מחוננים.

אבל לפחות הוא למד עובדה חשובה היום. מיץ הצחוק הוא כל-יכול. **וזה** אומר...

הארי מצמץ בהפתעה כשמוחו עשה סוף-סוף את הקישור הברור.

...**זה** אומר שברגע שהוא ילמד לחש שיכול לשנות זמנית את חוש ההומור שלו, הוא יוכל לעשות **כל דבר** שירצה אם יצליח להפוך **רק** את הדבר האחד הזה למפתיע מספיק כדי לגרום לו להשתנק ואז ישתה פחית של מיץ צחוק.

טוב, זה היה מסע קצר לאלוהות. אפילו אני ציפיתי שייקח לי יותר זמן מאשר היום הראשון בבית הספר.

אבל כשחושבים על זה, הוא גם הרס את הוגוורטס תוך פחות מעשר דקות מרגע שמוין.

הארי הרגיש חרטה מסוימת על כך – מרלין יודע מה מנהל משוגע יעשה עכשיו לשבע שנות הלימוד שלו – אבל הוא לא היה יכול **שלא** להרגיש גם קמצוץ של גאווה.

מחר. מחר לכל המאוחר הוא יפסיק ללכת בדרך שמובילה לאדון האופל הארי. מחשבה שנעשתה מפחידה יותר מדקה לדקה.

ועם זאת, איכשהו, גם יותר ויותר קורצת. משהו בו כבר התחיל לדמיון את מדי המשרתים.

"תאכל", נהם התלמיד המבוגר שישב לידו ותקע לו מרפק בצלעות. "אל תחשוב. תאכל."

הארי התחיל להעמיס את צלחתו אוטומטית במה שהיה מולו, נקניקיות כחולות עם חתיכות קטנטנות זוהרות, שיהיה.

"על מה חשבת עכשיו, מצנפת ה-?" פתחה פדמה פאטיל, עוד אחת מתלמידי השנה הראשונה ברייבנקלו.

"אין מציקין בשעת הסעודה!" אמרו במקהלה לפחות שלושה אנשים. "חוק בית!" הוסיף אחד אחר. "אחרת כולנו נגווע ברעב."

הארי גילה שהוא ממש ממש מקווה שהרעיון החכם החדש שלו לא **באמת** יעבוד. ושמיץ הצחוק עובד באיזו צורה אחרת ואין לו **באמת** יכולת בלתי מוגבלת לשנות את המציאות. זה לא שהוא לא **רצה** להיות כל-יכול. הוא פשוט לא היה מסוגל לחיות ביקום שבאמת פועל ככה. היה משהו **לא מוכוּבד** בעלייה לגדולה בעזרת שימוש מתוחכם במשקאות תוססים.

אבל הוא **כן** עמד לבחון זאת באמצעות ניסוי.

"אתה יודע", אמר התלמיד המבוגר שישב לידו בקול נעים למדי, "יש לנו שיטה להכריח אנשים כמוך לאכול. אתה רוצה לגלות מהי?"

הארי נכנע והתחיל לאכול את הנקניקיה הכחולה שלו. היא הייתה די טעימה, במיוחד החתיכות הזוהרות.

ארוחת הערב חלפה במהירות מפתיעה. הארי ניסה לטעום לפחות קצת מכל אחד מהמאכלים המוזרים החדשים שראה. הסקרנות שלו לא יכלה לשאת את המחשבה **שלא ידע** מה הטעם של משהו. מזל שזאת לא הייתה מסעדה, שם חייבים להזמין רק דבר אחד ולעולם לא מגלים מה טעמם של שאר הדברים בתפריט. הארי **שנא** את זה, זה היה כמו חדר עינויים בשביל כל אדם עם ניצוץ של סקרנות: **גלה רק אחת מהתעלומות שברשימה הזאת, חה חה חה!**

ואז הגיע הזמן לקינוח, שהארי שכח לגמרי לשמור לו מקום. הוא ויתר אחרי שדגם חתיכה קטנה של טארט דבשה. שאר הדברים בטוח יוגשו שוב לפחות פעם אחת במהלך שנת הלימודים.

אז מה בדיוק נכלל ברשימת הדברים שעליו לעשות, מלבד דברים רגילים שקשורים ללימודים?

משימה 1. תחקור לחשים משני תודעה כדי שתוכל לבחון את מיץ הצחוק ולברר אם באמת גילית דרך להפוך לכל-יכול. בעצם, פשוט תחקור כל סוג של קסמי תודעה שאתה מצליח למצוא. התודעה היא יסוד הכוח שלנו כבני אדם; כל קסם שמשפיע עליה הוא קסם מהסוג הכי חשוב.

משימה 2. בעצם זאת משימה 1 והקודמת היא משימה 2. תעבור על מדפי הספרים בספריות של הוגוורטס ושל בית רייבנקלו, תלמד להכיר את מערכת הקטלוג שלהם ותדאג לקרוא לפחות את השמות של כל הספרים. מעבר שני: תקרא את תוכן העניינים של כל הספרים. שתף פעולה עם

הרמיוני, שיש לה זיכרון הרבה יותר טוב משלך. תברר אם יש בהוגזות מערכת השאלות בין-ספרייתית ותבדוק אם שניכם, במיוחד הרמיוני, יכולים לבקר גם בספריות האחרות. אם לבתים אחרים יש ספריות משל עצמם, תברר איך אפשר להגיע אליהן בצורה חוקית או בחשאי.

אפשרות 3א: תשביע את הרמיוני לסודיות ותתחיל לחקור את "מסלית'רין לסלית'רין: אם תבקש את סודותיי, דבר עם הנחש שלי." בעיה: זה נשמע סודי ביותר ויכול לעבור די הרבה זמן עד שתיתקל באקראי בספר שמכיל רמז.

משימה 0: תבדוק אילו לחשי חיפוש ואחזור מידע קיימים, אם בכלל. לחשי ספרייה אמנם אינם חשובים באותה מידה כמו לחשי תודעה בסופו של דבר, אבל נמצאים בעדיפות הרבה יותר גבוהה.

אפשרות 3ב: תחפש לחש שישביע את דראקו לסודיות או שתוודא באמצעים קסומים את כנותה של הבטחתו של דראקו לשמור סוד (וריסטרומ?), ואז תשאל אותו על ההודעה של סלית'רין...

בעצם... להארי הייתה הרגשה די רעה בקשר לאפשרות 3ב.

ועכשיו כשחשב על זה, לא הייתה לו הרגשה כל כך טובה גם לגבי אפשרות 3א.

הארי נזכר במה שהיה אולי הרגע הכי גרוע בחייו הקצרים, השניות הארוכות ומקפואות הדם מתחת למצנפת, כשחשב שכבר נכשל. הוא ייחל אז לחזור רק כמה דקות אחורה ולשנות משהו, כל דבר שהוא, לפני שהיה מאוחר מדי...

ואז התברר שבכל זאת לא מאוחר מדי.

משאלתו התגשמה.

אי אפשר לשנות את ההיסטוריה. אבל אפשר לדאוג שהיא תצא כמו שצריך מלכתחילה. לעשות משהו אחרת כבר בפעם הראשונה.

כל העסק הזה עם חיפוש הסודות של סלית'רין... נראה בהחלט כמו סוג הדברים שבעוד שנים תגיד עליהם במבט לאחור, "חאת הנקודה שבה הכול התחיל להשתבש."

ואז הוא ייחל נואשות ליכולת לחזור בזמן ולקבל החלטה אחרת...

משאלתו התגשמה. ומה עכשיו?

הארי חיך לאטו.

זו הייתה מחשבה די לא אינטואיטיבית... אבל...

אבל הוא יכול. לא היה שום כלל שאומר שאסור לו. הוא יכול פשוט להעמיד פנים שהוא לא שמע את הלחישה הקטנה הזאת. לתת ליקום להמשיך בדיוק באותה הדרך שבה היה ממשיך לולא קרה אותו רגע קריטי. עשרים שנה מאוחר יותר, זה בדיוק מה שהוא היה מייחל נואשות שהיה קורה עשרים שנה קודם

לכן, ועשרים שנה לפני עשרים שנה מאוחר יותר זה בדיוק הרגע הזה. לשנות את העבר הרחוק זה קל; פשוט צריך לחשוב על כך בזמן.

או... וזה היה אפילו עוד **פחות** אינטואיטיבי... הוא יכול אפילו ליידע את... **פרופסור מקגונגל**, נגיד, במקום את דראקו **או** הרמיוני. והיא תוכל לאסוף כמה אנשים טובים ולהסיר מהמצנפת את הלחש הנוסף הקטן הזה.

כל הכבוד. זה נשמע כמו רעיון **ממש** טוב ברגע שהארי **חשב** עליו.

כל כך ברור בדיעבד, ועם זאת איכשהו הוא לא חשב על אפשרויות ג3 ו-3 עד אותו הרגע.

הארי העניק לעצמו נקודה בתוכנית למיגור אדון האופל הארי.

המתיחה שהמצנפת עשתה על חשבוננו הייתה אכזרית ביותר, אבל אי אפשר להתווכח עם התוצאות מנקודת מבט תוצאתנית. החוויה הזאת בהחלט העניקה לו הבנה טובה יותר של נקודת המבט של הקורבן.

משימה 4: תתנצל בפני נוויל לונגבוטום.

אוקיי, הוא בשוונג עכשיו, הוא פשוט צריך להמשיך. **בכל יום ובכל דבר אני הופך ליותר ויותר מואר...**

רוב סובביו של הארי כבר הפסיקו לאכול והכלים שבהם הוגשו הקינוחים החלו להיעלם, ואיתם גם הצלחות המלוכלכות.

כשכל הצלחות נעלמו קם דמבלדור שוב מכיסאו.

הארי לא היה מסוגל שלא להרגיש את הדחף לשתות עוד מיץ צחוק.

אתה בטח צוחק עליי, חשב הארי לחלק הזה בעצמו.

אבל הניסוי לא נחשב אם תוצאותיו לא שוחזרו, נכון? והנזק כבר נעשה, לא? הוא לא רוצה לראות מה יקרה **הפעם**? מה, הוא לא **סקרן**? מה אם הוא יקבל תוצאה שונה?

הי, אני מוכן להתערב שאתה אותו חלק במוח שלי שדחף אותי להסכים למתוח את נוויל לונגבוטום.

אמממ... אולי?

וזה לא ברור לגמרי שאם אני אעשה את זה אני אתחרט על זה שנייה אחרי שיהיה מאוחר מדי?

אמממ...

כן. אז לא.

"אהמ", אמר דמבלדור מהפודיום כשהוא מלטף את זקנו הכסוף והארוך. "עוד כמה מילים כעת, כשכולכם אכולים ושתויים. יש לי מעט הודעות למסור לכם על תחילת השנה."

"התלמידים החדשים צריכים לדעת שהבניסה ליער הסמוך אסורה לכל התלמידים. זו הסיבה שהוא נקרא היער האסור. אם הוא היה מותר הוא היה נקרא היער המותר."

ישר ולעניין. **תזכורת לעצמי: היער האסור הוא אסור.**

"כמו כן התבקשתי בשם אדון פילץ', השרת, להזכיר לכם שאין לעשות קסמים במסדרונות בין השיעורים. אך למרבה הצער, כולנו יודעים שמה **שאמור להיות** ומה **שבאמת קורה** הם שני דברים שונים. קחו זאת לתשומת לבכם."

אמממ...

"מבחינים לנבחרות הקווידיץ' ייערכו בשבוע השני ללימודים. כל המעוניינים לשחק בנבחרת הבית שלהם מתבקשים ליצור קשר עם גברת הוץ'. כל המעוניינים לשנות את משחק הקווידיץ' מהיסוד מתבקשים ליצור קשר עם הארי פוטר."

הארי שאף את הרוק של עצמו וחווה התקף שיעול בדיוק כשכל העיניים פנו אליו. איך **לעזאזל!** הוא לא יצר קשר עין עם דמבלדור בשום שלב... או שכך היה **נדמה** לו. הוא בהחלט לא חשב על קווידיץ' באותו זמן! הוא לא דיבר על זה עם אף אחד חוץ מאשר עם רון וויזלי ולא **נראה** לו שרון היה מספר למישהו... או שאולי רון רץ להלשין למורה? איך **לעזאזל**...

"בנוסף, עליי להודיע לכם שהשנה המסדרון הימני בקומה השלישית הוא שטח אסור לכל מי שאינו רוצה למות מוות מלא ייסורים. הוא מוגן על ידי סדרה מתוחכמת של מלכודות מסוכנות שעלולות להיות קטלניות ואין שום סיכוי שתוכלו לעבור את כולן, במיוחד אם אתם רק תלמידי השנה הראשונה."

הארי כבר היה משותק בשלב זה.

"ולבסוף, אני מברך את קווירינוס קווירל, שהסכים בגבורה לקחת על עצמו את תפקיד המורה להתגוננות מפני כוחות האופל בהוגוורטס." מבטו של דמבלדור סקר את פני התלמידים. "אני מקווה שכל התלמידים יתייחסו לפרופסור קווירל בנימוס ו**בסובלנות** המגיעים לו על השירות העצום שהוא עושה לכם ולבית הספר ושלא **תציקו לנו** עם איזושהן **תלונות קטנוניות** עליו, אלא אם כן **אתם** רוצים להחליף אותו."

מה **זה** היה אמור להביע?

"אני מפנה כעת את הבמה לחבר הסגל החדש שלנו, פרופסור קווירל, שמעוניין לומר כמה מילים."

האיש הצעיר, הרזה והעצבני שהארי פגש לראשונה בקלחת הרוזתחת עשה את דרכו באטיות לעבר הפודיום כשהוא זורק מבטים מפוחדים לכל הכיוונים. הארי זכה להצצה חטופה בחלק האחורי של ראשו, ונראה שפרופסור קווירל מתחיל כבר להקריח, למרות גילו הצעיר.

"מעניין מה הבעיה **שלו**", לחש התלמיד המבוגר שישב ליד הארי. הערות שקטות דומות נלחשו במקומות אחרים לאורך השולחן.

פרופסור קווירל עשה את דרכו אל הפודיום ועמד שם ממצמץ. "אמממ..." הוא אמר. "אמממ..." ואז נראה שהאומץ שלו נטש אותו לחלוטין והוא עמד שם בדממה, מתעווה לפרקים.

"נהדר, לחש התלמיד המבוגר. "נראה שמחכה לנו עוד שנה **ארוכה** בשיעורי התגוננות –"

"ברכות, שוליותי הצעירים," אמר פרופסור קווירל בנימה יבשה וחדורת בטחון. "כולנו יודעים שהוגוורטס נוטה לסבול מחוסר **מזל** מסוים בכל הנוגע לבחירת מורים לתפקיד הזה, ובלי ספק רבים מכם כבר תוהים איזה אסון הולך לפקוד אותי השנה. אני מבטיח לכם שהאסון הזה לא יהיה חוסר יכולת הוראה." הוא חייך חיוך דק. "האמינו או לא, זה זמן רב שרציתי לנסות את כוחי כמורה להתגוננות מפני כוחות האופל בבית הספר הוגוורטס לכישוף ולקוסמות. הראשון שלימד את המקצוע הזה היה סלזאר סלית'רין בכבודו ובעצמו, ועד סוף המאה הארבע-עשרה היה מקובל שהמכשפים הקרביים הגדולים ביותר מקדישים מזמנם להוראה פה, בלי קשר לתפיסת עולמם. רשימת המורים להתגוננות שלימדו פה בעבר כוללת לא רק את הגיבור הנודד האגדי הרוֹלד שיֵאָה אלא גם את באבא יאגה ה... פתח ציטוט נצחית סגור ציטוט. כן, אני רואה שכמה מכם עדיין נרעדים למשמע שמה, אף על פי שהיא מתה כבר לפני שש מאות שנה. זאת הייתה וודאי תקופה מעניינת ללמוד בהוגוורטס, לא כן?"

הארי בלע רוק וניסה להדחיק את גל הרגש שהציף אותו כשפרופסור קווירל התחיל לדבר. הנימה המוקפדת שלו גרמה לו להישמע כמו מרצה מאוקספורד, והארי התחיל לקלוט שהוא לא יראה את הבית או אימא או אבא שלו עד חג המולד.

"אתם רגילים לכך שהמורים להתגוננות הם לא יוצלחים, נוכלים או חסרי מזל. אבל לכל מי שמפעם בו חוש היסטורי לתפקיד הזה יש משמעות שונה לחלוטין. לא כל מי שלימד פה היה הטוב ביותר, אבל כל הטובים ביותר לימדו בהוגוורטס. בחברה נאצלת שכזאת, ואחרי ציפייה כה ארוכה, אתבייש להציב את הרף בכל נקודה פרט לשלמות. ולכן אני מתכוון שכל אחד ואחד מכם יזכור את השנה הזאת כשנה שבה למד את שיעורי ההתגוננות ה**כיטובים** שלמד אי פעם. מה שתלמדו השנה ישרת אתכם לעד כיסודות מוצקים באמנות ההתגוננות מפני כוחות האופל, לא משנה מי היו ויהיו המורים שלכם לפניי ואחריי."

פניו של פרופסור קווירל הרצינו. "יש לנו חומר **רב** להשלים וזמן מועט לעשות זאת. לפיכך אני מתכוון לסטות ממוסכמות ההוראה של הוגוורטס בכמה צורות וכן להציע לתלמידים פעילויות בחירה לאחר שעות הלימודים." הוא השתתק. "אם כל זה לא מספיק, אולי אוכל למצוא דרכים נוספות להפיח בכם מוטיבציה. אתם התלמידים שציפיתי להם רבות, ואתם **תעשו כמיטב יכולתכם** בשיעורי ההתגוננות שציפיתי להם רבות. הייתי מוסיף איום מזעזע כלשהו, כמו 'אחרת תסבלו נוראות', אבל זה יהיה ממש קלישאתי, לא כן? אני רוצה לחשוב שאני יצירתי יותר מכך. תודה לכם."

ואז החיות והביטחון נשאבו מפרופסור קווירל. הפה שלו נפער כאילו מצא את עצמו לפתע עומד מול קהל בלתי צפוי, והוא הסתובב ברעד עוויתי ודידה בחזרה לכיסאו, מכווץ כאילו הוא עומד לקרוס לתוך עצמו.

"הוא נראה קצת מוזר, לחש הארי."

"פחחח," אמר התלמיד המבוגר. "עוד לא ראית כלום."

דמבלדור חזר לפודיום.

"ועכשיו," אמר דמבלדור, "לפני שנגלך לישון, הבה נשיר את המנון בית הספר! שכל אחד יבחר במנגינה ובמילים האהובות עליו ונתחיל!"

פרק 13

השאלות הלא נכונות

הערת הכותב: בלי פאניקה. אני נשבע בזאת שלכל ההתרחשויות בפרק ישנו הסבר הגיוני, אשר נרמז מראש ותואם לקאנון. זוהי חידה, ואתם אמורים לפתור אותה. אם לא תצליחו, פשוט המשיכו לפרק הבא.

ברגע שהארי פקח את עיניו במגורי תלמידי השנה הראשונה של רייבנקלו, בבוקר היום המלא הראשון שלו בהוגוורטס, הוא ידע שמשהו לא בסדר.

היה נְשָקט.

שקט **מדי**.

אה, נכון... היה לחש קוֹוִיטוס על ראש המיטה שלו, שנשלט על ידי פס מגע קטן והיה הסיבה היחידה לכך שמישהו ברייבנקלו היה מסוגל בכלל להירדם.

הארי הזדקף במיטתו והסתכל סביבו, מתוך ציפייה לראות את האחרים קמים –

החדר היה ריק.

המצעים היו סתורים ומבולגנים.

קרני השמש האירו מזווית גבוהה למדי.

לחש הקוויטוס שעל מיטתו היה מכוון לעוצמה הגבוהה ביותר.

והשעון המעורר המכני שלו עדיין עבד, אבל הצלצול שלו היה כבוי.

נראה שהניחו לו לישון עד 9:52. למרות מאמציו לסנכרן את מחזור השינה בן עשרים ושש השעות שלו עם הגעתו להוגוורטס, הוא הלך אתמול לישון רק בסביבות אחת בלילה. הוא תכנן להתעורר ב-7:00 עם שאר התלמידים – הוא היה מסוגל להתמודד עם מחסור קל בשינה ביום הראשון כל עוד יקבל פתרון קסום כלשהו עד מחר. אבל עכשיו הוא פספס את ארוחת הבוקר. והשיעור הראשון שלו בהוגוורטס, בתורת הצמחים, התחיל לפני שעה ועשרים דקות.

כעס התעורר בתוכו אט-אט. הו, איזו מתיחה קטנה ונחמדה. לכבות את השעון המעורר, להגביר את לחש הקוויטוס ולתת לאדון הארי פוטר הנודע לפספס את השיעור הראשון שלו ולחטוף על זה שהוא ישן עד מאוחר.

כשהארי יגלה מי האחראי לכך...

לא, זה היה יכול לקרות רק עם שיתוף הפעולה של כל שנים-עשר הילדים האחרים בחדר. כולם בוודאי ראו אותו ישן. כולם נתנו לו להחמיץ את ארוחת הבוקר.

הכעס נעלם בהדרגה והתחלף בבלבול ובתחושת עלבון נוראה. הם **חיבבו** אותו. ככה נראה לו. אתמול בערב נראה לו שהם מחבבים אותו. **למה...**

כשהארי קם והתרחק קצת מהמיטה, הוא ראה שהוצמד לראשה פתק.

בפתק היה כתוב:

חבריי לבית רייבנקלו,

עבר עליי יום ממש ארוך. תנו לי בבקשה להמשיך לישון ואל תדאגו שאפספס את ארוחת הבוקר. לא שכחתי את השיעור הראשון שלי.

שלכם,

הארי פוטר.

והארי עמד במקומו, קפוא כולו, מי קרח מתחילים לזרום בעורקיו.

המילים היו כתובות בכתב ידו, באמצעות העיפרון המכני שלו.

והוא לא זכר שכתב אותן.

ובנוסף... הארי צמצם את עיניו והביט בפתק. אלא אם הוא מדמיון, המילים "לא שכחתי" היו כתובות בסגנון שונה, כאילו הוא מנסה לומר לעצמו משהו...?

האם הוא **ידע** שיטילו עליו אובליוויאטה? האם הוא נשאר עד מאוחר, ביצע איזה פשע או פעילות חשאית כלשהי, ואז... אבל הוא לא **יודע** איך להטיל את לחש האובליוויאטה... האם מישו אחר... מה...

מחשבה הכתה בהארי. אם הוא באמת ידע שהולכים להטיל עליו אובליוויאטה...

הארי הקיף את המיטה שלו בריצה, עדיין בפיג'מה, הגיע אל התיבה שלו, הצמיד את אגודלו למנעול, שלף את נרתיק עור המוק, תחב לתוכו את ידו ואמר, "הודעה לעצמי".

פתק נוסף הופיע בידו.

הארי הוציא אותו ובהה בו. גם הוא היה בכתב ידו.

בפתק היה כתוב:

אני היקר,

אנא שחק את המשחק. אפשר לשחק אותו רק פעם אחת בחיים. זוהי הזדמנות בלתי חוזרת.

קוד זיהוי 927, אני תפוד.

שלך,

אתה.

הארי הנהן לאטו. "קוד זיהוי 927, אני תפוד" אכן הייתה ההודעה שהכין מראש – כמה שנים לפני כן, תוך כדי צפייה בטלוויזיה – במטרה שרק הוא יכיר אותה. למקרה שיצטרך לזהות כפיל של עצמו כעצמו או משהו כזה. רק ליתר בטחון. **הִיָּה** נכון.

הארי לא היה יכול **לבטוח** בהודעה; היו יכולים להיות מעורבים בעניין לחשים אחרים. אבל זה שלל את האפשרות שמדובר במתיחה פשוטה. הוא בהחלט כתב את זה והוא בהחלט לא זכר שכתב את זה.

בעודו ממשיך לבהות בפתק הבחין הארי בדיו מעברו השני של הפתק.

הוא הפך אותו.

על צדו השני היה כתוב:

הוראות המשחק:

אתה לא יודע מהם חוקי המשחק
אתה לא יודע מהו הפרס במשחק
אתה לא יודע מהי מטרת המשחק
אתה לא יודע מיהו שליט המשחק
אתה לא יודע איך לצאת מהמשחק

אתה פותח את המשחק עם 100 נקודות.
התחל.

הארי בהה ב"הוראות". הצד הזה לא היה כתוב בכתב יד; האותיות היו סדורות לחלוטין, ועל כן מלאכותיות. הוא נראה כאילו נכתב בעט "צטט אותך", כמו זה שקנה כדי שיכתוב בשבילו סיכומי שיעור.

לא היה לו **שמץ של מושג** מה קורה.

טוב... קודם כל צריך להתלבש ולאכול. אולי בסדר ההפוך. הבטן שלו הייתה די ריקה.

הוא פספס את ארוחת הבוקר, כמובן, אבל הוא היה נכון להתרחשות הזאת מכיוון שצפה אותה מראש. הארי הכניס את ידו לנרתיק עור המוק ואמר "חטיפים", בציפייה לקבל את קופסת חטיפי הדגנים שקנה לפני שנסע להוגוורטס.

לדבר שהופיע בידו לא הייתה צורה של קופסת חטיפי דגנים.

כשידו של הארי חזרה לשדה הראייה שלו הוא ראה שני חטיפי שוקולד קטנים – רחוקים מלספק תחליף לארוחה שלמה – מחוברים לפתק, אשר היה כתוב באותו הכתב שבו הופיעו הוראות המשחק.

על הפתק היה כתוב:

ניסיון בושל: 1- נקודות
ניקוד נוכחי: 99

מצב גופני: עדיין רעב

מצב נפשי: מבולבל

"בלעעעעע", אמר פיו של הארי בלי שום התערבות או החלטה מודעת מצדו.

הוא עמד במקומו במשך דקה.

כעבור דקה נוספת כל העסק **עדיין** לא היה הגיוני **ועדיין** לא היה לו שמץ של מושג מה קורה והמוח שלו אפילו לא **התחיל** להעלות **השערות**, כאילו ידיו המנטליות תחובות בתוך כדורי גומי גדולים ואינן מסוגלות לתפוס דבר.

הבטן שלו, שהיו לה סדרי עדיפויות משלה, הציעה ניסוי מדעי אפשרי.

"אמממ..." אמר הארי לחדר הריק. "אפשר אולי להשקיע נקודה ולקבל את קופסת חטיפי הדגנים שלי בחזרה?"

שום קול לא נשמע.

הארי תחב את ידו אל תוך הנרתיק ואמר, "קופסת חטיפי דגנים."

בידו הופיעה קופסה בעלת צורה נכונה... אבל היא הייתה קלה מדי ופתוחה וריקה, ובפתק המצורף לה היה כתוב:

נקודות שהושקעו: 1

ניקוד נוכחי: 98

הרווחת: קופסת חטיפי דגנים

"אני רוצה להשקיע נקודה ולקבל את **חטיפי הדגנים עצמם** בחזרה", אמר הארי.

שוב דממה.

הארי תחב את ידו לנרתיק ואמר "חטיפי דגנים".

שום דבר לא הופיע.

הארי משך בכתפיו בייאוש וניגש לכוננית שהקצו לו ליד מיטתו כדי לקחת את גלימות הקוסם שלו לאותו היום.

על רצפת הארונית, מתחת לגלימות שלו, היו חטיפי הדגנים, בלוויית פתק:

נקודות שהושקעו: 1

ניקוד נוכחי: 97

הרווחת: 6 חטיפי דגנים

אתה עדיין לובש: פיג'מה

אל תאכל בפיג'מה
אתה תקבל קנס פיג'מה

ועכשיו אני יודע ששליט המשחק הזה הוא מטורף.

"הניחוש שלי הוא שדמבלדור הוא שליט המשחק," אמר הארי בקול רם. **אולי הפעם** הוא יוכל לקבוע שיא בקליטה מהירה.

שקט.

אבל הארי התחיל לקלוט את הדפוס; הפתק יהיה במקום הבא שיחפש בו. אז הארי בדק מתחת למיטה שלו.

חה! חה חה חה חה!
חה חה חה חה חה!
חה! חה! חה! חה! חה!
דמבלדור לא שולט במשחק
ניחוש גרוע
ניחוש ממש גרוע
20 - נקודות
ואתה עדיין בפיג'מה
זה המהלך הרביעי שלך
ואתה עדיין בפיג'מה
קנס פיג'מה: 2 - נקודות
ניקוד נוכחי: 75 נקודות

טוב, זו הייתה חידה קשה, ללא ספק. זה היה בסך הכול יומו הראשון בבית הספר, וברגע שהוא שלל את דמבלדור, הוא לא הכיר אף אחד אחר שם שהוא עד כדי כך משוגע.

הגוף שלו פעל כמעט על טייס אוטומטי. הוא אסף גלימות ובגדים תחתונים, שלף את קומת המרתף של התיבה שלו (הוא הקפיד מאוד על פרטיותו ומישהו היה עלול להיכנס לחדר), התלבש ואז יצא החוצה כדי לשים את הפיג'מה שלו במקום.

הארי השתהה לרגע לפני שפתח את מגירת השידה שבה אחסן את הפיג'מה שלו. אם אותו דפוס ימשיך...

"איך אני יכול להרוויח עוד נקודות?" אמר הארי בקול רם.

ואז הוא פתח את המגירה.

הזדמנויות למעשים טובים נמצאות בכל מקום
אבל החשבה נמצאת היכן שהאור צריך להיות
עלות השאלה: 1 נקודות
ניקוד נוכחי: 74

תחתונים יפים אימא שלך בחרה אותם?

הארי מעך את הפתק, פניו אדומות בוערות. הוא נזכר בקללה של דראקו. **בן של בוצדם** –

בשלב הזה הארי כבר ידע שמוטב שלא יאמר זאת בקול רם. הוא בטח יקבל קנס גסויות.

הארי חגר את נרתיק עור המוק ואת השרביט שלו. הוא קילף את העטיפה מאחד מחטיפי הדגנים והשליך אותה לפח האשפה של החדר, שם נחתה על צפרדע שוקולד אכולה למחצה, מעטפה מקומטת ונייר עטיפה אדום-ירוק. הוא הכניס את שאר חטיפי הדגנים לנרתיק שלו.

הוא הביט סביבו בניסיון אחרון, נואש וכושל למצוא רמזים.

ואז הוא יצא מהחדר, תוך כדי אכילה, וחיפש אחר הצינוק של סלית'רין. לפחות זה מה שהוא **חשב** שהשורה היא מנסה לומר.

הניסיון לנווט במסדרונות הוגוורטס היה כמו... כנראה לא **באמת** גרוע כמו שיטוט בתוך ציור של אָטֶר – זה היה מסוג הדברים שאומרים בשביל האפקט הרטורי ולא כי הם באמת נכונים.

זמן קצר לאחר מכן חשב הארי שבעצם לציור של אשר יהיו הן יתרונות והן חסרונות בהשוואה להוגוורטס. חסרונות: כיוון הכבידה אינו עקבי. יתרונות: לפחות המדרגות לא נעות **בזמן שאתה עדיין עליהן**.

יום קודם לכן עלה הארי בארבעה גרמי מדרגות כדי להגיע לחדר שלו. אחרי שירד עכשיו לא פחות משנים-עשר גרמי מדרגות מבלי להתקרב לצינוק כהוא זה הסיק הארי כי (1) ציור של אָטֶר יהיה **משחק ילדים** בהשוואה לזה, (2) איכשהו הוא נמצא עכשיו במקום **גבוה יותר** בטירה מאשר כשהתחיל, (3) הוא אבוד **כל כך** עד שלא יהיה מופתע אם כשיציץ מהחלון הבא יראה שני ירחים נשקפים אליו.

תוכנית גיבוי מספר אחת הייתה לעצור ולבקש הכוונה, אבל נראה שיש מחסור חמור באנשים משוטטים באזור, כאילו כולם נמצאים בשיעור, כמו שהם אמורים להיות.

תוכנית גיבוי מספר שתיים...

"הלכתי לאיבוד", אמר הארי בקול. "האם... אמממ... רוחה של טירת הוגוורטס יכולה לעזור לי אולי?"

"לא נראה לי שלטירה הזאת יש רוח", אמרה גבירה זקנה וכמושה מאחת התמונות שעל הקירות. "חיים, אולי, אבל לא רוח."

דממה קצרה השתררה.

"האם את –" אמר הארי ואז סתם את פיו. במחשבה נוספת, לא, הוא **לא** עומד לשאול את האישה בציור האם היא מודעת לחלוטין, במובן של להיות מודעת למודעות של עצמה.

"אני הארי פוטר", אמר הפה שלו, כמעט על טייס אוטומטי. הוא הושיט לציור את ידו ללחיצה, גם כן כמעט על אוטומט.

האישה שבציור השפילה את מבטה אל ידו של הארי והרימה את גבותיה.

היד נשמטה לאטה בחזרה אל צדו של הארי.

"סליחה, אמר הארי, אני די חדש פה."

"כן, אני רואה, רייבנקלו צעיר. לאן אתה מנסה להגיע?"

הארי היסס. "אני לא ממש בטוח," הוא אמר.

"אז אולי אתה כבר שם."

"אמממ... איפה שהמקום הזה לא יהיה, לא נראה לי שהוא כאן..." הארי סתם את פיו, מודע לגמרי לכך שהוא נשמע כמו אידיוט. "תני לי להתחיל מחדש. אני משחק איזה משחק, אבל אני לא יודע מה החוקים שלו –" גם זה לא היה ממש מוצלח, נכון? "אוקיי, ניסיון שלישי. אני מחפש הזדמנויות לעשות מעשים טובים כדי שאוכל להרוויח נקודות, וכל מה שיש לי זה איזה רמז מסתורי שאומר שהחשכה נמצאת במקום שבו האור צריך להיות, אז ניסינו לרדת למטה אבל נראה כאילו אני כל הזמן רק עולה למעלה..."

הזקנה שבציור הביטה בו בספקנות רבה.

הארי נאנח. "החיים שלי נוטים להיות קצת משונים."

"האם יהיה הוגן לומר שאתה לא יודע לאן אתה הולך או איך להגיע לשם?"

"לחלוטין."

הזקנה הנהנה. "אני לא בטוחה שהבעיה הכי גדולה שלך היא העובדה שהלכת לאיבוד, איש צעיר."

"נכון, אבל בשונה מהבעיות החשובות יותר, זו בעיה שאני יכול להבין איך לפתור ו... **ואו**, השיחה הזאת הופכת למטפורה לקיום האנושי ואפילו לא שמתי לזה לב עד עכשיו."

הגבירה הזקנה הביטה בהארי בהערכה. "אני רואה שאתה בכל זאת רייבנקלו מוצלח. לרגע תהיתי. ובכן, באופן כללי, אם תפנה שמאלה שוב ושוב, בסופו של דבר תגיע למטה."

זה נשמע מוכר להפליא אבל הארי לא הצליח להיזכר איפה שמע זאת קודם לכן. "אמממ... את נראית כמו אישה חכמה מאוד. או תמונה של אישה חכמה מאוד... בכל מקרה, שמעת פעם על משחק מסתורי שאפשר לשחק אותו רק פעם אחת ולא אומרים לך מהם החוקים שלו?"

"החיים," אמרה הגבירה מיד. "זו אחת החידות הכי קלות ששמעתי מימי."

הארי מצמץ. "לא," הוא אמר לאט. "אני מתכוון שקיבלתי פתק אמיתי וכל זה, וכתוב בו שאני חייב לשחק את המשחק אבל שלא יגלו לי את החוקים, ומישהו משאיר לי פתקים קטנים שבהם כתוב כמה נקודות איבדתי על זה שהפרתי את החוקים, כמו קנס של שתי נקודות על לבישת פיג'מה. את מכירה מישהו מהוגוורטס שמשוגע מספיק וחזק מספיק כדי לעשות דבר כזה? חוץ מדמבלדור, זאת אומרת?"

תמונת הגבירה נאנחה. "אני רק תמונה, איש צעיר. אני זוכרת את הוגוורטס של פעם, לא את הוגוורטס של היום. כל מה שאני יכולה לומר לך הוא שאם זו הייתה חידה, התשובה הייתה שהמשחק הוא החיים, ושאף על פי שאנו לא קובעים את החוקים, מי שמעניק או גורע נקודות הוא תמיד אנחנו עצמנו. אם זו לא חידה אלא מציאות – אזי אינני יודעת."

הארי קד קידה עמוקה מאוד לתמונה. "תודה רבה, גברתי."

הגבירה קדה לו בחזרה. "הלוואי שיכולתי לומר שאזכור אותך בחיבה," היא אמרה, "אבל כנראה לא אזכור אותך כלל. היה שלום, הארי פוטר."

הוא קד שוב בתגובה והתחיל לרדת בגרם המדרגות הקרוב ביותר.

כעבור ארבע פניות שמאלה הוא מצא את עצמו מביט במסדרון שהסתיים בפתאומיות בערמה של סלעים גדולים – כאילו קרסה שם מערה, אלא שהקירות מסביב היו שלמים ועשויים מאבני טירה רגילות לחלוטין.

"טוב," אמר הארי לאוויר הריק, "אני נכנע. אני מבקש עוד רמז. איך מגיעים לאן שאני צריך להגיע?"

"רמז! רמז, אתה אומר?"

הקול הנרגש בקע מציור שהיה תלוי לא הרחק ממנו, הפעם דיוקן של גבר בגיל העמידה, שהיה לבוש בגלימות הוורודות הצעקניות ביותר שהארי ראה או אפילו דמיין אי פעם. בדיוקן הוא חבש מצנפת מחודדת שמוטה וישנה ועליה דג (לא ציור של דג, יש לציין, אלא דג אמיתי).

"כן!" אמר הארי. "רמז! רמז, אני אומר! אבל לא **סתם** רמז, אני רוצה רמז **ספציפי**, זה למשחק שאני משחק –"

"כן, כן! רמז למשחק! אתה הארי פוטר, נכון? אני קורנליון פלאברוואלט! שמעתי מארין הנאמנה ששמעה מלורד וויזלנוז ששמע מ... האמת ששכחתי כבר ממי. אבל זו הייתה הודעה שהועברה **אליי** כדי שאני אעביר לך! **אני!** לאף אחד לא אכפת ממני כבר... אני לא זוכר כמה זמן, אולי מאז ומעולם. אני תקוע פה במסדרון הארוך והמיותר הזה – רמז! הרמז שלך אצלי! הוא יעלה לך רק שלוש נקודות! אתה רוצה אותו?"

"כן! אני רוצה אותו!" הארי היה מודע לכך שכנראה עדיף שלא יפגין עוקצנות, אבל הוא פשוט לא היה מסוגל להתאפק.

"החשבה תימצא בין חדרי הלימוד הירוקים וכיתת שינוי הצורה של מקגונגל! זה הרמז! ותתחיל לזוז, אתה אטי יותר משק של חלזונות! מינוס עשר נקודות על אטיות! עכשיו יש לך 6 נקודות! זאת שאר ההודעה!"

"תודה," אמר הארי. הוא לא עמד בקצב של המשחק. "אמממ... אתה בטח לא יודע מאיפה הגיעה ההודעה **במקור**, נכון?"

"היא נאמרה על ידי בת קול חלולה שבקעה מתוך קרע באוויר עצמו, קרע שנפער אל תהום בוערת! כך סיפרו לי!"

הארי כבר לא היה בטוח, בשלב זה, אם זה מסוג הדברים שהוא אמור להיות ספקני לגביהם או מסוג הדברים שהוא פשוט צריך לקבל כפשוטם. "ואיך אני יכול למצוא את הקו שמחבר בין חדרי הלימוד הירוקים לכיתת שינוי הצורה?"

"פשוט תסתובב אחורה ותלך שמאלה, ימינה, למטה, למטה, ימינה, שמאלה, ימינה, למעלה ושוב שמאלה. אתה תהיה בפתח חדר הלימוד הירוק, ואם תיכנס אליו ותצא מהצד הנגדי תהיה במסדרון גדול ומפותל שמגיע להצטלבות, ובצד ימין של ההצטלבות הזאת יהיה מסדרון ארוך וישר שמגיע עד כיתת שינוי הצורה!" דמותו של האיש השתקתה. "לפחות ככה זה היה כשאני הייתי בהוגוורטס. היום יום שני בשנה אי-זוגית, נכון?"

"עיפרון ונייר מכני", אמר הארי לנרתיק שלו. "אמממ... קבל ביטול, נייר ועיפרון מכני." הוא הרים את מבטו. "תוכל לחזור על מה שאמרת?"

אחרי שהלך לאיבוד פעמיים נוספות, הארי הרגיש שהוא מתחיל להבין את החוק הבסיסי בניווט במבוך המשתנה תמידית המתקרא טירת הוגוורטס, והוא: **שאל תמונה**. אם זה שיקף איזו תובנה עמוקה לגבי החיים, הוא לא הצליח להבין מהי.

חדר הלימוד הירוק היה חלל נעים להפליא ושטוף אור שמש שחדר דרך ויטראז'ים ירוקים שבהם הוצגו דרקונים על רקע נוף שלו ופסטורלי. הוא הכיל כיסאות שנראו נוחים ביותר ושולחנות שנראו מתאימים מאוד ללימוד משותף עם עד שלושה חברים.

הארי לא **באמת** היה מסוגל לחצות את החדר ישר לדלת שבצד הנגדי. הקירות היו עמוסים **במדפי ספרים**, והוא היה מוכרח ללכת ולקרוא חלק משמות הספרים, כדי לא לאבד את זכותו לשאת את שם המשפחה ורס. אבל הוא עשה זאת בזריזות, בזוכרו את התלונה על אטיותו, ויצא דרך הדלת שבצדו האחר של החדר.

הוא הלך לאורך "מסדרון גדול ומפותל" כששמע זעקה של ילד.

ברגעים כאלה היה להארי תירוץ לרוץ בשיא המהירות בלי לחשוב על שמירת אנרגיה או לבצע תרגילי חימום נאותים או לדאוג שיתנגש בדברים. הוא רץ ריצה פתאומית ופראית שהפכה לעצירה פתאומית לא פחות כשכמעט דרס קבוצה של שישה תלמידי שנה ראשונה מהפלפאף...

אשר התגודדו יחדיו ונראו מפוחדים למדי וכאילו הם רוצים נואשות לעשות משהו אבל לא מצליחים לחשוב מה בדיוק, דבר שבטח היה קשור לחבורה של חמישה תלמידי סלית'רין מבוגרים יותר שהקיפו ילד נוסף.

הארי הרגיש לפתע כועס למדי.

"סליחה!" צעק הארי במלוא ריאותיו.

יכול להיות שזה לא היה נחוץ. אנשים כבר התחילו להסתכל עליו. אבל זה בהחלט הקפיא את כל הפעילות.

הארי חלף על פני חבורת התלמידים מהפלפאף והלך לעבר התלמידים מסלית'רין.

הם השפילו אליו את עיניהם בהבעות שנעו בין כעס לשעשוע לעונג.

משהו בתוך מוחו של הארי צרח בפניקה שאלו ילדים הרבה יותר מבוגרים וגדולים ממנו, שיכולים בקלות רבה לפרק לו לגמרי את הצורה.

משהו אחר בתוכו אמר ביובש שכל מי שייתפס מפרק לילד שנשאר בחיים את הצורה יסתבך **כהוגן**, במיוחד אם זו תהיה קבוצה של תלמידי סלית'רין מבוגרים יותר ויהיו שבעה תלמידי הפלפאף שהיו עדים למעשה, ושהסיכוי שהם יגרמו לו נזק בלתי הפיך הוא כמעט אפסי. הנשק האמיתי היחיד שהיה לנערים האלה נגדו היה הפחד שלו עצמו, אם הוא ירשה להם להשתמש בו.

ואז ראה הארי שהילד שהם לכדו הוא נוויל לונגבוטום.

כמובן.

העובדה הזאת הכריעה את הכף. הארי הרי החליט להתנצל בפני נוויל בהכנעה ומשמעות הדבר הייתה שנוויל **שלו** עכשיו. איך הם **מעזים**?

הארי הושיט את ידו לתפוס את נוויל ו**משך** אותו מתוך מעגל התלמידים מסלית'רין. הילד התנוודד בתדהמה כשהארי משך אותו החוצה וכמעט בו זמנית נדחק פנימה דרך אותו הפתח.

הארי נעמד במרכז המעגל, במקום שבו עמד נוויל קודם לכן, והרים את מבטו אל ילדים הרבה יותר גדולים, מבוגרים וחזקים ממנו.

"שלום", אמר הארי. "אני הילד שנשאר בחיים."

השתררה שתיקה מביכה למדי. לא נראה כאילו מישהו יודע לאן השיחה אמורה להמשיך מכאן.

עיניו של הארי נדדו מטה וראו כמה ספרים וניירות מפוזרים על הרצפה. אה, המשחק הישן שבו נותנים לילד לנסות להרים את הספרים שלו ואז מעיפים אותם שוב מידו. הארי לא זכר אף מקרה שבו הוא היה הקורבן במשחק הזה, אבל היה לו דמיון פורה ואותו דמיון הרתיח את דמו. טוב, ברגע שהבעיה הרצינית יותר תיפתר לא תהיה לנוויל בעיה לחזור ולאסוף את חומרי הלימוד שלו, בהנחה שהתלמידים מסלית'רין יישארו מספיק מרוכזים בו מכדי לעשות משהו לספרים.

למרבה הצער, מישהו הבחין בעיניו המשוטטות. "אוו, "אמר הנער הכי גדול, "אתה ווצה את הספווים הקטנטנים –"

"סתום את הפה", אמר הארי בקול צונן. **תוציא אותם מאיזון. אל תעשה מה שהם מצפים. אל תתדרדר לדפוס שיעודד אותם להתנהג כלפיך בבירונות.** "זה חלק מאיזו תוכנית מתוחכמת שתשיג לכם יתרון עתידי או שאתם סתם ממיטים חרפה על שמו של סלזאר סלית'רין כמו שזה –"

הנער הגדול ביותר דחף את הארי פוטר בחוזקה, והוא עף מהמעגל ונפל פרקדן על רצפת האבן הקשה של הוגוורטס.

והתלמידים מסלית'רין צחקו.

הארי קם על רגליו במה שנראה לו כמו הילוך אטי להחריד. הוא עדיין לא ידע איך להשתמש בשרביט שלו, אך לא הייתה שום סיבה לתת לזה לעצור אותו, בנסיבות הקיימות.

"אני מוכן לשלם כמה נקודות שצריך כדי להיפטר מהבחור הזה," אמר הארי והצביע על הסלית'רין הכי גדול.

ואז הרים הארי את ידו האחרת, אמר "אבראקדברא" והקיש באצבעותיו.

לשמע המילה אבראקדברא שניים מתלמידי הפלפאף, שאחד מהם היה נוויל, צרחו, שלושה מתלמידי סלית'רין התרחקו בזינוק מקו האש של אצבעו של הארי והסלית'רין הגדול מעד לאחור, פרצופו המום, מתז של אודם פתאומי מעטר לפתע את פניו, צווארו וחזהו.

לזה הארי לא ציפה.

הסלית'רין הגדול הרים את ידו אל ראשו באטיות וקילף מעצמו את תבנית פאי הדובדבנים שעטרה את פניו. הוא החזיק לרגע את התבנית בידו, בהה בה ואז שמט אותה לרצפה.

זה כנראה לא היה הזמן הכי טוב בעולם לכך שהפלפאף אחד יתחיל לצחוק, אבל זה בדיוק מה שהפלפאף אחד עשה.

ואז הבחין הארי בפתק הדבוק לתחתית התבנית.

"רק רגע," אמר הארי ורץ קדימה כדי לקחת את הפתק. "נראה לי שהפתק הזה בשבילי –"

"אתה," נהם הסלית'רין הגדול, "אתה. הולך. ל –"

"תראה מה זה!" צעק הארי בעודו מנפנף בפתק לעבר הסלית'רין המבוגר. "כאילו, מה זה? אתה מאמין שמחייבים אותי ב-30 נקודות עבור דמי טיפול ומשלוח של פאי עלוב אחד? 30 נקודות! אני יוצא מופסד מהעסקה הזאת אפילו שהצלתי עלם במצוקה! ודמי אחסון? דמי שינוע? מס בלו? ממתי משלמים מס בלו על פאי?"

שוב השתררה שתיקה מביכה. הארי חשב מחשבות רצחניות כלפי ההפלפאף הבלתי מזוהה שלא היה מסוגל להפסיק לצחקק. הוא עוד יחטוף מכות בגלל האידיוט הזה.

הארי צעד לאחור וירה בתלמידים מסלית'רין את המבט הקטלני הכי משכנע שלו. "עכשיו לכו מפה או שאני פשוט אמשיך להפוך את הקיום שלכם ליותר ויותר סוריאליסטי. ואני מזהיר אתכם... מי שמבלגן את החיים שלי מגלה מהר מאוד שהחיים שלו מתמלאים בבעיות שאין להן... פותר. קלטתם?"

בתנועה יחידה ונוראה שלף הסלית'רין הגדול את שרביטו כדי לכוון על הארי ובאותו הרגע חטף פאי נוסף בצד האחר של ראשו, הפעם פאי אוכמניות.

הפתק על הפאי הזה היה די גדול וקריא מאוד. "אולי תרצה לקרוא את הפתק שעל הפאי הזה," העיר הארי. "נראה לי שהפעם הוא בשבילך."

הסלית'רין הרים את ידו באטיות, לקח את תבנית הפאי, הפך אותה בצליל רטוב של נפילת אוכמניות נוספות על הרצפה וקרא את הפתק שבו היה כתוב:

אזהרה
אין להשתמש בקסם על המתמודד
במהלך המשחק
התערבות נוספת במשחק
תדווח להנהלת המשחק

הבעת הבלבול המוחלט שהופיעה על פניו של הסלית'רין הייתה מלאכת מחשבת של ממש. הארי חשב שהוא מתחיל לחבב את שליט המשחק הזה.

"תראה," אמר הארי, "אתה רוצה שנסיים כאן? נראה לי שהעניינים מתחילים לצאת משליטה. אולי תחזור לסלית'רין ואני אחזור לרייבנקלו וכולנו נירגע קצת, אוקיי?"

"יש לי רעיון יותר טוב," סינן הסלית'רין הגדול. "אולי יישברו לך בטעות כל האצבעות?"

"איך בשם מרלין תביים תאונה אמינה אחרי שאיימת עליי לפני תריסר עדים, חתיכת **אידיוט** –"

הסלית'רין הגדול הושיט את ידיו באטיות ובנחישות לעבר ידיו של הארי, והארי קפא במקום. אותו חלק במוחו שהבחין בגילו ובכוחו של הילד האחר הצליח סוף-סוף להשמיע את קולו וצרח, **מה לעזאזל אני עושה?**

"חכה!" אמר סלית'רין אחר, קולו מבוהל לפתע. "עצור, אל תעשה את זה באמת!"

הסלית'רין הגדול התעלם ממנו, לפת את יד ימין של הארי ביד שמאל שלו ותפס את האצבע המורה של הארי ביד ימין שלו.

הארי הסתכל לסלית'רין הגדול ישר בעיניים. משהו בהארי צרח, זה לא אמור לקרות, **אסור** שזה יקרה, מבוגרים בחיים לא ירשו למשהו כזה לקרות **באמת** –

הסלית'רין החל לכופף אט-אט את אצבעו המורה של הארי לאחור.

הוא עוד לא שבר לי את האצבע באמת וזה יהיה מתחת לכבודי אפילו למצמץ לפני שהוא עושה את זה. עד אז, זה בסך הכול עוד ניסיון להשליט פחד.

"עצור!" אמר הסלית'רין שהתנגד לפני כן. "עצור, זה רעיון ממש גרוע!"

"אני נוטה להסכים," אמר קול צונן בקרח. קולה של אישה מבוגרת.

הסלית'רין הגדול הרפה מידו של הארי וקפץ לאחור כאילו נכווה.

"פרופסור ספראוט!" קרא אחד התלמידים מהפלפאף. הארי מעולם לא שמע מישהו נשמע מאושר יותר.

הארי הסתובב וראה אישה גוצה בעלת תלתלים אפורים ומבולגנים ובגדים מכוסים בעפר מתקרבת אליהם. היא הפנתה אצבע מאשימה לעבר התלמידים מסלית'רין. "הסבירו את עצמכם," היא אמרה. "מה אתם עושים עם ההפלפאפים שלי ועם..." היא הביטה בו. "התלמיד המוצלח שלי, הארי פוטר."

אוי. את השיעור שלה פספסתי הבוקר.

"הוא איים להרוג אותנו!" פלט סלית'רין אחר, אותו אחד שקרא לעצור.

"מה?" אמר הארי במבט אטום. "ממש לא! אם הייתי מתכוון להרוג אתכם לא הייתי משמיע איומים פומביים לפני כן!"

סלית'רין שלישי צחק צחוק חסר שליטה והפסיק בפתאומיות כשהאחרים ירו בו מבטים רצחניים.

פרופסור ספראוט אימצה הבעה ספקנית למדי. "איזה מין איום, בדיוק?"

"הקללה ההורגת! הוא העמיד פנים שהוא מטיל עלינו את הקללה ההורגת!"

פרופסור ספראוט פנתה להביט בהארי. "כן, איום מזעזע מילד בן אחת-עשרה. אם כי זה באמת דבר שלא היית אפילו **חולם** לעשות, הארי פוטר."

"אני אפילו לא יודע את **המילים** של הקללה ההורגת," מיהר הארי לומר. "ולא החזקתי את השרביט שלי באותו זמן."

עכשיו נתנה בו פרופסור ספראוט מבט ספקני. "אז אני מבינה שהילד הזה זרק **על עצמו** שתי עוגות."

"הוא באמת לא השתמש בשרביט שלו!" פלט הפלפאף צעיר. "גם אני לא יודע איך הוא עשה את זה. הוא פשוט הקיש באצבעותיו ופתאום הופיע פאי!"

"באמת?" אמרה פרופסור ספראוט אחרי שתיקה קלה. היא שלפה את שרביטה. "אני לא אדרוש זאת, מכיוון שנראה שאתה הקורבן בפרשה הזאת, אבל אכפת לך אם אבדוק את השרביט שלך כדי לאמת זאת?"

הארי שלף את שרביטו. "מה אני –"

"**פריורי אינקנטאטו**," אמרה ספראוט. היא קימטה את מצחה. "מוזר, לא נראה כאילו נעשה שימוש בשרביט שלך אי פעם."

הארי משך בכתפיו. "באמת לא נעשה בו שימוש. קיבלתי את השרביט ואת ספרי הלימוד שלי רק לפני כמה ימים."

ספראוט הנהנה. "אז יש לנו פה מקרה ברור של קסם בלתי מכוון מצד ילד שהרגיש מאוים. והחוקים ברורים לגבי חוסר האחריות שלך בנדון. ואשר **לכם**..." היא פנתה אל התלמידים מסלית'רין. היא השפילה את עיניה במודגש אל ספריו של נוויל הזרוקים על הרצפה.

השתררה שתיקה ארוכה, שבמהלכה היא הסתכלה על חמשת התלמידים מסלית'רין.

"שלוש נקודות מסלית'רין **על כל אחד מכם**", היא אמרה לבסוף. "ושש **עליו**", היא הוסיפה כשהיא מצביעה על הילד שהיה מכוסה בפאי. "שלא תעזלעולם להתעסק שוב עם ההפלפאפים שלי, או עם התלמיד שלי הארי פוטר. עכשיו **לכו**".

היא לא נאלצה לחזור על דבריה; התלמידים מסלית'רין הסתובבו והלכו מהר מאוד.

נוויל התחיל להרים את הספרים שלו. נראה שהוא בוכה, אבל רק קצת. אולי זה היה כתוצאה מהלם מאוחר או אולי כי הילדים האחרים עזרו לו.

"תודה **רבה** לך, הארי פוטר", אמרה פרופסור ספראוט. "שבע נקודות לרייבנקלו, אחת עבור כל הפלפאף שעליו עזרת להגן. ולא אגיד עוד דבר מעבר לכך."

הארי מצמץ. הוא ציפה לאיזו הרצאה על כך שעליו להימנע מהסתבכות בצרות ולנזיפה חמורה למדי על כך שנעדר מהשיעור הראשון שלו.

אולי הוא באמת היה צריך ללכת להפלפאף. ספראוט הייתה מגניבה.

"התקרצף", אמרה ספראוט לעיסת הפאי המרוחה על הרצפה, שנעלמה מיד.

ואז היא הלכה משם לאורך המסדרון שהוביל לחדר הלימוד הירוק.

"איך **עשית** את זה?" סינן אחד התלמידים מהפלפאף ברגע שהיא נעלמה.

הארי חייך בזחיות. "אני יכול לעשות מה שאני רוצה בהקשת אצבעות פשוטה."

עיניו של הילד נפערו. "**באמת?**"

"לא", אמר הארי. "אבל כשאתה מספר לכולם את הסיפור הזה, תדאג לספר אותו גם להרמיוני גריינג'ר מרייבנקלו. היא מכירה אנקדוטה שאולי תיראה לך משעשעת." לא היה לו שום מושג מה קורה, אבל לא הייתה לו שום כוונה לוותר על ההזדמנות לתרום למעמדו האגדי ההולך וגדל. "ומה היה כל הסיפור הזה עם הקללה ההורגת?"

הילד נתן בו מבט מוזר. "אתה באמת לא יודע?"

"אילו ידעתי לא הייתי שואל."

"המילים של הקללה ההורגת הן, 'הילד בלע רוק, הנמיך את קולו ללחישה ופרש את ידיו לצדדים כאילו כדי להבהיר היטב שהוא אינו מחזיק שרביט, **אבדה קדברה**'."

מובן שאלו המילים.

הארי הוסיף את זה לרשימה ההולכת וגדלה של דברים שהוא לא יספר לעולם לאביו, פרופסור מייקל ורס-אוואנס. היה גרוע מספיק לדבר על כך שהוא האדם היחיד ששרד את הקללה ההורגת הנוראה גם בלי להודות שהיא "אבראקדברא".

"אני מבין," אמר הארי לאחר שתיקה קלה. "טוב, זו הפעם האחרונה שאני אומר **את זה** לפני שאני מקיש באצבעות." על אף שזה **בהחלט** יצר אפקט שהיה יכול להיות מועיל מבחינה טקטית.

"אבל **למה** –"

"גדלתי אצל מוגלגים, והם חושבים שזאת בדיחה ושזה מצחיק. באמת, זה מה שקרה. סליחה, אבל תוכל להזכיר לי איך קוראים לך?"

"אני ארני מקמילן," אמר ההפלפאף. הוא הושיט את ידו והארי לחץ אותה. "זה כבוד גדול להכיר אותך."

הארי קד קידה קלה. "נעים להכיר. בוא נוותר על כל הקטע של הכבוד."

ואז הקיפו אותו הילדים האחרים והתחיל מבול פתאומי של היכרויות.

כשהם סיימו, הארי בלע את רוקו. זה עמד להיות קשה מאוד. "אמממ... אם כולם יסלחו לי רגע... יש משהו שאני רוצה להגיד לנוויל –"

כל העיניים פנו אל נוויל, שלקח צעד אחורה, פניו מלאות חשש.

"אתה בטח הולך לומר," אמר נוויל בקול חלוש, "שהייתי צריך להיות אמיץ יותר –"

"לא, לא, ממש לא משהו כזה!" נחפז הארי לומר. "לא משהו שקשור ל**זה**. זה רק... אמממ... משהו שמצנפת המיון אמרה לי –"

לפתע נראו כל הילדים האחרים סקרניים **מאוד**, כולם חוץ מנוויל, שנראה **עוד יותר** מלא חשש.

משהו חסם את גרונו של הארי. הוא ידע שהוא צריך פשוט לפלוט את המילים, והוא הרגיש כאילו בלע לבנה גדולה והיא נתקעה בדרך.

זה היה כאילו הארי נאלץ לקחת שליטה ידנית על השפתיים שלו ולהפיק כל הברה בנפרד, אבל הוא הצליח לעשות זאת. "אנ... ני... מצ... צט... ער." הוא נשף ולקח נשימה עמוקה. "על מה שעשיתי... אמממ... אתמול. אתה... לא חייב להיות נחמד בקשר לזה או שום דבר כזה. אני אבין אם פשוט תשנא אותי. אני לא עושה את זה כי אני מנסה להיראות מגניב בזה שאני מתנצל ואתה לא חייב לקבל את ההתנצלות שלי. מה שעשיתי לא היה בסדר."

דממה השתררה.

נוויל הצמיד את הספרים שבידיו לחזהו. "למה עשית את זה?" הוא אמר בקול דק ורועד. הוא מצמץ, כאילו מנסה לעצור את הדמעות. "למה **כולם** עושים לי את זה, אפילו הילד שנשאר בחיים?"

לפתע הרגיש הארי קטן יותר משהרגיש מימיו. "אני מצטער," אמר הארי שוב, קולו צרוד כעת. "פשוט... נראית כל כך מפוחד. זה היה כאילו יש לך מעל הראש שלט שכתוב עליו 'קורבן' ורציתי להראות לך שדברים **לא** תמיד נגמרים רע, שלפעמים המפלצות נותנות לך שוקולד... חשבתי שאם אני אראה לך את זה אולי תבין שאין כל כך ממה לפחד –"

"אבל כן יש, לחש נוויל. "ראית היום בעצמך. כן יש ממה לפחד!"

"הם לא היו עושים שום דבר ממש רע בפני עדים. הנשק העיקרי שלהם הוא פחד. זו הסיבה שהם מתבייתים דווקא עליך, כי הם רואים שאתה מפחד. רציתי שתהיה פחות מפוחד... להראות לך שהפחד גרוע יותר מהדבר עצמו... או שזה לפחות מה שאמרתי לעצמי, אבל מצנפת המיון אמרה לי שאני סתם משקר לעצמי ושבעצם עשיתי את זה כי זה היה כיף. אז זו הסיבה שאני מתנצל –"

"הכאבת לי, אמר נוויל. "ממש עכשיו. כשתפסת אותי ומשכת אותי מהם." נוויל הרים את ידו והצביע על המקום שבו הארי תפס אותו. "אולי יהיה לי סימן כחול פה אחר כך מרוב שמשכת חזק. האמת שהכאבת לי יותר מכל מה שהסלית'רינים עשו לי כשהם דחפו אותי."

"נוויל!" סינן ארני. "הוא ניסה להציל אותך!"

"אני מצטער, לחש הארי. "כשראיתי אותך שם... ממש כעסתי..."

נוויל הביט בו במבט יציב. "אז משכת אותי ממש חזק ונעמדת במקומי ואמרת, 'שלום, אני הילד שנשאר בחיים'."

הארי הנהן.

"אני חושב שתהיה ממש מגניב יום אחד, אמר נוויל. "אבל עכשיו אתה לא."

הארי בלע את הגוש הפתאומי שהופיע בגרונו והלך משם. הוא המשיך ללכת במסדרון עד שהגיע להצטלבות ואז פנה שמאלה לתוך פרוזדור והמשיך ללכת בעיוורון.

מה הוא אמור לעשות? לא לבעוס אף פעם? הוא לא היה בטוח שהוא בכלל היה יכול לעשות משהו בלי לבעוס ומי יודע מה היה קורה לנוויל ולספרים שלו אז. וחוף מזה, הארי קרא מספיק ספרי פנטזיה כדי לדעת איך זה עובד. הוא ינסה להדחיק את הכעס שלו והוא ייכשל והכעס ימשיך להתפרץ שוב ושוב. ואחרי מסע ארוך של גילוי עצמי הוא ילמד לבסוף שהכעס שלו הוא חלק ממנו ושרק אם יקבל אותו יוכל להשתמש בו בחוכמה. היקום של "מלחמת הכוכבים" הוא היחיד שבו התשובה היא שאתה באמת אמור לנתק את עצמך מכל רגש שלילי, ומשהו בידה תמיד עורר בהארי שנאה כלפי האידיוט הירוק הקטן.

אז התוכנית הברורה והחסכונית הייתה לדלג על כל החלק של המסע לגילוי עצמי ולהגיע ישר לחלק שבו הוא מבין שאם רק יקבל את הכעס שלו כחלק מעצמו הוא יוכל לשלוט בו.

הבעיה הייתה שהוא לא הרגיש כאילו הוא יוצא משליטה כשהוא כועס. הזעם הצונן גרם לו להרגיש כאילו הוא כן בשליטה. רק במבט לאחור נראה מכלול האירועים כאילו הוא... איבד שליטה לחלוטין, איבדהו.

הוא תהה עד כמה אכפת לשליט המשחק מדברים כאלה והאם הוא הרוויח או הפסיד נקודות בשל כך. הארי עצמו הרגיש שהוא איבד לא מעט נקודות, והוא היה בטוח שהזקנה מהתמונה הייתה אומרת לו שדעתו היא היחידה שחשובה.

הארי גם תהה אם שליט המשחק שלח את פרופסור ספראוט. זו הייתה המחשבה ההגיונית: הפתק איים ליידיע את רשויות המשחק ואז הופיעה פרופסור ספראוט. אולי פרופסור ספראוט היא שליטת המשחק –

ראש בית הפלפאך היא האדם **האחרון** שמישהו יחשוד בו, מה שהיה צריך למקם אותה סמוך לראש הרשימה של הארי. יצא לו לקרוא גם רומן מתח אחד או שניים במהלך חייו.

"אז מה מצבי במשחק?" אמר הארי בקול.

דף נייר עף מעל ראשו, כאילו מישהו זרק אותו מאחוריו – הארי הסתובב, אבל לא היה שם אף אחד – וכשהארי חזר והסתובב קדימה, הפתק צנח אט-אט לרצפה.

בפתק היה כתוב:

נקודות על סגנון: 10

נקודות על חשיבה נכונה: -3,000,000

בנוס על נקודות לרייבנקלו: 70

ניקוד נובחי: -2,999,871

תורים שנותרו: 2

"מינוס שלושה מיליון נקודות?" אמר הארי בתרעומת לפרוזדור הריק. "זה נראה לי מוגזם! אני רוצה להגיש ערעור לרשויות המשחק! ואיך אני אמור להרוויח שלושה מיליון נקודות בשני התורים הבאים?"

פתק נוסף עף מעל ראשו.

ערענור: נדמה

קנס על שאילת השאלות הלא נכונות: 1,000,000,000,000 - נקודות

ניקוד נובחי: -1,000,002,999,871

תורים שנותרו: 1

הארי הרים ידיים. כל מה שהיה ביכולתו לעשות עם תור אחד בלבד הוא לתת את הניחוש הכי מוצלח שלו, גם אם הוא לא היה מוצלח כל כך. "הניחוש שלי הוא שהמשחק מייצג את החיים."

דף אחרון עף מעל ראשו, ועליו היה כתוב:

הניסיון נכשל

נבשל נבשל נבשל

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

ניקוד נובחי: מינוס אינסוף

הפסדת במשחק

הנחיה אחרונה:

לך למשרד של פרופסור מקגונגל

השורה האחרונה הייתה כתובה בכתב ידו.

הארי בהה בשורה האחרונה במשך זמן מה ואז משך בכתפיו. בסדר. שיהיה המשרד של פרופסור מקגונגל.
אם **היא** שליטת המשחק...

טוב, למען האמת להארי לא היה שום מושג איך ירגיש אם יתגלה שפרופסור מקגונגל היא שליטת המשחק. המוח שלו היה ריק לגמרי. זה היה בלתי נתפס לחלוטין.

שני דיוקנאות לאחר מכן – זו לא הייתה דרך ארוכה שכן משרדה של פרופסור מקגונגל לא היה רחוק מכיתת שינוי הצורה שלה, לפחות לא בימי שני בשנים אי-זוגיות – עמד הארי מחוץ למשרדה.

הוא דפק על הדלת.

"יבוא," אמר קולה המעומעם של פרופסור מקגונגל.

הוא נכנס.

פרק 14

הבלתי ידוע והבלתי ניתן לידיעה

"יבוא, אמר קולה המעומעם של פרופסור מקגונגל.

הארי נכנס.

משרדה של סגנית המנהל היה נקי ומסודר; הקיר הסמוך לשולחן העבודה היה מכוסה בבוורת של תאי עץ בשלל צורות וגדלים, שרובם הכילו כמה מגילות קלף, ומשום מה היה ברור לחלוטין שפרופסור מקגונגל יודעת בדיוק מה תפקידו של כל תא, גם אם אף אחד אחר אינו יודע. פיסת קלף אחת ויחידה נחה על שולחן העבודה עצמו, שהיה, לבד מזאת, ריק. מאחורי השולחן ניצבה דלת סגורה, שהייתה מוגפת בכמה מנעולים.

פרופסור מקגונגל ישבה על שרפרף חסר משענת מאחורי השולחן, הבעתה משדרת בלבול – למראה הארי נפערו עיניה ושמץ של חשש ניכר בהן.

"מר פוטר?" אמרה פרופסור מקגונגל. "במה מדובר?"

מוחו של הארי התרוקן. המשחק הנחה אותו להגיע לכאן; הוא ציפה **שלה** יהיה משהו לומר...

"מר פוטר?" אמרה פרופסור מקגונגל, שהתחילה כבר להיראות מעט מרוגזת.

למרבה המזל, באותו רגע נזכר מוחו המבוהל של הארי **שבעצם יש** משהו שהוא התכוון לשוחח עליו עם פרופסור מקגונגל. משהו חשוב ובהחלט ראוי לזמנה.

"אמממ..." אמר הארי. "אם יש לחשים כלשהם שאת יכולה להטיל כדי לוודא שאף אחד לא מאזין לנו..."

פרופסור מקגונגל קמה מכיסאה, הגיפה היטב את הדלת החיצונית, הוציאה את שרביטה והחלה לדקלם לחשים.

בנקודה זו הבין הארי שניצבת בפניו הזדמנות כנראה בלתי חוזרת להציע לפרופסור מקגונגל מיץ צחוק והוא לא האמין שהוא חושב על זה ברצינות ויהיה בסדר, המשקה ייעלם אחרי כמה שניות והוא אמר לחלק הזה בעצמו **לסתום כבר**.

החלק הזה ציית, והארי החל לארגן במחשבותיו את מה שהתכוון לומר. הוא לא תכנן לקיים את השיחה הזאת בשלב **עד כדי כך** מוקדם, אבל אם הוא כבר פה...

פרופסור מקגונגל סיימה לחש שנשמע הרבה יותר עתיק מלטינית והתיישבה שוב במקומה.

"טוב, היא אמרה בקול שקט. "אף אחד לא מאזין לנו." פניה עטו הבעה מתוחה.

אה, כן, היא מצפה שאסחט ממנה מידע על הנבואה.

אמממ... הארי יגיע לזה ביום אחר.

"זה בקשר לתקרית עם מצנפת המיון," אמר הארי. (פרופסור מקגונגל מצמצה.) "אמממ... נראה לי שיש לחש נוסף על מצנפת המיון, משהו שהמצנפת עצמה לא יודעת על קיומו, משהו שמופעל כשמצנפת המיון אומרת סלית'רין. שמעתי מסר שאני די בטוח שתלמידי רייבנקלו לא אמורים לשמוע. שמעתי אותו ברגע שמצנפת המיון הוסרה מהראש שלי והרגשתי את החיבור מתנתק. זה נשמע בו זמנית כמו לחישת נחש ושפת בני אנוש," מקגונגל שאפה בחדות. "והוא אמר: ברכות מסלית'רין לסלית'רין. אם תבקש את סודותיי, דבר עם הנחש שלי."

פרופסור מקגונגל ישבה בפה פעור ובהתה בהארי כאילו הצמיח שני ראשים נוספים.

"אז..." אמרה פרופסור מקגונגל לאט, כאילו אינה יכולה להאמין למילים היוצאות מפיה, "החלטת לבוא ישר אליי ולספר לי על זה."

"כן, ברור," אמר הארי. לא היה צורך להודות כמה זמן לקח לו לחשוב על הרעיון. "בניגוד ללנסות לחקור את זה בעצמי, למשל, או לספר לאחד הילדים האחרים."

"אני... מבינה," אמרה פרופסור מקגונגל. "ואם, לדוגמה, היית מגלה את הכניסה לחדר הסודות האגדי של סלזאר סלית'רין, כניסה שאתה ורק אתה יכול לפתוח..."

"הייתי סוגר את הכניסה ומדוווח לך מיד כדי שיהיה אפשר להרכיב צוות של קוסמים ארכיאולוגים מנוסים," מיהר הארי לומר. "ואז הייתי פותח שוב את הכניסה והם היו נכנסים בזהירות רבה ומוודאים שאין בפנים שום דבר מסוכן. אולי אחר כך הייתי נכנס להסתכל, או אם הם היו צריכים שאפתח משהו נוסף, אבל רק אחרי שהיו מכריזים שהאזור בטוח ואחרי שהיו מצלמים את כל הדברים כפי שהם נראו לפני שאנשים התחילו להתרוצץ באתר ההיסטורי החשוב שלהם."

פרופסור מקגונגל ישבה בפה פעור ובהתה בו כאילו הפך לחתול.

"זה ברור מאליו אם אתה לא גריפינדור," אמר הארי בחביבות.

"אני חושבת," אמרה פרופסור מקגונגל בקול חנוק מעט, "שאינך מעריך נכונה כמה נדירים הם דברים כמו היגיון פשוט, מר פוטר."

זה נשמע די נכון. אם כי... "תלמיד הפלפאף היה אומר את אותו הדבר."

מקגונגל השתתקה בתדהמה. "אכן כן."

"מצנפת המיון הציעה לי את הפלפאף."

היא מצמצה לעברו כאילו אינה יכולה להאמין למשמע אוזניה. "**באמת?**"

"כן."

"מר פוטר, אמרה פרופסור מקגונגל, קולה נמוך עכשיו, "הפעם האחרונה שתלמיד מת בין כותלי הוגוורטס הייתה לפני חמישים שנה, ועכשיו אני משוכנעת שהפעם האחרונה שמישהו שמע את המסר הזה הייתה גם היא לפני חמישים שנה."

צמרמורת חלפה בהארי. "אז אני **בהחלט** אדאג לא לעשות **שום דבר** בנושא בלי להתייעץ איתך קודם, פרופסור מקגונגל." הוא השתתק. "ואם יורשה לי להציע, כדאי שתאספי את מיטב האנשים ותבדקו אם אתם יכולים להסיר ממצנפת המיון את הלחש הנוסף הזה... ואם לא תצליחו, אולי תטילו לחש **נוסף**, לחש קוויטוס שמופעל לרגע בשנייה שמצנפת המיון מוסרת מראשו של תלמיד. אולי הדבר יעבוד כטלאי. זה יפתור את בעיית התלמידים המתים." הארי הנהן בסיפוק.

פרופסור מקגונגל נראתה המומה עוד יותר, אם הדבר היה בכלל אפשרי. "אין **שום דרך** שבה אוכל לתת לך מספיק נקודות על זה בלי לתת את גביע הבתים לרייבנקלו כבר עכשיו."

"אמממ..." אמר הארי. "אמממ... אני מעדיף לא להרוויח **כל כך הרבה** נקודות."

כעת נעצה בו פרופסור מקגונגל מבט מוזר. "למה לא?"

הארי התקשה קצת לנסח זאת במילים. "כי זה יהיה פשוט עצוב מדי, את מבינה? כמו... כמו בתקופה שעדיין ניסיתי ללכת לבית ספר בעולם המוגלגים ובכל פעם שהיה פרויקט קבוצתי, הייתי עושה בסוף הכול בעצמי כי האחרים היו רק מעכבים אותי. אין לי בעיה להרוויח הרבה נקודות, אפילו יותר מכל אחד אחר, אבל אם אני ארוויח מספיק כדי להכריע את גביע הבתים בעצמי, אז זה כאילו אני נושא את כל בית רייבנקלו על כתפיי וזה פשוט עצוב מדי."

"אני מבינה..." אמרה מקגונגל בהיסוס. ניכר בה שהיא מעולם לא הסתכלה על זה כך. "נניח שאתן לך רק חמישים נקודות, אם כך?"

הארי הניד שוב בראשו. "זה לא יהיה הוגן כלפי התלמידים האחרים אם ארוויח הרבה נקודות על דברים של מבוגרים שאני יכול לקחת בהם חלק והם לא. איך טרי בוט אמור להרוויח חמישים נקודות כי הוא דיווח על לחישה ששמע ממצנפת המיון? זה לא יהיה הוגן בכלל."

"אני מבינה למה מצנפת המיון הציעה לך את הפלפאף," אמרה פרופסור מקגונגל, היא התבוננה בו בארשת משונה של כבוד.

בתגובה לכך הארי נחנק מעט מהתרגשות. הוא באמת חשב שאינו ראוי להיות בהפלפאף. שמצנפת המיון סתם ניסתה לדחוף אותו לכל מקום שאיננו רייבנקלו, לבית שבמעלותיו הוא לא ניחן...

פרופסור מקגונגל חייכה עכשיו. "ואם אתן לך **עשר** נקודות..."

"את מתכוונת להסביר מאיפה הגיעו עשר הנקודות האלו, אם מישהו ישאל? הרבה מאנשי סלית'רין, ואני לא מתכוון לילדים שלומדים כרגע בהוגוורטס, עלולים ממש ממש **ממש** לכעוס אם הם ידעו שהלחש הוסר ממצנפת המיון ויגלו שהייתי מעורב בעניין. לכן אני חושב שיש דברים שהשתיקה יפה להם. אין צורך להודות לי, גברתי, הפרס על מעשה טוב הוא המעשה עצמו."

"אכן כן," אמרה פרופסור מקגונגל, "אבל כן יש לי דבר אחר ומיוחד ביותר לתת לך. אני רואה שעשיתי לך עוול גדול במחשבותיי, מר פוטר. חכה כאן, בבקשה."

היא קמה וניגשה אל הדלת האחורית הנעולה, נופפה בשרביטה, ומעין מסך מטושטש הופיע סביבה. הארי לא היה מסוגל לראות או לשמוע מה קורה. כמה דקות לאחר מכן נעלם הטושטוש ומאחוריו הופיעה פרופסור מקגונגל, עומדת עם הפנים אליו. הדלת שמאחוריה נראתה כאילו מעולם לא נפתחה.

ופרופסור מקגונגל החזיקה בידה המושטת שרשרת זהב דקה אשר במרכז עיגול כסוף ובו קבוע שעון חול. בידה האחרת היא אחזה עלון מקופל. "זה בשבילך," היא אמרה.

וואו! הוא עומד לקבל חפץ קסם מגניב כשלל הרפתקה! מתברר שכל הקטע של סירוב לפרס כספי עד שמקבלים חפץ קסום עובד גם בחיים האמיתיים ולא רק במשחקי מחשב.

הארי קיבל את השרשרת החדשה שלו בחיוך. "מה זה?"

פרופסור מקגונגל נשמה נשימה עמוקה. "מר פוטר, זהו פריט שבדרך כלל מושאל רק לילדים שכבר הוכיחו את עצמם כאחראיים ביותר, כדי לעזור להם להתמודד עם מערכת שעות עמוסה במיוחד." מקגונגל היססה, כאילו היא מתכוונת לומר עוד משהו, "אני **חייבת** להדגיש, מר פוטר, שטבעו האמיתי של חפץ זה הוא **סוד** ו**שאסור** לך לספר עליו לאף תלמיד אחר או לאפשר לאף תלמיד אחר לראות אותך משתמש בו. אם התנאים אינם מקובלים עליך, אתה יכול להחזיר לי אותו עכשיו."

"אני יודע לשמור סוד," אמר הארי. "אז מה הוא עושה?"

"מבחינת שאר התלמידים, זה עדיליון סחרחרת והוא משמש לטיפול במחלה קסומה נדירה ובלתי מדבקת שנקראת שבפול ספונטני. אתה עונד אותו מתחת לבגדים, ואף על פי שאין לך שום סיבה להראות אותו לאף אחד, גם אין לך סיבה להתייחס אליו כאל סוד נורא. עדיליוני סחרחרת אינם מעניינים. אתה מבין, מר פוטר?"

הארי הנהן וחיוכו התרחב. הוא חש שיש לו עסק עם עבודתו של סלית'רין **מוכשר**. "ומה הוא באמת עושה?"

"זהו מחולל זמן. כל סיבוב של שעון החול שולח אותך שעה אחת אחורה בזמן. אז אם תשתמש בו כדי לחזור שעותיים בכל יום, תוכל ללכת לישון באותה שעה כל פעם."

השעיית הספק של הארי התעופפה מהחלון.

את נותנת לי מכונת זמן כדי לטפל בהפרעת השינה שלי.

את נותנת לי מכונת זמן כדי לטפל בהפרעת השינה שלי.

את נותנת לי מכונת זמן כדי לטפל בהפרעת השינה שלי.

"אהאאהאהאהאהאהאה..." אמר פיו של הארי. הוא החזיק כעת את השרשרת הרחק ממנו, כאילו היא פצצה מתקתקת. בעצם לא, לא כאילו היא פצצה מתקתקת – זה אפילו לא **התחיל** לתאר את חומרת המצב. הארי החזיק את השרשרת הרחק ממנו כאילו היא מכונת זמן.

תגידי, פרופסור מקגונגל, האם ידעת שחומר רגיל שנע אחורה בזמן מתנהג בדיוק כמו אנטי-חומר? אז כן, כך בדיוק הוא מתנהג! ידעת שאם קילוגרם אחד של אנטי-חומר נתקל בקילוגרם אחד של חומר הם מגיבים בהתאיינות הדדית ונוצר פיצוץ השקול ל-43 מיליון טון של טי-אן-טי? את מבינה שאני עצמי שוקל 41 קילוגרם ושהפיצוץ שייווצר ישאיר מכתש עצום ומעלה עשן במקום שבו הייתה פעם סקוטלנד?

"סליחה, הצליח הארי לומר, "אבל זה נשמע ממש ממש ממש מסוכן!" הארי לא בדיוק צווח; הוא לא היה מסוגל לצרוח צרחה שעוצמתה תהלוך את המצב, אז לא היה טעם לנסות.

פרופסור מקגונגל הביטה בו בחיבה סובלנית. "אני שמחה שאתה לוקח זאת ברצינות, מר פוטר, אבל מחוללי זמן אינם **עד כדי כך** מסוכנים. לא היינו מחלקים אותם לילדים אם זה היה המצב."

"באמת, אמר הארי. "אהאאהאהאה. בוודאי שלא הייתם נותנים לילדים מכונות זמן אם זה היה מסוכן. מה **חשבתי לעצמי?** רק כדי להיות בטוח, אם אני אתעטש על המכשיר הזה, הוא **לא** ישלח אותי בחזרה לימי הביניים, שם אדרוס בטעות את גוטנברג בעגלת סוסים ואבטל את עידן הנאורות? כי, כאילו, אני שונא כשזה קורה לי."

שפתיה של מקגונגל רעדו כפי שתמיד קרה כשניסתה לא לחייך. היא הושיטה להארי את העלון שבידה, אבל הארי עדיין החזיק את השרשרת בשתי ידיים ובהה בשעון החול כדי לוודא שהוא לא עומד להסתובב. "אל תדאג, אמרה מקגונגל אחרי שתיקה קצרה, כשהיה ברור שהארי לא מתכוון לזוז, "זה לא יכול לקרות, מר פוטר. לא ניתן להשתמש במחולל הזמן כדי לנוע יותר משש שעות אחורה בזמן. לא ניתן להשתמש בו יותר משש פעמים ביום."

"אה, יופי, מצוין. ואם מישהו יתנגש בי, מחולל הזמן **לא** יישבר **ולא** ילכוד את כל טירת הוגוורטס בלולאה אינסופית של ימי חמישי."

"תראה, הם **כן** שבירים במידת מה..." אמרה מקגונגל. "ובאמת נדמה לי ששמעתי על דברים מוזרים שקורים אם הם נשברים. אבל לא משהו **כזה!**"

"אולי, אמר הארי כשהצליח לדבר שוב, "כדאי שתספקו למכונות הזמן שלכם איזו **שכבת מגן** במקום להשאיר את הזכוכית חשופה, כדי **למנוע מדברים כאלה לקרות**."

מקגונגל נראתה המומה. "זה רעיון מצוין, מר פוטר. אני אעדכן את משרד הקסמים לגביו."

זהו, זה רשמי. אשררו את זה בפרלמנט: עולם הקוסמים מורכב כולו ממטומטמים.

"ואמנם אני שונא להיות כל כך **פילוסופי**," הארי ניסה נואשות להנמיך את קולו למשהו פחות רם מצווחה, "אבל האם מישהו חשב **מה זה אומר** לחזור שש שעות ולעשות משהו שמשנה את העבר ופחות או יותר מוחק את כל האנשים המושפעים ומחליף אותם בגרסאות שונות –"

"אה, אתה לא יכול **לשנות** את העבר!" קטעה אותו פרופסור מקגונגל. "אלוהים אדירים, מר פוטר, אתה חושב שהיינו מאשרים לתלמידים להשתמש בזה אם דבר **כזה** היה אפשרי? מה אם מישהו היה מנסה לשנות את הציונים שלו?"

הארי לקח רגע כדי לעכל את הדברים. הידיים שלו הרפו, רק במקצת, את לפיתתן האימתנית בשרשרת שעון החול. כאילו הוא אינו מחזיק מכונת זמן, אלא רק ראש נפץ גרעיני.

"אם כך..." אמר הארי לאט. "אנשים פשוט חווים את היקום כ... עקבי איכשהו, אף על פי שיש בו מסע בזמן. ואם אני ועצמי העתידי ניפגש, אני אראה את אותו הדבר כשני האני, אפילו שבעצם, בפעם הראשונה שלי, האני העתידי שלי כבר פועל מתוך ידיעה מלאה של דברים שבעצם, מנקודת המבט שלי, עוד לא קרו..." קולו של הארי נמוג אל תוך חוסר יכולתה של השפה להעביר את הדקויות הרלוונטיות.

"אני חושבת שכן," אמרה פרופסור מקגונגל. "אם כי כן מומלץ שקוסמים ימנעו ממצבים שבהם העצמי שלהם מהעבר רואה אותם. אם, למשל, יש לך שני שיעורים שונים שמתקיימים בו זמנית ואתה צריך לחצות את הדרך של עצמך, הגרסה הראשונה שלך צריכה לזוז הצדה ולעצום את עיניה בזמן נתון – כבר יש לך שעון, יופי – כדי שאתה העתידי תוכל לעבור. הכול מופיע בעלון."

"אהאאהאא. ומה קורה אם מישהו **מתעלם** מההמלצה הזאת?"

פרופסור מקגונגל חשקה את שפתיה. "זה עלול להיות די מטריד, להבנתי."

"וזה לא, נגיד, יוצר פרדוקס שמשמיד את היקום."

היא חייכה חיוך סובלני. "מר פוטר, נראה לי שהייתי זוכרת אם משהו **כזה** היה קורה."

"זה לא מרגיע! לא שמעתם אף פעם על העיקרון האנתרופי? ומי האידיוט שבנה דבר כזה מלכתחילה?"

פרופסור מקגונגל צחקה. זה היה צליל נעים ושמח שלא תאם כלל את פניה חמורות הסבר. "אני רואה שאתה חווה עוד אחד מאותם רגעי 'את הפכת לחתול', מר פוטר. אתה בטח לא רוצה לשמוע זאת, אבל זה חמוד להפליא."

"להפוך לחתול אפילו לא **מתחיל** להשתוות לזה. את יודעת, עד עכשיו הייתה לי מחשבה נוראית שהייתה מודחקת עמוק בירכתי מוחי שהתשובה היחידה שנשארה היא שכל היקום שלי הוא הדמיית מחשב כמו בספר 'סימולקרון 3', אבל עכשיו **אפילו האפשרות הזאת נשללה** כי את השפעת הצעצוע הקטן הזה **לא ניתן לחשב במכונת טיורינג!** מכונת טיורינג יכולה לדמות נסיעה אחורה לנקודה מסוימת בזמן וחישוב עתיד חדש הנובע מנקודה זו ומכונת אורקל יכולה להסתמך על התנהגות העצירה של מכונות מסדר נמוך יותר, אבל מה שאת אומרת הוא שהמציאות איכשהו מחושבת בצורה עקבית במעבר אחד, תוך שימוש במידע שעדיין... לא... קרה..."

הבנה הכתה בהארי כמו מהלומת פטיש.

הכול היה הגיוני עכשיו. הכול **סוף-סוף** היה הגיוני.

"אז ככה עובד מיץ צחוק! כמובן! הלחש לא גורם לדברים מצחיקים לקרות, הוא פשוט גורם לך להרגיש **דחף** לשתות רגע לפני שמהו מצחיק עומד להתרחש בכל מקרה! אני כזה טיפש. הייתי צריך להבין כשהרגשתי את הדחף לשתות את מיץ הצחוק לפני הנאום השני של דמבלדור, לא שתיתי ואז בסוף נחנקתי מהרוק שלי – שתיית מיץ צחוק לא גורמת לדברים מצחיקים לקרות, הדברים המצחיקים גורמים לך לשתות מיץ צחוק! זיהיתי מתאם בין שני האירועים והנחתי שמיץ הצחוק חייב להיות הסיבה ושהדבר המצחיק חייב להיות התוצאה כי חשבתי שהסדר הכרונולוגי מגביל את הסיבתיות ושגרפים סיבתיים חייבים להיות א-ציקליים אבל הכול הגיוני ברגע שמציירים את החצים הסיבתיים כך שהם מכוונים אחורה בזמן!"

הבנה הכתה בהארי כמו מהלומת פטיש שנייה.

את ההבנה הזאת הוא הצליח לשמור לעצמו והשמיע רק צליל חנוק קטן שנשמע כמו חתלתול גוסס כשהבין מי היה זה שהניח את הפתק על המיטה שלו בבוקר.

עיניה של פרופסור מקגונגל ברקו. "אחרי שתסיים את לימודיך, או אולי אפילו לפני כן, אתה חייב ללמד חלק מהתיאוריות המוגלגיות האלה בהוגוורטס, מר פוטר. הן נשמעות מרתקות ביותר, אפילו אם כולן שגויות."

"גלעעעעעעעע..."

פרופסור מקגונגל אמרה עוד כמה דברי חולין, דרשה עוד כמה הבטחות שהארי הסכים להן בניד ראש, אמרה משהו על כך שהוא צריך להימנע מדיבור עם נחשים במקום שבו מישוהו יכול לשמוע אותו, הזכירה לו לקרוא את העלון ואז הוא איכשהו מצא את עצמו עומד מחוץ למשרד שלה כשהדלת סגורה היטב מאחוריו.

"גאאהההררראא..." אמר הארי.

כן, המוח שלו אכן התפוצץ.

לא מעט בגלל העובדה שאלמלא המתיחה, ייתכן שהוא לא היה משיג את מחולל הזמן מלכתחילה.

או שאולי פרופסור מקגונגל הייתה נותנת לו אותו בכל מקרה, פשוט מאוחר יותר במהלך היום, כשהיה הולך לשאול אותה בקשר להפרעת השינה שלו או לספר לה על המסר של מצנפת המיון? והאם, באותה נקודה בזמן, הוא היה רוצה לבצע את המתיחה, מה שהיה מוביל לכך שהוא היה מקבל את מחולל הזמן **מוקדם יותר?** כך שהאפשרות היחידה **העקבית ביחס לעצמה** הייתה זו שבה המתיחה החלה אפילו לפני שהתעורר בבוקר...?

הארי מצא את עצמו שוקל, לראשונה בחייו, את האפשרות שהתשובה לשאלתו היא דבר שבאמת לא ניתן לחשוב עליו. שמכיוון שהמוח שלו מכיל נזירונים אשר נעים רק קדימה בזמן, אין **דבר** שהמוח שלו יכול לעשות, שום פעולה שהוא יכול לבצע, שמסוגל לעקוב אחר פעולתו של מחולל הזמן.

עד עכשיו חי הארי את חייו בידיעה שאם, כמו שטען א.ת. ג'יינס, אינך מודע לתופעה מסוימת, הרי שזאת עובדה המעידה על התודעה שלך, לא על התופעה עצמה; שבורות מתקיימת בתודעה ולא במציאות; שמפה ריקה אינה מייצגת שטח ריק. יש דבר כזה שאלות מסתוריות, אבל תשובה מסתורית היא מושג המכיל

סתירה פנימית. תופעה יכולה להיות מסתורית **בעיני** אדם מסוים, אבל אין תופעות שהן מסתוריות בפני עצמן. סגידה לתעלומה מקודשת היא סגידה לבורותו של הסוגד.

ולכן הארי הביט בקסם וסירב להיות מאוים. לאנשים לא הייתה הערכה להיסטוריה. הם למדו כימיה וביולוגיה ואסטרונומיה וחשבו שהנושאים הללו תמיד היו לחם חוקו של המדע, שהם **מעולם לא היו** מסתוריים. הכוכבים היו פעם תעלומות. לורד קלווין אמר פעם שטבע החיים והביולוגיה – תגובת השרירים לרצון אנושי והיווצרות עצים מזרעים – הוא תעלומה רחוקה "לאין שיעור" מהישג ידו של המדע. (לא רק קצת רחוקה, יש לציין, אלא רחוקה **לאין שיעור**. לורד קלווין בהחלט התלהב מאוד **מאי ידיעה**.) כל תעלומה פתורה הייתה חידה משחר המין האנושי ועד לרגע שבו מישהו פתר אותה.

עכשיו, בפעם הראשונה, הוא ניצב מול הרעיון של תעלומה המאיימת להיות **קבועה**. אם זמן אינו פועל ברשתות אציקליות של סיבה ותוצאה, זה אומר שהארי אינו מבין מהם סיבה ותוצאה; ואם הארי אינו מבין סיבות ותוצאות, זה אומר שהוא אינו מבין ממה יכולה המציאות להיות מורכבת; וזה בהחלט אפשרי שתודעתו האנושית לעולם לא **תוכל** להבין זאת, מכיוון שהמוח שלו עשוי **מנוירונים קלאסיים הפועלים בזמן לינארי** אשר, כפי שנראה כעת, הוא רק תת-קבוצה מצומצמת של המציאות.

החדשות הטובות היו שלמיץ הצחוק, שנראה פעם כל-יכול ובלתי ייאמן, יש הסבר הרבה יותר פשוט, הסבר שהוא פספס **רק** כי האמת הייתה לגמרי מחוץ למרחב ההשערות שלו או לכל אפשרות שההתפתחות האבולוציונית של המוח שלו התירה לו להבין. אבל עכשיו הוא **כן** הבין את זה, כנראה. וזה היה מעודד במידה מסוימת. מאוד מסוימת.

הארי הציץ בשעונו. השעה הייתה כמעט אחת-עשרה בבוקר. הוא הלך לישון בסביבות אחת בלילה, אז בדרך הטבע הוא היה אמור ללכת לישון הלילה בשלוש. אז כדי להירדם בעשר בלילה ולהתעורר בשבע בבוקר, הוא צריך לחזור אחורה חמש שעות בסך הכול. מה שאומר שאם הוא רוצה להגיע לחדר שלו בסביבות שש בבוקר, לפני שמישהו יתעורר, כדאי שיזדרז...

אפילו **בדיעבד** הארי לא הבין איך הצליח לעשות אפילו מצי מהדברים שהמתיחה דרשה. מאין הופיע **הפאי?**

הארי התחיל ממש לפחד ממסע בזמן.

מצד שני, הוא היה חייב להודות שזאת באמת הייתה הזדמנות בלתי חוזרת. משהו שאדם יכול לעשות לעצמו רק פעם בחיים, תוך שש שעות מהרגע שבו גילה לראשונה על מחוללי זמן.

למעשה, זה היה **עוד יותר** מבלבל, עכשיו כשהארי חשב על זה. הזמן הציג לו מתיחה שלמה כעובדה מוגמרת, ועם זאת היא הייתה, ללא ספק, מעשה ידיו. רעיון וביצוע וסגנון כתיבה. כל חלק וחלק בה, אפילו החלקים שהוא עדיין לא הבין.

טוב, הוא מבזבז זמן וביממה יש לכל היותר שלושים שעות. הארי ידע **חלק** מהדברים שהוא אמור לעשות, ואולי הוא יבין את השאר, כמו את כל הקטע עם הפאי, תוך כדי תנועה. לא היה טעם לדחות את זה. הוא לא באמת יכול להשיג משהו כשהוא תקוע פה **בעתיד**.

חמש שעות מוקדם יותר התגנב הארי לתוך חדרו כשגלימותיו משוכות מעל ראשו כהסוואה מאולתרת, רק למקרה שמישהו כבר ער ויראה הן אותו והן את הארי השוכב במיטה באותו זמן. הוא לא רצה להידרש להסביר לאף אחד שיש לו בעיה רפואית קטנה של שכפול ספונטני.

למרבה המזל נראה שכולם עדיין ישנים.

כמו כן, נראה שליד מיטתו יש קופסה עטופה בנייר אדום וירוק וקשורה בסרט זהב בוהק. המראה הסטריאוטיפי המושלם של מתנת חג מולד, אם כי היום לא היה חג המולד.

הארי התגנב פנימה בשקט מרבי, רק למקרה שלחש הקוויטוס של מישהו מכוון לעוצמה נמוכה.

אל הקופסה הייתה צמודה מעטפה, חתומה בשעווה פשוטה ונטולת טביעת חותם.

הארי פתח את המעטפה בזהירות והוציא מתוכה מכתב.

במכתב היה כתוב:

זוהי גלימת ההיעלמות של איגנוטוס פוורל, שעברה בירושה לצאצאיו מבית פוטר. שלא כמו גלימות ולחשים נחותים יותר, יש לה הכוח לשמור עליך חבוי ולא רק בלתי נראה. אביך השאיל לי אותה למטרות מחקר זמן קצר לפני שמת, ואני מודה שהיא שירתה אותי רבות לאורך השנים.

חוששני שבעתיד אצטרך להסתדר באמצעות לחשי הנגזה. הגיע הזמן שהגלימה תשוב אליך, יורשה החוקי. חשבתי לתת לך אותה כמתנת חג מולד, אבל היא רצתה לשוב לרשותך לפני כן – נראה שהיא צופה שתזדקק לה. השתמש בה בתבונה.

בטוחני שאתה כבר חושב על שלל מתיחות נפלאות, כמו אלו שעולל אביך בזמנו. אילו היו כל מעשיו נודעים ברבים, כל נשות גריפינדור היו מתאספות כדי לחלל את קברו. לא אנסה למנוע מההיסטוריה לחזור על עצמה, אבל אנא היזהר ביותר לא להתגלות. אם דמבלדור יראה הזדמנות לקבל לידיך את אחד מאוצרות המוות, הוא לא ייתן לו לחמוק מידיך עד יום מותו.

שיהיה לך חג מולד שמח מאוד.

הפתק לא היה חתום.

”רק רגע,” אמר הארי ונעצר לפתע כששאר הילדים עמדו לצאת ממגורי רייבנקלו. ”אני מצטער, אבל יש עוד משהו שאני צריך לעשות עם התיבה שלי. אני אצטרף אליכם עוד כמה דקות.”

טרי בוט הזעיף את פניו אל הארי. ”אני מקווה מאוד שאתה לא מתכוון לחטט לנו בדברים.”

הארי הרים יד אחת באוויר. ”אני נשבע שאני לא מתכוון לעשות שום דבר כזה לחפצים שלכם, שאני מתכוון לגעת רק בחפצים שבבעלותי, שאני לא עומד לבצע עליכם מתיחה, שאין לי כוונות מפוקפקות מכל

סוג שהוא כלפי משהו מכם ושאני לא מצפה שכוונות אלו ישתנו לפני שאגיע לארוחת הבוקר באולם הגדול.

טרי קימט את מצחו. "רגע, זה –"

"אל תדאג," אמרה פנלופה קלירווטר, שהגיעה לשם כדי להראות להם את הדרך. "לא היו שום פרצות. מנוסח היטב, מר פוטר. אתה צריך להיות עו"ד."

הארי מצמץ כששמע את זה. אה, כן, **מדריך** ברייבנקלו. "תודה," הוא אמר, "נראה לי."

"כשתנסה למצוא את האולם הגדול, אתה תלך לאיבוד." ציינה פנלופה בנימה חסרת עוררין. "ברגע שזה יקרה, תשאל תמונה איך להגיע לקומה הראשונה. תשאל תמונה נוספת **ברגע** שתחשוד ששוב הלכת לאיבוד. **במיוחד** אם נראה לך שאתה רק עולה כל הזמן. אם אתה מגלה שאתה גבוה יותר ממה שכל הטירה אמורה להיות, **עצור** וחכה לחוליות חילוץ. אחרת נראה אותך שוב בעוד ארבעה חודשים ואתה תהיה מבוגר בחמישה חודשים, לבוש רק באזור חלציים ומכוסה בשלג, **וזה רק אם תישאר בתוך הטירה.**"

"הבנתי אותך," אמר הארי ובלע רוק. "אמממ... לא כדאי שתגידו דברים כאלה לתלמידים מיד כשהם מגיעים?"

פנלופה נאנחה. "מה, את **הכול**? זה ייקח שבועות. אתם תקלטו את זה תוך כדי תנועה." היא פנתה ללכת ובעקבותיה פנו גם התלמידים האחרים. "ואם אני לא רואה אותך בארוחת הבוקר תוך שלושים דקות, פוטר, אני מארגנת חיפוש."

ברגע שכולם הלכו הצמיד הארי את הפתק למיטה שלו – הוא כבר כתב אותו ואת כל שאר הפתקים בקומת המרתף של התיבה שלו לפני שכל שאר הילדים התעוררו. ואז הוא הושיט את ידו בזהירות לתוך שדה הקוויתוס והסיר את גלימת ההיעלמות מדמותו הנמה של הארי 1.

ואז, רק לשם השעשוע, הכניס הארי את הגלימה לתוך הנרתיק של הארי 1 וידע שבשל כך כבר תהיה בתוך הנרתיק שלו עצמו.

"אני יכול לוודא שההודעה תועבר לקורנליוס פלאברוואלט," אמרה תמונתו של איש שהקרין אצילות והיה, על אף המשתמע משמו, בעל אף רגיל לחלוטין. "אבל האם אוכל לשאול מאין היא הגיעה **במקור**?"

הארי משך בכתפיו בחוסר אונים מיומן. "סיפרו לי שהיא נאמרה על ידי בת קול חלולה שבקעה מתוך קרע באוויר עצמו, קרע שנפער אל תהום בוערת."

"הי!" אמרה הרמיוני בכעס ממקומה בצדו האחר של שולחן האוכל. "זה הקינוח **של כולם**! אתה לא יכול לקחת פאי שלם ולדחוף אותו לנרתיק שלך!"

"אני לא לוקח פאי אחד, אני לוקח שניים. אני מתנצל בפני כולם, אבל אני חייב לרוץ עכשיו!" הארי התעלם מקריאות התרעומת ויצא מהאולם הגדול. הוא היה חייב להקדים קצת לשיעור בתורת הצמחים.

פרופסור ספראוט נעצה בו מבט נוקב. "ואיך **אתה** יודע מה מתכננים תלמידי סלית'רין?"

"אני לא יכול לחשוף את המקור שלי," אמר הארי. "למעשה, עליי לבקש ממך להעמיד פנים שהשיחה הזאת מעולם לא התקיימה. פשוט תתנהגי כאילו נתקלת בהם במקרה בזמן שעסקת בענייניך או משהו כזה. אני ארוץ לשם ברגע שהשיעור בתורת הצמחים יסתיים. נראה לי שאוכל להסיח את דעתם של הסלית'רינים עד שתגיעי. לא קל להפחיד אותי או להתעלל בי, ולא נראה לי שהם יעזו לפגוע פגיעה של ממש בילד שנשאר בחיים. אם כי... אני לא מבקש ממך לרוץ במסדרונות, אבל אני אעריך זאת אם לא תתמהמה."

פרופסור ספראוט הביטה בו לרגע ארוך, ואז הבעתה התרככה. "שמור על עצמך בבקשה, הארי פוטר. ו... תודה."

"רק אל תאחרי," אמר הארי. "ואל תשכחי, כשאת מגיעה לשם, לא ציפית לראות אותי והשיחה הזאת מעולם לא התקיימה."

זה היה נורא לראות את עצמו מושך את נוויל מהמעגל של אנשי סלית'רין. נוויל צדק; הוא השתמש ביותר מדי כוח, הרבה יותר מדי.

"שלום," אמר הארי פוטר בקול צונן. "אני הילד שנשאר בחיים."

שמונה תלמידי שנה ראשונה, רובם באותו גובה. לאחד מהם הייתה צלקת על המצח והוא לא התנהג כמו השאר.

**הו, לו תוגש לנו מידיו של פלא
נקודת מבט דרכה רואים אותנו אי אלה!
כך נשחרר מקושי, צרות וכלא
ומתפיסה נואלת –**

פרופסור מקגונגל צדקה. מצנפת המיון צדקה. זה ברור ברגע שרואים את זה מבחוץ.

משהו לא בסדר עם הארי פוטר.

פרק 15

חריצות

"פריג'ידירו!"

הארי טבל אצבע בכוס המים שעל שולחנו. הם היו אמורים להיות קרים. אבל פושרים הם היו ופושרים נשארו. שוב.

הארי הרגיש ממש ממש מרומה.

מאות ספרי פנטזיה היו פזורים בבית משפחת ורס, והארי קרא לא מעט מהם. ולאחרונה הוא התחיל לחשוד שיש לו צד אפל מסתורי. לכן, אחרי מספר פעמים שבהן סירבה כוס המים לשתף פעולה, סקר הארי את כיתת הלחשים כדי לוודא שאף אחד אינו מסתכל ואז נשם נשימה עמוקה, התרכז והכעיס את עצמו. הוא חשב על התלמידים מסלית'רין שהתעללו בנוויל ועל המשחק שבו מישו מפיל למישהו אחר את הספרים בכל פעם שהוא מנסה להרים אותם. הוא חשב על מה שדראקו מאלפוי אמר על לונה לאבגוד בת העשר ועל איך שהקסמהדרין פועל באמת...

ובשהזעם חלחל אל דמו, הוא החזיק את שרביטו ביד רועדת משנאה ואמר בקול צונן, "פריג'ידירו!" ושום דבר לא קרה.

עבדו עליו! הוא רצה לכתוב למישהו ולדרוש **החזר** על הצד האפל שלו, שללא ספק **היה אמור** להכיל כוח קסם בלתי נדלה, אבל התגלה כ**פגום**.

"פריג'ידירו!" אמרה הרמיוני שוב מהשולחן שליידו. המים שלה הפכו לקרח מוצק ופתיתים לבנים החלו להתגבש על שפת הכוס. נראה שהיא מרוכזת לחלוטין בעבודתה ולגמרי לא מודעת לשאר התלמידים הנועצים בה עיניים שוטמות, מה שהעיד על (א) חוסר מודעות מסוכן מצדה או (ב) יכולת משחק כה מדויקת ומושלמת עד שניתן לסווגה כאמנות נעלה.

"טוב **מאוד**, העלמה גריינג'ר!" צפצף פיליוס פליטיק, המורה שלהם ללחשים וראש בית רייבנקלו, איש זעיר שדבר בו לא העיד על כך שהיה בעברו אלוף דו-קרב. "מצוין! יוצא מן הכלל!"

הארי ציפה להיות, במקרה הכי גרוע, שני אחרי הרמיוני. הארי היה מעדיף **שהיא** תתחרה **בו**, כמובן, אבל הוא היה מוכן לקבל את המצב ההפוך.

נכון ליום שני, הארי היה בדרכו לתחתית הכיתה, מקום שעליו התחרה עם שאר בני המוגלים למעט הרמיוני, שניצבה בודדה בצמרת, ללא שום מתחרים, המסכנה.

פרופסור פליטיק עמד ליד שולחנה של בת מוגלים אחרת ותיקן בדממה את אחיזתה בשרביט.

הארי הסתכל על הרמיוני. הוא בלע רוק. זה היה התפקיד המתבקש עבורה בסיפור הזה... "הרמיוני?" אמר הארי בהיסוס. "יש לך מושג מה אני עושה לא בסדר?"

עיניה של הרמיזני נדלקו באורו הנורא של רצון לעזור, ומשהו בירכתי מוחו של הארי צרח בהשפלה נואשת.

חמש דקות מאוחר יותר היו המים של הארי קרים באופן ניכר מטמפרטורת החדר. הרמיזני נתנה לו כמה טפיחות מילוליות על השכם, אמרה לו להקפיד יותר על הגיית הלחש בפעם הבאה והלכה לעזור למישהו אחר.

פרופסור פליטיק נתן לה נקודה על עזרתה.

הארי חרק שיניים חזק כל כך עד שהלסת שלו כאבה, מה שלא תרם להגייה שלו.

לא אכפת לי אם זה לא הוגן. אני יודע בדיוק מה אני הולך לעשות עם השעתיים הנוספות שיש לי כל יום. אני הולך לשבת בתיבה שלי וללמוד עד שאסגור את הפער ביני לבין הרמיזני גריינג'ר.

"שינויי צורה הם בין הקסמים המורכבים והמסוכנים ביותר שתלמדו בהוגוורטס," אמרה פרופסור מקגונגל. לא היה שמץ של קלות ראש בהבעה חמורת הסבר של המכשפה הזקנה. "מי שיעשה שטויות בשיעורים שלי יסולק מהם לצמיתות. ראו הוזהרתם."

שרביטה הונף והקיש על השולחן שלה, ששינה מיד צורה לחזיר. כמה מבני המוגלגים שבכיתה פלטו צווחות קטנות. החזיר הביט סביבו ונחר בבלבול, ואז חזר להיות שולחן.

המורה לשינוי צורה סקרה את הכיתה, ועיניה השתהו על תלמיד אחד.

"מר פוטר," אמרה פרופסור מקגונגל. "קיבלת את ספרי הלימוד שלך לפני כמה ימים בלבד. האם הספקת להתחיל לקרוא את ספר הלימוד בשינוי צורה?"

"לא, פרופסור," אמר הארי. "אני מצטער."

"אין צורך בהתנצלות, מר פוטר. אילו היית נדרש לקרוא אותו מראש, היית מתבקש לעשות זאת." אצבעותיה של מקגונגל תופפו על השולחן שלפניה. "מר פוטר, התואיל לנחש האם זהו שולחן שהפכתי לחזיר, או שהוא היה מלכתחילה חזיר ופשוט הסרת ממנו לרגע את שינוי הצורה? אילו היית קורא את הפרק הראשון של ספר הלימוד שלך, היית יודע."

מצחו של הארי התכווץ מעט. "הייתי מנחש שקל יותר להתחיל עם חזיר, כי אם מתחילים עם שולחן, הוא עלול לא לדעת איך לעמוד."

פרופסור מקגונגל הנידה בראשה. "האשמה אינה בך, מר פוטר, אבל התשובה הנכונה היא שבשינוי צורה לא מואילים לנחש. תשובות שגויות ינוקדו ביד קשה; שאלות שיושאר ללא מענה ינוקדו ביד רכה עד מאוד. עליכם ללמוד לדעת מה אינכם יודעים. אם אני שואלת אתכם שאלה, לא משנה כמה ברורה או בסיסית היא, ואתם עונים 'אני לא בטוח', לא אזקוף זאת לחובתכם וכל מי שיצחק יפסיד נקודות לבית שלו. האם אתה יכול לומר לי למה החוק הזה קיים, מר פוטר?"

כי טעות יחידה בשינוי צורה עלולה להיות מסוכנת להחריד. "לא."

"נכון מאוד. שינוי צורה מסוכן יותר מהתעתקות, שתלמדו רק בשנתכם השישית. לרוע המזל, שינוי צורה הוא דבר שיש ללמוד ולתרגל כבר מגיל צעיר כדי למצות את מלוא הפוטנציאל בתחום. זהו נושא מסוכן, ואתם צריכים לפחד מאוד מטעויות, כיוון שאף אחד מתלמידי מעולם לא סבל מנזק בלתי הפיך ואני **אתעצבן מאוד** אם זאת תהיה הכיתה הראשונה שתקלקל לי את רצף ההצלחות."

כמה תלמידים בלעו את רוקם.

פרופסור מקגונגל קמה והלכה אל הקיר שמאחורי שולחנה, אשר עליו היה תלוי לוח עץ ממורק. "קיימות סיבות רבות לכך ששינוי צורה הוא מסוכן, אבל יש אחת שניצבת מעל כולן." היא שלפה קולמוס קצר בעל חוד עבה והשתמשה בו כדי לכתוב אותיות אדומות. לאחר מכן היא מתחה תחתן, באמצעות אותו קולמוס, קו כחול.

שינוי צורה איננו קבוע!

"שינוי צורה איננו קבוע!" אמרה פרופסור מקגונגל. "שינוי צורה איננו קבוע! שינוי צורה איננו קבוע! מר פוטר, נניח שתלמיד היה משנה את צורתה של קוביית עץ לכוס מים ואתה היית שותה אותה. האם אתה מסוגל לדמיין מה היה קורה לך כששינוי הצורה היה מתפוגג?" שתיקה. "סליחה, מר פוטר, לא הייתי צריכה להפנות את השאלה הזאת אליך. שכחתי שבורכת בדמיון פסימי במידה בלתי רגילה –"

"אני בסדר," אמר הארי ובלע רוק. "אז התשובה הראשונה שלי תהיה שאני לא **יודע**," הפרופסור הנהנה בשביעות רצון, "אבל אני **מתאר לעצמי** שאולי יהיה לי... עץ בקיבה, ובדם, ואם חלק מהמים האלו נספגו ברקמות הגוף שלי – האם יהיה מדובר בעיסת עץ או בעץ מוצק או...?" תפיסת הקסם של הארי הכזיבה אותו. הוא לא הצליח להבין איך עץ מתמפה למים מלכתחילה, ולכן הוא לא הצליח להבין מה עשוי לקרות כשהקסם יתפוגג והמיפוי יתהפך אחרי שהתנועות התרמיות הרגילות יערבלו את מולקולות המים.

פניה של מקגונגל היו קפואות. "כפי שמר פוטר הסיק, הוא יהיה חולה מאוד ויזדקק לפינוי פלו מיידי לבית החולים סנט מאנגו כדי שיהיה לו בכלל סיכוי לשרוד. אנא פתחו את ספרי הלימוד שלכם בעמוד 5."

אפילו בלי קול בתמונה הנעה, היה ברור שהאישה עם העור המוכתם צורחת.

"הפושע שהפך זהב ליין ונתן לאישה הזאת לשתות אותו, 'כתשלום על החוב' כפי שהוא ניסח זאת, נידון לעשר שנות מאסר באזקבאן. עברו בבקשה לעמוד 6. זהו סוהרסן. סוהרסנים הם השומרים של אזקבאן. הם שואבים מכם את כל הקסם, החיים והמחשבות השמחות שאתם מנסים לחשוב. בתמונה בעמוד 7 אפשר לראות את אותו פושע כעבור עשר שנים, ביום שחרורו. תבחינו בוודאי שהוא מת – כן, מר פוטר?"

"פרופסור," אמר הארי, "אם קורה הגרוע מכול במצב כזה, האם יש דרך כלשהי **לשמר** את שינוי הצורה?"

"לא," אמרה פרופסור מקגונגל ביובש. "שימור של שינוי צורה הוא מעמסה מתמשכת על כוח הקסם שלך, שגדלה בהתאם לגודל צורת המטרה. ותצטרך לחדש מגע עם המטרה כל כמה שעות, דבר שהוא בלתי אפשרי במקרה כזה. אסונות כאלה הם **בלתי ניתנים לתיקון**!"

פרופסור מקגונגל רכנה קדימה, פניה קשוחות מאוד. "בשום פנים ואופן, לא משנה מה, לא תשנו צורה של שום דבר לנוזל או לגז. לא מים, לא אוויר. לא שום דבר שדומה למים ולא שום דבר שדומה לאוויר. אפילו אם זה לא מיועד לשתייה. נוזל **מתאדה** וחלקיקים שלו מגיעים לאוויר. לא תשנו צורה של שום דבר למשהו שאמור להישרף. זה ייצור עשן ומישהו עלול לנשום את העשן הזה! לא תשנו צורה של שום דבר למשהו שיכול איכשהו להיכנס לגוף של מישהו. לא אוכל. לא שום דבר **שנראה כמו** אוכל. אפילו לא מתיחה קטנה ומצחיקה שבה אתם מתכוונים לספר לו על עוגת הבוץ שלכם לפני שהוא באמת אוכל אותה. לא תעשו זאת לעולם. נקודה. לא בתוך הכיתה הזאת ולא **בשום מקום אחר**. האם זה מובן היטב **לכל תלמיד ותלמידה?**"

"כן", אמרו הארי, הרמיוני, וכמה תלמידים נוספים. השאר נראו מוכי אלם.

"האם זה מובן היטב לכל תלמיד ותלמידה?"

"כן", הם אמרו או מלמלו או לחשו.

"אם תפרו אחד מהחוקים הללו, לא תלמדו שינוי צורה למשך שארית שהותכם בהוגוורטס. חזרו יחד איתי. לעולם לא אשנה צורה של שום דבר לנוזל או לגז."

"לעולם לא אשנה צורה של שום דבר לנוזל או לגז", אמרו התלמידים במקהלה מבולגנת.

"שוב! חזק יותר! לעולם לא אשנה צורה של שום דבר לנוזל או לגז."

"לעולם לא אשנה צורה של שום דבר לנוזל או לגז."

"לעולם לא אשנה צורה של שום דבר למשהו שנראה כמו אוכל או כל דבר אחר שנכנס לגוף האדם."

"לעולם לא אשנה צורה של שום דבר למשהו שאמור להישרף כי הוא יכול להעלות עשן."

"לעולם לא תשנו צורה של שום דבר למשהו שנראה כמו כסף, כולל כסף מוגלגי", אמרה פרופסור מקגונגל. "לגובלינים יש דרכים לגלות מי עשה זאת. על פי אמנות שרירות וקיימות, אומת הגובלינים נמצאת במצב קבוע של **מלחמה** עם כל זייפני הכספים הקסומים. הם לא ישלחו הילאים, הם ישלחו צבא."

"לעולם לא אשנה צורה של שום דבר למשהו שנראה כמו כסף", חזרו התלמידים.

"ומעל לכול", אמרה פרופסור מקגונגל, "לא תשנו את צורתו של שום אובייקט חי, **במיוחד לא את שלכם**. אתם עלולים לחלות אנושות ואולי אף למות, תלוי איך תשנו צורה וכמה זמן תשמרו את השינוי." פרופסור מקגונגל השתתקה. "מר פוטר מרים כרגע את ידו מכיוון שהוא ראה שינוי צורה של אנימאגוס – במקרה הזה, אדם שהשתנה לחתול ובחזרה. אבל שינוי צורה של אנימאגוס איננו שינוי צורה **חופשי**."

פרופסור מקגונגל שלפה מכיסה חתיכת עץ קטנה והפכה אותה בהקשת שרביט לכדור זכוכית. ואז היא אמרה **"קריסְטָפְרִיוס!"** וכדור הזכוכית הפך לכדור פלדה. היא הקישה עליו שוב בשרביטה וכדור הפלדה חזר להיות חתיכת עץ. **"לחש קריסְטָפְרִיוס"** משנה אובייקט העשוי כולו מזכוכית למטרה בעלת צורה זהה העשויה כולה מפלדה. אבל הוא לא יכול לעשות את השינוי ההפוך או להפוך שולחן לחזיר. הצורה הכללית ביותר של שינוי צורה – שינוי צורה חופשי, שאותו תלמדו בשיעורים שלי – מסוגל להתמיר כל אובייקט

לכל מטרה, לפחות בכל הנוגע לצורתו הפיזית. מסיבה זו, שינוי צורה חופשי חייב להיעשות ללא מילים. שימוש בלחשים היה מצריך מילים שונות עבור כל סוג המרה של אובייקט למטרה."

פרופסור מקגונגל ירתה בתלמידה מבט נוקב. "ישנם מורים שמתחילים עם לחשי שינוי צורה וממשיכים לשינוי צורה חופשי לאחר מכן. נכון, זה יהיה הרבה יותר קל בהתחלה. אבל זה ירגיל אתכם לדפוס גרוע שיגביל את היכולות שלכם מאוחר יותר. כאן אתם תלמדו שינוי צורה חופשי **ממש מההתחלה**, דבר שידרוש מכם להטיל לחשים אילמים על ידי התרכזות בצורת האובייקט, צורת המטרה והשינוי הדרוש."

"וכמענה לשאלתו של מר פוטר, המשיכה פרופסור מקגונגל, "שינוי צורה **חופשי** הוא זה שלעולם לא תבצעו על אובייקט חי. קיימים לחשים ושיקויים שיכולים להתמיר בדרכים **מוגבלות** אובייקטים חיים באופן בטיחותי והפוך. אנימאגוס שחסרה לו יד או רגל, לדוגמה, עדיין יהיה חסר יד או רגל לאחר ההתמרה. שינוי צורה חופשי **איננו** בטוח. הגוף שלכם ישתנה במהלך שינוי הצורה – נשימה, לדוגמה, כרוכה באיבוד מתמיד של חומרי גוף לאוויר הסובב. כששינוי הצורה יתפוגג והגוף שלכם ינסה לחזור לצורתו **המקורית**, הוא לא ממש יצליח לעשות זאת. אם תצמידו את שרביטכם אל גופכם ותדמיינו את עצמכם עם שיער בלונדיני, השיער שלכם ינשור אחר כך. אם תדמיינו את עצמכם כאדם עם עור חלק יותר, מצפה לכם ביקור ארוך בסנט מאנגו. ואם תשנו את גופכם לגוף של אדם מבוגר, כששינוי הצורה יפוג את תמותו."

זה הסביר למה הוא ראה דברים כמו ילדים שמנים או ילדות שלא ניחנו ביופי מושלם. או אפילו אנשים זקנים, לצורך העניין. דבר כזה לא היה קורה אם היה אפשר לשנות צורה כל בוקר... הארי הרים את ידו וניסה למשוך את תשומת לבה של פרופסור מקגונגל בעזרת העיניים.

"כן, מר פוטר?"

"האם ניתן לשנות צורה של אובייקט חי למטרה שהיא סטטית, כמו מטבע – לא, סליחה, אני ממש מצטער, בואי נגיד כדור פלדה."

פרופסור מקגונגל הנידה בראשה. "מר פוטר, אפילו חפצים דוממים עוברים שינויים פנימיים קטנים במהלך הזמן. לא יתחוללו בגופך שינויים שיהיה ניתן לראות, ובדקה הראשונה לא תבחין בשום דבר בעייתי. אבל תוך שעה אתה תחלה ותוך יום אתה תמות."

"אמממ... סליחה רגע, אז אם הייתי קורא את הפרק הראשון הייתי יכול **לנחש** שהשולחן היה במקור שולחן ולא חזיר, אמר הארי, "אבל רק אם הייתי מניח הנחה **נוספת** שלא רצית להרוג את החזיר, וזה אמנם **נראה די סביר**, אבל –"

"אני חוזה שבדיקת המבחנים שלך תהיה מקור בלתי נדלה של עונג עבורי, מר פוטר. אבל אם יש לך שאלות נוספות, תוכל בבקשה להמתין עד אחרי השיעור?"

"אין שאלות נוספות, פרופסור."

"עכשיו חזרו אחרי, אמרה פרופסור מקגונגל. "לעולם לא אנסה לשנות צורה של שום דבר חי, ובמיוחד לא את שלי, אלא אם הונחיתי במפורש לעשות זאת בעזרת לחש ייעודי או שיקוי."

"אם אני לא משוכנע ששינוי צורה מסוים הוא בטוח, לא אנסה אותו לפני שאשאל את פרופסור מקגונגל או פרופסור פליטיק או פרופסור סנייפ או את המנהל, שהם הסמכויות המוכרות היחידות לשינוי צורה בהוגוורטס. לשאול תלמיד אחר זה **לא מספיק**, אפילו אם הוא אומר שהוא זוכר ששאל את אותה השאלה."

"אפילו אם המורה הנוכחי להתגוננות מפני כוחות האופל בהוגוורטס אומר לי ששינוי צורה הוא בטוח, ואפילו אם אני רואה את המורה להתגוננות מבצע אותו ולא נראה ששום דבר רע קורה, לא אנסה אותו בעצמי."

"זכותי המלאה לסרב לבצע כל שינוי צורה שאני לא מרגיש בטוח לגביו במאת האחוזים. מכיוון שאפילו המנהל של הוגוורטס אינו יכול להורות לי לבצע אותו, אני בטח לא אציית לשום הוראה שבזאת מפי המורה להתגוננות מפני כוחות האופל, אפילו אם המורה להתגוננות מאיים להוריד לבית שלי מאה נקודות ולדאוג שיסלקו אותי מבית הספר."

"אם אפר אחד מהחוקים האלה לא אלמד עוד שיעורי שינוי צורה במהלך שהותי בהוגוורטס."

"אנחנו נחזור על החוקים האלה בתחילת כל שיעור בחודש הראשון," אמרה פרופסור מקגונגל. "ועכשיו נתחיל עם גפרורים כאובייקטים ומחטים כמטרות... החזירו את השרביטים שלכם למקומם, תודה רבה. כשאני אומרת 'נתחיל' אני מתכוונת שתתחילו לסכם."

חצי שעה לפני סוף השיעור חילקה פרופסור מקגונגל את הגפרורים.

בסוף השיעור היה להרמיוני גפרור כסוף למראה ואילו לכל שאר התלמידים, בני מוגלגים או בני קוסמים, היה בדיוק מה שהיה להם בהתחלה.

פרופסור מקגונגל העניקה נקודה נוספת לרייבנקלו.

בתום השיעור ניגשה הרמיוני לשולחנו של הארי, שבדיוק החזיר את ספריו לנרתיק.

"אתה יודע," אמרה הרמיוני, הבעה תמימה נסוכה על פניה, "הרווחתי היום שתי נקודות לרייבנקלו."

"אכן," ענה הארי קצרות.

"אבל זה לא טוב כמו **שבע** הנקודות שלך," היא אמרה. "כנראה אני פשוט לא חכמה כמוך."

הארי סיים להאכיל את הנרתיק בשיעורי הבית שלו ופנה לעבר הרמיוני בעיניים מצומצמות. הוא לגמרי שבח מזה.

היא **עפעפה לעברו**. "מצד שני, יש לנו שיעורים כל יום. אני תוהה כמה זמן ייקח לך למצוא עוד כמה הפלפאפים להציל. היום יום שני. זה אומר שיש לך זמן עד יום חמישי."

שניהם הסתכלו זה לזה בעיניים מבלי למצמץ.

הארי דיבר ראשון. "את מבינה, כמובן, שזאת הכרזת מלחמה."

"לא ידעתי ששרר בינינו שלום."

כל שאר התלמידים צפו בהם עכשיו בעיניים מרותקות. כל שאר התלמידים וכך גם, לרוע המזל, פרופסור מקגונגל.

"אה, מר פוטר, זמררה פרופסור מקגונגל מצדו האחר של החדר, "יש לי חדשות טובות בשבילך. מדאם פומפרי אישרה את ההצעה שלך למניעת שבירה בעדיליוני הסחרחרת שלה, והיא מתכננת לסיים את העבודה עד סוף השבוע הבא. הייתי אומרת שמגיעות על זה... עשר נקודות לרייבנקלו."

פיה ועיניה של הרמיוני נפערו בתחושת בגידה ותדהמה. הארי תיאר לעצמו שעל פניו נסוכה הבעה דומה מאוד.

"פרופסור... "סינן הארי.

"עשר הנקודות הללו מגיעות לך **ללא כל ספק**, מר פוטר. לא הייתי מחלקת נקודות בית על פי גחמה. ייתכן שעבורך זה היה עניין פשוט של הבחנה במשהו שביר והצעת דרך להגן עליו, אבל עדיליוני סחרחרת הם יקרים והמנהל היה **מאוד** לא מרוצה בפעם האחרונה שעדיליון כזה נשבר." פרופסור מקגונגל נראתה מהורהרת. "מעניין, אני תוהה אם היה לנו אי פעם תלמיד שהרוויח לבית שלו שבע-עשרה נקודות כבר ביום הלימודים הראשון שלו. אצטרך לבדוק, אבל אני חושדת שזהו שיא חדש. אולי אנחנו צריכים להכריז על כך בארוחת הערב?"

"פרופסור!" צווח הארי. "זאת המלחמה שלנו! תפסיקי להתערב!"

"עכשיו יש לך זמן עד יום חמישי הבא, מר פוטר. אלא אם, כמובן, תפגין עד אז איזו התנהגות בלתי נאותה **ותפסיד** לבית שלך נקודות. משהו כמו התחצפות למורה." פרופסור מקגונגל הניחה אצבע על לחיה ונראתה מהורהרת. "אני צופה שתגיע למספרים שליליים עוד לפני שישי בערב."

פיו של הארי נסגר בנקישת שיניים. הוא שילח במקגונגל את המבט הכי קטלני ברפטואר שלו, אבל נראה שזה רק משעשע אותה.

"כן, בהחלט הכרזה בזמן ארוחת הערב," אמרה פרופסור מקגונגל. "אבל לא כדאי להעליב את תלמידי סלית'רין, אז זאת תהיה הכרזה קצרה. רק מספר הנקודות ועניין השיא... ואם מישהו פונה אליך בבקשה לעזרה בשיעורי הבית ומתאכזב לגלות שעוד לא התחלת אפילו לקרוא את ספרי הלימוד שלך, אתה תמיד יכול להפנות אותו אל העלמה גריינג'ר."

"פרופסור!" אמרה הרמיוני בקול גבוה למדי.

פרופסור מקגונגל התעלמה ממנה. "אני תוהה כמה זמן ייקח לעלמה גריינג'ר לעשות משהו שראוי להכרזה בארוחת הערב. אני מצפה לך בקוצר רוח, יהא הדבר אשר יהא."

מתוך הסכמה הדדית אילמת פנו הארי והרמיוני ויצאו מהכיתה בסערה. אחריהם השתרך שובל של תלמידי רייבנקלו מהופנטים.

"אמממ..." אמר הארי. "אנחנו עדיין נפגשים אחרי ארוחת הערב?"

"כמובן," אמרה הרמיוני. "לא הייתי רוצה שתפגר עוד יותר בלימודים."

"תודה רבה לך. ותני לי לומר שעד כמה שאת מבריקה כבר עכשיו, אני לא יכול שלא לתהות איך תהיי ברגע שתקבלי הכשרה בסיסית ברציונליות."

"זה באמת כל כך מועיל? כי לא נראה שזה עזר לך כל כך בשיעור לחשים או שינוי צורה."

דממה קצרה השתררה.

"טוב, קיבלתי את ספרי הלימוד שלי רק לפני ארבעה ימים. זו הסיבה שהייתי צריך להרוויח את שבע-עשרה הנקודות האלו בלי להשתמש בשרביט."

"לפני ארבעה ימים? אולי אתה לא יכול לקרוא שמונה ספרים בארבעה ימים, אבל יכולת לקרוא לפחות **אחד**. כמה ימים ייקח לך לסיים בקצב הזה? אתה המומחה למתמטיקה, אז אתה יכול להגיד לי כמה זה שמונה כפול ארבע חלקי אפס?"

"יש לי עכשיו שיעורים, כשלך לא היו, אבל סופי השבוע פנויים, אז... גבול של שמונה כפול ארבע חלקי אפסילון כשאפסילון שואף לאפס חיובי... יום ראשון ב-10:47 בבוקר."

"האמת שעשיתי את זה **בשלושה** ימים."

"אם כך, שבת ב-14:47. אני בטוח שאמצא איפשהו את הזמן."

ויהי ערב ויהי בוקר, יום אחד.

פרק 16

לחשוב מחוץ לקופסא

ברגע שהארי נכנס לכיתה ההתגוננות ביום רביעי, הוא ידע שהמקצוע **הזה** יהיה **שונה**.

קודם כול, זו הייתה הכיתה הגדולה ביותר שראה עד כה בהוגוורטס, דומה לאולם הרצאות באוניברסיטה גדולה, עם שורות מדורגות של שולחנות הפונים אל במה עצומה ושטוחה משיש לבן. הכיתה הייתה ממוקמת גבוה בטירה – בקומה החמישית – והארי ידע שזאת התשובה הכי טובה שיקבל לשאלה לאן בדיוק אמור חדר כזה להיכנס שם. הארי התחיל להבין שלהוגוורטס פשוט **אין** גיאומטריה, לא אוקלידית ולא משום סוג אחר; יש בה חיבורים, לא כיוונים.

שלא כמו אולם הרצאות אוניברסיטאי, הכיתה לא הכילה שורות של כיסאות מתקפלים; את מקומם של אלה תפסו שולחנות הכתיבה וכיסאות העץ הסטנדרטיים של הוגוורטס, שסודרו בכל מפלס בשורה מעוקלת מעט. אלא שעל כל שולחן ניצב חפץ שטוח, לבן, מלבני ומסתורי.

במרכז הבמה העצומה, על בימה קטנה ומוגבהת משיש כהה יותר, עמד שולחן מורה בודד. קווירל היה סרוח על הכיסא מאחוריו, ראשו שמוט לאחור והוא מרייר קלות על גלימותיו.

מה זה מזכיר לי בדיוק...?

הארי הגיע לשיעור מוקדם כל כך עד שאף תלמיד אחר עוד לא היה שם. (השפה לוקה בחסר בכל הנוגע לתיאורי מסע בזמן; בפרט חסרות לה מילים שיכולות לבטא עד כמה הוא נוח.) לא נראה כאילו קווירל... מתפקד... באותו רגע, ולהארי ממילא לא התחשק במיוחד להתקרב אליו.

הארי בחר שולחן, טיפס אליו, התיישב והוציא את ספר הלימוד בהתגוננות. הוא כבר קרא בערך שבע שמיניות ממנו – למען האמת, הוא תכנן לסיים את הספר עוד לפני השיעור, אבל לא עמד בלוח הזמנים וכבר השתמש במחולל הזמן פעמיים היום.

בתוך זמן קצר הכיתה החלה להתמלא וקולות נשמעו סביבו. הארי התעלם מהם.

"פוטר? מה אתה עושה כאן?"

הקול **הזה** לא היה שייך לכאן. הארי הרים את מבטו. "דראקו? מה **אתה** עושה ב... אלוהים אדירים יש לך **משרתים**."

אחד הילדים שעמדו מאחורי דראקו נראה די שרירי בשביל ילד בן אחת-עשרה ועמידתו של האחר נראתה יציבה להחשיד.

הילד הבלונדיני חייך בזחיחות והחוזה מאחוריו. "פוטר, הרשה לי להציג בפניך את מר קראב," היד שלו עברה ממר שרירים למר יציבות, "ומר גויל. וינסנט, גרגורי, זה הארי פוטר."

מר גויל הטה את ראשו ונעץ בהארי מבט שכנראה היה אמור להיות בעל משמעות כלשהי, אבל יצא סתם פוזל. מר קראב אמר, "אני שמח לפגוש'תך" בקול שנשמע כאילו הוא מנסה לעבות אותו ככל הניתן.

הבעה חטופה של חוסר שביעות רצון חלפה על פניו של דראקו, אבל מהר מאוד תפס את מקומה חיוך של עליונות.

"יש לך **משרתים!**" חזר הארי. "איפה **אני** מקבל משרתים?"

חיובו הלעגני של דראקו התרחב. "חוששני, פוטר, שהצעד הראשון הוא להתמייין לסלית'רין –"

"מה? זה לא הוגן!"

"– ואז שהמשפחות שלכם יגיעו להסדר ביניהן עוד לפני שתיוולדו."

הארי הביט במר קראב ובמר גויל. שניהם נראו כאילו הם מנסים מאוד לשדר איום. כלומר, הם רכנו קדימה, כיווצו את כתפיהם, מתחו את צווארם ובהו בו.

"אמממ... רגע אחד," אמר הארי. "זה סודר כבר לפני **שנים?**"

"בדיוק, פוטר. חוששני שאין לך מזל."

מר גויל הוציא קיסם והחל לחטט בשיניו, כשהוא ממשיך לשדר איום.

"ולוציוס התעקש," אמר הארי, "**שלא** תכיר את שומרי הראש שלך לאורך כל שנות ילדותך ושתפגוש אותם רק ביום הראשון של הלימודים."

זה מחק את החיוך מפניו של דראקו. "כן, פוטר, כולנו יודעים שאתה מבריק. כל בית הספר כבר יודע. אתה יכול להפסיק להשוויץ –"

"אז להם סיפרו **כל החיים** שהם הולכים להיות המשרתים שלך והם דמיינו במשך **שנים** איך משרתים אמורים להתנהג –"

דראקו התכווץ.

"– ומה שגרוע יותר הוא שהם כן מכירים אחד את השני והם **התאמנו** –"

"הבוס אמר לך לסתום," נהם מר קראב. מר גויל נשך את הקיסם שהחזיק בין השיניים ופקק את אצבעות ידו האחת באמצעות ידו האחרת.

"**אמרתי לכם לא לעשות דברים כאלה בפני הארי פוטר!**"

השניים נראו מעט מבוישים ומר גויל מיהר להחזיר את הקיסם לכיס גלימותיו.

אבל ברגע שדראקו פנה מהם לעבר הארי, הם חזרו לשדר איום.

"אני מתנצל," אמר דראקו בקול נוקשה, "על כל עלבון שספגת מה**מטומטמים** האלה."

הארי נעץ בקראב ובגויל מבט רב-משמעות. "לדעתי אתה מחמיר איתם מדי, דראקו. **אני** חושב שהם מתנהגים בדיוק כמו שהייתי רוצה שהמשרתים**שלי** יתנהגו. זאת אומרת, אם היו לי משרתים."

דראקו פער את פיו.

"הי, גרגורי, תגיד, הוא לא מנסה לפתות אותנו לעזוב ת'בוס שלנו, הא?"

"אני בטוח שמר פוטר לא היה עושה דבר כל כך טיפשי."

"הו, לא הייתי חולם על זה," אמר הארי בטבעיות רבה. "זה רק משהו שבדאי לכם לזכור אם נראה שהמעסיק הנוכחי שלכם לא מעריך אתכם. וחוץ מזה, לא יזיקו לכם הצעות עבודה נוספות בזמן שאתם מנהלים משא ומתן על תנאי ההעסקה שלכם, נכון?"

"מה **הוא** עושה ברייבנקלו?"

"אין לי מושג, מר קראב."

"סתמו שניכם," אמר דראקו דרך שיניים חשוקות. "זאת **פקודה**." הוא החזיר את תשומת לבו אל הארי במאמץ ניכר. "בכל אופן, מה אתה עושה בשיעור ההתגוננות של סלית'רין?"

הארי קימט את מצחו. "רגע אחד." ידו נכנסה לנרתיק. "מערכת שעות." הוא הציץ בקלף. "התגוננות, 14:30, והשעה עכשיו..." הארי הביט בשעון המכני שלו, שהראה את השעה 11:23, "14:23, אלא אם התבלבלתי בשעה. התבלבלתי?" אם התשובה הייתה חיובית, הארי ידע בדיוק איך להגיע לשיעור שהוא **אמור** להיות בו. הו, כמה שהוא אהב את מחולל הזמן שלו! ויום אחד, כשהוא יהיה מבוגר מספיק, הם יתחתנו.

"לא, זה נשמע נכון," אמר דראקו, שנראה מבולבל. מבטו פנה להסתכל על שאר האודיטוריום, שהחל להתמלא בגלימות ירוקות שוליים ו...ו.

"**גריפינבוקים!**" ירק דראקו. "מה **הם** עושים פה?"

"המממ," אמר הארי. "פרופסור קווירל באמת אמר... אני לא זוכר את המילים המדויקות... שהוא יתעלם מחלק ממוסכמות ההוראה של הוגוורטס. אולי הוא פשוט איחד את כל הכיתות שלו."

"מעניין," אמר דראקו. "אתה הרייבנקלו הראשון כאן."

"אכן. הגעתי מוקדם."

"אז למה אתה יושב בשורה האחרונה?"

הארי מצמץ. "לא יודע. כי זה נראה כמו מקום טוב?"

דראקו פלט צליל של לעג. "ישבת הכי רחוק מהמורה שאפשר." הילד הבלונדיני רכן קרוב יותר להארי. "בכל מקרה, זה נכון מה שאמרת לדָרִיק והחבורה שלו?"

"מי זה דריק?"

"זה שזרקת עליו פאי?"

"שניים, ליתר דיוק. מה אמרתי לו, לכאורה?"

"שהוא לא עושה שום דבר ערמומי או שאפתני ושהוא חרפה לשמו של סלזאר סלית'רין." דראקו הביט בהארי ברוב תשומת לב.

"זה... נשמע די מדויק," אמר הארי. "נדמה לי שזה היה יותר כמו, 'זה חלק מאיזו תוכנית מתוככמת שתשיג לכם יתרון עתידי, או שאתם סתם ממיטים חרפה על שמו של סלזאר סלית'רין כמו שזה נראה' או משהו בסגנון. אני לא זוכר את המילים המדויקות."

"אתה מבלבל את כולם, אתה יודע," אמר הילד הבלונדיני.

"הא?" אמר הארי בבלבול אמיתי.

"וורנינגטון אומר ששהות ממושכת מתחת למצנפת המיון היא אחד מסימני האזהרה לקוסם אפל רב-עוצמה. כולם דיברו על זה ותהו אם הם צריכים להתחיל להתחנף אליך ליתר ביטחון. ואז הלכת והגנת על חבורה של **הפלפאפים**, בשם מרלין! **ואז** אמרת לדריק שהוא חרפה לזכרו של סלזאר סלית'רין! מה כולם **אמורים** לחשוב?"

"שמצנפת המיון החליטה לשים אותי בבית 'סלית'רין! סתם צחקתי! רייבנקלו! ואני מתנהג בהתאם."

מר קראב ומר גויל צחקו, ובתגובה מיהר מר גויל לכסות את פיו.

"כדאי שנלך למצוא לנו מקומות," אמר דראקו. הוא היסס, הזדקף מעט ודיבר בקול מעט יותר רשמי. "אבל הייתי שמח להמשיך את שיחתנו האחרונה ואני מקבל את תנאיך."

הארי הנהן. "יפריע לך מאוד אם אני אחכה עם זה עד שבת אחר הצהריים? אני די באמצע תחרות כרגע."

"תחרות?"

"לראות אם אני יכול לקרוא את כל ספרי הלימוד שלי מהר כמו הרמיוני גריינג'ר."

"גריינג'ר," חזר דראקו על השם. עיניו הצטמצמו. "הבוצדמית שחושבת שהיא מרלין? אם אתה מנסה להשפיל אותה, אז כל בית סלית'רין מאחל לך **הרבה** הצלחה, פוטר, ולא אטריד אותך עד שבת." דראקו הרכין את ראשו בנימוס והלך משם, משרתיו בעקבותיו.

יהיה לי ממש כיף ללהטט בזה, אני כבר יכול לראות.

הכיתה התמלאה במהירות בגלימות ששוליהן מעוטרים בכל ארבעת הצבעים: ירוק, אדום, צהוב וכחול. נראה שדראקו ושני חבריו נמצאים בעיצומו של ניסיון לנכס לעצמם שלושה מקומות ישיבה צמודים בשורה הראשונה – שהיו כבר תפוסים, כמובן. מר קראב ומר גויל שידרו איום בכל כוחם, אבל לא נראה שהייתה לכך השפעה רבה.

הארי רכן מעל ספר הלימוד בהתגוננות והמשיך לקרוא.

בשעה 14:35, כשרוב הכיסאות כבר היו תפוסים ונראה שאנשים כבר לא מגיעים לשיעור, פרופסור קווירל נרעד לפתע בכיסאו והזדקף, ופניו הופיעו על כל המלבנים השטוחים והלבנים שהיו מונחים על שולחנות התלמידים.

הארי הופתע, גם מהופעת הפתאומית של פניו של פרופסור קווירל וגם מהדמיון לטלוויזיה מוגלגית. היה בזה משהו נוסטלגי ועצוב, דומה כל כך לביתו, אבל בכל זאת לא היה הדבר האמיתי...

"אחר צהריים טוב, שוליותי הצעירים," אמר פרופסור קווירל. להארי היה נדמה שקולו בוקע מהמסך שעל השולחן ופונה ישירות אליו. "ברוכים הבאים לשיעור הראשון שלכם בקסם קרבי, כפי שנהגו לקרוא למקצוע זה המייסדים של הוגוורטס; או, כפי שהוא נקרא בשלהי המאה העשרים, התגוננות מפני כוחות האופל."

מידת מה של המולה קדחתנית החלה כשהתלמידים, המופתעים מאוד, חיפשו גיליונות קלף או מחברות.

"לא", אמר פרופסור קווירל. "אל תטרחו לכתוב איך קראו למקצוע זה בעבר. אף שאלה חסרת טעם שבזאת לא תשפיע על הציון שלכם באף אחד מהשיעורים שלי. אני מבטיח לכם זאת."

תלמידים רבים הזדקפו במקומם לשמע הדברים, פניהם המומות למדי.

פרופסור קווירל חיך חיוך דק. "אלו מכם שבזבזו את זמנם בקריאת ספר הלימוד המיותר לשנה הראשונה –"

מישהו השמיע קול השתנקות. הארי תהה אם זאת הרמינוני.

"– קיבלו אולי את הרושם שאף על פי שהנושא הזה נקרא **התגוננות מפני כוחות האופל**, הוא עוסק למעשה בהתגוננות מפני פרפרי בלהות, שגורמים לסיוטים קלים, או מפני חשופיות חומצה, שיכולות לאכל את דרכן מבעד לקורת עץ בעובי חמישה סנטימטרים בתוך פחות מיום."

פרופסור קווירל דחף את כיסאו לאחור וקם. המסך שעל שולחנו של הארי עקב אחרי כל תנועה שלו. פרופסור קווירל צעד לעבר קדמת הכיתה והרעים בקולו:

"הזנבקרן ההונגרי גבוה יותר מתריסר גברים! הוא נושף אש באופן כה מהיר ומדויק שהוא יכול להמס סניץ' במעופו! קללה הורגת אחת תשים קץ לחייו!"

נשימתם של תלמידים רבים נעתקה לשמע הדברים.

"טרול ההרים מסוכן יותר מהזנבקרן ההונגרי! הוא חזק מספיק כדי לנגוס בפלדה! עורו עמיד בפני קללות משתקות ולחשים חותכים! חוש הריח שלו כה חד עד שהוא יכול לגלות מרחוק אם הטרף שלו הוא חלק מלהקה או שהוא לבד ופגיע! והמפחיד מכול, הדבר שמייחד את הטרול מיצורים קסומים אחרים הוא העובדה שהוא מתחזק שינוי צורה מתמשך על עצמו – הוא מותמר באופן קבוע אל גופו שלו. אם תצליחו איכשהו לתלוש לו את הזרוע, הוא יצמיח חדשה בתוך שניות! אש וחומצה ייצרו רקמה צלקתית שיכולה לבלבל באופן זמני את כוחות ההתחדשות של הטרול – למשך שעה או שעתיים! הם חכמים מספיק כדי להשתמש באלות בתור כלים! טרול ההרים הוא מכונת ההרג השלישית בשלמותה בטבע! קללה הורגת אחת תשים קץ לחייו."

התלמידים נראו המומים למדי.

פרופסור קווירל חיך חיוך קודר. "החיקוי העלוב לספר ההתגוננות לשנה השלישית יציע שתחשפו את טרול ההרים לאור שמש, שיקפיא אותו במקומו. זהו, שוליותי הצעירים, סוג הידע חסר התועלת שלעולם לא תמצאו בשיעורים שלי. לא נתקלים בטרולי הרים לאור יום! הרעיון שצריך להשתמש באור שמש כדי לעצור אותם הוא תוצאה של כותבי ספרי לימוד כסילים המנסים להפגין את שליטתם בזוטות על חשבון מעשיות. אתם לא חייבים לנסות להשתמש באיזו דרך עלומה עד גיחון להתמודדות עם טרולי הרים רק משום שהיא קיימת! הקללה ההורגת אינה ניתנת לחסימה, אינה ניתנת לעצירה ועובדת בכל פעם על כל יצור בעל מוח. אם, כקוסמים בוגרים, תגלו שאינכם מסוגלים להשתמש בקללה ההורגת, אתם יכולים פשוט להתעתק מהמקום! אותה עצה תקפה גם אם אתם ניצבים מול מכונת ההרג השנייה בשלמותה, הסוהרסן. פשוט תתעתקו!"

"אלא אם כן", אמר פרופסור קווירל, קולו נמוך וקשוח יותר, "אתם נמצאים תחת השפעתה של קללה נוגדת התעתקות. יש בדיוק מפלצת אחת שיכולה לאיים עליכם בבגרותכם. המפלצת המסוכנת ביותר בעולם כולו, כה מסוכנת עד ששום דבר אחר אינו משתווה אליה. הקוסם האפל. הוא הדבר היחיד שעדיין יהיה מסוגל לאיים עליכם."

שפתיו של פרופסור קווירל נמתחו לקו דק. "בלית ברירה אלמד אתכם מספיק פרטים בלתי חשובים כדי שתעברו את מבחני החובה של משרד הקסמים לשנה הראשונה. מכיוון שלציון המדויק שלכם בחלק זה לא

תהיה כל השפעה על חייכם בעתיד, כל מי שרוצה ציון גבוה יותר מ'עובר' מוזמן לבזבז את זמנו הפרטי בשינון החיקוי העלוב לספר לימוד שבו אנו משתמשים. שמו של השיעור הזה אינו 'התגוננות מפני מזיקים זניחים'. כאן תלמדו להגן על עצמכם מפני כוחות האופל. משמעות הדבר, ואני רוצה להיות ברור, היא להגן על עצמכם מפני קוסמים אפלים – אנשים נושאי שרביטים שמעוניינים לפגוע בכם, וכנראה יצליחו בכך, אלא אם כן אתם תקדימו אותם! אין הגנה בלי התקפה! אין הגנה בלי לחימה! הפוליטיקאים הדשנים שהכתיבו את תוכנית הלימוד שלכם, עם השכר המופרך שלהם ושומרי הראש ההילאים שלהם, החליטו שהמציאות הזאת אכזרית מדי בשביל ילדים בני אחת-עשרה. שייפלו לתהום, כל השוטים הללו! באתם ללמוד את השיעור שנלמד בהוגוורטס שמונה מאות שנה! ברוכים הבאים לשנתכם הראשונה בקסם קרבי!"

הארי התחיל למחוא כפיים. הוא לא הצליח לשלוט בעצמו; זה היה ממש מעורר השראה.

ברגע שהארי התחיל למחוא כפיים היו כמה תגובות בודדות מגריפינדור ועוד כמה מסלית'רין, אבל נראה שמרבית התלמידים היו המומים מכדי להגיב.

פרופסור קווירל חתך את האוויר בידו ומחיא את הכפיים פסקו בבת אחת. "תודה רבה", אמר פרופסור קווירל. "ועכשיו לעניינים טכניים. איחדתי את כל כיתות הקסם הקרבי של השנה הראשונה, מה שיאפשר לי לתת לכם פי שניים זמן הרצאה מאשר מקצועות כפולי שעות –" שאיפות אוויר מבועתות נשמעו בחדר.

"– עומס שעליו אפצה בכך שלא אתן שיעורי בית כלל."

שאיפות האוויר המבועתות נקטעו בפתאומיות.

"כן, שמעתם נכון. אני אלמד אתכם להילחם, לא לכתוב שלושים סנטימטרים על לחימה עד יום שני."

הארי הצטער מאוד שלא התיישב ליד הרמינוני, כי אז היה יכול לראות את ההבעה שלה כרגע, אבל מצד שני, הוא היה די בטוח שהוא מדמיין אותה במדויק.

כמו כן, הארי היה מאוהב. זו תהיה חתונה משולשת: הוא, מחולל הזמן ופרופסור קווירל.

"לא לה מכם שיבחרו בכך, ארגנתי כמה פעילויות מחוץ לשעות הלימודים שאני חושב שיהיו לכם גם די מעניינות וגם חינוכיות. אתם רוצים להפגין את היכולות שלכם במקום לצפות בארבעה-עשר אנשים אחרים משחקים קווידיץ'?" יותר משבעה אנשים יכולים להילחם בצבא."

די!

"פעילויות אלו ופעילויות נוספות יזכו אתכם גם בנקודות קווירל. מהן נקודות קווירל, אתם שואלים? שיטת נקודות הבית אינה מתאימה לצרכי, כיוון שהיא הופכת את נקודות הבית לנדירות מדי. אני מעדיף לתת לתלמידיי משוב בתדירות גבוהה יותר. ובמקרים הנדירים שבהם אתן לכם מבחן כתוב, הוא ינקד את עצמו בעודכם פותרים אותו, ואם תטעו ביותר מדי שאלות הקשורות זו לזו, המבחן שלכם יראה לכם את שמות התלמידים שענו נכונה, והתלמידים הללו יוכלו להרוויח נקודות קווירל על ידי כך שיעזרו לכם."

...וואו. למה המורים האחרים לא משתמשים בשיטה כזאת?

"מה הטעם בנקודות קווירל, אתם תוהים? קודם כול, עשר נקודות קווירל יהיו שוות נקודת בית אחת. אבל הן יכולות לזכות אתכם גם בהטבות אחרות. רוצים לעשות את המבחן שלכם בזמן לא שגרתי? יש שיעור מסוים שהייתם רוצים להיעדר ממנו? אתם תגלו שאני יכול להתגמש מאוד עם תלמידים שצברו מספיק נקודות קווירל. נקודות קווירל יכתיבו את זהות מפקדי הצבאות. ולכבוד חג המולד – קצת לפני חופשת החג – אני אעניק למישהו משאלה. כל דבר שקשור לבית הספר ושנמצא בתחומי הכוח, ההשפעה, ומעל הכול, התושייה שלי. כן, הייתי בסלית'רין ואני מציע לרקום למענכם מזימה נפתלת, אם זה מה שנדרש

כדי לממש את רצונכם. המשאלה תוענק לאותו תלמיד מתלמידי כל שבע השנים שהרוויח את מרב נקודות הקווירל."

זה יהיה הארי.

"עכשיו השאירו את הספרים והחפצים שלכם ליד השולחנות – לא יקרה להם שום דבר; המסכים ישגו עליהם בשבילכם – ורדו אל הבמה. הגיע הזמן לשחק משחק שנקרא 'מי התלמיד הכי מסוכן בכיתה'."

הארי סובב את שרביטו בידו הימנית ואמר "מא-הא-סו!"

עוד "פינג" גבוה בקע מהכדור הכחול המרחף שפרופסור קווירל הקצה להארי כמטרה. משמעות הצליל המסוים הזה הייתה פגיעה מושלמת, שאותה הארי השיג בתשעה מתוך עשרת הניסיונות האחרונים.

פרופסור קווירל מצא איכשהו לחש שהיה גם קל מאוד להגייה, גם דרש תנועת שרביט פשוטה עד גיחוך וגם נטה לפגוע במה שהסתכלת עליו באותו הרגע. פרופסור קווירל הכריז בבוז שקסם קרבי אמיתי הוא קשה בהרבה. שהקללה חסרת תועלת לחלוטין בקרב אמיתי. שהיא פרץ קסם מסודר בקושי, שהתוכן האמיתי היחיד שלו הוא הכיוון למטרה, ושהוא גורם, כשהוא פוגע, כאב קצר השקול לאגרוף חזק לאף. שהמטרה היחידה של המבחן הזה היא לבדוק מי לומד מהר, מכיוון שפרופסור קווירל היה בטוח שאף אחד לא נתקל קודם בקללה זו או בכל קללה דומה לה.

להארי לא היה אכפת מכל זה.

"מא-הא-סו!"

חזיז אנרגיה אדום נורה משרביטו ופגע בכדור הכחול, שהשמיע שוב את ה"פינג" שאומר שהלחש **באמת פעל**.

הארי הרגיש כמו קוסם אמיתי לראשונה מאז הגעתו להוגוורטס. הוא היה שמח אם המטרה הייתה מתחמקת כמו הכדורים הקטנים שכן קנובי השתמש בהם כדי לאמן את לוק, אבל פרופסור קווירל העמיד משום מה את כל התלמידים ואת כל המטרות בשורות מסודרות שהבטיחו שהם לא יירו זה על זה.

לכן הארי הוריד את שרביטו, דילג ימינה, הרים אותו במהירות, סובב אותו וצעק "מא-הא-סו!"

נשמע "דונג" נמוך יותר, ששמעו היה שהוא כמעט הצליח.

הארי החזיר את שרביטו לכיסו, דילג בחזרה שמאלה, שלף וירה חזיז אנרגיה אדום נוסף.

ה"פינג" הגבוה שהופק כתוצאה מכך היה ללא ספק אחד מהקולות המספקים ביותר שהוא שמע מימיו. הארי רצה לצעוק צעקת ניצחון במלוא ריאותיו. **אני יכול לעשות קסמים! גורו מפניי, חוקי הפיזיקה, אני עומד להפר אתכם!**

"מא-הא-סו!" קולו של הארי היה חזק, אבל בקושי היה ניתן לשמוע אותו על רקע המקהלה הבלתי פוסקת של קריאות דומות שהקיפה את הבמה.

"מספיק", אמר קולו המוגבר של פרופסור קווירל. (הוא לא נשמע חזק. הוא נשמע כאילו הוא בעוצמה רגילה אבל בוקע ממש מאחורי הכתף השמאלית של השומע, לא משנה מה מיקומו יחסית לפרופסור

קווירל). "אני רואה שכולכם כבר הצלחתם לפחות פעם אחת." כדורי המטרה האדימו והחלו לרחף לעבר התקרה.

פרופסור קווירל עמד על הבימה המוגבהת שבמרכז הבמה הגדולה, נשען קלות על שולחן המורה ביד אחת.

"אמרתי לכם," אמר פרופסור קווירל, "שנשחק משחק שנקרא 'מי התלמיד הכי מסוכן בכיתה'. יש בכיתה הזאת תלמידה אחת שלמדה את קללת המלכה השומרית מהר יותר מכל תלמיד אחר –"

בלה בלה בלה.

"– וגם עזרה לשבעה תלמידים אחרים. בשל כך היא הרוויחה את שבע נקודות הקווירל הראשונות הניתנות לתלמידי השנה שלכם. גשי הלום, הרמיוני גריינג'ר. הגיע הזמן לשלב הבא של המשחק."

הרמיוני גריינג'ר החלה להתקדם אל הבמה, פניה עושות תערובת של שמחת ניצחון וחשש. התלמידים מרייבנקלו עקבו אחריה בגאווה, התלמידים מסלית'רין זיכו אותה במבטים זועמים והארי הביט בה ברוגז גלוי. להארי הלך טוב הפעם. הוא אפילו היה בחצי העליון של הכיתה, ככל הנראה, שכן עכשיו כולם ניסו ללמוד לחש שהיה בלתי מוכר להם באותה מידה והארי כבר קרא את כל "תורת הקסם" של אדלברט רוח. ולמרות כל זאת **הרמיוני עקפה אותו.**

אי שם בירכתי מוחו שכן החשש שהרמיוני פשוט חכמה ממנו.

אבל לעת עתה תלה הארי את תקוותיו בשני דברים: א) הרמיוני ממש לא הסתפקה בקריאת ספרי הלימוד הרגילים; ב) אדלברט רוח היה פוץ נטול השראה, שכתב את "תורת הקסם" כדי לרצות חבר מנהלים שלא התאפיין בהערכה רבה במיוחד כלפי ילדים בני אחת-עשרה.

הרמיוני הגיעה לבימה המרכזית ועלתה עליה.

"הרמיוני גריינג'ר למדה לחש לא מוכר תוך שתי דקות, כמעט דקה שלמה פחות ממי שהגיע למקום השני." פרופסור קווירל הסתובב לאטו כדי להביט בכל התלמידים שהתבוננו בהם. "האם האינטליגנציה של העלמה גריינג'ר הופכת אותה לתלמידה הכי מסוכנת בכיתה? כן? מה אתם חושבים?"

לא נראה שמישהו חשב מחשבה כלשהי באותו רגע. אפילו הארי לא היה בטוח מה לומר.

"הבה נגלה," אמר פרופסור קווירל. הוא פנה שוב להרמיוני והחוזה לעבר שאר הכיתה. "בחרי איזה תלמיד שאת רוצה והטילי עליו את קללת המלכה השומרית."

הרמיוני קפאה במקומה.

"קדימה," אמר פרופסור קווירל בטבעיות. "הטלת את הלחש הזה בצורה מושלמת יותר מחמישים פעם. הוא אינו גורם לנזק בלתי הפיך ואפילו אינו כואב במיוחד. התחושה כואבת בערך כמו אגרוף חזק ונמשכת רק כמה שניות." קולו של פרופסור קווירל התקשח. "זוהי הוראה ישירה מהמורה שלך, העלמה גריינג'ר. בחרי מטרה והטילי את קללת המלכה השומרית."

פניה של הרמיוני התכווצו באימה ושרביטה רעד בידה. ידיו של הארי נקפצו גם הן בחוזקה סביב שרביטו, מתוך אהדה. אף שהבין מה פרופסור קווירל מנסה לעשות. אף שהבין את הנקודה שפרופסור קווירל מנסה להבהיר.

"אם לא תירמי את שרביטך ותירי, העלמה גריינג'ר, תאבדי נקודת קווירל."

הארי הביט בהרמיוני וניסה למשוך את תשומת לבה בכוח מחשבתו. הוא טפח קלות על חזהו ביד ימין.
תבחרי אותי. אני לא מפחד...

שרביטה של הרמיוני רעד בידה; ואז שרירי פניה נרפו והיא הנמיכה את שרביטה.

"לא", אמרה הרמיוני גריינג'ר.

קולה היה רגוע, ואף שלא היה חזק, כולם שמעו אותו בדממה שהשתררה.

"אם כך, עליי להוריד לך נקודה אחת", אמר פרופסור קווירל. "זהו מבחן, ואת נכשלת בו."

דבריו הכאיבו לה. הארי ידע זאת. אך היא שמרה על קומה זקופה.

קולו של פרופסור קווירל היה מלא אהדה ונדמה שהוא ממלא את כל החדר. "ידע טהור אינו תמיד מספיק, העלמה גריינג'ר. אם לא תוכלי להפגין ולספוג אלימות בסדר גודל של בוחן חבולה, לא תוכלי להגן על עצמך ותיכשלי בשיעור התגוננות. אנא הצטרפי לחבריך לכיתה."

הרמיוני הלכה בחזרה לעבר חבורת התלמידים מרייבנקלו. פניה נראו שלוות והארי, מסיבה מוזרה כלשהי, רצה להתחיל למחוא כפיים. אף על פי שפרופסור קווירל אכן צדק.

"ובכן", אמר פרופסור קווירל. "ברור לנו עכשיו שהרמיוני גריינג'ר איננה התלמידה הכי מסוכנת בכיתה. מי אתם חושבים שעשוי להיות האדם הכי מסוכן פה? – חוץ ממני, כמובן."

מבלי לחשוב אפילו הסתובב הארי אל התלמידים מסלית'רין.

"דראקו, מבית מאלפוי האצילי ועתיק היומין", אמר פרופסור קווירל. "נראה שרבים מחבריך מביטים לכיוונך. גש הלום, בבקשה."

דראקו עשה כן, מידת מה של גאווה נמסכת בתנועתו. הוא עלה אל הבימה והרים את ראשו בחיוך אל פרופסור קווירל.

"מר מאלפוי", אמר פרופסור קווירל. "אש."

הארי היה מנסה לעצור את זה אם היה לו מספיק זמן, אבל דראקו הסתובב לעבר התלמידים מרייבנקלו בתנועה חלקה אחת, הרים את שרביטו ואמר, "**מַאָה־אֶסוּ!**", כאילו הכול הברה אחת והרמיוני אמרה, "**אאוּץ'!**" וזה היה סוף הסיפור.

"פגיעה נאה", אמר פרופסור קווירל. "שתי נקודות קווירל לך. אבל אמור לי, מדוע בחרת בעלמה גריינג'ר?"

שתיקה קצרה.

לבסוף אמר דראקו, "כי היא הייתה הכי בולטת."

שפתיו של פרופסור קווירל התעקלו בחיוך דק. "וזהו הסיבה האמיתית לכך שדראקו מאלפוי מסוכן. אם הוא היה בוחר כל ילד אחר, אותו ילד היה מתמרמר בוודאי על בחירתו ומר מאלפוי היה כנראה רוכש לעצמו אויב. ובעוד שמר מאלפוי היה יכול לתת הצדקה אחרת לבחירתו בה, היא לא הייתה משרתת שום מטרה מלבד לנכר את חלקכם, בעוד שאחרים כבר מריעים לו, בלי שום קשר לדבריו. כלומר, מר מאלפוי מסוכן מכיוון שהוא יודע את מי לתקוף ואת מי לא לתקוף, כיצד לרכוש בני ברית וכיצד לא לרכוש אויבים."

עוד שתי נקודות קווירל למר מאלפוי. ומכיוון שהדגמת מעלה מופתית של סלית'רין, אני חושב שביתו של סלזאר הרוויח נקודה גם הוא. אתה רשאי לחזור אל חבריך."

דראקו קד קידה קלה וחזר אל קבוצת התלמידים מסלית'רין. מחיאות כפיים החלו להישמע מכיוון הגלימות המעוטרת בירוק, אבל פרופסור קווירל החווה בידו בחדות ושוב השתררה דממה בכיתה.

"אולי זה נראה כאילו המשחק שלנו נגמר," אמר פרופסור קווירל. "אבל יש בכיתה הזאת תלמיד אחד שמסוכן יותר מהנצר לבית מאלפוי."

ועכשיו משום מה נראה שהרבה מאוד אנשים מסתכלים על...

"הארי פוטר. גש הלום."

זה לא בישר טובות.

הארי ניגש בחוסר רצון לבימה המוגבהת שעליה עמד פרופסור קווירל, עדיין נשען קלות על שולחן המורה.

הלחץ שבא עם גרירתו אל אור הזרקורים חידד את מחשבותיו של הארי בהתקרבו אל הבימה, ותודעתו סקרה דרכים אפשריות שבהן עשוי פרופסור קווירל להחליט להדגים עד כמה הארי מסוכן. האם הוא יתבקש להטיל לחש? להביס אדון אופל?

להדגים את חסינותו לכאורה בפני הקללה ההורגת? פרופסור קווירל הרי מוכרח להיות חכם מדי בשביל **דבר כזה**...

הארי עצר במרחק ניכר מהבמה, ופרופסור קווירל לא ביקש ממנו להתקרב יותר.

"האירוניה היא," אמר פרופסור קווירל, "שכולכם הסתכלתם על האדם הנכון מהסיבות הלא נכונות. אתם חושבים לעצמכם, שפתיו של פרופסור קווירל התעקלו, "שהארי פוטר הביס את אדון האופל, ולכן הוא ודאי מסוכן ביותר. שטויות. הוא היה בן שנה. לא משנה איזו גחמת גורל אחראית למותו של אדון האופל, סביר להניח שלא היה לה קשר ליכולות הלחימה של מר פוטר. אבל אחרי שהגיעו לאוזניי שמועות על תלמיד רייבנקלו אחד שהתעמת עם חמישה תלמידי סלית'רין גדולים ממנו, תחקרתי כמה עדי ראייה והגעתי למסקנה שהארי פוטר יהיה התלמיד הכי מסוכן שלי."

פרץ אדרנלין הציף את גופו של הארי וזקף את גבו. הוא לא ידע לאיזו מסקנה הגיע פרופסור קווירל, אבל זה לא בישר טובות.

"אמממ... פרופסור קווירל –" החל הארי לומר.

פרופסור קווירל נראה משועשע. "אתה חושב שהגעתי לתשובה שגויה, נכון, מר פוטר? אתה תלמד לצפות ממני ליותר." פרופסור קווירל הפסיק להישען על השולחן והזדקף. "מר פוטר, לכל דבר יש שימוש רגיל. תן לי עשרה שימושים לא רגילים לעצמים בחדר הזה לצורך קרב!"

לרגע הוכה הארי באלם אשר נבע מהתדהמה הטהורה והמוחלטת מכך שמישהו סוף-סוף הבין אותו.

ואז החלו הרעיונות לזרום.

"יש פה שולחנות, שכבדים מספיק להיות קטלניים אם מפילים אותם מגובה רב. יש פה כיסאות עם רגלי מתכת, שיכולות לשפד אנשים אם דוחפים אותם חזק מספיק. האוויר בחדר הזה יכול להיות קטלני בהיעדרו, כי אנשים מתים בריק, והוא יכול גם לשמש כנשא לגזים רעילים."

הארי נאלץ לעצור לרגע כדי לנשום, ופרופסור קווירל ניצל את ההפוגה הזאת כדי לומר:

"זה שלושה. אתה צריך עשרה. שאר הכיתה חושבת שהשתמשת כבר בכל תכולת החדר."

"הא!" אפשר להסיר את הרצפה כדי ליצור מלכודת דוקרנים שנופלים לתוכה, אפשר למוטט את התקרה על מישהו, אפשר להשתמש בקירות כחומר גלם לשינוי צורה לשלל דברים קטלניים – סכינים, לדוגמה."

"זה שישה. אבל אתה בטח כבר מגרד את תחתית החבית."

"אפילו לא התחלתי! רק תסתכל על כל האנשים! לשכנע מישהו מגריפינדור לתקוף את האויב זה השימוש **הרגיל**, כמובן –"

"אני לא אחשיב את זה."

"– אבל אפשר להשתמש בדם שלהם כדי להטביע מישהו. אנשי רייבנקלו ידועים בזכות מוחם, אבל אפשר למכור את האיברים הפנימיים שלהם בשוק השחור תמורת סכום הכסף הדרוש כדי לשכור מתנקש. אנשי סלית'רין יכולים להועיל לא רק במתנקשים – אפשר להשליך אותם במהירות מספקת כדי למחץ אויב. ואנשי הפלפאף, נוסף להיותם עובדים חרוצים, מכילים עצמות שאפשר להוציא, לחדד, ולהשתמש בהן כדי לדקור מישהו."

בשלב זה שאר הכיתה כבר בהתה בהארי באימה. אפילו התלמידים מסלית'רין נראו המומים.

"זה עשרה, אם כי הייתי נדיב כשהסכמתי להחשיב את השימוש שהצעת לאנשי רייבנקלו. עכשיו, עבור ניקוד נוסף, נקודת קווירל אחת לכל שימוש בעצמים שנמצאים בחדר הזה ועדיין לא מנית." פרופסור קווירל חיך אל הארי בחביבות. "שאר הכיתה חושבת שאתה בצרות עכשיו, משום שמנית כל דבר מלבד המטרות ואין לך מושג מה ניתן לעשות איתן."

"שטויות! מניתי את כל האנשים, אבל לא את הגלימות שלי, שאפשר להשתמש בהן כדי לחנוק אויב אם מלפפים אותן סביב ראשו מספיק פעמים, או את הגלימות של הרמיוני גריינג'ר, שאפשר לקרוע לרצועות ולשזור לחבל כדי לתלות מישהו, או את הגלימות של דראקו מאלפוי, שאפשר להשתמש בהן כדי להדליק אש –"

"שלוש נקודות," אמר פרופסור קווירל, "בלי פריטי לבוש מעכשיו."

"אפשר לדחוף את השרביט שלי לתוך המוח של האויב דרך ארובת העין שלו." מישהו השמיע קול השתנקות מזועזע.

"ארבע נקודות, בלי שרביטים נוספים."

"אפשר להשתמש בשעון היד שלי כדי לחנוק מישהו אם תוקעים לו אותו בגרון –"

"חמש נקודות, ומספיק."

"המפץ," אמר הארי. "עשר נקודות קווירל שוות נקודת בית אחת, נכון? היית צריך לתת לי להמשיך עד שאזכה בגביע הבתים; עוד לא הגעתי אפילו לשימושים הבלתי רגילים של כל מה שיש לי בכיסים" או של נרתיק עור המוק עצמו והוא לא היה יכול לדבר על מחולל הזמן או על גלימת ההיעלמות, אבל בטח היה **משהו** שהוא היה יכול לומר על הכדורים האדומים האלה..."

"מספיק, מר פוטר. נו, אתם חושבים שאתם מבינים מדוע מר פוטר הוא התלמיד הכי מסוכן בכיתה?"

מלמול נמוך של הסכמה נשמע בביתה.

"אמרו זאת בקול רם, בבקשה. טרי בוט, מה הופך את שותפך לחדר לתלמיד הכי מסוכן?"

"אה... אמממ... הוא יצירתי?"

"טעות!" שאג פרופסור קווירל, ואגרופו הלם בשולחנו בקול מוגבר שהקפיץ את כולם ממקומם. "כל הרעיונות של מר פוטר היו חסרי תועלת לחלוטין!"

הארי קפץ בהפתעה.

"להסיר את הרצפה כדי ליצור מלכודת דוקרנים? מגוחך! בקרב אין לך זמן הכנה ארוך כל כך, ואם היה, יש לו מאה שימושים מוצלחים יותר! שינוי צורה של חומרים מהקירות? מר פוטר איננו מסוגל לבצע שינוי צורה! למר פוטר היה בדיוק רעיון אחד שהוא היה יכול להשתמש בו מיד, ברגע זה, ללא הכנה נרחבת או אויב שמשותף פעולה או קסם שהוא אינו מכיר. הרעיון הזה היה לדחוף את השרביט שלו אל תוך ארובת העין של האויב. וסביר יותר שזה היה שובר את השרביט מאשר הורג את היריב! בקיצור, מר פוטר, חוששני שכל ההצעות שלך היו נוראיות באותה מידה."

"מה?" אמר הארי בתרעומת. **"אתה ביקשת** רעיונות בלתי רגילים, לא רעיונות פרקטיים! חשבתי מחוץ לקופסה! איך **אתה** היית משתמש במשהו שנמצא בביתה הזאת כדי להרוג מישהו?"

הבעתו של פרופסור קווירל הייתה בלתי מרוצה, אבל קמטי חיוך קטנים הקיפו את עיניו. "מר פוטר, מעולם לא אמרתי שעליך **להרוג**. יש רגעים ומקומות שבהם נכון יותר להשאיר את האויב שלך בחיים, וכיתה בהוגוורטס בדרך כלל נמנית על אותם מקומות. אבל לשאלתך, מכה בצווארו עם קצה של כיסא."

צחוק קלוש נשמע מכיוון התלמידים מסלית'רין, אבל הם צחקו עם הארי, לא עליו.

כל השאר נראו מזועזעים למדי.

"אבל מר פוטר הדגים עכשיו מדוע הוא התלמיד הכי מסוכן בביתה. ביקשתי שימושים בלתי רגילים לחפצים בחדר הזה לצורך קרב. מר פוטר היה יכול להציע להשתמש בשולחן כדי לחסום קללה, או להשתמש בכיסא כדי להמעיט אויב מתקרב, או לעטוף את זרועו בבד כדי ליצור מגן מאולתר. במקום זאת, כל שימוש ושימוש שמנה מר פוטר היה התקפי – לא הגנתי – וקטלני או בעל פוטנציאל להיות קטלני."

מה? רגע, לא יכול להיות שזה נכון... הארי נתקף בסחרחורת פתאומית כשניסה להיזכר מה בדיוק הציע. חייבת להיות איזו דוגמה נגדית...

"וזאת הסיבה," אמר פרופסור קווירל, "שהרעיונות של מר פוטר היו כה מוזרים וחסרי תועלת – משום שהוא היה צריך להרחיק לכת אל ממלכת הבלתי ישים כדי לעמוד בדרישתו **להרוג את האויב**. רעיון שלא עמד בדרישה הזאת לא נחשב ראוי בעיניו. זה משקף תכונה שאפשר לקרוא לה **כוונה להרוג**. לי יש אותה. להארי פוטר יש אותה, וזאת הסיבה שהוא הצליח להפחיד חמישה תלמידי סלית'רין מבוגרים ממנו. לדראקו מאלפוי אין אותה, לא בשלב זה. מר מאלפוי ודאי לא יירטע משיחה על רצח רגיל, אבל אפילו הוא הזדעזע – אכן כך, מר מאלפוי, הבטתי בפניך – כשמר פוטר תיאר איך אפשר להשתמש בגופם של חבריו לכיתה בבחומר גלם. יש בתודעתך צנזורים שגורמים לך להירתע ממחשבות כאלה. מר פוטר חושב **אך ורק** על הרג האויב. הוא ייאחז בכל אמצעי לשם כך. הוא לא נרתע. הצנזורים שלו כבויים. אף על פי שגאוניותו הצעירה היא בלתי שיטתית ובלתי מעשית במידה כזאת שהופכת אותה בעצם לחסרת תועלת, **הכוונה שלו להרוג** הופכת אותו לתלמיד הכי מסוכן בביתה. נקודה אחרונה למר פוטר – לא, נהפוך את זה לנקודה לרייבנקלו – על הדרישה ההכרחית הזאת מכל מכשף קרבי אמיתי."

פיו של הארי היה פעור בתדהמה אילמת בעודו מחפש בקדחתנות משהו לומר בתשובה. **זה כל כך לגמרי לא אני!**

אבל הוא ראה ששאר התלמידים מתחילים להאמין בזה. מוחו של הארי קפץ בין הכחשות אפשריות ולא מצא דבר שיצליח לעמוד כנגד קולו הסמכותי של פרופסור קווירל. המענה המוצלח ביותר שעלה במוחו של הארי היה, "אני לא פסיכופת. אני פשוט מאוד יצירתי" וזה לא ממש נשמע מבשר טובות. הוא צריך לומר משהו לא צפוי, משהו שיגרום להם לעצור ולשקול –

"ועכשיו," אמר פרופסור קווירל. "מר פוטר. אש."

לא קרה דבר, כמובן.

"נו, טוב," אמר פרופסור קווירל. הוא נאנח. "כולנו צריכים כנראה להתחיל ממקום כלשהו. מר פוטר, בחר תלמיד להטיל עליו את קללת המלקה השומרית. אתה תעשה זאת לפני שאשחרר את הכיתה היום. אם לא, אתחיל להוריד לך נקודות בית ואמשיך בכך עד שתעשה זאת."

הארי הרים בזהירות את שרביטו. הוא היה חייב לעשות את זה, לכל הפחות, אחרת פרופסור קווירל היה עלול להתחיל להוריד נקודות כבר באותו הרגע.

לאט, כאילו משהו סובב אותו על שיפוד, הארי פנה לעבר התלמידים מסלית'רין.

והסתכל היישר אל תוך עיניו של דראקו.

דראקו מאלפוי כלל לא נראה מפוחד. הילד הבלונדיני לא נתן שום סימן גלוי של אישור, כמו שהארי נתן להרמיוני, אבל לא ממש היה הגיוני לצפות ממנו לכך. שאר התלמידים מסלית'רין היו חושבים שזה מוזר למדי.

"מדוע אתה מהסס?" אמר פרופסור קווירל. "הרי ודאי שיש רק בחירה מתבקשת אחת."

"כן," אמר הארי. "רק בחירה מתבקשת אחת."

הארי סובב את שרביטו בידו ואמר, "מה-קא-סו!"

דממה מוחלטת השתררה בכיתה.

הארי ניער את ידו השמאלית בניסיון להיפטר מהעקצוץ המתמשך.

הדממה התמשכה.

לבסוף פרופסור קווירל נאנח. "כן, מתוכם למדי, אבל היה כאן לקח שהיית אמור ללמוד ואתה התחמקת ממנו. נקודה אחת יורדת לרייבנקלו משום שהשווצת בתבונתך על חשבון המטרה האמיתית. הכיתה משוחררת."

לפני שמישהו הספיק לומר משהו הארי זמרר:

"סתם צחקתי! רייבנקלו!"

דממה קצרה השתררה בשלב זה, צליל של אנשים חושבים, ואז החלו מלמולים, שהתגברו במהרה להמולת שיחה.

הארי הסתובב לעבר פרופסור קווירל. הם צריכים לדבר –

גבו של קווירל היה שוב שפוף והוא כיתת כעת את רגליו לעבר כיסאו.

לא. לא מקובל. הם **ממש** צריכים לדבר. לעזאזל עם הצגת הזומביות הזאת; פרופסור קווירל בטח יתעורר אם הארי יטלטל אותו כמה פעמים. הארי צעד קדימה –

לא

אל תעשה זאת

רעיון גרוע

הארי התנודד ועצר במקומו, הלום סחרחורת.

ואז עטה עליו להקה של תלמידי רייבנקלו והדיונים החלו.

פרק 17

איתור ההשערה

יום חמישי.

ליתר דיוק, 7:24 בבוקר יום חמישי.

הארי ישב על מיטתו, ספר לימוד נח ברפיון בידיו הדוממות.

להארי צץ הרגע רעיון לניסוי מבריק **באמת**.

משמעותו הייתה שעה נוספת של המתנה עד ארוחת הבוקר, אבל בשביל זה היו לו חטיפי דגנים. לא, הרעיון הזה היה חייב להיבחן עכשיו ומיד, ברגע זה ממש.

הארי הניח את ספר הלימוד בצד, זינק מהמיטה, רץ לצדה האחר, שלף את קומת המרתף של התיבה שלו, רץ במורד המדרגות והתחיל להזיז קופסאות ספרים. (הוא באמת יצטרך לפרוק אותן ולהשיג כונניות ספרים בשלב מסוים, אבל כרגע הוא היה באמצע תחרות קריאת ספרי לימוד עם הרמינוני והוא היה בפיגור, אז לא היה לו זמן.)

הארי מצא את הספר שחיפש ורץ בחזרה למעלה.

הילדים האחרים התכוננו לרדת לארוחת הבוקר באולם הגדול ולהתחיל את היום.

"סליחה, אתה מוכן בבקשה לעשות משהו בשבילי?" אמר הארי. הוא דפדף באינדקס של הספר בעודו מדבר, גילה באיזה עמוד מופיעים עשרת אלפים המספרים הראשוניים, דפדף לעמוד הזה ודחף את הספר לעבר אנתוני גולדשטיין. "תבחר שני מספרים תלת ספרתיים מהרשימה הזאת. אל תגיד לי אותם. תכפיל אותם זה בזה ותגיד לי רק את המכפלה. אה, ותוכל לחזור על זה ליתר ביטחון? בבקשה תוודא ממש טוב שהגעת לתשובה הנכונה. אני לא בטוח מה יקרה לי או ליקום אם תטעה בחישוב."

העובדה שאנתוני אפילו לא טרח לומר משהו כמו "מה נפל עליך פתאום?" או "זה נשמע ממש מוזר. למה אתה מבקש?" או "מה זאת אומרת שאתה לא בטוח מה יקרה ליקום?" העידה לא מעט על החיים במעונות רייבנקלו בימים האחרונים.

אנתוני לקח את הספר בשתיקה והוציא קלף וקולמוס. הארי הסתובב ועצם את עיניו, כדי לוודא שהוא לא רואה שום דבר, דילג קדימה ואחורה וקיפץ מעלה ומטה בחוסר סבלנות. הוא הוציא דפדפת ועיפרון מכני והתכונן לכתוב.

"אוקיי", אמר אנתוני, "מאה שמונים ואחת אלף, ארבע מאות עשרים ותשע."

הארי כתב 181,429. הוא חזר בקול על מה שכתב, ואנתוני אישר.

ואז רץ הארי בחזרה אל קומת המרתף של התיבה שלו, הציץ בשעונו (השעון הורה על 4:28, כלומר 7:28) ועצם את עיניו.

כעבור כשלושים שניות שמע הארי קול צעדים ואחריו את קול הסגירה של קומת המרתף של התיבה. (הארי לא היה מודאג שייחנק. לחש טיהור אוויר אוטומטי היה חלק ממה שקיבל מי שהיה מוכן לקנות תיבה **ממש** איכותית. קסם היה דבר פשוט נפלא, שלא היה צריך לדאוג לגבי חשבונות חשמל.)

ובשהארי פקח את עיניו, הוא ראה בדיוק את מה שקיווה לראות – פיסת נייר מקופלת שנחה על הרצפה, מתנה מעצמו העתידי.

פיסת הנייר הזאת תיקרא "נייר 2".

הארי קרע פיסת נייר מהדפדפת שלו.

פיסת הנייר הזאת תיקרא "נייר 1". זו הייתה, כמובן, אותה פיסת נייר. אם מישהו היה מסתכל מקרוב, הוא היה אפילו רואה שהקצה הקרוע זהה.

הארי חזר במחשבתו על האלגוריתם שעמד לבצע.

אם הארי יפתח את נייר 2 והוא יהיה ריק, הוא יכתוב "101×101" על נייר 1, יקפל אותו, ילמד במשך שעה, יחזור בזמן, יזרוק את נייר 1 (שבכך יהפוך לנייר 2) ויעלה לאכול ארוחת בוקר עם שותפיו לחדר.

אם הארי יפתח את נייר 2 וימצא שם שני מספרים, הוא יכפיל את שני המספרים זה בזה.

אם המכפלה שלהם תהיה 181,429, הארי ירשום את שני המספרים הללו על נייר 1 וישלח את נייר 1 אחורה בזמן.

אם לא, הארי יוסיף 2 למספר שמימין ויכתוב את זוג המספרים החדש על נייר 1. אלא אם כן זה יהפוך את המספר שמימין לגדול מ-997, ובמקרה זה יוסיף הארי 2 למספר שבצד שמאל ויכתוב 101 בצד ימין.

ואם על נייר 2 יהיה כתוב 997×997 , הארי ישאיר את נייר 1 ריק.

מה שאומר שלולאת הזמן היציבה היחידה היא זו שבה נייר 2 מכיל את שני הגורמים הראשוניים של 181,429.

אם זה יעבוד, הארי יוכל להשתמש בשיטה הזאת כדי למצוא כל תשובה שקל לבדוק אבל קשה למצוא. הוא לא יראה **רק** ש- $P=NP$ ברגע שיש לך מחולל זמן; הטריק הזה היה **כללי יותר** מזה. הארי יוכל להשתמש בו כדי למצוא קודים של מנעולים או סיסמאות מכל סוג. אולי אפילו את הכניסה לחדר הסודות של סלית'רין, אם יצליח למצוא דרך שיטתית לתאר את כל המקומות בהוגוורטס. זה יהיה צ'יט מדהים אפילו לפי הסטנדרטים שלו.

הארי הרים את נייר 2 ביד רועדת, ופתח אותו.

על נייר 2 היה כתוב בכתב יד רועד מעט:

אל תתעסק עם הזמן

הארי כתב "אל תתעסק עם הזמן" על נייר 1 בכתב יד רועד מעט, קיפל אותו היטב והחליט לא לעשות עוד ניסויים מבריקים באמת הקשורים בזמן לפחות עד שיהיה בן חמש-עשרה.

למיטב ידיעתו של הארי, זו הייתה תוצאת הניסוי המפחידה ביותר בכל תולדות המדע.

הארי התקשה מעט להתרכז בספר הלימוד שלו בשעה שלאחר מכן.

כך התחיל יום חמישי של הארי.

יום חמישי.

ליתר דיוק, 15:32 אחר הצהריים ביום חמישי.

הארי וכל שאר הבנים מהשנה הראשונה עמדו עם מדאם הוץ' על מדשאה מחוץ לטירה, ליד מלאי המטאטאים של הוגוורטס. הבנות ילמדו לעוף בנפרד. מתברר שמשום מה בנות אינן רוצות ללמוד לרכוב על מטאטאים בנוכחות בנים.

הארי הרגיש קצת מעורער לאורך כל היום. הוא פשוט לא הצליח להפסיק לתהות כיצד נבחרה דווקא לולאת הזמן היציבה **הזאת** מתוך מה שהיה, בדיעבד, מרחב אפשרויות גדול למדי.

וגם: באמת? **מטאטאים**? הוא עומד לעוף על משהו שהוא בעצם מקטע של חד-ממדי? זאת לא בערך הצורה הכי פחות יציבה שאפשר למצוא, למעט לנסות להיאחז בגולה חסרת ממדים? מי בחר את העיצוב **הזה** לכלי תעופה, מכל האפשרויות הקיימות? הארי טיפח תקווה שמדובר רק בביטוי, אבל לא, הם עמדו מול מה שנראה מכל בחינה כמו מטאטאי מטבח רגילים מעץ. האם מישהו נתפס על הרעיון של מטאטאים ולא הצליח לחשוב על שום דבר אחר? זה היה חייב להיות ההסבר לכך. אין סיכוי בעולם שהעיצובים **המיטביים** לניקוי מטבחים ולתעופה יתגלו במקרה כזהים אם מפתחים אותם מאפס.

היה זה יום בהיר עם רקיע תכול ושמש מאירה שרק חיכתה להיכנס לאנשים לעיניים ולסנוור אותם אם ינסו לעופף בשמים. הקרקע הייתה צחיחה, הדיפה ריח של יובש ומגעה היה משום מה קשה מאוד תחת נעליו של הארי.

הארי הזכיר לעצמו שוב ושוב שהשיעור הזה אמור לפנות למכנה המשותף הנמוך ביותר של ילדים בני אחת-עשרה ושזה לא יכול להיות עד כדי כך קשה.

"שימו את יד ימין שלכם מעל למטאטא, או את יד שמאל אם אתם שמאליים," קראה מדאם הוץ'. "ואמרו, **עלה!**"

"עלה!" צעקו כולם.

המטאטא קפץ בהתלהבות אל ידו של הארי.

מה ששם את הארי בראש הכיתה, לשם שינוי. מתברר שלומר "עלה!" זה הרבה יותר קשה ממה שזה נראה, ורוב המטאטאים התגלגלו על הקרקע או ניסו להימלט בזחילה מרוכביהם המיועדים.

(הארי היה כמובן מוכן להתערב שהרמיוני הצליחה לפחות כמוהו אם לא יותר כשהגיע תורה לנסות, מוקדם יותר באותו היום. לא יכול להיות שום דבר **שהוא** יצליח בו בניסיון הראשון ויבלבל את הרמיוני, ואם דווקא היה כזה ויתברר שמדובר ב**רכיבה על מטאטא** ולא משהו אינטלקטואלי, הארי פשוט ימות.)

עבר זמן מה עד שכולם החזיקו לפניהם מטאטא. מדאם הוץ' הראתה להם איך לעלות עליו ואז עברה במדשאה ותיקנה אחיזות ועמידות. נראה שאפילו הילדים שהורשו לעוף בבית לא למדו לעשות זאת כהלכה.

מדאם הוץ' סקרה את קבוצת הילדים והנהנה. "ועכשיו, כשאשמיע שריקה במשרוקית שלי, אני רוצה שכולכם תבעטו באדמה, חזק."

הארי בלע רוק וניסה לשכך את תחושת הבחילה שאחזה בבטנו.

"שמרו על יציבות במטאטאים, עלו מטר או שניים באוויר, וחזרו מיד לקרקע על ידי הישענות קלה קדימה. המתינו לשריקה – שלוש – ארבע –"

אחד המטאטאים המריא בפראות בליווי צרחות של ילד – צרחות של אימה, לא של עונג. הילד הסתחרר בקצב נורא כשעלה והם ראו רק הבלחים של פניו הלבנות –

ואז, כאילו בהילוך אטי, זינק הארי מהמטאטא שלו וחיפש את שרביטו, אפילו שלא ממש ידע מה הוא מתכנן לעשות איתו. הוא היה בדיוק בשני שיעורי לחשים, והאחרון שבהם אכן עסק בלחש הריחוף, אבל הארי הצליח להטיל את הלחש בהצלחה רק פעם אחת מתוך שלוש והוא בטח לא היה מסוגל להרחיף אנשים שלמים –

אם יש בי איזה כוח סמוי, שיגלה את עצמו עכשיו!

"חזור לכאן, ילד!" צעקה מדאם הוץ' (זאת הייתה מוכרחה להיות ההוראה הכי פחות מועילה להתמודדות עם מטאטא שיצא משליטה **שמורה לתעופה** יכולה לתת, וחלק אוטומטי לחלוטין במוחו של הארי הוסיף את מדאם הוץ' לרשימת המטומטמים שניהל בראשו.)

והילד הועף מהמטאטא.

נפילתו נראתה אטית מאוד בהתחלה.

"**זינגארדיום לביוסה!**" צעק הארי.

הלחש נכשל. הוא הרגיש את זה קורה.

נשמע **בום** וקול פיצוח מרוחק, והילד שכב על הדשא עם הפנים למטה.

הארי החזיר את שרביטו למקומו ושעט קדימה במלוא המהירות. הוא הגיע אל הילד יחד עם מדאם הוץ', והארי שלח יד לתוך נרתיקו וניסה להיזכר אוי אלוהים איך קראו לזה לא משנה הוא פשוט ינסה "ערכת ריפוי!" והיא צצה בידו ו -

"יד שבורה", אמרה מדאם הוץ'. "תירגע, ילד, הוא בסך הכול שבר את היד!"

הארי חווה מעין קרטוע פנימי כשהמוח שלו יצא ממצב פניקה.

חבילת הריפוי המשודרגת למצבי חירום נחה פתוחה לפניו, וידו אחזה במזרק של אש נוזלית, שהיה שומר על אספקת החמצן למוחו של הילד אם הוא היה שובר את מפרקתו.

"אמממ..." אמר הארי בקול רועד למדי. לבו פעם חזק כל כך עד שהוא בקושי שמע את עצמו מתנשם. "עצם שבורה... כן... חוט קיבוע?"

"זה רק למקרי חירום", ירתה מדאם הוץ'. "תחזיר את זה למקום. הוא בסדר." היא רכנה מעל הילד והושיטה לו יד. "קום, ילד - הכול בסדר, קום בזירות!"

"את לא מתכוונת להכריח אותו לרכוב שוב על המטאטא, נכון?" אמר הארי בבעתה.

מדאם הוץ' ירתה בהארי מבט זועם. "ברור שלא!" היא משכה בידו הבריאה של הילד והקימה אותו על רגליו - הארי הבחין בתדהמה שזה **שוב** נוויל לונגבוטום, מה **הקטע** איתו? - והסתובבה לעבר כל הילדים שצפו בהם. "אני אוסרת עליכם לזוז בזמן שאני לוקחת את הילד הזה למרפאה! השאירו את המטאטאים האלה שם, או שאני אדאג שיסלקו אתכם מהווגוורטס לפני שתספיקו להגיד 'קווידיץ'. בוא, חמוד."

ומדאם הוץ' הלכה משם עם נוויל, שלפת את ידו וניסה להשתלט על היבבות שלו.

כשהם יצאו מטווח שמיעה, אחד מתלמידי סלית'רין התחיל לצחקק.

זה הצית את השאר.

הארי הסתובב והביט בהם. זה נראה כמו זמן טוב לנסות לזכור כמה פרצופים.

ואז ראה הארי את דראקו הולך לעברו בעצלתיים, מלווה במר קראב ובמר גויל. מר קראב לא חיך. מר גויל חיך במופגן. דראקו עצמו עטה ארשת מוקפדת, שרעדה לפרקים, ומכך הסיק הארי שדראקו חושב שכל הסיפור הזה משעשע להחריד אבל אינו רואה כיצד הוא יכול להשיג יתרון פוליטי בכך שיצחק על זה כאן ועכשיו במקום בצינוק של סלית'רין אחר כך.

"ובכן, פוטר", אמר דראקו בקול נמוך שלא נשמע למרחוק, עדיין עם אותה ארשת מוקפדת הרועדת לפרקים, "רק רציתי לומר שכשאתה מנצל מצב חירום כדי להפגין מנהיגות, כדאי לך להיראות כאילו אתה בשליטה מלאה, במקום, נגיד, להיכנס לפניקה מוחלטת." מר גויל צחקק ודראקו ירה בו מבט מצמית. "אבל כנראה שזכית בכמה נקודות בכל מקרה. אתה צריך עזרה עם סידור ערכת הריפוי הזאת?"

הארי הפנה את מבטו לערכת הריפוי, מה שאפשר לו להסתיר את פניו מדראקו. "נראה לי שאני מסתדר", אמר הארי. הוא החזיר את המזרק למקומו, סגר את המנעולים וקם על רגליו.

ארני מקמילן הגיע בדיוק כשהארי האכיל את נרתיק עור המוק שלו בערכה.

"תודה לך, הארי פוטר, בשם כל בית הפלפאף", אמר ארני מקמילן ברשמיות. "זה היה ניסיון טוב ורעיון טוב."

"אכן רעיון טוב", אמר דראקו. "ולמה אף אחד מהפלפאף לא שלף את השרביט שלו? אולי אם **כולכם** הייתם עוזרים במקום רק פוטר, הייתם יכולים לתפוס אותו. חשבתי שאנשי הפלפאף אמורים לעזור זה לזה?"

ארני נראה קרוע בין כעס לבושה משתקת. "לא חשבנו על זה בזמן –"

"אה", אמר דראקו, "לא **חשבתם** על זה. זו כנראה הסיבה שעדיף חבר אחד מרייבנקלו מאשר כל בית הפלפאף."

אוי, לעזאזל, איך הארי אמור לנהל את זה... "אתה לא עוזר", אמר הארי בנימה רגועה, בתקווה שדראקו יפרש את זה בתור **אתה מפריע לתוכניות שלי, בבקשה תסתום**.

"הי, מה זה?" אמר מר גויל. הוא התכופף אל הדשא והרים חפץ בגודל של גולה גדולה, כדור זכוכית שנראה כאילו הוא מלא במערבולת של עשן לבן.

ארני מצמץ. "כדור הזיכרון של נוויל!"

"מה זה כדור זיכרון?" שאל הארי.

"הוא זוהר באור אדום אם שכחת משהו", אמר ארני. "אבל הוא לא אומר לך מה שכחת. תן לי את זה, בבקשה, ואני אחזיר את זה לנוויל אחר כך." ארני הושיט את ידו.

חיוך פתאומי הבלח על פניו של מר גויל והוא הסתובב והחל לרוץ.

מרוב הפתעה ארני המשיך לרגע לעמוד, ואז צעק "הי!" ורץ אחרי מר גויל.

ומר גויל תפס מטאטא, עלה עליו בתנועה חלקה אחת והמריא.

פיו של הארי נפער בתדהמה. מדאם הוץ' לא אמרה שדבר כזה יביא **לסילוקו?**

"**איזה אידיוט!**" סינן דראקו. הוא פתח את פיו לצעוק –

"**הי!**" צעק ארני. "זה של נוויל! **תחזיר את זה!**"

התלמידים מסלית'רין התחילו לשרוק ולהריע.

פיו של דראקו נסגר בנקישה. הארי קלט את הבעת ההיסוס הפתאומית שהופיעה על פניו.

"דראקו, " אמר הארי בשקט, "אם לא תצווה על האידיוט הזה לחזור לקרקע, המורה תחזור ו –"

"בוא לקחת את זה, הפלפוף!" צעק מר גויל, ותרועה גדולה עלתה מצד אנשי סלית'רין.

"אני לא יכול!" לחש דראקו. "כולם בסלית'רין יחשבו שאני חלש!"

"ואם יסלקו את מר גויל, " סינן הארי, **"אבא** שלך יחשוב שאתה **אידיוט!"**

פניו של דראקו התכווצו בהבעה מיוסרת.

ובאותו הרגע –

"היי, סְחִית'רין," צעק ארני, "אף אחד לא אמר לך שאנשי הפלפאף עוזרים זה לזה? **הפלפאף, שרביטים שלוף!"**

ולפתע הרבה מאוד שרביטים הופנו לעבר מר גויל.

כעבור שלוש שניות –

"סלית'רין, שרביטים שלוף!" אמרו כחמישה תלמידים שונים מסלית'רין.

והרבה מאוד שרביטים הופנו לעבר תלמידי הפלפאף.

כעבור שתי שניות –

"גריפינדור, שרביטים שלוף!"

"תעשה משהו, פוטר!" לחש דראקו. **"אני לא יכול להיות זה שיעצור את זה זה חייב להיות אתה! אני אהיה חייב לך טובה רק תחשוב על משהו אתה לא אמור להיות גאון?"**

בתוך כחמש שניות וחצי, כך הבין הארי, מישהו יטיל את קללת המלקה השומרית, וכשהכול ייגמר והמורים יסיימו להעיף תלמידים, הבנים היחידים שיישארו בשנה שלו יהיו תלמידי רייבנקלו.

"רייבנקלו, שרביטים שלוף!" צעק מייקל קורנר, שבנראה ממש השתוקק לקחת חלק באסון.

"גרגורי גויל!" צרח הארי. **"אני תובע בעלות על כדור הזכרון של נוויל וקורא אותך לדו קרב!"**

דממה פתאומית השתררה.

"אה, באמת?" קרא דראקו בקול האדיש הרם ביותר שהארי שמע מעודו. **"זה נשמע מעניין. איזה מין דו קרב, פוטר?"**

אמממ...

ההשראה של הארי עצרה ב"דו קרב". איזה מין דו קרב? הוא לא יכול לומר "שחמט" כי דראקו לא יוכל להסכים לזה בלי שזה יראה מוזר, הוא לא יכול לומר "הורדת ידיים" כי מר גויל יקרע אותו –

"מה דעתך על זה?" אמר הארי בקול רם. "גרגורי גויל ואני נעמוד רחוק זה מזה, ואסור יהיה להתקרב לשנינו. לא נשתמש בשרביטים שלנו וגם אף אחד אחר לא. אני לא אזוז מאיפה שאני עומד, וגם הוא לא. ואם אצליח להשיג את כדור הזיכרון של נוויל, אז גרגורי גויל יוותר לאלתר על כל דרישה לכדור הזיכרון שהוא מחזיק וייתן אותו לי."

שתיקה נוספת השתררה כשמבטי ההקלה של האנשים הפכו למבטי בלבול.

"הא, פוטר!" אמר דראקו בקול רם. "אני רוצה לראות אותך עושה את **זה**! מר גויל מסכים!"

"סגרנו!" אמר הארי.

"פוטר, **מה?**" לחש דראקו, כשהוא מצליח איכשהו לעשות זאת בלי להזיז את שפתיו.

הארי לא ידע איך לענות בלי להזיז את השפתיים שלו.

אנשים התחילו להחזיר את שרביטיהם למקומם, ומר גויל נחת בחינניות, פניו מבולבלות למדי. כמה מתלמידי הפלפאף התקדמו לעבר מר גויל, אבל הארי ירה בהם מבט מפציר והם חזרו לאחור.

הארי הלך לעבר מר גויל ועצר במרחק של כמה צעדים ממנו, רחוק מספיק כדי שלא יוכלו לגעת זה בזה.

הארי החזיר את השרביט למקומו לאט ובהפגנתיות.

כל השאר התרחקו.

הארי בלע רוק. היה לו מושג כללי מה הוא **רוצה** לעשות, אבל זה יהיה חייב לקרות כך שאף אחד לא יבין **מה** הוא עשה –

"טוב," אמר הארי בקול רם. "אוקיי..." הוא נשם נשימה עמוקה והרים יד אחת, אצבעותיו מוכנות להקיש. כל אלה ששמעו על הסיפור עם העוגות, כלומר כמעט כולם, עצרו את נשימתם. "**אני מזמן את השיגעון של הוגוורטס! שמחה! לצון! בום בום טראח!**" והארי הקיש באצבעותיו.

הרבה אנשים התכווצו ברתיעה.

ודבר לא קרה.

הארי הניח לדממה להתארך מעט, להתפתח, עד ש...

"אמממ..." אמר מישוהו. "זה הכול?"

הארי הסתכל על הילד שדיבר. "תסתכל מולך. אתה רואה את חלקת הקרקע שנראית ריקה, בלי דשא?"

"אמממ... כן," אמר הילד, איזה גריפינדור (דין משהו?).

"תחפור שם."

עכשיו זכה הארי להרבה מבטים מוזרים.

"אמממ... למה?" אמר דין משהו.

"פשוט תעשה את זה," אמר טרי בוט בקול יגע. "אין טעם לשאול למה. סמוך עליי."

דין משהו כרע ברך והחל לגרוף אדמה.

כעבור כדקה קם דין על רגליו. "אין שם כלום," אמר דין.

הא. הארי תכנן לחזור בזמן ולהטמין מפת אוצר שתוביל למפת אוצר נוספת שתוביל לכדור הזיכרון של נוויל שאותו הוא ישים שם אחרי שייקח אותו ממר גויל...

ואז הבין הארי שיש דרך הרבה יותר פשוטה שהרבה פחות מסכנת את סוד מחוללי הזמן.

"תודה, דין!" אמר הארי בקול רם. "ארני, אתה יכול לחפש איפה שנוויל נפל ולראות אם תוכל למצוא את כדור הזיכרון שלו?"

אנשים נראו מבולבלים אפילו יותר.

"פשוט תעשה את זה," אמר טרי בוט. "הוא ימשיך לנסות עד שמשהו יעבוד, ומה שמפחיד זה ש –"

"חי מרלין!" אמר ארני בתדהמה. הוא הרים את כדור הזיכרון של נוויל. **"הוא פה!"** ממש איפה שהוא נפל!

"מה?" צעק מר גויל. הוא השפיל את מבטו וראה...

...שהוא עדיין מחזיק את כדור הזיכרון של נוויל.

דממה ארוכה למדי השתררה.

"אמממ..." אמר דין משהו, "זה בלתי אפשרי, נכון?"

"זה חור בעלילה," אמר הארי. "הפכתי את עצמי למספיק מוזר כדי להסיח את דעתו של היקום לרגע והוא שכח שגויל כבר הרים את כדור הזיכרון."

"לא, רגע, זאת אומרת, זה **לגמרי** בלתי אפשרי –"

"סליחה, נכון שכולנו עומדים פה ומחכים לעוף על מטאטאים? נכון. אז תסתום. בכל מקרה, ברגע שאניח את הידיים שלי על כדור הזיכרון של נוויל התחרות תסתיים וגרגורי גויל יצטרך לוותר לאלתר על כל דרישה לכדור הזיכרון שהוא מחזיק ולתת אותו לי. אלה היו התנאים, זוכר?" הארי הושיט את ידו וסימן לארני. "פשוט תגלגל אותו לפה, כי אף אחד לא אמור להתקרב אליי, אוקיי?"

"רגע אחד!" צעק תלמיד סלית'רין – בלייז זאביני, שם שהארי לא היה צפוי לשכוח. "אין נדע שזה כדור הזיכרון של נוויל? יכולת פשוט להפיל שם כדור זיכרון **אחר** –"

"הסלית'רין חזק עמו," אמר הארי בחיוך. "אבל אני נותן לך את המילה שלי שהכדור שארני מחזיק הוא הכדור של נוויל. אין תגובה לגבי זה שגרגורי גויל מחזיק."

זאביני הסתובב במהירות לעבר דראקו. "**מאלפוי!** אתה לא באמת מתכוון לתת לו לצאת מזה בשלום – "שתוק, אתה," רטן מר קראב ונעמד מאחורי דראקו. "מר מאלפוי לא צריך **אותך** בשביל שתגיד לו מה לעשות!"

משרת טוב.

"ההתערבות שלי הייתה עם דראקו, מבית מאלפוי האצילי ועתיק היומין," אמר הארי. "לא איתך, זאביני. עשיתי את מה שמר מאלפוי אמר שהוא רוצה לראות אותי עושה, ובאשר לשיפוט בהתערבות, אני משאיר זאת בידי של מר מאלפוי." הארי הטה את ראשו לעבר דראקו והרים מעט את גבותיו. זה היה אמור להיות מספיק כדי לאפשר לדראקו לשמור על כבודו.

דממה השתררה.

"אתה מבטיח שזה באמת כדור הזיכרון של נוויל?" אמר דראקו.

"כן," אמר הארי. "זה הכדור שיחזור לנוויל ושהיה שלו במקור. וזה שגרגורי גויל מחזיק הולך אליי." דראקו הנהן בהחלטיות. "אם כן, לא אפקפק במילתו של בית פוטר האצילי, לא משנה עד כמה מוזר כל זה היה. ובית מאלפוי האצילי ועתיק היומין יעמוד גם הוא במילתו. מר גויל, תן את זה למר פוטר – "

"הי!" אמר זאביני. "הוא **עדיין** לא ניצח, הוא לא הניח את הידיים על – "

"תפוס, הארי!" אמר ארני והשליך את כדור הזיכרון לאוויר.

הארי תפס את הכדור בקלות – תמיד היו לו רפלקסים טובים. "זהו," אמר הארי, "ניצחתי..."

קולו של הארי דעך. כל השיחות נקטעו.

כדור הזיכרון שבידו בהק בצבע אדום עז, אורו זוהר כמו שמש זעירה והוא מטיל צללים על הקרקע באור היום המלא.

יום חמישי.

ליתר דיוק, 17:09 אחר הצהריים ביום חמישי, במשרדה של פרופסור מקגונגל, אחרי שיעורי התעופה. (כולל שעה נוספת שהארי הגניב באמצע.)

פרופסור מקגונגל יושבה על השרפרף שלה. הארי ישב בכיסא הנאשמים לפני שולחנה.

"פרופסור", אמר הארי בקול עצור, "הסלית'רינים הפנו את השרביטים שלהם על ההפלפאפים, הגריפינדורים הפנו את השרביטים שלהם על הסלית'רינים, איזה **אידיוט** מרייבנקלו צעק 'שרביטים שלוף' והיו לי אולי חמש שניות למנוע מכל העסק להתפוצץ! זה הרעיון היחיד שעלה לי לראש!"

פניה של פרופסור מקגונגל היו מכווצות וכועסות. "**אינך רשאי להשתמש במחולל הזמן בצורה כזאת, מר פוטר!** האם מושג הסודיות נשגב מבינתך?"

"הם לא **יודעים** איך עשיתי את זה! הם פשוט חושבים שאני יכול לעשות דברים ממש מוזרים בהקשת אצבעות! עשיתי דברים מוזרים שאי אפשר לעשות אפילו עם מחוללי זמן, ואני אעשה **עוד** דברים כאלה, אז המקרה **הזה** אפילו לא יבלוט! הייתי **חייב לעשות את זה**, פרופסור!"

"אתה **לא** היית חייב לעשות את זה!" התפרצה פרופסור מקגונגל בכעס. "כל מה שהיית צריך לעשות היה להוריד את **הסלית'רין האנונימי הזה** בחזרה לקרקע ולגרום לתלמידים להוריד את השרביטים! יכולת לאתגר אותו למשחק של טאקי מתפוצץ אבל לא, היית חייב להשתמש במחולל הזמן באופן פומבי ובלתי נחוץ!"

"זה הרעיון היחיד שעלה לי לראש! אני אפילו לא יודע **מה זה** טאקי מתפוצץ. הם לא היו מקבלים משחק שחמט ואם הייתי בוחר בהורדות ידיים מפסיד!"

"אז היית צריך לבחור בהורדות ידיים!"

הארי מצמץ. "אבל אז הייתי **מפסיד** –"

הארי השתתק.

פרופסור מקגונגל נראתה **ממש** כועסת.

"אני מצטער, פרופסור מקגונגל," אמר הארי בקול חלוש. "באמת שלא חשבתי על זה, ואת צודקת, הייתי צריך לחשוב, זה היה מצוין אם הייתי חושב על זה, אבל זה פשוט לא עלה בדעתי..."

קולו של הארי דעך. לפתע התחוויר לו שהיו לו **הרבה** אפשרויות אחרות. הוא היה יכול לבקש **מדראקו** להציע משהו. הוא היה יכול לבקש מהקהל... השימוש שלו במחולל הזמן באמת היה פומבי ובלתי נחוץ. היה מרחב אפשרויות עצום, למה הוא בחר דווקא באפשרות **הזאת**?

מכיוון שהוא ראה דרך **לנצח**. לנצח ולזכות בצעצוע חסר משמעות שהמורים היו מחרימים ממר גויל בכל מקרה.

הכוונה לנצח. היא הדבר שהפיל אותו.

"אני מצטער," אמר הארי שוב. "על הגאווה שלי ועל הטיפשות שלי."

פרופסור מקגונגל העבירה יד על מצחה. נראה שחלק מהכעס שלה התפוגג. אבל הקול שלה עדיין נשמע נוקשה. "עוד סצנה אחת כזאת, מר פוטר, ואתה מחזיר את מחולל הזמן. האם זה ברור?"

"כן, אמר הארי. "אני מבין ואני מצטער."

"אם כך, מר פוטר, אתה רשאי להשאיר אצלך את מחולל הזמן לעת עתה. ובהתחשב בגודל האסון שמנעת, בסופו של דבר, לא אוריד נקודות לרייבנקלו."

חוץ מזה שלא תוכלי להסביר על מה הורדת אותן. אבל הארי היה חכם מכדי לומר זאת בקול רם.

"מה שיותר חשוב, למה כדור הזיכרון נדלק ככה?" אמר הארי. "זה אומר שהטילו עליי אובליוויאטה?"

"גם לי זה ממש לא ברור," אמרה פרופסור מקגונגל באטיות. "אם זה היה עד כדי כך פשוט, בתי המשפט היו ודאי משתמשים בכדורי זיכרון, וזה לא המצב. אני אבדוק את העניין, מר פוטר." היא נאנחה. "אתה יכול ללכת עכשיו."

הארי התחיל לקום מכיסאו, ואז עצר. "אמממ... סליחה, יש עוד משהו שרציתי לומר לך –"

היא התכווצה בצורה כמעט בלתי מורגשת. "מה רצית לומר, מר פוטר?"

"זה בקשר לפרופסור קווירל –"

"אני בטוחה שזה לא חשוב, מר פוטר." פרופסור מקגונגל אמרה את המילים בחיפזון רב. "הרי שמעת בוודאי את המנהל אומר לתלמידים שאסור לכם להטריד אותנו בתלונות חסרות חשיבות על המורה להתגוננות?"

הארי היה מבולבל למדי. "אבל זה **יכול להיות** חשוב. אתמול הרגשתי פתאום תחושה מבשרת רעות כש –"

"מר פוטר! גם לי יש תחושה מבשרת רעות! והתחושה שלי אומרת **שאסור לך לסיים את המשפט הזה!**"

פיו של הארי נפער. פרופסור מקגונגל הצליחה; הארי נותר חסר מילים.

"מר פוטר," אמרה פרופסור מקגונגל, "אם גילית דבר מה שנראה מעניין בקשר לפרופסור קווירל, אנא הרגש חופשי לא לחלוק אותו איתי או עם אף אחד אחר. אני חושבת שכילית מספיק מזמני היקר –"

"זה לא מתאים לך!" התפרץ הארי. "אני מצטער, אבל **לא יאומן** כמה שזה לא אמרתי מצדך! ממה ששמעתי רובצת קללה על משרת המורה להתגוננות, ואם אתם כבר **יודעים** שמהו הולך להשתבש, הייתי חושב שכולכם תהיו ערניים –"

"להשתבש, מר פוטר? אני בהחלט מקווה שלא." פניה של פרופסור מקגונגל היו חסרות הבעה. "אחרי שפרופסור בלייק נתפסה בארון עם לא פחות משלושה מתלמידי השנה החמישית של סלית'רין בפברואר האחרון ושנה לפני כן פרופסור סאמרס נכשלה בתפקידה בצורה כה מוחלטת עד שהתלמידים שלה חשבו שבוגארט הוא סוג של רהיט, יהיה זה **אסון מוחלט** אם בעיה כלשהי בקשר לפרופסור קווירל המוכשר להפליא תובא לידיעתי כעת, ואני חוששת מאוד שרוב תלמידינו ייכשלו בבחינות הבגרות והכשיפומטרי שלהם."

"אני מבין," אמר הארי באטיות בעודו מעכל את העניין. "אז במילים אחרות, לא משנה מה לא בסדר עם פרופסור קווירל, את ממש לא רוצה לדעת מזה עד סוף שנת הלימודים. ומכיוון שעכשיו רק ספטמבר, מבחינתך הוא יכול להתנקש בראש הממשלה בשידור חי ולצאת מזה נקי."

פרופסור מקגונגל הביטה בו מבלי למצמץ. "אני בטוחה שלעולם לא ישמעו אותי תומכת באמירה שכזאת, מר פוטר. חברי הסגל של הוגוורטס שואפים לפעול כנגד **כל דבר** שמאיים על השכלתם של תלמידינו."

כמו תלמידי שנה ראשונה ברייבנקלו שלא יודעים לסתום את הפה. "אני מאמין שירדתי לסוף דעתך, פרופסור מקגונגל."

"הו, מסופקתני, מר פוטר. מסופקתני מאוד." פרופסור מקגונגל רכנה קדימה, פניה מתקשחות שוב. "מכיוון ששנינו כבר דיברנו על עניינים רגישים בהרבה מאלו, אדבר גלויות. אתה, ורק אתה, דיווחת על התחושה המסתורית הזאת. אתה, ורק אתה, משמש כמגנט תוהו שכמותו לא ראיתי מעולם. אחרי מסע הקניות הקטן שלנו לסמטת דיאגון ואז מצנפת המיון ואז האירוע הקטן של **היום**, אני כבר יכולה לחזות מראש שנגזר עליי לשבת במשרד המנהל ולשמוע איזו מעשייה מבדחת על פרופסור קווירל שבה אתה מכבב באופן בלעדי ושאחריה לא תהיה כל ברירה אלא לפטר אותו. כבר השלמתי עם כך, מר פוטר. ואם המאורע העצוב הזה יקרה אפילו יום אחד לפני אמצע מאי, אני אתלה אותך מהמעיים על שערי הוגוורטס ואשפוך חיפושיות אש לתוך אפך. **עכשיו** אתה יורד לסוף דעתי?"

הארי הנהן, עיניו פעורות לרווחה. ואז, שנייה לאחר מכן, "מה אני אקבל אם אצליח לגרום לזה לקרות ביום האחרון של שנת הלימודים?"

"צא מהמשרד שלי!"

יום חמישי.

בטח יש איזה קטע מיוחד עם ימי חמישי בהוגוורטס.

השעה הייתה 17:32 אחר הצהריים ביום חמישי, והארי עמד ליד פרופסור פליטיק מול גרגויל האבן הגדול ששמר על הכניסה למשרד המנהל.

הארי בקושי הספיק לחזור ממשרדה של מקגונגל לחדרי הלימוד של רייבנקלו וכבר אמר לו אחד התלמידים להתייצב במשרדו של פרופסור פליטיק, שם גילה הארי שדמבלדור רוצה לדבר איתו.

הארי, שהרגיש חרד למדי, שאל את פרופסור פליטיק האם המנהל אמר במה מדובר.

פרופסור פליטיק משך בכתפיו בתנועה חסרת אונים.

מתברר שדמבלדור אמר שהארי הרבה יותר מדי צעיר בשביל להגות את מילות הטירוף והעוצמה.

שמחה לצון בום בום טראח? חשב הארי, אבל לא אמר בקול רם.

"בבקשה אל תדאג יותר מדי, מר פוטר, צייץ פרופסור פליטיק מאזור כתפו של הארי. (הארי היה אסיר תודה על זקנו העצום והמנופח של פרופסור פליטיק. היה קשה להתרגל למורה שלא רק היה נמוך ממנו, אלא גם בעל קול גבוה יותר.) "המנהל אולי נראה קצת מוזר, או די מוזר, או אפילו ממש מוזר, אבל הוא מעולם לא פגע בתלמיד ולו במעט, ואיני מאמין שהוא יעשה זאת אי פעם." פרופסור פליטיק שיגר אל הארי חיוך מעודד. "אם רק תקפיד לזכור את זה, לא תיכנס לפניקה!"

זה לא עזר.

"בהצלחה!" צייץ פרופסור פליטיק, נשען אל הגרגויל ואמר משהו שאיכשהו הארי לא הצליח לשמוע בכלל (מן הסתם, אין תועלת בסיסמה אם אפשר לצוטט לה). גרגויל האבן פסע הצדה בתנועה רגילה וטבעית ביותר שהכתה את הארי בתדהמה מכיוון שבמהלך כל תנועתו הגרגויל נראה כמו אבן מוצקה ודוממת.

מאחורי הגרגויל היה גרם מדרגות לולייני מסתובב. היה בו משהו מהפנט עד להטריד, ומטרידה עוד יותר הייתה העובדה ש**סיבוב** הספירלה לא היה אמור להביא אותך לשום מקום.

"עלה לך!" צייץ פליטיק.

הארי נעמד על הספירלה בעצבנות מה ומצא את עצמו, מסיבה כלשהי שהמוח שלו לא הצליח כלל לדמיון, נישא מעלה.

הגרגויל חזר למקומו בקול חבטה עמום, המדרגות המשיכו להסתובב והארי המשיך לעלות, ואחרי פרק זמן מסחרר למדי, הארי מצא את עצמו ניצב בפני דלת מעץ אלון ועליה מקוש פליז בצורת גריפון.

הארי הושיט את ידו וסובב את הידית.

הדלת נפתחה לרווחה.

והארי ראה את החדר המעניין ביותר שנתקל בו מימיו.

היו בו מנגנוני מתכת זעירים שהסתובבו או תקתקו או שינו לאטם צורה או פלטו עננות עשן קטנות. היו בו עשרות נוזלים מסתוריים בעשרות מכלים בעלי צורות מוזרות, כולם מבעבעים, רותחים, ניגרים, מחליפים צבע או יוצרים צורות מעניינות שנעלמו חצי שנייה אחרי שראית אותן. היו בו דברים שנראו כמו שעונים מרובי מחוגים, שעליהם נחרטו מספרים או מילים בשפות בלתי מזוהות. היה שם צמיד ועליו גביש דמוי עדשה שנצנץ באלף צבעים וציפור שנחה על במת זהב וכוס עץ מלאה במשהו שנראה כמו דם ופסל של בז מצופה באמייל שחור. על הקיר היו תלויות תמונות של אנשים יְשָׁנִים, ומצנפת המיון הייתה מוטלת באגביות על מתלה כובעים שעליו היו תלויות גם שתי מטריות ושלוש נעלי בית אדומות שמאליות.

באמצע כל הבלגן הזה עמד שולחן שחור וריק מעץ אלון. לפני השולחן עמד שרפרף מעץ אלון. ומאחורי השולחן ניצב כס מרופד היטב שהכיל את אלבוס פרסיוול וולפריק בריאן דמבלדור, המעוטר בזקן ארוך וכסוף, כובע שנראה כמו פטרייה מעוכה ענקית ומה שלעיניים מוגלגיות נראה כמו שלוש שכבות של פיג'מה שצבעה ורוד עז.

דמבלדור חייך, ועיניו הבהירות נצצו בלהט מטורף.

הארי התיישב לפני השולחן בחשש מסוים. מאחוריו נטרקה הדלת בחבטה רמה.

"שלום, הארי," אמר דמבלדור.

"שלום, המנהל," השיב הארי. אז הם בקטע של לקרוא זה לזה בשם פרטי? האם דמבלדור יגיד לו עכשיו לקרוא לו –

"בבקשה, הארי!" אמר דמבלדור. "המנהל נשמע כל כך רשמי. פשוט תקרא לי הֶם בקיצור."

"אין בעיה, הֶם," אמר הארי.

שתיקה קצרה השתררה.

"אתה יודע," אמר דמבלדור, "שאתה האדם הראשון אי פעם שבאמת עשה את זה?"

"אמממ..." אמר הארי. הוא ניסה לשלוט בקולו למרות המועקה הפתאומית שהשתקעה בבטנו. "אני מצטער, אני... אמממ... המנהל, אמרת לי לעשות את זה, אז עשיתי –"

"הֶם, בבקשה!" אמר דמבלדור בעליצות. "ואין צורך להיות כל כך מודאג. אני לא אזרוק אותך מהחלון רק כי עשית טעות אחת. אני אתן לך הרבה אזהרות מראש אם תעשה משהו שאינו לרוחי! חוץ מזה, מה שמשנה הוא לא איך אנשים מדברים אליך, אלא מה הם חושבים עליך."

הוא מעולם לא פגע בתלמיד. אם רק תקפיד לזכור את זה, לא תיכנס לפניקה.

דמבלדור שלף קופסת מתכת קטנה, פתח אותה וחשף בתוכה גולות צהובות קטנות. "סוכריות לימון?" שאל המנהל.

"אמממ... לא תודה, הֶם," אמר הארי. **האם להגניב לתלמיד אל.אס.די נחשב לפגיעה בו, או שזה נכנס לקטגוריה של כיף בלתי מזיק?** "אתה... אממממ... אמרת משהו על זה שאני צעיר מדי בשביל להגות את מילות הטירוף והעוצמה?"

"זה בהחלט נכון!" אמר דמבלדור. "למרבה המזל, מילות הטירוף והעוצמה אבדו לפני שבע מאות שנה ולאף אחד אין שמץ של מושג מה הן. זו הייתה סתם הערה קטנה."

"אה..." אמר הארי. הוא היה מודע לכך שפיו פעור. "אז למה קראת לי לפה?"

"למה?" חזר דמבלדור על השאלה. "באמת, הארי, אם הייתי מסתובב כל היום ושואל **למה** אני עושה דברים, לא היה לי נשאר לי זמן לעשות שום דבר! אני אדם די עסוק, אתה יודע."

הארי הנהן בחיוך. "כן, זו הייתה רשימה מעוררת התפעלות. מנהל הוגוורטס, כושף ראשי בקסמהדרין, מגוואמפ עליון בקונפדרציית הקוסמים הבינלאומית. סליחה שאני שואל, אבל תהיתי לעצמי: יש אפשרות לקבל יותר משש שעות אם משתמשים ביותר ממחולל זמן אחד? כי זה די מרשים אם אתה עושה את כל זה כשיש לך רק שלושים שעות ביממה."

השתררה עוד שתיקה קלה, שבמהלכה המשיך הארי לחייך. הוא חשש קצת, או למען האמת הרבה, אבל ברגע שהתחוור לו שדמבלדור משגע אותו בכוונה, משהו בתוכו **סירב בכל תוקף** לקבל את זה כמו גוש של חוסר אונים.

"אני חושש שהזמן לא אוהב להימתח יותר מדי," אמר דמבלדור אחרי השתיקה הקלה, "ועם זאת נראה שאנו עצמנו קצת גדולים מדי בשבילו, ולכן אנחנו שרויים במאבק מתמיד להתאים את חיינו לזמן."

"אכן כן," אמר הארי בכובד ראש. "וזאת הסיבה שכדאי שנגיע לפואנטה במהירות."

לרגע תהה הארי אם הגזים.

ואז דמבלדור צחק. "בסדר גמור. הבה נדבר ישר ולעניין." המנהל רכן קדימה, תנועה שהסתה את כובע הפטרייה המעוכה שלו הצדה וחיככה את זקנו בשולחן. "הארי, ביום שני עשית משהו שאמור להיות בלתי אפשרי אפילו עם מחולל זמן. או, בעצם, בלתי אפשרי אם משתמשים רק במחולל זמן. מנין הגיעו שתי העוגות הללו, תמהני?"

פרץ אדרנלין חלף בגופו של הארי. הוא עשה את הקטע עם העוגות באמצעות גלימת היעלמות, זו שניתנה לו בקופסת מתנת חג המולד, שהייתה מלווה בפתק שבו היה כתוב: **אם דמבלדור יראה הזדמנות לקבל לידי את אחד מאוצרות המוות, הוא לא ייתן לו לחמוק מידי עד יום מותו...**

"טבעי לגמרי לחשוב," המשיך דמבלדור, "שמכיוון שאיש מתלמידי השנה הראשונה שנכחו במקום לא היה מסוגל להטיל לחש כזה, נכח שם גם מישהו אחר, בלתי נראה. ואם איש לא היה יכול לראותו, לא הייתה לו בעיה לזרוק את העוגות. ניתן אולי להמשיך ולשער שמכיוון שמחולל הזמן היה בידיך, אתה היית הגורם הבלתי נראה; ושמכיוון שרמתך הנוכחית בהחלט אינה מאפשרת הטלת לחש ההנגזה, משמעות הדבר היא שהייתה לך גלימת היעלמות." דמבלדור חייך חיוך צופן סוד. "האם אני בכיוון הנכון עד כה, הארי?"

הארי קפא במקומו. הייתה לו תחושה ששקר ישיר יהיה רעיון טיפשי, וכנראה גם לגמרי עקר, והוא לא הצליח לחשוב על שום דבר אחר לומר.

דמבלדור נופף בידו בידדותיות. "אל תדאג, הארי, לא עשית שום דבר רע. גלימות היעלמות אינן אסורות – הן כנראה נדירות מכדי שמישהו יטרח לכלול אותן ברשימה. אבל האמת היא שתהיתי לגבי משהו אחר לחלוטין."

"כן?" אמר הארי בקול הרגיל ביותר שהצליח להוציא מפיו.

עיניו של דמבלדור ברקו מרוב התלהבות. "אתה מבין, הארי, אחרי שעוברים כמה הרפתקאות נוטים להבין את הכיוון הכללי של הדברים הללו. מתחילים לראות את הדפוס, לשמוע את הקצב של העולם. מתחילים לפתח חשדות **לפני** רגע הגילוי. אתה הילד שנשאר בחיים, ואיכשהו גלימת היעלמות הגיעה לידיך ארבעה ימים בלבד אחרי שגילית את בריטניה הקסומה שלנו. גלימות כאלו אינן מוצעות למכירה בסמטת דיאגון, אבל יש **אחת** שעשויה למצוא את דרכה לבעליה המיועד. ולכן איני יכול שלא לתהות אם בדרך מקרה מוזרה מצאת לא **סתם** גלימת היעלמות, אלא את הגלימה, בה"א הידיעה, אחת משלושת אוצרות המוות,

שלפי השמועות מסוגלת להחביא את לובשה ממבטו של המוות עצמו. "מבטו של דמבלדור היה אופטימי ומלא שקיקה. "אני יכול בבקשה לראות אותה, הארי?"

הארי בלע רוק. איבריו הוצפו בשטף של אדרנלין, שהיה חסר תועלת לחלוטין. מולו ישב הקוסם החזק ביותר בעולם ולא היה לו שום סיכוי לצאת משם ולא היה לו שום מקום מסתור בהוגוורטס גם אם היה לו סיכוי כזה. הוא עמד לאבד את הגלימה שעברה בירושה במשפחת פוטר במשך מי יודע כמה זמן –

דמבלדור נשען באטיות לאחר בכיסאו הגבוה. האור שבעיניו כבה והוא נראה מבולבל ומעט נוגה. "הארי, "אמר דמבלדור, "אם אתה לא רוצה, אתה יכול פשוט לומר לא."

"באמת?" קרקר הארי.

"כן, הארי, "אמר דמבלדור. קולו נשמע עכשיו עצוב, ומודאג. "נראה שאתה חושש מפניי, הארי. אני יכול בבקשה לשאול מה עשיתי כדי לזכות בחוסר אמון מצדך?"

הארי בלע רוק. "האם יש דרך שבה תוכל להישבע שבועת קסמים מחייבת שלא תיקח את הגלימה שלי?"

דמבלדור הניד בראשו לאט. "אין משתמשים בנדירים כובלים בקלות שבזאת. וחופץ מזה, הארי, אם אתה לא מכיר את הלחש מראש, תיאלץ בכל מקרה לסמוך על המילה שלי שהוא אכן מחייב. אבל אתה ודאי מבין שאני לא צריך את רשותך כדי לראות את הגלימה. אני חזק מספיק כדי לשלוף אותה בעצמי, עם או בלי נרתיק עור מוק. "פניו של דמבלדור היו חמורות סבר. "אבל לא אעשה זאת. הגלימה היא שלך, הארי. לא אקח אותה ממך. זוהי הבטחה ושבועה. אם אצטרך לאסור עליך להשתמש בה בשטח בית הספר, אדרוש ממך ללכת לכספת שלך בגרינגוטס ולאחסן אותה שם."

"אה..." אמר הארי. הוא בלע רוק בניסיון להרגיע את שטף האדרנלין ולחשוב בהיגיון. הוא הסיר את נרתיק עור המוק מחגורתו. "אם אתה באמת לא צריך את רשותי... אז קיבלת אותה." הארי הושיט את הנרתיק לדמבלדור ונשך את שפתו בחוזקה כסימן לעצמו העתידי במקרה שיטילו עליו אחר כך אובליוויאטה.

הקוסם הזקן הושיט את ידו לתוך הנרתיק ואז, בלי לומר שום מילה אחזור, שלף ממנו את גלימת ההיעלמות.

"אה, "נשף דמבלדור. "צדקתי..." הוא העביר את הקטיפה השחורה והמנצנצת בין ידי. "בת מאות שנים ועדיין מושלמת כביום היווצרה. איבדנו הרבה מהאמנות שלנו במרוצת השנים, וכעת אינני יכול ליצור דבר כזה בעצמי. איש אינו יכול. אני יכול להרגיש את הכוח שלה כמו הד המהדהד במוחי, כמו שיר המושר תמיד ללא איש שישמע אותו..." הקוסם הרים את מבטו מהגלימה. "אל תמכור אותה, "הוא אמר, "אל תעניק אותה לאף אחד. חשוב פעמיים לפני שתראה אותה למישהו וחכוך בדעתך שלוש פעמים נוספות לפני שתגלה למישהו שהיא אחד מאוצרות המוות. התייחס אליה בכבוד שכן היא חפץ רב-עוצמה."

לרגע נתמלאו פניו של דמבלדור כמיהה...

...ואז הוא החזיר את הגלימה להארי.

הארי הכניס אותה בחזרה לנרתיק שלו.

פניו של דמבלדור הרצינו שוב. "האם יורשה לי לשאול שוב, הארי, מה גרם לך לא לבטוח בי?"

לפתע הרגיש הארי מבוש למדי.

"הגלימה הגיעה עם פתק," אמר הארי בקול חלוש. "ובפתק הזה היה כתוב שתנסה לקחת ממני את הגלימה אם תדע. אבל אני לא יודע מי השאיר את הפתק, באמת שלא."

"אני... מבין," אמר דמבלדור באטיות. "ובכן, הארי, לא אפקפק במניעים של מי שהשאיר לך את הפתק. מי מלבדו יודע מה היו כוונותיו, ואולי הן בעצם היו טובות? הוא הרי נתן לך את הגלימה."

הארי הנהן, מלא התרשמות מנדיבותו של דמבלדור ונבון מהניגוד החד בינה ובין גישתו שלו.

הקוסם הזקן המשיך. "אבל דומני ששנינו כלי משחק באותו הצבע. הילד שסוף-סוף הביס את וולדמורט והזקן שבלם אותו מספיק זמן כדי שאתה תציל את העולם. לא אזקוף את הזהירות שלך לחובתך, הארי. על כולנו לעשות כמיטב יכולתנו לנהוג בחוכמה. אני רק מבקש שתחשוב פעמיים ותחכוך בדעתך שלוש פעמים נוספות בפעם הבאה שמישהו יאמר לך לא לבטוח בי."

"אני מצטער," אמר הארי. הוא הרגיש נורא בשלב זה. הוא בעצם נזף הרגע בגנדלף, וטוב הלב של דמבלדור רק החמיר את הרגשתו. "הייתי צריך לבטוח בך."

"למרבה הצער, הארי, בעולמנו זה... הקוסם הזקן הניד בראשו. "אני אפילו לא יכול לומר שהתנהגותך הייתה בלתי חכמה. לא הכרת אותי. והאמת היא שישנם בהוגוורטס אנשים שמוטב שלא תבטח בהם. אולי אפילו כאלה שאתה רואה בהם חברים."

הארי בלע רוק. זה לא נשמע מבשר טובות. "כמו מי?"

דמבלדור קם מכיסאו והחל לבחון אחד ממכשיריו, חוגה עם שמונה מחוגים באורכים שונים.

לאחר כמה רגעים דיבר הקוסם הזקן שוב. "הוא בטח נראה לך מקסים למדי," אמר דמבלדור. "מנומס – כלפיך לפחות. רהוט, אולי אפילו מלא הערצה. תמיד מוכן להציע עזרה, טובה, עצה –"

"אה, **דראקו מאלפוי!**" אמר הארי בהקלה גדולה מכך שלא מדובר בהרמיוני או משהו כזה. "אה, ממש לא. לא הבנת. הוא לא ממיר אותי, אני ממיר אותו."

דמבלדור קפא במקומו, מבטו נעוץ בחוגה. "אתה **מה?**"

"אני הולך להמיר את דראקו מאלפוי מהצד האפל," אמר הארי. "נו, להעביר אותו לצד של הטובים."

דמבלדור הזדקף והסתובב לעבר הארי. הוא עטה את אחת מההבעות הנדהמות ביותר שהארי ראה על פניו של אדם כלשהו, קל וחומר אדם בעל זקן כסוף ארוך. "אתה בטוח," אמר הקוסם הזקן כעבור רגע, "שהוא מוכן לגאולה? אני חושש שהטוב שנדמה לך שאתה רואה בו הוא משאלת לב – או גרוע מכך, פתיון או מלכודת –"

"אמממ... לא סביר," אמר הארי. "זאת אומרת, אם הוא מנסה להסוות את עצמו כבחור טוב, הוא עושה עבודה ממש גרועה. זה לא קטע שבו דראקו פונה אליי והוא כולו מקסים ואני מחליט שיש בו גרעין של טוב שמתחבא עמוק בפנים. בחרתי לגאול דווקא אותו כי הוא היורש לבית מאלפוי, ואם צריך לבחור רק אדם אחד לגאול, הוא הבחירה המתבקשת."

עווית הופיעה בעינו השמאלית של דמבלדור. "אתה מתכוון לזרוע זרעים של טוב ואהבה בלבו של דראקו מאלפוי כי אתה צופה שהיורש של בית מאלפוי יתגלה כבעל ערך מבחינתך?"

"לא רק **מבחינתי**!" מחה הארי. "מבחינת כל בריטניה הקסומה, אם זה יעבוד! *וחוץ מזה*, ככה יהיו גם לו חיים יותר מאושרים ובריאים נפשית! תראה, אין לי מספיק זמן להמיר את **כולם** מהצד האפל ואני חייב לשאול את עצמי איפה האור יכול להשיג את היתרון הכי גדול במהירות הכי גדולה –"

דמבלדור התחיל לצחוק, צחוק הרבה יותר חזק מכפי שהארי ציפה לו, כמעט געייה. זה נראה **ממש לא מוכבד**. קוסם עתיק ורב-עוצמה אמור לצחוק בקול נמוך ורועם, לא להתגלגל כל כך מצחוק עד שהוא מתקשה לנשום. הארי פעם נפל מהכיסא כשצפה בסרט "**מרק ברווז**" של האחים מרקס, ובדיוק כך צחק דמבלדור עכשיו.

"זה לא **כזה** מצחיק," אמר הארי אחרי זמן מה. הוא התחיל לחשוש שוב לשפיותו של דמבלדור.

דמבלדור השתלט על עצמו במאמץ ניכר. "אוי, הארי, אחד התסמינים של המחלה הקרויה חוכמה הוא שאתה מתחיל לצחוק מדברים שאף אחד אחר לא חושב שהם מצחיקים, כי כשאתה חכם, הארי, אתה מתחיל להבין את הבדיחות!" הקוסם הזקן מחה דמעות מעינו. "יש שרעה אחת מסכלת את חברתה, בהחלט, בהחלט כך."

לקח למוחו של הארי רגע לזהות את מקורן של המילים המוכרות... "היי, זה ציטוט של **טולקין! גנדלף** אומר את זה!"

"תאודן, למען האמת," אמר דמבלדור.

"אתה **בן מוגלגים**?" שאל הארי בתדהמה.

"חוששני שלא," אמר דמבלדור, שחיך עכשיו שוב. "נולדתי שבעים שנה לפני שהספר הזה יצא לאור, ילדי היקר. אבל נראה שאלה מתלמידיי שהם בני מוגלגים נוטים לחשוב בצורה דומה מבחינות מסוימות. צברתי לא פחות מעשרים עותקים של "**שר הטבעות**" ושלושה אוספים של כל כתבי טולקין, ואני מוקיר כל אחד ואחד מהם." דמבלדור שלף את שרביטו, הרים אותו ונעמד בתנוחה המתאימה. "**עבור לא תעבור!**" איך זה נראה?"

"אמממ..." אמר הארי בקריסה מוחית כמעט מוחלטת, "אני חושב שחסר לך באלרוג." והפיג'מה הוורודה וכובע הפטרייה המעוכה לא עזרו בכלל.

"אני מבין." דמבלדור נאנח והחזיר את שרביטו לחגורתו בעגמומיות. "חוששני שהיו בחיי מעט מאוד באלרוגים לאחרונה. כיום זה הכול פגישות קסמהדרין שבהן אני מנסה נואשות לתקוע מקלות בגלגליו וארוחות רשמיות שבהן פוליטיקאים זרים מתחרים מי יהיה השוטה העקשן הגדול ביותר. והתנהגות מסתורית כלפי אנשים, ידיעת דברים שאין לי דרך לדעת, אמירת משפטים סתומים שמתבררים רק בדיעבד

וכל שאר הדרכים הקטנות שבהן קוסמים רבי-עוצמה משעשעים את עצמם אחרי שעזבו את החלק בתבנית שמאפשר להם להיות גיבורים. ואם כבר מדברים, הארי, יש לי משהו לתת לך, משהו שהיה שייך לאביך."

"באמת?" אמר הארי. "וואו, מי היה מנחש."

"אכן כן," אמר דמבלדור. "זה באמת קצת צפוי, מה?" פניו הרצינו. "ובכל זאת..."

דמבלדור חזר לשולחנו והתיישב בעודו מושך את אחת המגירות. הוא הכניס אליה את שתי ידיו ואז, במאמץ קל, הוציא ממנה חפץ גדול וכבד למראה, שאותו הניח על שולחן האלון בחבטה רמה.

"זאת," אמר דמבלדור, "הייתה האבן של אביך."

הארי בהה בה. היא הייתה אפורה בהירה, דהויה, חסרת צורה מוגדרת, משוננת ונראתה בהחלט כמו סתם אבן גדולה רגילה. דמבלדור הניח אותה על הפאה הגדולה ביותר שלה, אבל היא עדיין התנוודדה על השולחן בחוסר יציבות.

הארי הרים את מבטו. "זו בדיחה, נכון?"

"לא, זו אינה בדיחה," אמר דמבלדור, שהניד בראשו ונראה רציני מאוד. "לקחתי אותה מחורבות הבית של ג'יימס ולילי במכתש גודריק, שם מצאתי גם אותך; ושמרתי אותה מאז ועד עכשיו, בציפייה ליום שבו אוכל לתת לך אותה."

בתערובת ההשערות ששימשה להארי כמודל העולם, הטירוף של דמבלדור הלך ועלה בסבירותו. אבל **עדיין הייתה** מידת הסתברות משמעותית שהוקצתה לחלופות אחרות... "אמממ... זאת אבן **קסומה**?"

"לא ככל הידוע לי," אמר דמבלדור. "אבל אני מייעץ לך במלוא הרצינות לשמור אותה כמה שיותר קרוב אליך בכל עת."

טוב. דמבלדור **כנראה** משוגע, אבל אם הוא **לא**... יהיה פשוט **מביך** מדי להסתבך בשל התעלמות מעצתו של הקוסם הזקן והמסתורי. זה בטח היה מספר 4 ברשימת מאה מצבי הכישלון הברורים מאליהם.

הארי התקדם לעבר השולחן והניח את ידיו על האבן, בניסיון למצוא זווית שבה יוכל להרים אותה בלי להיחתך. "אני אשים אותה בנרתיק שלי, אם כך."

דמבלדור הזעיף פנים. "זה עלול להיות לא מספיק קרוב. ומה אם נרתיק עור המוק שלך יאבד או ייגנב?"

"אתה חושב שאני צריך פשוט להיסחב לכל מקום עם אבן גדולה?"

דמבלדור נעץ בהארי במבט רציני. "זה עשוי להיות חכם מצדך."

"אה..." אמר הארי. האבן נראתה כבדה למדי. "נראה לי שזה יגרום לתלמידים האחרים לשאול אותי שאלות לגביה."

"תגיד להם שציוויתי עליך לעשות זאת," אמר דמבלדור. "אף אחד לא יתהה על כך מכיוון שכולם חושבים שאני משוגע." פניו היו עדיין רציניות לחלוטין.

"אממ... אם להיות כן, אם אתה נוטה להגיד לתלמידים להיסחב לכל מקום עם אבנים גדולות, אני די יכול לראות למה אנשים עשויים לחשוב כך."

"אה, הארי," אמר דמבלדור. הקוסם הזקן הניף יד אחת במחווה שכאילו כללה את כל המכשירים המסתוריים בחדר. "כשאנחנו צעירים אנחנו מאמינים שאנחנו יודעים הכול, ולכן אנחנו מאמינים שאם אנחנו לא רואים הסבר למשהו, משמעות הדבר היא שאין לו הסבר. כשאנחנו מתבגרים אנחנו מבינים שהיקום פועל לפי קצב והיגיון משלו, אפילו אם אנחנו עצמנו איננו יודעים מה הם. זוהי רק בורותנו שלנו שנראית לנו בטירוף."

"המציאות תמיד עובדת לפי חוקים," אמר הארי, "גם אם אנחנו לא יודעים מה הם."

"בדיוק, הארי," אמר דמבלדור. "ההבנה הזאת – ואני רואה שאתה אכן מבין זאת – היא מהות החוכמה."

"אז... למה בדיוק אני צריך לסחוב איתי את האבן הזאת?"

"לא עולה בדעתי שום סיבה, למען האמת," אמר דמבלדור.

"...לא עולה בדעתך."

דמבלדור הנהן. "אבל זה שלא עולה בדעתי סיבה לא אומר שהיא אינה קיימת."

המכשירים המשיכו לתקתק.

"אוקיי," אמר הארי, "אני אפילו לא בטוח שכדאי לי לומר את זה, אבל זו ממש לא הדרך הנכונה להתמודד עם הבורות שלנו בנוגע לאופן שבו היקום עובד."

"לא?" אמר הקוסם הזקן כשהוא נראה מופתע ומאוכזב.

להארי הייתה תחושה שהשיחה הזאת לא עומדת להסתיים לטובתו, אבל הוא המשיך בכל זאת. "לא. אני אפילו לא יודע אם לכשל הזה יש שם רשמי, אבל אם הייתי צריך להמציא לו שם בעצמי, הייתי קורא לו 'תעדוף ההשערה' או משהו כזה. איך אני אנסח את זה בצורה פורמלית... אמממ... נניח שיש לך מיליון קופסאות ורק אחת מהקופסאות הללו מכילה יהלום. ויש לך קופסה מלאה בגלאי יהלומים, וכל גלאי יהלומים תמיד מצפצף בנוכחות יהלום ומצפצף בחצי מהפעמים אם בקופסה אין יהלום. אם היית מעביר עשרים גלאים על כל הקופסאות, היית נותר, בממוצע, עם מועמד אחד כוזב ומועמד אחד אמיתי. ואז יידרש לך רק עוד גלאי אחד או שניים כדי להגיע למועמד האמיתי היחיד. הנקודה היא שכשיש הרבה תשובות אפשריות, **רוב** הראיות שאתה צריך פשוט מוקדשות ל**איתור** ההשערה הנכונה מבין מיליון האפשרויות – להבאתה לתשומת לבך מלכתחילה. כמות הראיות שצריך כדי להבחין בין שניים או שלושה מועמדים סבירים קטנה בהרבה בהשוואה לכך. אז אם אתה פשוט קופץ קדימה בלי ראיות ומקדם אפשרות אחת מסוימת למרכז תשומת הלב שלך, אתה מדלג על רוב העבודה. זה כאילו יש עיר שיש בה מיליוני אנשים, מתרחש בה רצח ובלש אומר, טוב, אין לנו שום ראיות בכלל, אז האם שקלנו את האפשרות שמורטימר סנורדגראס הוא הרוצח?"

"והוא באמת הרוצח?" אמר דמבלדור.

"לא", אמר הארי. "אבל אחר כך מסתבר שלרועץ היה שיער שחור ושלמורטימר יש שיער שחור, אז כולם חושבים לעצמם, אה, נראה שמורטימר הוא באמת הרוצח. אז זה לא הוגן כלפי מורטימר שהשוטרים **מקדמים אותו למרכז תשומת לבם** בלי שכבר יש להם סיבות טובות לחשוד בו. כשיש הרבה אפשרויות, רוב העבודה מוקדשת **לאיתור** התשובה האמיתית – להפניית תשומת לב ראשונית אליה. לא צריך בשביל זה **הוכחה**, או את סוג הראיות הרשמיות שמדענים או בתי משפט דורשים, אבל צריך איזה **רמז**, והרמז הזה צריך להבחין בין האפשרות המסוימת הזאת למיליוני האפשרויות האחרות. אחרת אתה לא יכול פשוט לשלוף את התשובה הנכונה משום מקום. אתה לא יכול אפילו לשלוף אפשרות ראויה **למחשבה** משום מקום. ובטח יש מיליון דברים אחרים שאני יכול לעשות חוץ מלהיסחב לכל מקום עם האבן של אבא שלי. זה שאני בור בנוגע ליקום לא אומר שאני לא בטוח איך אני אמור לחשוב לנוכח אי הוודאות שלי. חוקי החשיבה ההסתברותית לא פחות קשיחים מהחוקים ששולטים בלוגיקה הקלאסית, ומה שעשית עכשיו **פשוטאסור**". הארי השתתק. "**אלא אם כן** יש איזה **רמז** שלא הזכרת, כמובן."

"אה", אמר דמבלדור. הוא תופף על לחיו בארשת פנים מהורהרת. "טיעון מעניין, בהחלט, אבל האם הוא לא מתמוטט בנקודה שבה אתה עורך אנלוגיה בין מיליון רוצחים אפשריים שרק אחד מהם ביצע את הרצח ובחירה בדרך פעולה אפשרית אחת מני רבות, כשייתכן שיש דרכי פעולה חכמות רבות? אני אומר שהיסחבות עם האבן של אביך לכל מקום היא דרך הפעולה האפשרית הטובה ביותר, רק שזה חכם יותר לעשות זאת מאשר לא לעשות זאת."

דמבלדור הכניס שוב את ידו למגירה שפתח קודם לכן, והפעם נראה כאילו הוא נובר בפנים – לפחות נראה שידו זזה. "אולי ואצין", אמר דמבלדור בעוד הארי עדיין מנסה להבין איך לענות לתשובה הבלתי צפויה בעליל, "שזאת טעות נפוצה של תלמידי רייבנקלו לחשוב שכל הילדים החכמים ממוינים לשם ולא נשארים ילדים חכמים לשאר הבתים. אין זה כך; המיון לרייבנקלו מעיד על כך שאותו תלמיד מונע על ידי תשוקתו לדעת דברים; זוהי תכונה שונה בתכלית מתכונה." הקוסם חייך בעודו מתכופף מעל המגירה. "עם זאת, נראה שאתה **אכן** נבון למדי. פחות כמו גיבור צעיר ויותר כמו קוסם ישיש ומסתורי צעיר. אני חושב שאולי נקטתי איתך בגישה מוטעית, הארי, וייתכן שאתה מסוגל להבין דברים שמעטים יוכלו לתפוס. אז אהיה נועז ואציע לך **עוד** ירושה אחת."

"אתה לא מתכוון לומר...?" השתנק הארי. "שלאבא שלי... **הייתה עוד אבן?**"

"סליחה", אמר דמבלדור, "אני עדיין מבוגר יותר ומסתורי יותר ממך, ואם יש גילויים כלשהם שאמורים להתגלות, **אני** הוא זה שיגלה אותם, תודה רבה לך... אופ, איפה זה!" דמבלדור רכן עמוק יותר לתוך המגירה, ואז עוד יותר. ראשו וכתפיו וכל פלג גופו העליון נעלמו בפנים עד שרק האגן והרגליים בלטו החוצה, כאילו המגירה אוכלת אותו.

הארי לא היה יכול שלא לתהות כמה דברים יש שם בדיוק ואיך תיראה רשימת המלאי כולה.

לבסוף התרומם דמבלדור בחזרה מתוך המגירה, אוחז במושא החיפוש שלו, שאותו הוא הניח על השולחן לצד האבן.

היה זה ספר לימוד משומש, בעל פינות מרופטות ושדרה בלויה: "**דקירת שיקויים למתקדמים**" מאת לחיימוס בוראז'. על הכריכה הייתה תמונה של מבחנה מעלת עשן.

"זה, דקלם דמבלדור, "היה ספר הלימוד לשיקויים שבו השתמשה אמך בשנתה החמישית."

"שאני צריך לשאת עליי בכל עת," אמר הארי.

"**שאוצר בתוכו סוד נורא.** סוד שגילוי עלול להיות כה הרסני עד שעליי לבקש ממך להישבע – ועליי לדרוש ממך שתישבע ברצינות, לא משנה מה דעתך על כל זאת – לעולם לא לומר על כך דבר לאף אדם ולשום דבר."

הארי בחן את ספר הלימוד לשיקויים שבו השתמשה אמו בשנתה החמישית, אשר, כך מתברר, אצר בתוכו סוד נורא.

הבעיה הייתה שהארי באמת לקח שבועות כאלו ברצינות רבה. כל נדר הוא נדר כובל אם נודר אותו האדם הנכון.

...1

"אני קצת צמא," אמר הארי, "וזה סימן ממש לא טוב."

דמבלדור לא תהה לפשר ההצהרה המסתורית הזאת. "האם אתה נשבע, הארי?" שאל דמבלדור. עיניו הישירו מבט אל תוך עיניו של הארי. "אחרת לא אוכל לספר לך."

"כן," אמר הארי. "אני נשבע." זו הייתה הבעיה בלהיות רייבנקלו. רייבנקלו לא היה מסוגל לסרב להצעה כזאת בלי שהסקרנות תאכל אותו, וכולם ידעו זאת.

"ואני נשבע בחזרה," אמר דמבלדור, "שמה שאני עומד לספר לך הוא האמת."

דמבלדור פתח את הספר, לכאורה באקראי, והארי רכן קדימה כדי לראות.

"אתה רואה את ההערות הללו," אמר דמבלדור בקול כה חלש עד שהיה כמעט לחישה, "שכתובות בשולי הספר?"

הארי צמצם מעט את עיניו. נראה שהדפים המצהיבים מתארים משהו שנקרא *שיקוי הוד הנשר*, שאת רבים ממרכיביו הארי כלל לא הצליח לזהות וששמותיהם לא נראו כאילו נגזרו מאנגלית. בשולי אחד הדפים הייתה משורבטת הערה בכתב יד ובה נכתב, **מעניין מה יקרה אם מישו ישתמש פה בדם ת'סטראל במקום באוכמניות** ומיד מתחתיה הייתה כתובה תשובה בכתב יד שונה, **מי שישתה את זה יהיה חולה למשך שבועות ואולי ימות.**

"אני רואה אותן," אמר הארי. "מה איתן?"

דמבלדור הצביע אל השרבוט השני. "אלו שבכתב היד הזה," הוא אמר, עדיין באותו קול שקט, "נכתבו על ידי אמך. ואלו שנכתבו בכתב היד הזה," הוא הזיז את אצבעו כדי להצביע על השרבוט הראשון, "נכתבו על ידי. נהגתי להפוך את עצמי לבלתי נראה ולהתגנב לחדרה בזמן שישנה. לילי חשבה שאחד מחבריה הוא שכותב אותן והיו להם ריבים מדהימים."

זו הייתה הנקודה המדויקת שבה הארי הבין שהמנהל של הוגוורטס **אכן** משוגע.

דמבלדור הביט בו בהבעה רצינית. "האם אתה מבין את ההשלכות של מה שסיפרתי לך כעת, הארי?"

"אהההה..." אמר הארי. הוא הרגיש כאילו קולו תקוע. "סליחה... אני... לא ממש..."

"נו טוב," אמר דמבלדור ונאנח. "נראה שגם לחוכמה שלך יש גבולות. שנעמיד פנים שלא אמרתי דבר?"

הארי קם מכיסאו, חיוך מקובע על פניו. "כמובן," אמר הארי. "אתה יודע, האמת שבבר די מאוחר ואני קצת רעב, אז אולי כדאי שארד לאכול ארוחת ערב" והארי ניגש ישר לדלת.

הידית לא הסתובבה.

"אתה פוגע בי, הארי," אמר בשקט קולו של דמבלדור, שהגיע היישר מאחוריו. "אתה מבין לפחות שמה שאמרתי לך הוא סימן של אמון?"

הארי הסתובב לאט.

לפניו היה קוסם חזק להחריד ומשוגע להחריד, עם זקן ארוך וכסוף, כובע שנראה כמו פטרייה מעוכה ענקית ומה שלעיניים מוגלגיות נראה כמו שלוש שכבות של פיג'מה שצבעה ורוד עז.

מאחוריו הייתה דלת שלא תפקדה באותו הרגע.

דמבלדור נראה עצוב ויגע למדי, כאילו הוא רוצה להישען על מטה קוסמים שאין בידו. "באמת," אמר דמבלדור, "אדם מנסה משהו חדש במקום להיצמד לאותו דפוס במשך מאה ועשר שנים רצופות ואנשים מתחילים לברוח." הקוסם הזקן הניד בראשו בצער. "ממך קיוויתי ליותר, הארי פוטר. שמעתי שחבריך חושבים שאתה משוגע. אני יודע שהם טועים. האם לא תואיל להאמין באותו הדבר לגביי?"

"בבקשה תפתח את הדלת," אמר הארי, קולו רועד. "אם אתה רוצה שאבטח בך שוב אי פעם, תפתח את הדלת."

מאחוריו נשמע קול של דלת נפתחת.

"היו עוד דברים שתכננתי לומר לך," אמר דמבלדור, "ואם תלך עכשיו, לא תדע מה הם."

לפעמים הארי ממש **שנא** להיות רייבנקלו.

הוא מעולם לא פגע בתלמיד, אמר הצד הגריפינדורי של הארי. אם רק תקפיד לזכור את זה, לא תיכנס לפניקה. אתה לא הולך לברוח רק כי מתחיל להיות מעניין, נכון?

אתה לא יכול פשוט לצאת באמצע שיחה עם המנהל! אמר החלק ההפלפאפי. מה אם הוא יתחיל להוריד נקודות בית? הוא יכול להקשות מאוד על החיים שלך בבית הספר אם הוא יחליט שהוא לא אוהב אותך!

ומשהו נוסף בו, שהארי לא ממש אהב אבל גם לא הצליח להשתיק לגמרי, תהה על היתרונות האפשריים הגלומים בלהיות אחד מחבריו המעטים של הקוסם הזקן והמשוגע, שבמקרה גם היה המנהל, הכושף

הראשי והמגוואמפ העליון. ולמרבה הצער, הסלית'רין הפנימי שלו היה מוצלח יותר מדראקו בפיתוי אנשים לצד האפל, מכיוון שהוא אמר דברים כמו **מסכן, הוא נראה כאילו הוא צריך משהו לדבר איתו, לא? ולא היית רוצה שאיש כל כך חזק יבטח במשהו פחות מוסרי, נכון? וגם אני תוהה אילו סודות מופלאים דמבלדור יוכל לספר לך אם, כאילו, תהפכו לחברים ואפילו אני מוכן להתערב שיש לו אוסף ספרים ממש ממש מעניין.**

כולכם משוגעים, חשב הארי לכל מרכיביו, אבל הוא היה קול מיעוט למול הסכמתם הגורפת.

הארי הסתובב, התקדם מעט לעבר הדלת הפתוחה, הושיט יד וסגר אותה שוב במופגן. זה היה קורבן שלא עלה לו במאום בהתחשב בכך שהוא עמד להישאר שם בכל מקרה ושדמבלדור ממילא ניחן ביכולת לשלוט בתנועותיו, אבל אולי זה ירשים אותו.

כשהארי הסתובב בחזרה הוא ראה שהקוסם המשוגע ורב העוצמה חזר לחייך והוא נראה ידידותי. זה טוב, אולי.

"בבקשה אל תעשה את זה שוב," אמר הארי. "אני לא אוהב להיות לכוד."

"אני באמת מצטער על כך, הארי," אמר דמבלדור, והתנצלותו אכן נשמעה כנה. "אבל זה היה מאוד לא נכון מצדך לעזוב בלי האבן של אביך."

"כמובן," אמר הארי. "לא היה הגיוני מצדי לצפות שהדלת תיפתח לפני שהוספתי את חפצי המשימה לרשימת הציוד שלי."

דמבלדור חייך והנהן.

הארי ניגש לשולחן, הזיז את נרתיק עור המוק לקדמת החגורה שלו, ואז, במאמץ מסוים, הצליח להרים את האבן בזרועותיו בנות האחת-עשרה והאכיל בה את הנרתיק שלו.

הוא ממש הרגיש את המשקל פוחת לאטו כשלחש השפה המתרחבת אכל את האבן, והגיהוק שבא לאחר מכן היה רועש למדי ונשמע ללא ספק מתלונן.

ספר הלימוד לשיקויים שבו השתמשה אמו בשנתה החמישית (שאצר בתוכו סוד שאכן היה די נורא) היה הבא בתור.

ואז הציע הסלית'רין הפנימי של הארי בערמומיות דרך להתחבב על המנהל, ולמרבה הצער, הוא הציע אותה בצורה שנועדה להשיג את תמיכת סיעת הרוב הרייבנקלואי.

"אמממ..." אמר הארי. "אם כבר אני נשאר, אולי תוכל לעשות לי סיור קטן במשרד שלך? אני קצת סקרן לגבי חלק מהדברים שיש פה," וזה היה הזוכה בפרס לשון ההמעטה לחודש ספטמבר.

דמבלדור הביט בו, ואז הנהן בחיוך מה. "מחמיא לי שאתה מתעניין," אמר דמבלדור, "אבל חוששני שאין הרבה מה לומר." דמבלדור התקרב מעט אל הקיר והצביע על ציור של איש ישן. "אלו הם דיוקנאות המנהלים הקודמים של הוגוורטס." הוא הסתובב והצביע על השולחן. "זה השולחן שלי." הוא הצביע על הכיסא. "זה הכיסא שלי –"

"סלח לי", אמר הארי, "אבל האמת שתהיתי בקשר לדברים האלו." הארי הצביע על קובייה קטנה שלחשה בשקט "בלורפל... בלורפל... בלורפל".

"מה, השליפציקים הקטנים?" שאל דמבלדור. "קיבלתי אותם עם המשרד ואין לי שמץ של מושג מה רובם עושים. אם כי החוגה **הזאת**, עם שמונת המחוגים, מונה את מספר ה... בוא נקרא להם עיטושים... של מכשפות שמאליות בתוך תחומי צרפת, ולא תאמין כמה עבודה נדרשה כדי שהיא תעבוד כמו שצריך. והבר **הזה**, עם הוויבלרים הזהובים, הוא המצאה שלי ומינרווה לעולם לא תצליח להבין מה הוא עושה."

בזמן שהארי עיכל הכול, דמבלדור ניגש למתלה הכובעים. "כאן נמצאת כמובן מצנפת המיון. אני מאמין שכבר נפגשתם. היא אמרה לי לעולם לא להניח אותה שוב על ראשך בשום פנים ואופן. אתה רק התלמיד הארבעה-עשר בכל ההיסטוריה שהיא אמרה את זה עליו. גם על באבא יאגה היא אמרה דבר דומה, ועל שנים-עשר האחרים אספר לך כשתהיה מבוגר יותר. זו מטרייה. זו עוד מטרייה." דמבלדור צעד כמה צעדים נוספים והסתובב, חיוך רחב למדי נסוך כעת על פניו. "וכמובן, רוב האנשים שמגיעים למשרדי רוצים לראות את פוקס."

דמבלדור עמד ליד הציפור שניצבה על במת הזהב.

הארי התקרב, מבולבל למדי. "זה פוקס?"

"פוקס הוא עוף חול", אמר דמבלדור. "עופות חול הם יצורי קסם חזקים מאוד ונדירים מאוד."

"אה..." אמר הארי. הוא הרכין את ראשו והביט אל תוך העיניים השחורות, הקטנות והנוצצות, שלא הפגינו ולו קמצוץ של כוח או של תבונה.

"אההה..." אמר הארי שוב.

הוא היה די בטוח שזיהה את צורתה של הציפור. היה קשה לפספס.

"אמממ..."

תגיד משהו חכם! שאג מוחו של הארי על עצמו. אל תעמוד שם סתם כמו אידיוט!

טוב, מה לעזאזל אני אמור לומר? ירה מוחו של הארי בחזרה.

כל דבר שעולה בדעתך!

זאת אומרת, כל דבר חוץ מ"פוקס הוא תרנגולת" –

כן! כל דבר חוץ מזה!

"אז... אמממ... איזה מין קסם יש לעופות חול?"

"לדמעות שלהם יש כוח ריפוי", אמר דמבלדור, "הם יצורים של אש ונעים בין כל המקומות באותה הקלות שבה אש כבה במקום אחד ונדלקת במקום אחר. העומס העצום שהקסם הטבוע בהם מעמיס על גופם גורם להם להזדקן במהירות, ועם זאת הם הדבר הקרוב ביותר בעולם לבני אלמוות, כי כשגופם תש הם מציתים

את עצמם בפרץ אש ומותירים מאחוריהם גוזל, או לפעמים ביצה. "דמבלדור התקרב ובחן את התרנגולת במצח קמוט. "המממ... נראה קצת חלוש, הייתי אומר."

עד שההערה הזאת נקלטה במוחו של הארי התרנגולת כבר עלתה באש.

התרנגולת פתחה את מקורה, אבל היא לא הספיקה אפילו לפלוט קרקור בודד לפני שהחלה לכמוש ולהיחרך. הבערה הייתה קצרה, חזקה ומוכלת לחלוטין בתוך עצמה. לא היה שום ריח של שרפה.

ואז האש גוועה, שניות בודדות לאחר שהחלה, והשאירה מאחור ערמת אפר קטנה ופתטית על הבמה המוזהבת.

"אל תיראה כל כך מבועת, הארי!" אמר דמבלדור. "פוקס לא נפגע." ידו של דמבלדור נכנסה לתוך כיסו, ואז אותה היד חיטטה באפר והוציאה ביצה צהובה קטנה. "תראה, הנה ביצה!"

"אה... וואו... מדהים..."

"אבל עכשיו באמת כדאי שנתקדם קצת," אמר דמבלדור. הוא הותיר את הביצה באפרה של התרנגולת, חזר לכס שלו והתיישב. "הרי כמעט הגיעה שעת ארוחת הערב, ולא כדאי שניאלץ להשתמש במחוללי הזמן שלנו."

מאבק כוח אלים התרחש בממשלת הארי. סלית'רין והפלפאף החליפו צדדים אחרי שראו את המנהל של הוגוורטס שורף תרנגולת.

"כן, קצת," אמרו שפתיו של הארי. "ואז ארוחת ערב."

אתה שוב נשמע כמו אידיוט העיר המבקר הפנימי שלו.

"ובכן," אמר דמבלדור. "חוששני שיש לי וידוי, הארי. וידוי והתנצלות."

"התנצלויות הן דבר טוב" זה אפילו לא הגיוני! מה אני מקשקש?

הקוסם הזקן נאנח עמוקות. "ייתכן שלא תחשוב כך כשתבין מה שיש לי לומר. חוששני, הארי, שתמרנתי אותך כל חיך. אני הוא זה שהשאיר אותך לטיפולם של הוריקן החורגים המרושעים –"

"ההורים החורגים שלי לא מרושעים!" פלט הארי. **"ההורים** שלי, זאת אומרת!"

"מה, לא?" אמר דמבלדור, שנראה מופתע ומאוכזב. "אפילו לא קצת? זה לא מתאים לתבנית..."

הסלית'רין הפנימי של הארי צרח במלוא ריאותיו המדומינות, **שתוק חתיכת אידיוט הוא ייקח אותך מהם!**

"לא, לא," אמר הארי, שפתיו קפואות בהעווה מזעזעת, "רק ניסיתי לחוס על רגשותיך, הם בעצם מרושעים מאוד..."

"באמת?" דמבלדור רכן קדימה והביט בו בדריכות. **"מה הם עושים?"**

דבר מהר "הם... אמממ... אני צריך לפתור כלים ולשטוף בעיות והם לא נותנים לי לקרוא הרבה ספרים ו
–"

"אה, טוב מאוד. טוב לשמוע," אמר דמבלדור, שנשען שוב לאחור. הוא חיך חיוך עצוב. "אני מתנצל על
זה, אם כך. עכשיו איפה הייתי בדיוק? אה, כן. צר לי לומר, הארי, שאני אחראי פחות או יותר לכל דבר
רע שאי פעם קרה לך. אני יודע שזה בטח יכעיס אותך מאוד."

"כן, אני כועס מאוד!" אמר הארי. "גררר!"

המבקר הפנימי של הארי העניק לו את פרס המשחק הגרוע ביותר בתולדות הזמן כולו.

"ורק רציתי שתדע," אמר דמבלדור, "רציתי לומר לך בהקדם האפשרי, למקרה שמהו יקרה לאחד
מאיתנו אחר כך, שאני באמת באמת מצטער. על כל מה שכבר קרה ועל כל מה שעוד יקרה."

עיניו של הקוסם הזקן נצצו מדמעות.

"ואני כועס מאוד!" אמר הארי. "כועס כל כך עד שאני רוצה ללכת ברגע זה אלא אם כן יש לך עוד משהו
לומר!"

פשוט לך כבר לפני שהוא ישרוף גם אותך! צווחו סלית'רין, הפלפאף וגריפינדור.

"אני מבין," אמר דמבלדור. "דבר אחרון, הארי. **אל** תנסה לעבור את הדלת האסורה במסדרון הקומה
השלישית. אין שום דרך שתוכל לעבור את כל המלכודות, ולא הייתי רוצה לשמוע שקרה לך משהו רע
כשניסית לעשות זאת. מסופקני שתוכל אפילו לפתוח את הדלת הראשונה, מכיוון שהיא נעולה ואינך מכיר
את הלחש *אלוהומורה* –"

הארי הסתובב ונמלט לעבר היציאה במהירות שיא. הידית שיתפה פעולה כשהוא סובב אותה והוא רץ
במורד המדרגות הלולייניות בעודן מסתובבות, רגליו כמעט נתקלות זו בזו ומפילות אותו, ובתוך רגע הוא
היה למטה והגרגויל זז הצדה והארי נורה מתוך גרם המדרגות כמו חץ מקשת.

הארי פוטר.

בטח יש איזה קטע מיוחד עם הארי פוטר.

הרי גם מבחינת כל שאר האנשים היום יום חמישי, אבל לא נראה שדברים כאלה קורים לאף אחד אחר.

השעה הייתה 18:21 בערב יום חמישי כשהארי פוטר נורה מתוך גרם המדרגות כמו חץ מקשת, האיץ
במהירות שיא והתנגש חזיתית במינרווה מקוגנל, שבדיוק נכנסה למסדרון בדרכה למשרד המנהל.

למרבה המזל איש מהם לא סבל מפגיעה חמורה. כמו שהוסבר להארי מעט מוקדם יותר באותו יום – בשלב
שבו סירב להתקרב למטאטא שוב אי פעם – בקווידיץ' משתמשים במרביצנים מברזל יצוק רק כדי שיהיה

להם אפילו סיכוי לפגוע בשחקנים, מכיוון שקוסמים נוטים להיות עמידים יותר בפני חבלות מאשר מוגלים.

אבל הארי ופרופסור מקגונגל בכל זאת מצאו את עצמם שרועים על הרצפה, והמגילות שהיא החזיקה בידיה התפזרו בכל המסדרון.

שתיקה נוראה השתררה.

"הארי פוטר, "סיננה פרופסור מקגונגל מהרצפה שעליה הייתה שרועה ליד הארי. קולה התרומם כמעט לכדי צווחה. **"מה עשית במשרד המנהל?"**

"כלום!" צייץ הארי.

"דיברת איתו על המורה להתגוננות?"

"לא! דמבלדור זימן אותי לשם ונתן לי איזו אבן גדולה ואמר שהיא הייתה שייכת לאבא שלי ושאני צריך להיסחב איתה לכל מקום!"

עוד שתיקה נוראה.

"אני מבינה, "אמרה פרופסור מקגונגל, קולה מעט רגוע יותר. היא קמה, ניצרה את בגדיה וירתה מבט נוקב במגילות הפזורות, שקפצו מיד לערמה מסודרת ונצמדו לקיר המסדרון, כאילו כדי להתחבא ממבטה. "תנחומי, מר פוטר, ואני מתנצלת שפקפקתי בך."

"פרופסור מקגונגל, "אמר הארי. קולו רעד במקצת. הוא הקים את עצמו מהרצפה, נעמד על רגליו והרים מבט אל פניה הבטוחות והשפוינות. **"פרופסור מקגונגל..."**

"כן, מר פוטר?"

"את חושבת שאני באמת צריך?" אמר הארי בקול חלוש. "להיסחב לכל מקום עם האבן של אבא שלי?"

פרופסור מקגונגל נאנחה. "חוששתני שזה בינך לבין המנהל." היא היססה. "אומר רק שהתעלמות מוחלטת מדבריו של המנהל היא כמעט אף פעם אינה צעד חכם. אני באמת מצטערת לשמוע על הדילמה שלך, מר פוטר, ואם יש איזו דרך שבה **אוכל** לעזור לך עם מה שתחליט לעשות –"

"אמממ..." אמר הארי. "האמת היא שחשבתי שברגע שאדע איך, אוכל לשנות את הצורה של הסלע לטבעת ולענוד אותה על האצבע. אם תוכלי ללמד אותי איך לשמר שינוי צורה –"

"טוב ששאלת אותי קודם, "אמרה פרופסור מקגונגל, פניה מתקשחות מעט. "אם תאבד שליטה על שינוי הצורה, ההיפוך יכרות לך את האצבע וכנראה יתלוש לך את היד מהמקום. ובגילך, אפילו טבעת תהיה מטרה גדולה מכדי שתצליח לשמר את שינוי הצורה לתקופה בלתי מוגבלת מבלי שזה יהפוך למעמסה גדולה מדי על הקסם שלך. אבל אוכל לדאוג שיחשלו בשבילך טבעת עם מקום לאבן חן, אבן חן **קטנה**, שתהיה במגע עם העור שלך, ותוכל להתאמן בשימור צורה של חפץ בטוח, כמו מרשמלו. כשתצליח

להתמיד בזה, אפילו תוך כדי שינה, למשך חודש שלם, ארשה לך לשנות את צורתה של... אמממ... האבן של אביך..." קולה של פרופסור מקגונגל דעך. "המנהל **באמת** – "

"כן. אה... אמממ..."

פרופסור מקגונגל נאנחה. "זה קצת מוזר, אפילו יחסית אליו." היא התכופפה והרימה את ערמת המגילות. "אני מצטערת, מר פוטר. אני מתנצלת שוב שלא בטחתי בך. אבל כעת תורי לפגוש את המנהל."

"אמממ... כאילו... בהצלחה וכל זה..."

"תודה לך, מר פוטר."

"אמממ..."

פרופסור מקגונגל הלכה לעבר הגרגויל, אמרה את הסיסמה מבלי להישמע ונעמדה על המדרגות המסתובבות. היא החלה לעלות אל מחוץ לשדה הראייה של הארי והגרגויל החל לחזור למקומו –

"פרופסור מקגונגל המנהל שרף תרנגולת!"

"הוא מה – ? "

פרק 18

היררכיות שליטה

הייתה זו שעת ארוחת הבוקר ביום שישי. הארי נגס עוד נגיסה ענקית מהטוסט שלו ואז ניסה להזכיר למוח שלו שאם הוא יטרוף את ארוחת הבוקר שלו, זה לא באמת יביא אותו לצינוק מהר יותר. בכל מקרה הייתה לו שעה שלמה של לימודים בין ארוחת הבוקר לתחילת שיעור שיקויים.

אבל צינוק! בהוגוורטס! בדמיונו של הארי כבר החלו להצטייר תהומות, גשרים צרים, פמוטי קיר נושאי לפידים וכתמי טחב זוהר. האם יהיו שם עכברושים? האם יהיו שם **דרקונים**?

"הארי פוטר", אמר קול שקט מאחוריו.

הארי הציץ מעבר לכתפו ומצא את עצמו מביט בארני מקמילן, הדור בגלימותיו צהובות השוליים ונראה מעט מודאג.

"נוויל חשב שבדאי שאזהיר אותך", אמר ארני בקול שקט. "ואני חושב שהוא צודק. תיזהר היום מהמורה לשיקויים. ההפלפאפים הבוגרים אמרו לנו שפרופסור סנייף יכול להיות ממש גועלי לאנשים שהוא לא אוהב, והוא לא אוהב את רוב האנשים שלא מסלית'רין. אם תגיד לו משהו מתחכם... אתה עלול להסתבך ממש, ממה ששמעתי. פשוט תוריד את הראש ואל תיתן לו אף סיבה לשים לב אליך."

שתיקה השתררה כשהארי עיכל את המידע, ואז הוא הרים את גבותיו. (הארי ממש רצה להיות מסוגל להרים רק גבה אחת, כמו ספוק, אבל הוא מעולם לא הצליח.) "תודה", אמר הארי. "יכול להיות שחסכת לי הרבה צרות."

ארני הנהן ופנה בחזרה לשולחן של הפלפאף.

הארי חזר לאכול את הטוסט שלו.

בערך ארבע נגיסות לאחר מכן אמר מישהו, "סלח לי", והארי הסתובב וראה תלמיד רייבנקלו בוגר, שנראה מעט מודאג –

זמן מה לאחר מכן סיים הארי לאכול את מנת הבייקון השלישית שלו. (הוא למד לאכול ארוחות בוקר כבדות. הוא תמיד היה יכול לאכול ארוחת צהריים קלה אם בסופו של דבר הוא לא השתמש במחולל הזמן.) וקול נוסף מאחוריו אמר "הארי?"

"כן", אמר הארי בקול יגע, "אני אנסה לא למשוך את תשומת לבו של פרופסור סנייף –"

"אה, זה חסר סיכוי", אמר פרד.

"לגמרי חסר סיכוי", אמר ג'ורג'.

"אז ביקשנו מגמדוני הבית לאפות לך עוגה", אמר פרד.

"אנחנו הולכים לשים עליה נר אחד על כל נקודה שתאבד לרייבנקלו," אמר ג'ורג'.

"ונעשה לכבודך מסיבה בשולחן של גריפינדור בארוחת הצהריים," אמר פרד.

"אנחנו מקווים שזה יעודד אותך אחרי כל זה," סיים ג'ורג'.

הארי בלע את מה שנשאר מהבייקון והסתובב. "טוב," אמר הארי. "לא התכוונתי לשאול את זה אחרי פרופסור בינס, באמת שלא, אבל אם פרופסור סנייפ **כזה** נורא, למה לא פיטרו אותו?"

"פיטרו?" שאל פרד.

"כאילו, ויתרו על שירותיו?"

"כן," אמר הארי. "זה מה שעושים עם מורים גרועים. מפטרים אותם. ואז מעסיקים מורים טובים יותר במקומם. אין לכם פה איגודים או קביעות, נכון?"

פרד וג'ורג' קימטו את מצחם כמו שהיו עושים זקני השבט בחברת ציידים-לקטים אם מישהו היה מנסה לספר להם מה זה חשבון אינטגרלי.

"אני לא יודע," אמר פרד אחרי זמן מה. "אף פעם לא חשבתי על זה."

"גם אני לא," אמר ג'ורג'.

"כן," אמר הארי, "אני שומע את זה הרבה. נתראה בארוחת צהריים, ואל תאשימו אותי אם לא יהיו נרות על העוגה הזאת."

פרד וג'ורג' צחקו כאילו הארי אמר משהו משעשע, קדו לו וחזרו לשולחן של גריפינדור.

הארי הסתובב בחזרה אל שולחן ארוחת הבוקר ולקח קאפקייק. הוא כבר הרגיש די מלא, אבל הייתה לו תחושה שהבוקר הזה עשוי לנצל הרבה קלוריות.

בעודו אוכל את הקאפקייק שלו, הארי חשב על המורה הגרוע ביותר שפגש עד כה, פרופסור בינס משיעור תולדות הקסם. פרופסור בינס היה רוח רפאים. ממה שהרמיוני אמרה על רוחות רפאים, לא נראה סביר שיש להן מודעות עצמית מלאה. לא היו תגליות מפורסמות שנעשו על ידי רוחות, או הרבה מחקר חדשני בכלל, לא משנה מי הן היו בחייהן. רוחות נטו להתקשות בזכירת המאה הנוכחית. הרמיוני אמרה שהן כמו דיוקנאות שנוצרו במקרה, שהוטבעו בחומר הסובב על ידי פרץ האנרגיה הרוחנית שהתלווה אל מותו הפתאומי של קוסם.

הארי נתקל במורים טיפשים בגיחותיו הכושלות אל מערכת החינוך המוגלגית הרגילה – אביו היה בררן הרבה יותר כשזה הגיע לבחירת הסטודנטים ששימשו כמוריו הפרטיים, כמובן – אבל שיעור תולדות הקסם היה הפעם הראשונה שבה נתקל במורה שהיה פשוט חסר כל תודעה.

והדבר ניכר. הארי התייאש אחרי חמש דקות והתחיל לקרוא ספר לימוד. כשהיה ברור ש"פרופסור בינס" לא מתכוון להתנגד לכך, הארי שלף מהנרתיק שלו גם אטמי אוזניים.

האם רוחות אינן דורשות משכורת? האם זה העניין? או שפשוט בלתי אפשרי לפטר מישהו בהוגורטס, **אפילו אם הוא מת?**

ועכשיו נראה שפרופסור סנייפ נוטה להתנהג בצורה נוראית כלפי כל מי שלא שייך לבית סלית'רין ואף אחד לא **חושב** אפילו לסיים את החוזה שלו.

והמנהל שרף תרנגולת.

"סליחה," הגיע קול מודאג מאחוריו.

"אני נשבע," אמר הארי בלי להסתובב, "המקום הזה כמעט עשירית גרוע כמו מה שאבא שלי מספר על אוקספורד."

הארי רקע ברגליו במסדרונות האבן, נראה נעלב, מרוגז ורותח בו זמנית.

"צינוק!" לחשש הארי. "**צינוק!** זה לא צינוק! זה מרתף! **מרתף!**"

כמה בנות מרייבנקלו נעצו בו מבטים מוזרים. הבנים כבר הספיקו להתרגל.

נראה שהקומה שבה הייתה כיתת השיקויים נקראה "צינוק" רק כי הייתה תת-קרקעית ומעט קרה יותר משאר הטירה.

בהוגוורטס! הוגוורטס! הארי חיכה כל חייו ובעת הוא **עדיין** חיכה, ואם היה מקום כלשהו **על פני האדמה** שהיה אמור להיות לו צינוק ראוי לשמו הרי שזהו הוגוורטס! האם הארי יהיה מוכרח לבנות טירה בעצמו אם הוא רוצה לראות תהום אינסופית אחת קטנה?

זמן קצר לאחר מכן הם הגיעו לכיתת השיקויים והארי התעודד באופן ניכר.

כיתת השיקויים הכילה יצורים מוזרים, שהיו משומרים בצנצנות ענקיות ומונחים על מדפים אשר כיסו כל סנטימטר של שטח קיר בין הארונות. הארי התקדם מספיק בקריאה כדי שיצליח לזהות חלק מהיצורים, כמו הפונְטְמָה הַזְבִּירִיסְקָנִית. על אף שהעכביש, שאורכו היה כחמישים סנטימטר, **נראה** כמו אקרומנטולה, הוא היה קטן מכדי **להיות** אקרומנטולה. הוא ניסה לשאול את הרמיוני, אבל לא נראה שהתחשק לה במיוחד להסתכל אפילו לכיוון הכללי שאליו הוא הצביע.

הארי הסתכל על כדור אבק גדול עם עיניים ורגליים כשהמתנקש שעט אל תוך החדר.

זו הייתה המחשבה הראשונה שעברה במוחו של הארי כשראה את פרופסור סוורוס סנייפ. היה משהו שקט וקטלני בדרך שבה האיש פסע בין שולחנות הלימוד. גלימותיו היו פרועות, שערו מלוכלך ושמןוני. היה בו משהו שהזכיר את לוציוס, אף על פי שהשניים לא דמו זה לזה כלל, והרושם שהתקבל היה שבעוד שלוציוס יהרוג אותך באלגנטיות מושלמת, האיש הזה פשוט יהרוג אותך.

"שבו," אמר פרופסור סוורוס סנייפ. "עכשיו."

הארי ועוד כמה תלמידים שעמדו ודיברו זה עם זה מיהרו לתפוס שולחנות. הארי התכוון לשבת ליד הרמיוני אבל איכשהו מצא את עצמו מתיישב בשולחן הפנוי הקרוב ביותר, ליד ג'סטין פינץ'-פלצ'לי (זה היה שיעור משותף של רייבנקלו והפלפאף), מה שמיקם אותו שני שולחנות משמאל להרמיוני.

סוורוס התיישב מאחורי שולחן המורה, וללא מילת הקדמה אחת אמר, "חנה אבוט."

"כאן," אמרה חנה בקול רועד מעט.

"סוזן בונז."

"נמצאת."

וכך זה נמשך, כשאף אחד אינו מעז להשחיל מילה, עד ש:

"אה, כן. הארי פוטר. ה... **ידוען** החדש שלנו."

"הידוען נמצא, **אדוני**."

חצי מהתלמידים התכווצו בבהלה, וכמה מהחכמים יותר נראו לפתע כאילו הם רוצים לברוח כל עוד הכיתה עומדת על תלה.

סוורוס חייך חיוך מלא ציפייה וקרא את השם הבא ברשימה.

הארי נאנח בלבו. הדבר קרה מהר מכדי שיוכל לעשות משהו לגביו. נו, טוב. היה ברור שהאיש הזה כבר עכשיו לא מחבב אותו, מסיבה כלשהי. וכשהארי חשב על כך, היה עדיף בהרבה שהמורה לשיקויים ייטפל אליו מאשר לנוויל או להרמיוני, למשל. הארי היה מסוגל יותר להגן על עצמו. כן, נראה שעדיף כך.

כשהסתיימה בדיקת הנוכחות סקר סוורוס במבטו את כל הכיתה. עיניו היו ריקות כמו שמי לילה נטולי כוכבים.

"אתם כאן," אמר סוורוס בקול שקט שהתלמידים מאחור נאלצו להתאמץ כדי לשמוע, "כדי ללמוד את המדע העדין והאמנות המדויקת של הכנת שיקויים. מכיוון שכמעט שאין כאן הנפת שרביטים מטופשת, רבים מכם יתקשו להאמין שמדובר בקסם. אני לא מצפה שבאמת תבינו את היופי של הקדרה המבעבעת והאדים המפעפעים בה; את הכוח העדין של הנוזלים המתפשטים בתוך עורקיו של אדם," לחש סנייף בקול מתענג וזחוח, "מכשפים את בינתו, מכשילים את חושיו," זה רק נעשה יותר ויותר מטריד. "אני יכול ללמד אתכם לשמר תהילה בבקבוק, לבשל ניצחון, אפילו לפקוק את המוות – בתנאי שאינכם קבוצה של אידיוטים מוחלטים כמו אלה שאני זוכה ללמד בדרך כלל."

נראה שסוורוס הצליח לראות איכשהו את הבעת הספקנות על פניו של הארי, או שלפחות עיניו קפצו לפתע למקום מושבו של הארי.

"פוטר!" ירה המורה לשיקויים. "מה אקבל אם אוסיף אבקת שורש אספודל למרקחת של לענה?"

הארי מצמץ. "זה היה ב'מרקחות ושיקויי קסם'?" הוא שאל. "הרגע סיימתי לקרוא אותו, ואני לא זוכר שום דבר שהכיל לענה –"

ידה של הרמיוני התרוממה במהירות והארי שיגר אליה מבט זועם שגרם לה להרים את ידה אפילו גבוה יותר.

"צק, צק," אמר סוורוס בקול משיי. "נראה שהתהילה אינה הפתרון לכול."

"באמת?" שאל הארי. "אבל הרגע אמרת לנו שתלמד אותנו לבקבק תהילה. תגיד, איך זה באמת עובד בדיוק? אתה שותה את זה והופך לידוען?"

שלושה רבעים מהתלמידים התכווצו בבהלה.

ידה של הרמיוני צנחה לאטה. טוב, זה לא היה מפתיע. היא אולי הייתה היריבה שלו, אבל היא לא הייתה מסוג הילדות שישתפו פעולה אחרי שנעשה ברור שהמורה מנסה להשפיל אותו בכוונה.

הארי ניסה לשלוט בעצמו. התגובה הראשונה שעברה בראשו הייתה 'אבראקדברא'.

"בוא ננסה שנית," אמר סוורוס. "פוטר, אם הייתי מבקש ממך למצוא לי בזואר, איפה היית מחפש?"

"גם זה לא מופיע בספר הלימוד," אמר הארי, "אבל קראתי בספר מוגלגי שטריכינובזואר הוא גוש של שיער מוקשה שנמצא בקיבה של בן אדם, ופעם המוגלגים האמינו שהוא יכול לסתור כל רעל –"

"טעות," אמר סוורוס. "את הבזואר ניתן למצוא בקיבה של עז, הוא לא עשוי משיער והוא יסתור את מרבית הרעלים אבל לא את כולם."

"לא אמרתי שכן, רק אמרתי שזה מה שקראתי בספר מוגלגי –"

"אף אחד פה לא מעוניין בספרי המוגלגים העלובים שלך. ניסיון אחרון. מה ההבדל, פוטר, בין חונק הזאב לברדס הנזיר?"

זה היה הקש ששבר את גב הגמל.

"אתה יודע," אמר הארי בקול צונן, "באחד מספרי המוגלגים הדי **מרתקים** שלי מתואר מחקר שבו אנשים מצליחים לגרום לעצמם להיראות חכמים מאוד על ידי כך שהם שואלים שאלות על עובדות אקראיות שרק הם מכירים. מתברר שמי שצפה מהצד הבחין רק שהשואלים ידעו והעונים לא ידעו ולא שם לב לכך שהמשחק בלתי הוגן מיסודו. אם כך, פרופסור, אתה יכול להגיד לי כמה אלקטרונים יש באורביטל החיצוני של אטום פחמן?"

חיובו של סוורוס התרחב. "ארבעה," הוא אמר. "אבל זו עובדה חסרת חשיבות שאיש לא צריך לטרוח לרשום. ולידיעתך, פוטר, אספודל ולענה יוצרים יחדיו שיקוי שינה כל כך חזק עד שהוא מוכר בשם 'שיקוי המוות החי'. באשר לחונק הזאב וברדס הנזיר, שניהם מתייחסים לאותו הצמח, המוכר גם בשם אקוניטון, כפי שהיית יודע אילו קראת את 'אלף עשבים ופטריות קסומים'. חשבת שאין צורך לפתוח את הספר עד שתגיע לכאן, מה, פוטר? כל השאר, מוטב שתרשמו את זה, כדי שלא תהיו בורים כמותו." סוורוס

השתתק, נראה די מרוצה מעצמו. "וזה יהיה... חמש נקודות? לא, בואו נעגל את זה לעשירייה שלמה של נקודות מרייבנקלו על חוצפה."

הרמיוני השתנקה, וכמוה גם כמה תלמידים אחרים.

"פרופסור סוורוס סנייפ, "התיז הארי, "אינני יודע מה עשיתי כדי לזכות באיבתך. אם יש לך בעיה איתי שאיני מודע לה, אני מציע שאנחנו –"

"שתוק, פוטר. עשר נקודות נוספות מרייבנקלו. כל השאר, פתחו את הספרים שלכם בעמוד 3."

הארי חש תחושה קלה, תחושה קלושה ביותר, של צריבה באחורי גרונו ועיניו כלל לא היו לחות. אם בכי אינו אסטרטגיה יעילה לחיסולו של המורה לשיקויים, אין טעם לבכות.

הארי הזדקף אט-אט בביסאו. הוא הרגיש כאילו כל הדם נשאב מגופו והוחלף בחנקן נוזלי. הוא ידע שהוא מנסה לשלוט במזג שלו, אבל לא הצליח לזכור למה.

"הארי, "לחשה הרמיוני בפניקה ממרחק שני שולחנות, "תפסיק, בבקשה, זה בסדר, לא נחשיב את זה –"
"מדברת בשיעור, גריינג'ר? שלוש –"

"אז ספר לי, "אמר קול שהיה קר יותר מאפס מעלות קלווין, "מה בדיוק צריך לעשות כדי להגיש תלונה רשמית נגד מורה מתעלל? אמורים לדבר עם סגנית המנהל, לכתוב מכתב לחבר הנאמנים... האם תואיל להסביר איך זה בדיוק עובד?"

הכיתה הייתה קפואה לחלוטין.

"ריתוק של חודש, פוטר, "אמר סוורוס, חיוך רחב עוד יותר מעטר את שפתיו.

"אני מסרב להכיר בסמכותך כמורה ולא אֶרְצֶה שום ריתוק שתטיל עליי."

אנשים הפסיקו לנשום.

חיובו של סוורוס נעלם. "אם כך אתה –" קולו נקטע.

"תסולק מבית הספר, רצית לומר?" הארי, לעומתו, חייך בעת חיוך דק. "אבל נראה שאתה מפקפק ביכולתך לממש את האיום הזה או חושש מההשלכות שעשויות להיות למימוש. לי, לעומת זאת, אין שום פקפוק או חשש לגבי המחשבה שאמצא לעצמי בית ספר עם מורים פחות מתעללים. או שאולי אשבור מורים פרטיים, כמנהגי, ואזכה ללמוד במלוא המהירות שלה אני מסוגל. יש לי מספיק כסף בכספת. משהו שקשור לפרסים שהוצעו על ראשו של איזה אדון אופל שהבסתי. אבל יש בהוגורטס מורים שאני דווקא די מחבב, אז אני חושב שיהיה קל יותר למצוא דרך כלשהי להיפטר ממך."

"להיפטר ממני?" אמר סוורוס, שבעת חייך גם הוא חיוך דק. "איזו יהירות משעשעת. כיצד אתה חושב לעשות זאת, פוטר?"

"אני מבין שהוגשו עליך מספר תלונות מצד תלמידים והוריהם, "ניחוש, אבל ניחוש מושכל, "מה שמותיר רק את השאלה למה אתה עדיין פה. האם הוגוורטס אינו מסוגל לשאת בעלות של העסקת מורה אמיתי לשיקויים? אוכל להשתתף בכיסוי העלויות, אם זה העניין. אני בטוח שהם יצליחו למצוא מורה טוב יותר אם יציעו כפליים משכר הנוכחי."

שני קטבים של קרח הקרינו חורף מקפיא על הכיתה.

"אתה תגלה, "אמר סוורוס בשקט, "שחבר הנאמנים אינו תומך ולו במעט בהצעה שלך."

"לוציוס..." אמר הארי. "זו הסיבה שאתה עדיין כאן. אולי אוכל לדון על כך עם לוציוס. אני מאמין שהוא רוצה לפגוש אותי. אני תוהה אם יש לי משהו שהוא רוצה?"

הרמיוני הנידה בראשה בפניקה. הארי הבחין בכך מזווית עינו, אבל תשומת לבו הייתה מרוכזת בסוורוס.

"אתה ילד טיפש מאוד, "אמר סוורוס. הוא כבר לא חייך כלל. "אין לך שום דבר שלוציוס מעריך יותר מאשר את החברות בינינו. וגם אילו היה לך, יש לי בני ברית נוספים." קולו התקשח. "והעובדה שלא מויינת לסלית'רין נראית לי פחות ופחות מתקבלת על הדעת. איך קרה שהצלחת להישאר מחוץ לבית שלי? אה, כן, מצנפת המיון טענה שהיא **מתלוצצת**. בפעם הראשונה בהיסטוריה המתועדת. על מה באמת **שוחחת** עם מצנפת המיון, פוטר? האם היה לך משהו שהיא רצתה?"

הארי הביט אל תוך עיניו הצוננות של סוורוס ונזכר שמצנפת המיון הזהירה אותו לא ליצור קשר עין עם אף אחד בזמן שהוא חושב על – הארי השפיל את מבטו אל שולחנו של סוורוס.

"משום מה נראה שאתה לא רוצה להסתכל לי בעיניים, פוטר!"

הלם של הבנה פתאומית – "אז **אתה** זה שמצנפת המיון הזהירה אותי ממנו!"

"מה?" אמר קולו של סוורוס, שנשמע מופתע באמת, אבל הארי כמובן לא הביט בפניו.

הארי קם משולחנו.

"שב, פוטר, "אמר קול כועס ממקום כלשהו שהוא לא הביט לכיוונו.

הארי התעלם ממנו וסקר את הכיתה. "אין לי שום כוונה לתת למורה לא מקצועי אחד להרוס את תקופת לימודי בהוגוורטס, "אמר הארי ברוגע מצמית. "נראה לי שאוותר על השיעור הזה ואו שאשכור מורה פרטי שילמד אותי שיקויים בזמן שאני פה או, אם חבר הנאמנים עד כדי כך בלתי חדיר, אלמד בחופשת הקיץ. אם מישהו מכם יחליט שהוא לא מעוניין לסבול את הבריונות של האיש הזה, השיעורים שלי יהיו פתוחים בפניו."

"שב, פוטר!"

הארי חצה את הכיתה ואחז בידית הדלת.

היא לא הסתובבה.

הארי הסתובב לאטו וקלט לרגע את סוורוס מחייך חיוך גועלי לפני שנזכר להסב את מבטו.

"פתח את הדלת."

"לא", אמר סוורוס.

"אתה גורם לי להרגיש מאויים", אמר קול כה קפוא עד שהוא כלל לא נשמע כמו הארי, "וזאת טעות."

קולו של סוורוס צחק. "מה אתה מתכוון לעשות בקשר לזה, ילד?"

הארי התרחק מהדלת בשישה צעדים ארוכים עד שעמד ליד שורת השולחנות האחורית ביותר.

ואז הוא הזדקף והרים את יד ימינו בתנועה נוראה אחת, אצבעותיו מוכנות להקשה.

נוויל צרח וצלל מתחת לשולחנו. ילדים אחרים נרתעו או הרימו את ידיהם בתנועת הגנה אינסטינקטיבית.

"**הארי, לא!**" צווחה הרמיוני. "מה שזה לא יהיה, אל תעשה את זה!"

"כולכם **השתגעו**?" נבח קולו של סוורוס.

הארי הוריד לאט את ידו. "לא התכוונתי לפגוע בו, הרמיוני", אמר הארי, קולו מעט שקט יותר. "רק לפוצץ את הדלת."

אם כי עכשיו, כשהארי חשב על כך, הוא נזכר שלא אמורים לשנות צורה של דברים שאמורים להישאר, מה שאומר שאולי זה לא רעיון כזה מוצלח לחזור אחר כך בזמן ולדאוג שפרד או ג'ורג' ישנו צורה של משהו לכמות מדודה היטב של חומר נפץ...

"סילנציו", אמר קולו של סוורוס.

הארי ניסה לומר "מה?" וגילה ששום קול אינו בוקע מגרונו.

"זה כבר מגוחך. אני חושב שהניחו לך להכניס את עצמך למספיק צרות ליום אחד, פוטר. אתה התלמיד הכי מופרע ובלתי ממושמע שראיתי מימיי, ואני לא זוכר כמה נקודות יש לרייבנקלו כרגע, אבל אני בטוח שאני יכול למחוק את כולן. עשר נקודות מרייבנקלו. עשר נקודות מרייבנקלו. עשר נקודות מרייבנקלו! חמישים נקודות מרייבנקלו! עכשיו שב ותסתכל איך שאר הכיתה לומדת!"

הארי הכניס את ידו לנרתיק וניסה לומר "טוש" אבל אף מילה לא יצאה מפיו, כמובן. זה עצר אותו לרגע; ואז עלה בדעתו הרעיון לאיית ט-ו-ש בתנועות אצבעות, וזה עבד. ד-פ-ד-פ-ת והייתה לו דפדפת. הארי צעד לעבר שולחן ריק, לא זה שהוא ישב לידו במקור, ושרבט הודעה קצרה. הוא קרע את הנייר, הכניס את הטוש והדפדפת לאחד מכיסי גלימתו לצורכי גישה מהירה והרים את ההודעה שלו, לא כלפי סנייפ, אלא כלפי שאר הכיתה.

אני עוזב

עוד משהו

צריך לצאת?

"השתגעת לגמרי, פוטר, " אמר סוורוס בבוז קר.

איש מלבדו לא דיבר.

הארי קד קידה אירונית לעבר שולחן המורה, ניגש אל הקיר ובתנועה חלקה אחת פתח לרווחה דלת של ארון, נכנס פנימה וטרק את הדלת מאחוריו.

נשמע צליל עמום של הקשת אצבעות ואז השתררה דממה.

התלמידים שישבו בכיתה החליפו מבטים מבולבלים ומפוחדים.

פניו של המורה לשיקויים היו כעת זועמות לחלוטין. הוא חצה את החדר בצעדים נוראיים ופתח את דלת הארון לרווחה.

הארון היה ריק.

שעה קודם לכן הקשיב הארי מתוך הארון הסגור. לא נשמע שום קול מבחוץ, אבל לא היה שום טעם לקחת סיכונים.

ג-ל-י-מ-ה, אייתו אצבעותיו.

ברגע שהיה בלתי נראה, הוא פתח את דלת הארון בזהירות לכדי חריץ צר והציץ החוצה באטיות. הכיתה נראתה ריקה.

הדלת לא הייתה נעולה.

רק כשהארי התרחק מאזור הסכנה והיה במסדרון, בטוח ובלתי נראה, החל הכעס שלו להתפוגג והוא הבין מה הוא עשה.

מה הוא עשה.

פניו הבלתי נראות של הארי קפאו בהבעה של אימה מוחלטת.

הוא הכעיס מורה בשלושה סדרי גודל יותר מאי פעם. הוא איים לעזוב את הוגוורטס ואולי גם יצטרך לממש את האיום הזה. הוא איבד את כל הנקודות של רייבנקלו ואז השתמש במחולל הזמן...

דמיונו הראה לו את הוריו צועקים עליו אחרי שסולק, את פרופסור מקגונגל מאוכזבת ממנו, וזה היה פשוט כואב מדי והוא לא היה מסוגל לשאת את זה **ולא הצליח לחשוב על שום דרך להציל את עצמו** –

המחשבה שהארי הרשה לעצמו לחשוב הייתה שאם הכעס שלו הכניס אותו לכל הצרות האלו, אז אולי כשהוא כועס הוא יחשוב על דרך לצאת מהן. משום מה, הכול תמיד נראה ברור יותר כשהוא כועס.

והמחשבה שהארי לא הרשה לעצמו לחשוב הייתה שהוא פשוט אינו מסוגל להתמודד עם העתיד הזה כשהוא אינו כועס.

אז הוא חשב על מה שקרה ונזכר בהשפלה הצורבת –

צק, צק. נראה שהתהילה אינה הפתרון לכול.

עשירייה שלמה של נקודות מרייבנקלו על חוצפה.

הקור המרגיע שטף שוב את עורקיו כמו גל שהוחזר משובר גלים, והארי שחרר את נשימתו.

אוקיי. בחזרה לשפיות.

למעשה, הוא היה קצת מאוכזב מעצמו הלא-כועס על כך שהתמוטט בצורה שכזאת ורק רצה להתחמק מצרות. פרופסור סוורוס סנייף הוא הבעיה של **כולם**. הארי הרגיל שכח זאת וייחל לדרך להגן על **עצמו**. ולתת לכל הקורבנות האחרים ללכת לעזאזל? השאלה היא לא איך להגן על עצמו, השאלה היא איך לחסל את המורה לשיקויים.

אז זה הצד האפל שלי, הא? נראה שהמונח הזה קצת מושפע מדעות קדומות ושהצד המואר שלי יותר אנוכי ופחדן, שלא לדבר על מבולבל ומבוהל.

ועכשיו, כשחשב בצלילות, היה ברור לו באותה מידה מהו הצעד הבא. הוא כבר סידר לעצמו שעה להכנות והיה מסוגל להשיג חמש שעות נוספות במקרה הצורך...

מינרווה מקגונגל המתינה במשרד המנהל.

דמבלדור ישב בכס המרופד שלו מאחורי שולחנו, לבוש בארבע שכבות של גלימות לוונדר רשמיות. מינרווה ישבה בכיסא שניצב לפניו, מול סוורוס, שישב בכיסא אחר. מול שלושתם ניצב שרפרף עץ ריק.

הם המתינו להארי פוטר.

הארי, חשבה מינרווה בייאוש, הבטחת שלא תנשוך אף אחד מהמורים!

ובמחשבתה היא ראתה בבירור את התשובה, את פניו הכועסות של הארי ואת תגובתו הזועמת: **אמרתי שלא אנשך אף אחד שלא ינשוך אותי קודם!**

נשמעה נקישה בדלת.

"יבוא!" קרא דמבלדור.

הדלת נפתחה לרווחה ולחדר נכנס הארי פוטר. מינרווה כמעט השתנקת בקול. הילד נראה קר רוח, מרוכז ובשליטה עצמית מוחלטת.

"בוקר ט –" קולו של הארי השתקף לפתע. פיו נפער.

מינרווה עקבה אחרי מבטו של הארי וראתה שהוא בווה בפוקס, שעמד על מוט הזהב שלו. כנפיו של פוקס נפרשו כמו שלהבות אדומות-זהובות והוא קידם את פניו של הילד בהנהון מדוד.

הארי הסתובב להביט בדמבלדור.

דמבלדור קרץ אליו.

מינרווה הרגישה שהיא מפספסת משהו.

לפתע הבליחה על פניו של הארי הבעה מהוססת. קור הרוח שלו נחלש. פחד הופיע בעיניו, ואז כעס, ואז הילד חזר להיות רגוע.

צמרמורת עברה בגבה של מינרווה. משהו כאן לא היה בסדר.

"שב בבקשה", אמר דמבלדור. פניו חזרו והרצינו.

הארי התיישב.

"ובכן, הארי", אמר דמבלדור. "שמעתי דיווח אחד על אירועי היום הזה מפי פרופסור סנייפ. אתה מוכן בבקשה לספר לי במילים שלך מה קרה?"

הארי הציץ בסוורוס בביטול. "זה לא מסובך", אמר הילד, חיוך דק נסוך על פניו. "הוא ניסה להתעלל בי כמו שהוא מתעלל בכל התלמידים שלא שייכים לסלית'רין מאז שלוציוס כפה אותו עליך. באשר לשאר הפרטים, אני מבקש לנהל איתך שיחה פרטית לגביהם. הרי אי אפשר באמת לצפות מתלמיד שמדווח על התנהגות מתעללת מצד מורה לדבר בפתיחות בפני אותו מורה."

הפעם מינרווה לא הצליחה למנוע מנשימתה להיעתק בקול.

סוורוס פשוט צחק.

ופניו של המנהל הרצינו מאוד. "מר פוטר", אמר המנהל, "אין מדברים על מורה בהוגוורטס בצורה כזאת. חוששני שאתה פועל על סמך אי-הבנה נוראית. פרופסור סוורוס סנייפ זוכה לאמוני המלא ומשרת את הוגוורטס מרצוני שלי, לא מרצונו של לוציוס מאלפוי."

דממה השתררה למשך כמה רגעים.

כשהילד דיבר שוב, קולו היה צונן. "האם אני מפספס פה משהו?"

"כמה וכמה דברים, מר פוטר", אמר המנהל. "עליך להבין, בתור התחלה, שמטרת הפגישה הזאת היא לדון כיצד להעניש אותך בעקבות אירועי הבוקר."

"האיש הזה משליט טרור בבית הספר שלך כבר שנים. דיברתי עם תלמידים ואספתי סיפורים כדי לוודא שיהיה מספיק חומר בשביל קמפיין עיתונאי כדי לאחד את ההורים כנגדו. חלק מהתלמידים הצעירים יותר בכו כשהם סיפרו לי. אני כמעט בכיתי כשמעתי אותם! **אתה אפשרת למתעלל הזה לעשות ככל העולה על רוחו? אתה עשית את זה לתלמידים שלך? למה?**"

מינרווה בלעה את הגוש שהתמצק בגרונה. היא – חשבה כך, לפעמים, אבל איכשהו היא מעולם לא ממש –

”מר פוטר,” אמר המנהל, קולו חמור כעת, ”נושא הפגישה הזאת איננו פרופסור סנייפ. הנושא הוא אתה והתעלמותך ממשמעת בית הספר. פרופסור סנייפ הציג, ואני הסכמתי, ששלושה חודשי ריתוק יהיו הולמים –”

”נדחה,” אמר הארי בקול צונן כקרח.

מינרווה לא ידעה מה לומר.

”זו איננה בקשה, מר פוטר,” אמר המנהל. עוצמתו המלאה והמוחלטת של מבטו הופנתה אל הילד. ”זהו העונש של –”

”אתה תסביר לי מדוע הרשית לאיש הזה לפגוע בילדים שנמצאים תחת חסותך, ואם ההסבר שלך לא יספק אותי, אתחיל את הקמפיין העיתונאי שלי כשהוא מכוון **נגדך**.”

גופה של מינרווה התנודד מעוצמת המהלומה, **מפחיתות הכבוד** המוחלטת הזאת.

אפילו סוורוס נראה המום.

”זה, הארי, יהיה מאוד לא חכם מצדך,” אמר דמבלדור לאט. ”אני היריב העיקרי של לוציוס. אם תעשה דבר כזה, תחזק אותו מאוד, ולא חשבתי שזה הצד שבחרת.”

לרגע אחד ארוך ישב הילד בדממה.

”השיחה הזאת נעשית פרטית,” אמר הארי. ידו החוותה לעבר סוורוס. ”סלק אותו מכאן.”

דמבלדור הניד בראשו. ”הארי, האם לא אמרתי לך שסוורוס סנייפ זוכה לאמוני המוחלט?”

פני הילד שיקפו את תדהמתו. ”הבריונות של האיש הזה עושה אותך פגיע! אני לא היחיד שיכול לפצוח בקמפיין עיתונאי נגדך! זה טירוף! למה אתה עושה את זה?”

דמבלדור נאנח. ”אני מצטער, הארי. זה נוגע לדברים שעדיין אינך מוכן לשמוע.”

הילד בהה בדמבלדור. ואז פנה להסתכל על סוורוס. ואז החזיר את מבטו אל דמבלדור.

”זה באמת טירוף,” אמר הילד לאטו. ”לא ריסנת אותו כי הוא **חלק מהתבנית**. כי הוגוורטס זקוק למורה מרושע לשיקויים כדי להיות בית ספר קסום ראוי לשמו, בדיוק כמו שהוא צריך רוח רפאים שתלמד תולדות הקסם.”

”זה באמת נשמע כמו משהו שמתאים לי לעשות,” אמר דמבלדור בחיוך.

"לא מקובל עליי," אמר הארי בפסקנות. מבטו היה צונן ואפל כעת. "לא אסבול בריונות או התעללות. שקלתי מגוון דרכים אפשריות להתמודדות עם הבעיה הזאת, אבל אני אפשט את העניין. או שהאיש הזה הולך, או שאני הולך."

נשימתה של מינרווה שוב נעתקה. משהו מוזר ריצד בעיניו של סוורוס.

כעת הצטנן גם מבטו של דמבלדור. "סילוק, מר פוטר, הוא האיום האחרון שניתן להשתמש בו כנגד תלמיד. הוא אינו משמש בדרך כלל כאיום של תלמידים כנגד המנהל. זהו בית הספר הטוב ביותר לקסם בעולם כולו, והלימודים בו אינם הזדמנות שניתנת לכל אחד. האם קיבלת את הרושם שהוגוורטס אינו יכול להסתדר בלעדיך?"

והארי ישב וחיך חיוך דק.

אימה פתאומית נחתה על מינרווה. הארי בוודאי לא –

"אתה שוכח," אמר הארי, "שאתה לא היחיד שיודע לזהות תבניות. **זה נעשה פרטי. עכשיו סלק אותו** –" הארי החווה שוב בידו לעבר סוורוס ואז עצר באמצע המשפט והתנועה.

מינרווה ראתה זאת על פניו של הארי, את הרגע שבו הוא נזכר.

הרי הייתה זו היא שסיפרה לו.

"מר פוטר," אמר המנהל, "אומר זאת שוב: סוורוס סנייפ זוכה לאמוני המוחלט."

"אתה סיפרת לו," לחש הילד. "שוטה שכמותך."

דמבלדור לא הגיב לעלבון. "מה סיפרתי לו?"

"שאדון האופל חי."

"על מה, בשם מרלין, אתה מדבר, פוטר?" זעק סוורוס בתדהמה וזעם מוחלטים.

הארי העיף בו מבט חטוף וחיך חיוך קודר. "אה, אז כנראה אנחנו בכל זאת מסלית'רין," אמר הארי. "כבר התחלתי לתהות."

ואז השתררה דממה.

לבסוף דמבלדור דיבר. קולו היה רגוע. "הארי, על מה באמת אתה מדבר?"

"אני מצטערת, אלבוס," לחשה מינרווה.

סוורוס ודמבלדור הפנו אליה את מבטם.

"פרופסור מקגונגל לא סיפרה לי, "מיהר הארי לומר בקול רגוע פחות. "ניחשתי. אמרתי לך, גם אני יודע לזהות את התבניות. ניחשתי והיא שלטה בתגובתה ממש כמו סוורוס. אבל שליטתה העצמית הייתה רק כמעט מושלמת, ויכולתי לראות שזאת שליטה עצמית ולא תגובה אמיתית."

"ואני אמרתי לו, "אמרה מינרווה בקול רועד מעט, "שאתה ואני וסוורוס היחידים שיודעים."

"אקט של פשרה, במטרה למנוע ממני פשוט להסתובב ולשאול שאלות, כפי שאיימתי לעשות אם היא לא תספר לי כלום, "אמר הארי. הילד צחק צחוק חטוף. "הייתי בכלל צריך לתפוס אחד מכם לבד ולומר לו שהיא סיפרה לי הכול כדי לראות אם תסגירו משהו. זה בטח לא היה עובד, אבל היה שווה לנסות." הילד חיך שוב. "האיום עדיין על השולחן ואני מצפה לקבל תדריך מלא בשלב כלשהו."

סוורוס נעץ בה מבט של בוז מוחלט. מינרווה זקרה את סנטרה ונשאה את המבט. היא ידעה שהוא מוצדק.

דמבלדור נשען לאחור בבס המרופד שלו. עיניו היו צוננות, צוננות כמו כל תגובה שלו שמינרווה ראתה מאז היום שבו מת אחיו. "ואתה מאיים לנטוש אותנו לחסדיו של וולדמורט אם לא ניענה לדרישותיך."

קולו של הארי היה חד כתער. "אני מצטער להודיע לך שאתה לא מרכז היקום. אני לא מאיים לנטוש את בריטניה הקסומה. אני מאיים לנטוש אותך. אני לא איזה פרודו קטן וכנוע. זו המשימה שלי, ואם אתה רוצה להשתתף, אתה תשחק לפי הכללים שלי."

פניו של דמבלדור נותרו צוננות. "אני מתחיל לפקפק במידת התאמתך לתפקיד הגיבור, מר פוטר."

המבט שהחזיר לו הארי היה מקפיא לא פחות. "אני מתחיל לפקפק במידת התאמתך לתפקיד הגנדלף שלי, מר דמבלדור. בורומיר היה לפחות טעות סבירה. מה הנאזגול הזה עושה באחוזה שלי?"

מינרווה הלכה לגמרי לאיבוד. היא הביטה בסוורוס כדי לבדוק אם הוא עוקב אחרי הדברים וראתה שפניו של סוורוס מוסבות אל מחוץ לשדה הראייה של הארי והוא מחייך.

"אני מבין, "אמר דמבלדור לאט, "שמנקודת מבטך זו שאלה סבירה. אם כך, מר פוטר, אם פרופסור סנייפ יעזוב אותך לנפשך מעתה ואילך, האם זו תהיה הפעם האחרונה שבה הנושא הזה עולה או שאמצא אותך כאן בכל שבוע עם דרישה חדשה?"

"יעזוב אותי לנפשי?" קולו של הארי היה נזעם. "אני לא הקורבן היחיד שלו ובטח שלא הקורבן הכי פגיע! האם שכחת עד כמה ילדים הם חסרי הגנה? כמה כואב להם? מעתה ואילך סוורוס יתייחס לכל תלמיד בהוגוורטס בנימוס ראוי ומקצועי או שתמצא לעצמך מורה אחר לשיקויים או שתמצא לעצמך גיבור אחר!"

דמבלדור התחיל לצחוק. צחוק משועשע וחם, במלוא גרונו, כאילו הארי ביצע בפניו ריקוד קומי.

מינרווה לא העזה לזוז. עיניה פזלו לרגע אל סוורוס והיא ראתה שהוא דומם כמוה.

פניו של הארי נעשו צוננות עוד יותר. "אתה טועה, המנהל, אם אתה חושב שאני מתבדח. זו אינה בקשה. זהו העונש שלך."

"מר פוטר –" אמרה מינרווה. היא אפילו לא ידעה מה היא מתכוונת לומר. היא פשוט לא יכלה לתת לזה לעבור בשתיקה.

הארי השתיק אותה בתנועת יד והמשיך לדבר אל דמבלדור. "ואם זה נראה לך לא מנומס," אמר הארי, קולו מעט פחות קשוח כעת, "זה נשמע לא מנומס באותה מידה כשאמרת את זה לי. לא היית אומר דבר כזה לאף אחד שאתה רואה בו אדם אמיתי במקום סתם ילד שכפוף לך, ואני אפגין כלפיך את אותה מידת הכבוד שאתה מפגין כלפיי –"

"אה, בהחלט, לחלוטין, זהו העונש שלי ללא כל ספק! **ברור** שאתה סוחט אותי כדי להציל את חבריך לספסל הלימודים ולא את עצמך! אני לא מבין איך יכולתי בכלל לחשוב אחרת!" צחוקו של דמבלדור התגבר. הוא הכה בשולחן באגרופו שלוש פעמים.

מבטו של הארי נעשה מהוסס. הוא הסתובב לעבר מינרווה ופנה אליה לראשונה. "סליחה רגע," אמר הארי. קולו רעד מעט. "הגיע הזמן לתרופות שלו או משהו?"

"אמממ..." למינרווה לא היה שמץ של מושג מה היא יכולה לומר.

"ובכן," אמר דמבלדור. הוא מחה את הדמעות שנקו בעיניו. "סלח לי. אני מתנצל על ההפרעה. אנא המשך עם הסחיטה."

הארי פתח את פיו ואז חזר וסגר אותו. הוא נראה מעט מעורער עכשיו. "אמממ... הוא גם חייב להפסיק לקרוא מחשבות של תלמידים."

"מינרווה," אמר סוורוס בקול מצמית, "את –"

"מצנפת המיון הזהירה אותי," אמר הארי.

"מה?"

"אני לא יכול להרחיב בנושא. בכל אופן, נראה לי שזה הכול. סיימתי."

דממה.

"אז מה קורה עכשיו?" אמרה מינרווה, כשנעשה ברור שאף אחד אחר לא מתכוון לומר שום דבר.

"מה קורה עכשיו?" חזר דמבלדור על דבריה. "זה ברור. עכשיו הגיבור מנצח, כמובן."

"מה?" אמרו סוורוס, מינרווה והארי.

"תראו, בהחלט נראה שהוא דחק אותנו לפינה," אמר דמבלדור בחיוך עליז. "אבל הוגוורטס באמת צריך מורה מרושע לשיקויים או שהוא פשוט לא יהיה בית ספר קסום ראוי לשמו, נכון? אז מה דעתכם שפרופסור סנייפ יהיה נוראי רק אל תלמידי השנה החמישית ומעלה?"

"מה?" אמרו שוב כל השלושה.

"אם אתה באמת מודאג לשלומם של הקורבנות הפגיעים ביותר. אולי אתה צודק, הארי. אולי באמת שכחתי במרוצת השנים מה זה אומר להיות ילד. אז בואו נתפשר. סוורוס ימשיך להעניק לבית סלית'רין נקודות שלא מגיעות לו ולא להקפיד על המשמעת בבית שלו ויהיה נוראי כלפי אלה שאינם שייכים לסלית'רין כל עוד הם תלמידי השנה החמישית ומעלה. כלפי כל השאר הוא יהיה מפחיד, אבל לא מתעלל. הוא יבטיח לקרוא מחשבות רק כשביטחון התלמידים דורש זאת. הוגוורטס יזכה לשמור על המורה המרושע שלו לשיקויים והקורבנות הפגיעים ביותר, כפי שניסחת זאת, יהיו מוגנים."

מינרווה מקגונגל הייתה המומה כפי שלא הייתה מימיה. היא העיפה מבט מהוסס בסוורוס, שפניו נותרו ניטרליות לחלוטין, כאילו אינו מצליח להחליט איזו הבעה הוא אמור לעשות.

"זה נשמע לי די סביר," אמר הארי. קולו נשמע מוזר מעט.

"אתה לא רציני," אמר סוורוס, קולו חסר הבעה כפניו.

"אני בהחלט בעד," אמרה מינרווה לאטה. היא הייתה כל כך בעד הרעיון עד שלבה פעם בפראות מתחת לגלימותיה. "אבל מה נוכל לומר לתלמידים? הם אולי לא פקפקו בכך כשסוורוס היה... נוראי כלפי כולם, אבל –"

"הארי יוכל לומר לתלמידים האחרים שהוא גילה סוד נורא של סוורוס והפעיל קצת סחיטה," אמר דמבלדור. "זה הרי נכון, בעצם; הוא גילה שסוורוס קורא מחשבות והוא בהחלט סחט אותנו."

"זה מטורף!" התפוצץ סוורוס.

"בווה הא הא!" אמר דמבלדור.

"אמממ..." אמר הארי בהיסוס. "ואם מישוהו ישאל אותי למה דווקא תלמידי השנה החמישית ומעלה נדפקים? אני לא אוכל להאשים אותם אם הם יתעצבנו, והחלק הזה לא בדיוק היה הרעיון שלי –"

"תאמר להם," אמר דמבלדור, "שלא אתה זה שהציע את הפשרה ושזה כל מה שהצלחת להשיג. ואז תסרב להרחיב בנושא. גם זה נכון. זוהי אמנות בפני עצמה. אתה תקלוט אותה עם קצת תרגול."

הארי הנהן לאט. "והנקודות שהוא הוריד מרייבנקלו?"

"אסור שיוחזרו."

מינרווה הייתה זו שאמרה זאת.

הארי הביט בה.

"אני מצטערת, מר פוטר," היא אמרה. היא באמת הצטערה, אבל זה היה מוכרח להיעשות. "**חייבות** להיות השלכות להתנהגות הבלתי הולמת שלך או שבית הספר הזה יתפרק לגמרי."

הארי משך בכתפיו. "מקובל", הוא אמר בקול חסר רגש. "אבל בעתיד סוורוס לא יתקוף את הבית שלי בכך שיוריד לי נקודות או יבזבז את זמני היקר על ריתוקים. אם הוא ירגיש שההתנהגות שלי דורשת תיקון, הוא רשאי להעביר את חששותיו לפרופסור מקגונגל."

"הארי", אמרה מינרווה, "האם תמשיך להכפיף את עצמך למשמעת בית הספר, או שאתה מעל לחוק עכשיו, כמו שסוורוס היה?"

הארי הסתכל עליה. משהו חם נגע לרגע במבטו לפני שדעך. "אני אמשיך להתנהג כמו תלמיד רגיל כלפי כל חבר סגל שאיננו משוגע או מרושע, כל עוד הם לא יהיו תחת לחץ מצד אנשים שהם כן כאלה." הארי הציץ בסוורוס ואז פנה שוב לדמבלדור. "תעזוב את מינרווה בשקט ואני אהיה תלמיד הוגוורטס רגיל בנוכחותה. בלי זכויות יתר ובלי חסינויות מיוחדות."

"נהדר", אמר דמבלדור בכנות. "כך מדבר גיבור אמיתי."

"ובנוסף", היא אמרה, "מר פוטר צריך להתנצל בפומבי על מעשיו היום."

הארי הסתכל עליה שוב, הפעם במבט ספקני.

"המשמעת בבית הספר נפגעה קשות בעקבות המעשים שלך, מר פוטר", אמרה מינרווה. "היא חייבת לשוב על כנה."

"אני חושב, פרופסור מקגונגל, שאת מגזימה מאוד בהערכת החשיבות של מה שאת מכנה משמעת בית-ספרית בהשוואה להעסקת מורה חי לתולדות הקסם או למניעת התעללות בתלמידים שלך. שימור היררכיית המעמדות הנוכחית ואכיפת החוקים שלה נראים תמיד נבונים ומוסריים וחשובים הרבה יותר למי שנמצא בראש הפירמידה ודואג לאכיפתו מאשר למי שנמצא בתחתיתה, ואני יכול לצטט מחקרים בנושא אם יש צורך בכך. אני יכול להרחיב על הנושא במשך שעות, אבל אני אעצור כאן."

מינרווה הנידה בראשה. "מר פוטר, אתה ממעיט בהערכת חשיבותה של המשמעת מכיוון שאתה עצמך אינך זקוק לה – היא השתקתה. זה לא יצא טוב, וסוורוס, דמבלדור ואפילו הארי נעצו בה מבטים משונים." כדי ללמוד, אני מתכוונת. לא כל ילד יכול ללמוד בהיעדר סמכות. והילדים האחרים הם אלה שייפגעו, מר פוטר, אם הם יראו בהתנהגותך מודל לחיקוי."

שפתיו של הארי התעקלו לחיוך עקום. "המוצא הראשון והאחרון הוא האמת. האמת היא שלא הייתי צריך להתרגז, לא הייתי צריך להפריע לשיעור, לא הייתי צריך לעשות את מה שעשיתי ושימשתי דוגמה רעה לאחרים. האמת היא גם שסוורוס סניף התנהג בצורה שאינה הולמת מורה בהוגוורטס ושמעכשיו והלאה הוא יתחשב יותר ברגשותיהם הפגועים של תלמידי השנה הרביעית ומטה. שנינו יכולים לקום ולומר את האמת. אני יכול לחיות עם זה."

"היית מת, פוטר!" התיז סוורוס.

"אחרי הכול", אמר הארי בחיוך קודר, "אם התלמידים יראו שהחוקים תקפים **לכולם**... גם למורים ולא רק לתלמידים המסכנים וחסרי הישע שזוכים מהמערכת רק לסבל... ההשפעה החיובית של זה על המשמעת הבית-ספרית תהיה **עצומה**."

שתיקה קלה השתררה ואז צחק דמבלדור צחוק כבוש. "מינרווה חושבת שאתה צודק יותר משיש לך הזכות להיות."

מבטו של הארי ניתק ממבטו של דמבלדור והושפל מטה. "אתה קורא את המחשבות שלי?"

"אנשים מתבלבלים פעמים רבות בין ביאור הכרה להיגיון בריא," אמר דמבלדור. "אני אדבר על העניין עם סוורוס ולא תידרש להתנצל אלא אם כן יעשה זאת גם הוא. וכעת אני מכריז על העניין הזה כסגור, לפחות עד ארוחת הצהריים." הוא השתק לרגע. "אם כי, הארי, חוששני שמינרווה רצתה לשוחח איתך על דבר מה נוסף. ואין זו תוצאה של לחץ מצדי. מינרווה, אם תואילי בטובך?"

מינרווה קמה מכיסאה וכמעט נפלה. יותר מדי אדרנלין שצף בדמה ולבה פעם מהר מדי.

"פוקס," אמר דמבלדור, "התלווה אליה, בבקשה."

"אני לא –" היא התחילה לומר.

דמבלדור ירה בה מבט והיא השתתקה.

עוף החול דאה לקצה החדר כמו לשון אש חלקה הנשלחת הצדה ונחת על כתפה. היא הרגישה את החום דרך גלימותיה, בכל גופה.

"בוא אחריי בבקשה, מר פוטר," היא אמרה, הפעם בתקיפות, והם יצאו מהחדר.

הם עמדו על המדרגות המסתובבות וירדו בדממה.

מינרווה לא ידעה מה לומר. היא לא הכירה את האדם שעמד לצדה.

ופוקס החל להמות.

המייתו הייתה עדינה ורכה, כמו שאח מבווערת הייתה נשמעת אילו הייתה לה מנגינה, והיא שרתה על תודעתה של מינרווה, מרגיעה, מנחמת, מעדנת את כל מה שנגעה בו...

"מה זה?" לחש הארי לצדה. קולו היה בלתי יציב, רועד ומשתנה.

"שירת עוף החול," אמרה מינרווה, שלא ממש הייתה מודעת למה שהיא אומרת שכן כל תשומת לבה הוקדשה למוזיקה המוזרה והשקטה. "גם היא מרפאת."

הארי הסב ממנה את פניו, אבל היא קלטה בהן שבריר של משהו מיוסר.

נדמה לה שהירידה נמשכת זמן רב, או אולי רק השיר נדמה כנמשך זמן רב, וכשהם צעדו דרך החור שבו עמד לפני כן הגרגויל, היא אחזה בידו של הארי בחוזקה.

ובשהגרגויל חזר למקומו פוקס עופף מכתפה וריחף מול הארי.

הארי בהה בפוקס כמו אדם המהופנט על ידי אור להבות מרצד.

"מה אני אמור לעשות, פוקס?" לחש הארי. "לא הייתי יכול להגן עליהם אלמלא בעסתי."

עוף החול המשיך לנופף בכנפיו, המשיך לרחף במקום. שום קול לא נשמע פרט לצליל משק הכנפיים. ואז נראה הבזק כמו של אש רושפת וכבה, ופוקס נעלם.

שניהם מצמצו, כאילו מתעוררים מחלום, או אולי נרדמים שוב.

מינרווה השפילה את מבטה.

הארי פוטר נשא אליה את פניו הצעירות.

"האם עופות חול הם אנשים?" שאל הארי. "זאת אומרת, האם הם חכמים מספיק כדי להיחשב לאנשים? האם אוכל לדבר עם פוקס אם אדע כיצד?"

מינרווה מצמצה בחוזקה. ואז היא מצמצה שוב. "לא", אמרה מינרווה, קולה רועד. "עופות חול הם יצורים של קסם רב עוצמה. הקסם הזה נותן לקיום שלהם משקל של משמעות שלא יכולה להיות לחיה רגילה. הם אש, אור, ריפוי, התחדשות. אבל בסופו של דבר, לא."

"איפה אני משיג אחד כזה?"

מינרווה התכופפה וחיבקה אותו. היא לא התכוונה לעשות זאת, אבל לא נראה שהייתה לה ממש ברירה.

כשהזדקפה שוב גילתה שהיא מתקשה לדבר. אבל היא הייתה חייבת לשאול. "מה קרה היום, הארי?"

"גם אני לא יודע את התשובות לאף אחת מהשאלות החשובות. חוץ מזה שאני ממש מעדיף לא לחשוב על זה בזמן הקרוב."

מינרווה נטלה שוב את ידו, והם העבירו את שאר ההליכה בדממה.

זו הייתה רק הליכה קצרה, מכיוון שמטבע הדברים שכן משרד סגנית המנהל לא הרחק ממשרד המנהל.

מינרווה התיישבה מאחורי שולחנה.

הארי התיישב לפני שולחנה.

"ובכן", לחשה מינרווה. היא הייתה נותנת כמעט הכול כדי לא לעשות זאת או לא להיות זו שצריכה לעשות זאת או לעשות זאת בכל זמן אחר. "יש איזה עניין של משמעת בית-ספרית. עניין שממנו אינך פטור."

"והוא?" שאל הארי.

הוא לא ידע. הוא עדיין לא הבין. היא הרגישה שגרונה מתכווץ. אבל תפקידה דרש ממנה להיות החלטית.

"מר פוטר", אמרה פרופסור מקגונגל, "אני צריכה לראות את מחולל הזמן שלך, בבקשה."

כל השלווה שהשרה עליו עוף החול נעלמה מפניו בן רגע, ומינרווה הרגישה כאילו דקרה אותו.

"לא!" אמר הארי. קולו היה מבועת. **"אני צריך אותו. אני לא אוכל ללמוד בהוגוורטס. אני לא אוכל לישון!"**

"אתה תוכל לישון," היא אמרה. **"משרד הקסמים העביר לנו את כיסוי המגן למחולל הזמן שלך. אני אכשף אותו כך שייפתח רק בין השעות תשע בערב וחצות."**

פניו של הארי התכרכמו. **"אבל – אבל אני –"**

"מר פוטר, כמה פעמים השתמשת במחולל הזמן מאז יום שני? כמה שעות?"

"אני..." אמר הארי. **"רק רגע, תני לי לחשב –"** הוא הציץ בשעונו.

מינרווה הרגישה גל של עצב שוטף אותה. בדיוק כפי שחשבה. **"אלו לא היו רק שעותיים ביום, אם כך. אני חושדת שאילו הייתי שואלת את שותפיך לחדר, הייתי מגלה שאתה מתאמץ להישאר ער מספיק זמן כדי ללכת לישון בשעה סבירה ומתעורר מוקדם יותר ויותר כל יום. אני צודקת?"**

פניו של הארי אמרו לה כל מה שהייתה צריכה לדעת.

"מר פוטר," היא אמרה בעדינות, **"יש תלמידים שאי אפשר להפקיד בידיהם מחולל זמן כי הם מתמכרים אליו. אנחנו נותנים להם שיקוי שמאריך את מחזור השינה שלהם בזמן הנדרש, אבל בסופו של דבר הם משתמשים במחולל הזמן לצרכים נוספים מלבד הגעה לשיעורים. ולכן אנחנו חייבים לקחת אותו בחזרה. מר פוטר, התרגלת להשתמש במחולל הזמן כפתרון לכל דבר, פעמים רבות בטיפשות בלתי מבוטלת. השתמשת בו כדי להשיג בחזרה כדור זיכרון. נעלמת מתוך ארון בצורה שהייתה גלויה וברורה לתלמידים אחרים במקום לחזור אחרי שיצאת ולקרוא לי או למישהו אחר שיבוא ויפתח את הדלת."**

לפי ההבעה שהופיעה על פניו של הארי, הוא לא חשב על הפתרון הזה.

"וחשוב מכך," היא אמרה, **"היית צריך פשוט לשבת בשיעור של פרופסור סנייפ. ולצפות בשיעור. ולעזוב בסופו. כמו שהיית עושה לולא היה לך מחולל זמן. יש תלמידים שאי אפשר להפקיד בידיהם מחולל זמן, מר פוטר. ואתה אחד מהם. צר לי."**

"אבל אני צריך אותו!" פלט הארי. **"מה אם יאיימו עליי תלמידים מסלית'רין ואני אהיה חייב לברוח? הוא מגן עליי –"**

"כל שאר התלמידים בטירה הזאת מתמודדים עם אותם סיכונים, ואני מבטיחה לך שהם מצליחים לשרוד. אף תלמיד לא מת בטירה הזאת כבר חמישים שנה. מר פוטר, אתה תיתן לי את מחולל הזמן שלך. ברגע זה."

פניו של הארי התעוותו בייסורים, אבל הוא הוציא את מחולל הזמן מתחת לגלימותיו ונתן לה אותו.

מינרווה שלפה משולחנה את אחד מכיסויי המגן שנשלחו להוגוורטס. היא סגרה את הכיסוי מסביב לשעון החול המסתובב של מחולל הזמן ואז הניחה עליו את שרביטה כדי להשלים את הכישוף.

"זה לא הוגן!" צווח הארי. "הצלתי היום חצי מהוגוורטס מפרופסור סנייפ, זה צודק שאני איענש על זה? ראיתי את ההבעה שלך. את **שנאת** את מה שהוא עשה!"

מינרווה לא דיברה במשך כמה רגעים. היא הייתה עסוקה בכישוף.

כשסיימה והרימה את מבטה, היא ידעה שפניה חמורות סבר. אולי זה לא היה הדבר הנכון לעשות. אבל במחשבה נוספת, אולי דווקא כן. לפניה היה ילד קשה עורף, וזה **לא** אומר שהיקום שבור.

"הוגן, מר פוטר?" היא ירתה. "נאלצתי להגיש **שני דוחות** למשרד הקסמים על שימוש פומבי במחולל זמן **יום אחרי יום!** תגיד תודה שקיבלת רשות לשמור אצלך את מחולל הזמן אפילו בצורה מוגבלת! המנהל השתמש ברשת הפלו כדי להפציר בפניהם באופן אישי ולולא היית הילד שנשאר בחיים אפילו זה לא היה מספיק!"

הארי בהה בה בעיניים פעורות.

היא ידעה שהוא רואה את הפנים הכועסות של פרופסור מקגונגל.

עיניו של הארי התמלאו בדמעות.

"אני, מצטער, הוא לחש, קולו חנוק ושובור. "אני, מצטער, שאכזבתי, אותך..."

"גם אני מצטערת, מר פוטר," היא אמרה בקשיחות והגישה לו את מחולל הזמן המוגבל. "אתה רשאי ללכת."

הארי הסתובב וברח ממשרדה מתייפח. היא שמעה את רגליו טופפות במסדרון, ואז הרעש נקטע כשהדלת נסגרה.

"גם אני מצטערת, הארי," היא לחשה אל החדר השקט. "גם אני מצטערת."

חמש-עשרה דקות לאחר תחילת ארוחת הצהריים.

אף אחד לא דיבר עם הארי. חלק מהתלמידים של רייבנקלו נעצו בו מבטי כעס, אחרים מבטי הזדהות, כמה מהתלמידים הצעירים אפילו מבטי הערצה, אבל אף אחד לא דיבר איתו. אפילו הרמיוני לא ניסתה לגשת אליו.

פרד וג'ורג' התקרבו בזהירות. הם לא אמרו כלום. הצעתם הייתה ברורה, והיה גם ברור שהוא רשאי לסרב. הארי אמר להם שהוא יבוא כשתגיע שעת הקינוח, לא קודם. הם הנהנו והתרחקו במהירות.

כנראה הייתה זו הבעתו הריקה לחלוטין שגרמה לכך.

האחרים בטח חשבו שהוא מנסה להחניק כעס או מורת רוח. הם ידעו, מכיוון שראו את פליטיק בא לקרוא לו, שהוא זומן למשרד המנהל.

הארי השתדל לא לחייך, מפני שאם הוא יחייך, הוא יתחיל לצחוק, ואם הוא יתחיל לצחוק, הוא לא יפסיק עד שהאנשים הנחמדים בחלוקים הלבנים יבואו לקחת אותו.

זה היה יותר מדי. זה פשוט היה יותר מדי. הארי כמעט עבר לצד האפל. הצד האפל שלו עשה דברים שנראו בדיעבד בלתי שפויים. הצד האפל שלו ניצח ניצחון בלתי אפשרי שאולי היה אמיתי ואולי היה גחמה טהורה של מנהל מטורף. הצד האפל שלו הגן על חבריו. הוא פשוט כבר לא היה מסוגל להתמודד עם זה. הוא היה צריך שפוקס ישיר לו שוב. הוא היה צריך להשתמש במחולל הזמן כדי להשיג שעה שקטה להתאוששות, אבל האפשרות הזאת כבר לא הייתה קיימת ואובדנה נראה לו כמו חור בקיום שלו, אבל אסור היה לו לחשוב על זה כי אז הוא היה עלול להתחיל לצחוק.

עשרים דקות. כל התלמידים שהתכוונו לאכול ארוחת צהריים כבר הגיעו וכמעט אף אחד לא הלך עדיין.

קול נקישת כפית בכוס הצטלצל באולם הגדול.

"אם אוכל לקבל את תשומת לבכם, בבקשה," אמר דמבלדור. "להארי פוטר יש משהו שהוא מעוניין לחלוק עמנו."

הארי נשם נשימה עמוקה וקם. הוא צעד לעבר שולחן המורים, עיני כולם נעוצות בו.

הארי הסתובב והביט בארבעת השולחנות.

נעשה לו קשה יותר ויותר לא לחייך, אבל הוא שמר על פנים חסרות הבעה בעודו נואם את הנאום הקצר ששינן.

"האמת היא דבר מקודש," אמר הארי בקול ניטרלי. "אחד החפצים היקרים ביותר ללבי הוא סיכה שעליה כתוב 'אמור את האמת, גם אם קולך רועד'. זוהי, אם כך, האמת. זכרו זאת. אני לא אומר את זה כי מכריחים אותי לומר זאת, אני אומר את זה כי זאת האמת. מה שעשיתי בשיעור של פרופסור סנייפ היה טיפשי, אווילי, ילדותי והפרה בלתי נסלחת של כללי הוגוורטס. הפרעתי לשיעור וגזלתי מחבריי לספסל הלימודים את זמן הלימוד היקר שלהם רק כי לא הצלחתי לשלוט בעצמי. אני מקווה שאף אחד מכם לא יחקה אי פעם את מעשיי. אני בהחלט מתכוון להשתדל לא לחזור עליהם לעולם."

רבים מהתלמידים שהביטו בהארי עטו על פניהם הבעות רציניות ועצובות, כמו אלה שניתן לראות בטקסי זיכרון לגיבורי מלחמה. בחלקים הצעירים יותר של שולחן גריפינדור המראה היה כמעט גורף.

עד שהארי הרים את ידו.

הוא לא הרים אותה גבוה. זה היה עלול להיראות שחצני. הוא בהחלט לא הרים אותה לעבר סוורוס. הארי פשוט הרים את ידו לגובה החזה והקיש קלות באצבעותיו, מחווה שנראתה יותר משנשמעה. יכול להיות שרוב שולחן המורים כלל לא ראה אותה.

מחוות ההתרסה המדומה הזאת זיכתה אותו בחיוכים פתאומיים מהתלמידים הצעירים ומאנשי גריפינדור, בבוז קר ושחצני מצד סלית'רין ובקימוטי מצח ומבטים מודאגים מכל השאר.

הארי שמר על פנים חסרות הבעה. "תודה לכם," הוא אמר. "זה הכול."

"תודה לך, מר פוטר, אמר המנהל. "ועכשיו גם לפרופסור סנייף יש משהו לחלוק עמנו."

סוורוס קם ממקומו בשולחן המורים בתנועה חלקה. "הובא לידיעתי", הוא אמר, "שמעשי תרמו תרומה נכבדת להתעוררות כעסו הבלתי נסלח של מר פוטר, ובשיחה שהתקיימה בעקבות זאת הבנתי ששכחתי כמה קל לפגוע ברגשותיהם של אנשים צעירים וחסרי בגרות –"

נשמע קול של אנשים רבים המשתנקים בו זמנית.

סוורוס המשיך כאילו לא שמע. "כיתת השיקויים היא מקום מסוכן ואני עדיין סבור שמשמעת נוקשה היא הכרחית, אבל מעתה והלאה אני אהיה מודע יותר ל... מצבם הנפשי העדין של... תלמידי השנה הרביעית ומטה. הורדת הנקודות מרייבנקלו עומדת בעינה, אבל אני מבטל את ריתוקו של מר פוטר. תודה לכם."

מחיאת כף אחת נשמעה מכיוון גריפינדור ותוך שבריר שנייה הופיע שרביטו של סוורוס בידו ו"קוויטוס!" השתיק את העברין.

"אני עדיין אדרוש משמעת וכבוד **בכל** השיעורים שלי," אמר סוורוס בקול צונן, "ומי שינסה אותי יצטער על כך."

הוא התיישב.

"תודה רבה גם לך!" אמר המנהל בעליצות. "המשיכו!"

והארי, עדיין נטול הבעה, החל לחזור למקומו ברייבנקלו.

המוני שיחות פרצו בבת אחת. ניתן היה לזהות בבירור שתי מילים בהתחלה. הראשונה הייתה "מה –", שהתחילה משפטים רבים ושונים כמו "מה זה היה –" ו"ומה לעזאזל קרה –". השנייה הייתה "התקרצף!" שנאמרה כשתלמידים ניקו את האוכל שהפילו ואת המשקאות שירקו על עצמם, על המפה ועל חבריהם.

כמה תלמידים התייפחו בגלוי, וכך גם פרופסור ספראוט.

בשולחן גריפינדור, שבו חיכתה עוגה עם חמישים ואחד נרות שטרם הודלקו, לחש פרד, "נראה לי שאולי אנחנו לא בליגה שלו, ג'ורג'."

ומאותו יום והלאה, ולא משנה מה ניסתה הרמיוני לומר בנושא, הייתה זו אגדה מוסכמת בהוגוורטס שהארי פוטר יכול לעשות כל דבר על ידי הקשה באצבעותיו.

פרק 19

דחיית סיפוקים

פניו של דראקו עטו הבעה נוקשה וגלימותיו ירוקות השוליים נראו משום מה רשמיות, רציניות ומהודרות בהרבה מגלימותיהם הזהות של שני הילדים שניצבו מאחוריו.

"דבר!" אמר דראקו.

"כן! דבר!"

"שמעת ת'בוס! דבר!"

"שניכם, לעומת זאת, **סתמו**."

השיעור האחרון של יום שישי עמד להתחיל, באותו אולם רחב ידיים שבו למדו כל ארבעת הבתים התגוננות מפני... זאת אומרת, קסם קרבי.

השיעור האחרון של יום שישי.

הארי קיווה שהשיעור יעבור בשקט ושפרופסור קווירל המבריק יבין שאולי זה לא הזמן הטוב ביותר להעמיד את הארי באור הזרקורים. הארי כבר התאושש במקצת, אבל...

... אבל רק ליתר ביטחון, עדיף לשחרר קצת לחץ לפני כן.

הארי התרווח בכסאו ובחן את דראקו ומשרתיו בכובד ראש.

"מהי מטרתנו, אתם שואלים?" דקלם הארי. "אענה לכם במילה אחת. ניצחון. ניצחון בכל מחיר – ניצחון חרף כל האימה – ניצחון, לא משנה כמה ארוכה וקשה היא הדרך, שכן ללא ניצחון –"

"דבר על סנייפ, "סינן דראקו. "מה עשית?"

הארי מחה מעל פניו את כובד הראש המזויף והישיר אל דראקו מבט רציני יותר.

"ראית מה עשיתי," אמר הארי. "כולם ראו. הקשתי באצבעותיי."

"הארי! תפסיק להתגרות בי!"

אה, אז הוא קודם עכשיו **להארי**. מעניין. למעשה, הארי היה די בטוח שהוא היה אמור לשים לב לכך ולהרגיש רע אם לא ישיב לו כגמולו...

הארי נגע באוזניו ושלח מבט רב-משמעות לעבר משרתיו של דראקו.

"הם לא יגידו כלום," אמר דראקו.

"דראקו, " אמר הארי, "אני אהיה כן איתך לחלוטין: לא התרשמתי במיוחד מפקחותו של מר גויל בתקרית של אתמול."

מר גויל התכווץ.

"גם אני לא, " אמר דראקו. "הסברתי לו שבגללו אני חייב לך עכשיו טובה." (מר גויל התכווץ שוב.) "אבל יש הבדל גדול בין טעות כזאת לבין הפרת אמונים. זה בהחלט משהו שהם הוכשרו להבין מגיל צעיר."

"אז בסדר, " אמר הארי. הוא הנמיך את קולו, אפילו שרעשי הרקע התעוותו בנוכחותו של דראקו. "ניחשתי את אחד מסודותיו של סוורוס והפעלתי קצת סחיטה."

הבעתו של דראקו התקשחה. "יופי, עכשיו ספר לי משהו שלא סיפרת בסודי סודות לאידיוטים בגריפינדור, כלומר הגרסה ש**רציית** שתופץ בכל בית הספר."

חיוך בלתי רצוני הופיע על פניו של הארי, והוא ידע שדראקו הבחין בו.

"מה סוורוס אומר?" אמר הארי.

"שהוא לא הבין עד כמה עדינים הם רגשותיהם של ילדים, " אמר דראקו. "אפילו בסליט'רין! אפילו **לי**!"

"האם אתה בטוח, " אמר הארי, "שאתה רוצה לדעת משהו שראש הבית שלך מעדיף שלא תדע?"

"כן. " אמר דראקו ללא היסוס.

מעניין. "אז אתה באמת הולך קודם כול להגיד למשרתים שלך ללכת, כי אני לא בטוח שאני יכול להאמין בכל מה שאתה מאמין לגביהם."

דראקו הנהן. "בסדר."

מר קראב ומר גויל נראו **ממש** לא מרוצים. "בוס – " אמר מר קראב.

"לא נתתם למר פוטר אף סיבה לבטוח בכם, " אמר דראקו. "לכו!"

הם הלכו.

"בפרט, " אמר הארי, כשהוא מנמיך את קולו אף יותר, "אני לא **לגמרי** בטוח שהם לא ידווחו על דבריי ללוציוס."

"אבא שלי לא היה **עושה** דבר כזה!" אמר דראקו, שנראה מזועזע לחלוטין. "הם **שלי**!"

"אני מצטער, דראקו, " אמר הארי. "אני פשוט לא בטוח שאני יכול להאמין בכל מה שאתה מאמין לגבי אבא שלך. תאר לעצמך שהיה מדובר בסוד שלך ואני הייתי אומר לך שאבא שלי לא היה עושה דבר כזה."

דראקו הנהן באטיות. "אתה צודק. **אני** מצטער, הארי. זה לא היה הוגן מצדי לבקש את זה ממך."

איך קודמתי **עד כדי כך? הוא לא אמור לשנוא אותי עכשיו?** להארי הייתה הרגשה שהוא מביט במשהו שניתן לנצל... הוא הצטער שמוחו עייף כל כך. במצב רגיל הוא היה שמח מאוד לנסות לרקום איזו מזימה מסובכת.

"בכל מקרה," אמר הארי, "בוא נעשה עסק. אני אספר לך עובדה שלא נכללת בחרושת השמועות ולא **תגיע** לחרושת השמועות ובמיוחד לא תעבור לאבא שלך ובתמורה אתה תספר לי מה אתה וסלית'רין חושבים על כל הסיפור."

"סגור!"

ובעת לערפל את הדברים ככל האפשר... משהו שלא יזיק יותר מדי גם אם יתפרסם ברבים... "מה שאמרתי היה נכון. באמת גיליתי סוד של סוורוס ובאמת הפעלתי קצת סחיטה. אבל סוורוס לא היה היחיד שהיה מעורב."

"ידעתי!" צהל דראקו.

לבו של הארי צנח. מתברר שהוא אמר משהו חשוב מאוד והוא לא ידע למה. זה לא היה סימן טוב.

"טוב," אמר דראקו בחיוך רחב. "אז כך נראתה התגובה בסלית'רין. דבר ראשון, כל האידיויטים אמרו 'אנחנו שונאים את הארי פוטר! בואו נפרק אותו במכות!'"

הארי השתנק. "מה לא בסדר עם מצנפת המיון? זה לא סלית'רין, זה **גריפינדור** –"

"לא כל ילד הוא עילוי," אמר דראקו, על אף שחייך חיוך זדוני ומעט זוממני, כאילו רומז שהוא עצמו מסכים עם דעתו של הארי. "ולקח בערך חמש-עשרה שניות עד שמישהו הסביר להם למה זה לא יעזור לסנייף, כך שאין לך מה לדאוג. בכל אופן, אחר כך הגיע גל האידיויטים השני, אלה שאמרו, 'אז נראה שהארי פוטר הוא סתם עוד יפה נפש בסופו של דבר.'"

"ואז?" אמר הארי וחייך על אף שלא ידע מדוע **זה** מטופש.

"ואז האנשים החכמים התחילו לדבר. ברור לחלוטין שמצאת דרך להפעיל **המון** לחץ על סנייף. ואף על פי שזה פותח כמה אפשרויות... המסקנה הברורה ה**באה** היא שזה קשור להשפעתו המסתורית של סנייף על דמבלדור. אני צודק?"

"אין תגובה," אמר הארי. לפחות המוח שלו עיבד את החלק הזה כהלכה. אנשי סלית'רין אכן תהו מדוע לא מפטרים את סוורוס. ומסקנתם הייתה שסוורוס סוחט את דמבלדור. האם ייתכן שזה באמת נכון...? אבל דמבלדור לא התנהג כאילו זה המצב...

דראקו המשיך לדבר. "והדבר ה**בא** שהאנשים החכמים ציינו היה שאם אתה יכול להפעיל על סנייף מספיק לחץ כדי לגרום לו להניח לחצי מתלמידי הוגוורטס לנפשם, כנראה יש לך מספיק כוח כדי להיפטר ממנו לגמרי אם היית רוצה. מה שעשית לו היה משפיל, בדיוק כפי שהוא ניסה להשפיל אותך – אבל אתה השארת לנו את ראש הבית שלנו."

חיובו של הארי התרחב.

"ואז האנשים החכמים **באמת**", אמר דראקו ופניו הרצינו, "הלכו הצדה וניהלו דיון פרטי, ומישהו ציין שזה יהיה מטופש מאוד מצדך להשאיר אויב בסביבתך ככה. אם אתה מסוגל לבטל את השפעתו על דמבלדור, הצעד המתבקש יהיה לעשות זאת. דמבלדור יזרוק את סנייפ מהוגוורטס ואולי אפילו ידאג שיהרגו אותו. הוא יהיה **ממש** אסיר תודה, ואתה לא תיאלץ לדאוג שסנייפ יתגנב בלילה לחדר שלך עם כל מיני שיקויים מעניינים."

פניו של הארי נעשו חתומות. הוא לא חשב על זה וזאת הייתה טעות ענקית מצדו. "ומכך הסקתם...?"

"שהשפעתו של סנייפ נבעה מסוד כלשהו של דמבלדור **ואתה גילית אותו!**" צהל דראקו שוב. "הסוד לא יכול להיות חשוב מספיק כדי לחסל את דמבלדור לחלוטין, אחרת סנייפ היה כבר משתמש בו. סנייפ אינו מוכן להשתמש בהשפעתו אלא בשביל להישאר בראש בית סלית'רין, ואפילו אז הוא לא תמיד מקבל מה שהוא רוצה, כך שברור שכוחו של הסוד מוגבל. אבל הוא **חייב** להיות ממש טוב! אבא שלי מנסה לגרום לסנייפ לספר לו כבר **שנים**."

"וכעת", אמר הארי, "לוציוס חושב שאולי **אני** יכול לספר לו. האם כבר קיבלת ינשוף –"

"אני אקבל הערב", אמר דראקו וצחק. "ובמכתב יהיה כתוב, דיבורו עבר למקצב שונה, רשמי יותר, **"בני האהוב: כבר סיפרתי לך על חשיבותו האפשרית של הארי פוטר. כפי שכבר הבנת, חשיבותו נעשתה כעת גדולה ודחופה אף יותר. אם אתה רואה דרך אפשרית להתיידד איתו או ללחוץ עליו, עליך לנצל ולדע לך כי מלוא המשאבים של בית מאלפוי יעמדו לרשותך במקרה הצורך."**

וואו. "טוב", אמר הארי, "מבלי להגיב על נכונותו של המבנה התיאורטי המורכב שבנית, הרשה לי רק לומר שאנחנו עדיין לא חברים עד כדי כך טובים."

"אני יודע", אמר דראקו. ואז פניו נעשו רציניות **מאוד** וקולו נעשה שקט אפילו בהתחשב בכך שהיו בתוך אזור עיוות קול. "הארי, האם עלה בדעתך שאם אתה יודע דבר מה שדמבלדור לא רוצה שייודע, דמבלדור יכול פשוט לדאוג שיהרגו אותך? וכבונס זה יהפוך את הילד שנשאר בחיים ממתחרה אפשרי על ההנהגה לקדוש מעונה רב-ערך."

"אין תגובה", אמר הארי שוב. גם על זה הוא לא חשב. זה לא **נשמע** כמו הסגנון של דמבלדור... אבל...

"הארי", אמר דראקו, "ברור שיש לך כישרון **מדהים**, אבל אין לך הכשרה ואין לך מדריכים ואתה עושה דברים מטופשים לפעמים **ואתה ממש צריך יועץ שיודע איך עושים דברים כאלה, אחרת עוד תיפגע!**" פניו של דראקו היו כעת עצות מבע.

"אמממ..." אמר הארי. "מישהו כמו לוציוס?"

"מישהו **כמוני!**" אמר דראקו. "אני מבטיח שאשמור את הסודות שלך מאבא שלי, **מכולם**. אני פשוט אעזור לך להבין איך לעשות את מה שאתה רוצה!"

וואו.

הארי הבחין בקווירל הזומבי מועד מבעד לפתח הכיתה.

"השיעור תכף מתחיל", אמר הארי. "אני אחשוב על מה שאמרת. באמת יש הרבה רגעים שאני מצטער שלא קיבלתי את כל ההכשרה שאתה קיבלת. אני פשוט לא יודע אם אני מסוגל לבטוח בך מהר כל כך –"

"לא כדאי לך", אמר דראקו, "זה מוקדם מדי. רואה? אני אתן לך עצות טובות אפילו אם זה יפגע בי. אבל אולי כדאי לנו **להזדרז** להפוך לחברים טובים יותר."

"אני פתוח לרעיון", אמר הארי, שכבר החל לחשוב על דרכים לנצל את המצב.

"עוד עצה קטנה", אמר דראקו בחיפזון בזמן שקווירל דשדש אל שולחנו, "כרגע כולם בסלית'רין תוהים לגביך, כך שאם אתה מחפש את תמיכתנו, ונראה לי שזה אכן המצב, כדאי לך לעשות מחוות ידידות כלשהי כלפי סלית'רין. **בקרוב**. היום או מחר ככה."

"זה שאפשרתי לסוורוס להמשיך להעניק לסלית'רין נקודות בית נוספות זה לא מספיק?" אין שום סיבה שהארי לא ייקח קרדיט על כך.

עיניו של דראקו ניצתו בהבנה פתאומית, ואז הוא אמר במהירות, "זה לא אותו דבר, סמוך עליי. זה חייב להיות משהו ממש ברור. תעיף את היריבה הבוצדמית שלך גריינג'ר על איזה קיר או משהו, כולם בסלית'רין יבינו מה זה אומר –"

"לא ככה דברים עובדים ברייבנקלו, דראקו! אם אתה צריך להעיף מישהו על קיר זה אומר שהמוח שלך **חלש** מדי בשביל להביס אותו בדרך הנכונה וכולם ברייבנקלו **יודעים את זה** –"

המסך שעל שולחנו של הארי נדלק והעביר בהארי גל של נוסטלגיה לטלוויזיה ולמחשבים.

"אהמ", אמר קולו של פרופסור קווירל, שנשמע כאילו פנה ישירות אל הארי מהמסך. "שבו במקום, בבקשה."

כל הילדים ישבו ובהו במסכים שעל שולחנותיהם או השפילו את מבטם ישירות אל במת השיש הלבנה והגדולה שעליה עמד פרופסור קווירל כשהוא נשען על שולחן המורה שניצב על בימה קטנה יותר משיש כהה יותר.

"היום", אמר פרופסור קווירל, "תכננתי ללמד אתכם את לחש ההגנה הראשון שלכם – מגן קטן שהוא גרסה קדומה של הפרוטגו שבו *משתמשים כיום*. אך אחרי מחשבה נוספת שיניתי את מערך השיעור של היום לאור האירועים האחרונים."

עיניו של פרופסור קווירל עברו על שורות המושבים. הארי התכווץ מעט במושב שבושורה האחורית. הייתה לו הרגשה שהוא יודע באיזה שם פרופסור קווירל עומד לקרוא.

"דראקו, מבית מאלפוי האצילי ועתיק היומין", אמר פרופסור קווירל.

אנחת רווחה.

"כן, פרופסור?" אמר דראקו. קולו היה מוגבר ונדמה שהוא בוקע ממסך התקשורת על שולחנו של הארי, שהראה את פניו של דראקו בזמן שדיבר. ואז חזר המסך להראות את פרופסור קווירל, שאמר:

"האם אתה שואף להיות אדון האופל הבא?"

"זו שאלה מוזרה, פרופסור, " אמר דראקו. "כלומר, מי יהיה טיפוש מספיק כדי להודות בכך?"

כמה תלמידים צחקו, אך לא רבים.

"אכן כן, " אמר פרופסור קווירל. "ולכן בעוד שאין טעם לשאול אף אחד מכם, לא אופתע אפילו קצת אם אגלה שיש בכיתתי תלמיד או שניים ששואפים להיות אדון האופל הבא. אחרי הכול, **אני** רציתי להיות אדון האופל הבא כש**אני** הייתי סליט'רין צעיר."

הפעם הרבה יותר אנשים צחקו.

"טוב, סליט'רין הוא הרי בכל זאת ביתם של השאפתנים, " אמר פרופסור קווירל בחיוך. "רק בשגדלתי הבנתי שמה שבאמת נהניתי ממנו היה קסם קרבי וששאיפתי האמיתית הייתה להיות מכשף קרבי דגול וללמד יום אחד בהוגוורטס. בכל מקרה, כאשר הייתי בן שלוש-עשרה, עברתי על כל אגף ההיסטוריה של הספרייה, קראתי בעיון רב על חייהם וגורלותיהם של אדוני אופל מן העבר והכנתי רשימה של כל הטעויות שאני לעולם לא אעשה כשאני אהיה אדון אופל –"

הארי צחקק לפני שהספיק לעצור בעצמו.

"כן, מר פוטר, משעשע מאוד. אם כן, מר פוטר, האם אתה יכול לנחש מה היה הסעיף הראשון ברשימה?"

נהדר. "אמממ... אף פעם אל תנסה להתמודד עם יריב בצורה מסובכת כשאתה יכול פשוט לעשות לו אבראקדברא?"

"**המונח הנכון**, מר פוטר, הוא **אבדה קדברה**, " קולו של פרופסור קווירל נשמע מעט מרוגז, משום מה. "ולא, הסעיף הזה **לא** הופיע ברשימה שכתבתי בגיל שלוש-עשרה. רוצה לנסות לנחש שוב?"

"אמממ... לעולם אל תתרברב בתוכנית העל המרושעת שלך?"

פרופסור קווירל צחק. "אה, **זה**, לעומת זאת, היה סעיף מספר שתיים. מעניין, מר פוטר, האם קראנו את אותם ספרים?"

שוב נשמע צחוק, הפעם עם שמץ של מתח. הארי הידק את לסתותיו בחוזקה ולא אמר דבר. הכחשה לא תשיג דבר.

"אבל לא. הסעיף הראשון היה 'אני לא אתגרה באויבים חזקים ואכזריים'. ההיסטוריה של העולם הייתה שונה מאוד אם מורנלייט פאלקונסביין או היטלר היו מבינים את הנקודה הבסיסית הזאת. עכשיו **אם**, מר פוטר – רק **אם** אתה במקרה מטפח שאיפה דומה לזאת שטיפחתי אני בהיותי סליט'רין צעיר – אפילו במקרה זה, אני מקווה שאינך שואף להיות אדון אופל **טיפוש**."

"פרופסור קווירל, " אמר הארי בחריקת שיניים, "אני **רייבנקלו** ואני לא שואף להיות טיפוש, נקודה. אני יודע שמה שעשיתי היום היה מטומטם, אבל זה לא היה **אפל!** לא **אני** התחלתי את המריבה הזאת!"

"אתה, מר פוטר, אידיוט. אבל בעצם גם אני הייתי כזה בגילך. ולכן צפיתי מראש את תשובתך ושיניתי את מערך השיעור של היום בהתאם לכך. מר גרגורי גויל, גש נא הלום."

שתיקה מופתעת השתררה בכיתה. הארי לא ציפה לכך.

כמוהו, כנראה, גם מר גויל, שנראה די מהוסס ומודאג כשעלה על במת השיש וניגש אל שולחן המורה.

פרופסור קווירל הזדקף מהשולחן. הוא נראה לפתע חזק יותר. ידיו נקפצו לאגרופים והוא אימץ עמידת קרב של אמנויות לחימה.

עיניו של הארי נפערו לנוכח המראה והוא הבין מדוע נקרא מר גויל לבמה.

"רוב הקוסמים," אמר פרופסור קווירל, "לא טורחים להתעמק במה שהמוגלים מכנים אמנויות לחימה. האין השרביט חזק מן האגרוף? הגישה הזאת מטופשת. שרביט מוחזק באגרוף. אם ברצונך להיות מכשף קרבי דגול אתה **חייב** ללמוד אמנויות לחימה עד לרמה שתרשים אפילו מוגל. כעת אדגים טכניקה חיונית שלמדתי בדוג'ו, בית ספר מוגלגי לאמנויות לחימה, שעליו אספר לכם עוד בקרוב. לעת עתה..." פרופסור קווירל התקדם כמה צעדים, עדיין בעמידת קרב, לכיוון המקום שבו עמד מר גויל. "מר גויל, אנא תקוף אותי."

"פרופסור קווירל," אמר מר גויל, קולו מוגבר כעת כמו קולו של הפרופסור, "אפשר לשאול איזו דרגה –

"דאן שש. אתה לא תיפגע וגם אני לא. ואם אתה רואה הזדמנות לתקוף, אנא נצל אותה."

מר גויל הנהן ונראה שהוקל לו מאוד.

"שימו לב," אמר פרופסור קווירל, "שמר גויל היסס לתקוף אדם שאינו יודע אמנויות לחימה בדרגה מספקת, מתוך חשש שאני או הוא ניפגע. גישתו של מר גויל היא בדיוק הגישה הנכונה והודות לכך הוא הרוויח שלוש נקודות קווירל. ועכשיו, התחל!"

הילד הסתער קדימה, אגרופיו מתנופפים, והפרופסור חסם כל מכה תוך דילוגים קטנים לאחור. קווירל בעט וגויל ביצע חסימות והסתובב וניסה להפיל את קווירל בתנועת גריפה של רגלו וקווירל קפץ מעל הרגל השלוחה והכול קרה מהר מכדי שהארי יצליח להבין מה מתרחש, ואז גויל שכב על גבו ורגליו דחפו וקווירל **התעופף באוויר** ואז כתפו פגעה בקרקע והוא התגלגל.

"עצור!" קרא פרופסור קווירל מן הקרקע, קולו נשמע מבוהל במקצת. "ניצחת!"

מר גויל עצר מהר כל כך עד שרגליו כמעט כשלו מקטיעת הסתערותו לעבר פרופסור קווירל. פניו הפגינו תדהמה מוחלטת.

פרופסור קווירל קישת את גבו וניתר על רגליו בתנועה קפיצית משונה שלא דרשה שימוש בידיים.

דממה שררה בכיתה, דממה שנבעה מבלבול גמור.

"מר גויל," אמר פרופסור קווירל, "איזו טכניקה חיונית הדגמתי?"

"איך ליפול נכון כשמישהו מטיל אותך," אמר מר גויל. "זה אחד השיעורים הראשונים שלומדים –"
"גם זה," אמר פרופסור קווירל.

שתיקה.

"הטכניקה החיונית שהדגמתי," אמר פרופסור קווירל, "הייתה איך להפסיד. אתה רשאי ללכת, מר גויל, תודה לך."

מר גויל ירד מהבמה, נראה מבולבל למדי. הארי הזדהה איתו.

פרופסור קווירל שב אל שולחנו וחזר להישען עליו. "לפעמים אנו שוכחים את הדברים הבסיסיים ביותר כיוון שעבר זמן רב מדי מאז שלמדנו אותם. עלה בדעתי שעשיתי את אותו הדבר עם מערכי השיעור שלי. לא מלמדים תלמידים להטיל לפני שמלמדים אותם ליפול. ואסור לי ללמד אתכם להילחם לפני שתבינו כיצד להפסיד."

פניו של פרופסור קווירל התקשחו, ולהארי היה נדמה שהוא הבחין בשמץ של כאב, נגיעה קלה של עצבות, בעיניו. "למדתי כיצד להפסיד בדוג'ו באסיה, שבה, כפי שיודע כל מוגל, חיים כל אמני הלחימה הטובים באמת. הדוג'ו הזה לימד אמנות לחימה שהייתה מוכרת למכשפים הקרביים ככזאת שקל להתאימה לדו-קרב בין קוסמים. המאסטר של אותו הדוג'ו – אדם זקן לפי אמות מידה מוגלגיות – היה המורה הטוב ביותר בעולם לאמנות הלחימה הזאת. לא היה לו מושג על קיומו של קסם, כמובן. אני ביקשתי ללמוד שם והייתי אחד התלמידים הבודדים אשר התקבלו באותה שנה, מתוך מתמודדים רבים. יכול להיות שהייתה מעורבת בעניין מעט השפעה מיוחדת."

כמה תלמידים צחקו. הארי לא היה אחד מהם. זה לא היה צודק בכלל.

"בכל מקרה. באחד הקרבות הראשונים שלי, לאחר שהפסדתי באופן משפיל במיוחד, איבדתי שליטה ותקפתי את התלמיד שמולו נלחמתי –"

אאוץ'.

"– למזלי היה זה באמצעות אגרופים ולא קסם. המאסטר, למרבה הפלא, לא גירש אותי בו במקום. אך הוא אמר לי שיש פגם במזג שלי. הוא הסביר לי מהו וידעתי שהוא צודק. ואז הוא אמר שאלמד כיצד להפסיד."

פניו של פרופסור קווירל היו חסרות הבעה.

"על פי הוראותיו המפורשות, כל תלמידי הדוג'ו הסתדרו בשורה. הם ניגשו אליי בזה אחר זה. **נאסר עליי** להגן על עצמי. היה מותר לי רק להתחנן לרחמים. בזה אחר זה הם סטרו לי או חבטו בי או דחפו אותי ארצה. כמה מהם ירקו עליי. הם כינו אותי בכינויים נוראיים בשפתם. ולכל אחד מהם היה עליי להגיד, "הפסדתי!" ודברים דומים כמו "בבקשה תפסיק, אני מתחנן!" ו"אני מודה שאתה יותר טוב ממני!"

הארי ניסה לדמיין את זה ופשוט לא הצליח. לא ייתכן שדבר כזה היה יכול לקרות לפרופסור קווירל המכובד.

"נחשבתי לעילוי בקסם קרבי אפילו אז. יכולתי להרוג את כל מי שהיה בדוג'ו ההוא אפילו בלי לשלוף את השרביט שלי. אבל לא עשיתי זאת. למדתי להפסיד. עד היום אני זוכר את השעה ההיא כאחת הקשות בחיי. וכשעזבתי את אותו הדוג'ו שמונה חודשים לאחר מכן – זמן לא מספק כלל, אך המרב שיכולתי להשקיע – המאסטר אמר לי שהוא מקווה שאני מבין מדוע זה היה נחוץ. ואמרתי לו שזה היה אחד השיעורים החשובים ביותר שלמדתי אי פעם. מה שהיה, ועודנו, נכון."

הבעה מרירה הופיעה על פניו של פרופסור קווירל. "אתם תוהים איפה הדוג'ו המופלא הזה נמצא והאם אתם יכולים ללמוד שם. התשובה היא לא. כיוון שזמן לא רב לאחר מכן הגיע תלמיד פוטנציאלי נוסף לאותו מקום נסתר, לאותו הר נידח. זה שאין לנקוב בשמו."

בכל רחבי האולם נשמעו קולות נשימה נעתקת. הארי חש חלחלה עמוקה. הוא ידע לאן הסיפור עומד להתגלגל.

"אדון האופל הגיע אל אותו בית הספר בגלוי, ללא מסווה, עיניו אדומות זוהרות וכולי. התלמידים ניסו לחסום את דרכו והוא פשוט התעתק דרכם. הייתה שם אימה, אך גם משמעת, והמאסטר יצא אליו. ואז אדון האופל דרש – לא ביקש, אלא דרש – ללמוד שם."

פניו של פרופסור קווירל התקשחו מאוד. "אולי המאסטר קרא יותר מדי ספרים המספרים את השקר שאמני לחימה אמיתיים מסוגלים לנצח אפילו שדים. תהא הסיבה אשר תהא, המאסטר סירב. אדון האופל שאל מדוע הוא אינו יכול להתקבל כתלמיד. המאסטר ענה שחסרה לו סבלנות, וזה היה הרגע שבו אדון האופל עקר את לשונו."

נשימתם של כל הנוכחים נעתקה.

"אתם יכולים לנחש מה קרה לאחר מכן. התלמידים ניסו להסתער על אדון האופל וקרסו כולם במקומם, משותקים. ואז..."

קולו של פרופסור קווירל רעד לרגע ואז הוא המשיך בדבריו.

"ישנה קללה בלתי נסלחת, קללת קרושיאטוס, אשר מסבה כאב בלתי נסבל. אם הקרושיאטוס נמשכת יותר מכמה דקות, היא גורמת לאי שפיות תמידית. אדון האופל השתמש בקרושיאטוס על תלמידיו של המאסטר, בזה אחר זה, עד שנטרפה דעתם ואז הוא נטל את חייהם בקללה ההורגת, כל זאת בעודו מאלץ את המאסטר לצפות. לאחר שכל התלמידים מתו, המאסטר הלך בעקבותיהם. שמעתי זאת מהתלמיד היחיד ששרד, שאותו השאיר אדון האופל בחיים כדי שיספר את הסיפור, ושהיה חבר שלי..."

פרופסור קווירל הסב את פניו וכשהוא הסתובב בחזרה כעבור רגע, הוא נראה שוב רגוע ושלו.

"קוסמים אפלים אינם מסוגלים לשלוט במזגם," אמר פרופסור קווירל בשקט. "זהו פגם כמעט אוניברסלי של בני מינם, וכל מי שנוהג להילחם בהם לומד מהר מאוד להסתמך עליו. עליכם להבין כי אדון האופל לא ניצח באותו יום. מטרתו הייתה ללמוד אמנויות לחימה, ובסופו של דבר הוא הלך משם מבלי שלמד ולו שיעור אחד. אדון האופל נהג בטיפשות כשדאג שהסיפור הזה יופץ. הסיפור לא הדגים את כוחו, אלא חולשה שניתן לנצל."

מבטו של פרופסור קווירל התמקד בילד אחד בביתה.

"הארי פוטר, "אמר פרופסור קווירל.

"כן, "אמר הארי, קולו צרוד.

"מה **בדיוק** הייתה הטעות שלך היום, מר פוטר?"

הארי הרגיש כאילו הוא עומד להקיא. "איבדתי את עשתונותי."

"זה **לא** מדויק, "אמר פרופסור קווירל. "אתאר זאת ביתר דיוק. בעלי חיים רבים מנהלים מה שנקרא מאבקי שליטה. הם מתנפלים זה על זה בקרניהם – מנסים להפיל זה את זה אבל לא לקרוע את בשרו של יריבם. הם נלחמים בכפותיהם כשהטפרים שלהם אינם שלופים. מדוע זאת? הרי אם ישתמשו בטפריהם, ודאי יגדילו את סיכוייהם לנצח. אבל אז יריבם עלול גם הוא לשלוף את טפריו, ובמקום שמאבק השליטה ייגמר עם מנצח ומפסיד, שניהם עלולים להיפצע קשות."

מבטו של פרופסור קווירל נראה כאילו הוא מתמקד היישר בהארי מתוך המסך. "מה שהדגמת היום, מר פוטר, הוא שבניגוד לאותם בעלי חיים ששומרים על טפריהם חבויים ומקבלים את התוצאות, אתה לא יודע כיצד להפסיד במאבק שליטה. **כשמורה בהוגוורטס** קרא עליך תיגר, לא נסוגת. כשנראה שאתה עלול להפסיד, שלפת את טפריך ללא כל התחשבות בסכנה. **הסלמת** את המאבק ואז הסלמת אותו **פעם נוספת**. זה התחיל מסטירה מצד פרופסור סנייפ, שהיה בבירור במעמד גבוה משלך, ובמקום להפסיד, סטרת לו בחזרה והפסדת עשר נקודות לרייבנקלו. עד מהרה כבר דיברת על כך שתעזוב את הוגוורטס. העובדה שהסלמת אף יותר בכיוון בלתי ידוע, ואיכשהו הצלחת לנצח בסופו של דבר, אינה משנה את העובדה שאתה אידיוט."

"אני מבין, "אמר הארי בגרון ניחר. זה באמת היה מדויק. מדויק **להחריז**. עכשיו, כשפרופסור קווירל אמר זאת, הארי ראה בדיעבד שמדובר בפירוט **מדויק לחלוטין** של מה שקרה. כשאדם אחר יוצר מודל אשר מתאר אותך טוב כל כך, אתה חייב לתהות אם אותו אדם צודק גם לגבי דברים אחרים – כמו לגבי הכוונה שלך להרוג.

"בפעם הבאה, מר פוטר, שתבחר להסלים מאבק במקום להפסיד בו, אתה עלול לאבד את **כל** מה שהימרת עליו. איני יכול לנחש מה סיכנת היום. אני יכול לנחש שזה היה הרבה יותר מדי בהשוואה לאובדן של עשר נקודות בית."

כמו גורלה של בריטניה הקסומה. זה היה מה שהוא סיכן.

"אתה תמחה ותגיד שניסית לעזור לכל הוגוורטס, מטרה חשובה בהרבה וראויה לסיכונים גבוהים יותר. זהו **שקר**. אילו היית –"

"הייתי סופג את הסטירה, ממתין ובוחר את הרגע הטוב ביותר לבצע את המהלך שלי, "אמר הארי בקול צרוד. "אבל המשמעות של זה הייתה **להפסיד**. לקבל את עליונותו. זה היה הדבר שאדון האופל לא היה מסוגל לעשות עם המאסטר שהוא רצה ללמוד ממנו."

פרופסור קווירל הנהן. "אני רואה שהבנת היטב. ולפיכך, מר פוטר, היום אתה עומד ללמוד כיצד להפסיד."

"אני –"

"איני מוכן לשמוע שום התנגדות, מר פוטר. ניכר שאתה זקוק לכך וגם שאתה יכול לעמוד בכך. אני מבטיח לך שהחוויה שלך לא תהיה קשה כמו זו שעברתי אני, אף על פי שאתה עשוי לזכור אותה כרבע השעה הגרועה ביותר שחווית מימך."

הארי בלע רוק. "פרופסור קווירל, הוא אמר בקול חלוש, "אפשר שנעשה את זה בהזדמנות אחרת?"

"לא," אמר פרופסור קווירל בפשטות. "אתה נמצא בהוגוורטס רק חמישה ימים וכבר זה קרה. היום יום שישי. שיעור ההתגוננות ה**בא** הוא ביום רביעי. שבת, ראשון, שני, שלישי, רביעי... לא, זה **אינו** סובל דיחוי."

כמה צחוקים נשמעו בתגובה, אבל הם היו מעטים מאוד.

"אנא ראה זאת כהוראה מהמורה שלך, מר פוטר. הייתי רוצה להגיד שאחרת לא אלמד אותך אף לחש התקפי, כי אני עלול לשמוע אחר כך שפגעת במישהו פגיעה חמורה או אפילו קטלנית. אבל למרבה הצער נאמר לי שאצבעותיך הן כבר עכשיו נשק רב-עוצמה. אני אוסר עליך להקיש בהן אי פעם במסגרת שיעורי."

עוד כמה צחוקים, שנשמעו חרדים למדי.

הארי הרגיש שהוא נמצא על סף בכי. "פרופסור קווירל, אם תעשה דבר דומה למה שדיברת עליו, זה יכעיס אותי, ואני באמת מעדיף לא לבעוס שוב היום –"

"הרעיון **איננו** להימנע מלבעוס," אמר פרופסור קווירל, פניו חמורות סבר. "כעס הוא טבעי. עליך ללמוד כיצד להפסיד אפילו כשאתה כועס. או לפחות **להעמיד פנים** שאתה מפסיד כדי שתוכל **לתכנן** את נקמתך. כפי שאני עשיתי עם מר גויל היום, אלא אם כן מישהו מכם חושב שהוא באמת טוב יותר –"

"אני לא טוב יותר!" צעק מר גויל משולחנו, כשהוא נשמע מעט היסטרי. "אני יודע שלא הפסדת באמת! בבקשה אל תתכנן שום נקמה!"

הארי חש חלחלה עמוקה. פרופסור קווירל לא ידע על הצד האפל המסתורי שלו. "פרופסור, כדאי מאוד שנדבר על זה אחרי השיעור –"

"אנחנו נדבר," אמר פרופסור קווירל בנימה של הבטחה. "לאחר שתלמד כיצד להפסיד." פניו היו רציניות. "אין צורך להזכיר כי לא אתיר שום דבר שעלול לפצוע אותך או אפילו לגרום לך לכאב משמעותי. הכאב ינבע מכך שתפסיד במקום שתשיב מלחמה ותסלים את הקרב עד שתנצח."

נשימותיו של הארי הפכו להתנשפויות קצרות ומבוהלות. הוא היה מפוחד יותר מכפי שהיה לאחר שעזב את שיעור השיקויים. "פרופסור קווירל, הוא הצליח לומר, "אני לא רוצה שיפטרו אותך בגלל זה –"

"לא יפטרו אותי," אמר פרופסור קווירל, "אם **אתה** תגיד להם אחר כך שזה היה הכרחי. ואני סומך עליך שתעשה זאת." לרגע נעשה קולו של פרופסור קווירל יבש מאוד. "האמן לי שהם התירו לדברים גרועים יותר להתרחש במסדרונותיהם. העניין הזה יהיה יוצא דופן רק בכך שהוא יקרה בתוך ביתה."

"פרופסור קווירל," לחש הארי, אבל היה נדמה לו שקולו עדיין מהדהד מכל המסכים, "אתה באמת מאמין שאם לא אעשה את זה, אני עלול לפגוע במישהו?"

"כן," אמר פרופסור קווירל בפשטות.

"אם כך," הארי חש בחילה, "אעשה זאת."

פרופסור קווירל הסתובב אל התלמידים מסלית'רין. "אז ככה... באישורו המלא של המורה שלכם ובאופן שיבטיח שאף אחד לא יוכל להאשים את סנייף על פעולותיכם... האם מישהו מכם מעוניין להפגין את עליונותו על הילד שנשאר בחיים? לדחוף אותו, להפיל אותו, לשמוע אותו מתחנן לרחמים?"

חמש ידיים הונפו.

"אלו מכם שהרימו יד, אתם שוטים גמורים. איזה חלק ב**להעמיד פנים** שאתם מפסידים לא הבנתם? אם הארי פוטר באמת יהפוך לאדון האופל הבא, הוא יתפוס אתכם ויהרוג אתכם אחרי שיסיים את הלימודים."

חמש הידיים צנחו בפתאומיות בחזרה לשולחנותיהן.

"אני לא אעשה את זה," אמר הארי, קולו נשמע חלוש למדי. "אני נשבע שלעולם לא אתנקם באלו שיסייעו לי ללמוד להפסיד. פרופסור קווירל... האם תוכל **בבקשה... להפסיק?**"

פרופסור קווירל נאנח. "אני באמת מצטער, מר פוטר. אני מבין שהעניין הזה בוודאי מרגיז אותך באותה מידה בין אם אתה מתכוון להיות אדון האופל הבא ובין אם לא. אבל גם הילדים **האלה** היו צריכים ללמוד לקח חשוב לחיים. האם זה יהיה מקובל עליך אם אעניק לך נקודת קווירל כהתנצלות?"

"אם כבר שתיים," אמר הארי.

גל של צחוק מופתע פרץ והפיג מעט את המתח.

"סגור," אמר פרופסור קווירל.

"ואחרי שאסיים את הלימודים אני מתכוון לתפוס אותך **ולדגדג** אותך."

שוב נשמע צחוק, אך פרופסור קווירל לא חייך.

הניסיון לנתב את השיחה אל תוך המסלול הצר שיגרום לאנשים להבין שהוא בכל זאת אינו אדון אופל דמה בעיני הארי למאבק באנקונדה... **למה** פרופסור קווירל חושד בו כל כך?

"פרופסור," אמר קולו הבלתי מוגבר של דראקו. "גם אני איני שואף להיות אדון אופל טיפש."

דממה המומה אפפה את האולם.

אתה לא חייב לעשות את זה! הארי כמעט פלט בקול, אבל הוא עצר את עצמו בזמן; דראקו אולי לא ירצה שידעו כי הוא עושה זאת מתוך רגש חברי כלפי הארי... או מתוך הרצון ליצור רושם חברי...

העובדה שהוא קרא לזה **רצון ליצור רושם חברי** גרמה להארי להרגיש כמו אדם קטנוני ואכזרי. אם דראקו התכוון להרשים אותו, התוכנית שלו עבדה מצוין.

פרופסור קווירל בחן את דראקו בפנים חמורות סבר. **"אתה** דואג שאתה לא יודע להעמיד פנים שאתה מפסיד, מר מאלפוי? שהפגם של מר פוטר מאפיין גם אותך? אני משובנע שאביך לימד אותך כיצד מתנהגים."

"כשמדובר במילים, אולי," אמר דראקו, פניו מופיעות כעת על המסך. **"לא כשמדובר בדחיפות והפלות. אני רוצה להיות חזק לא פחות ממך, פרופסור קווירל."**

גבותיו של פרופסור קווירל התרוממו ונשארו מורמות. **"אני חושש, מר מאלפוי,"** הוא אמר לאחר זמן מה, **"שהסידורים שערכתי בעבור מר פוטר, הכוללים כמה מתלמידי סלית'רין הבוגרים שישמעו רק אחר כך כמה טיפשים הם היו, לא יתאימו לך. אבל דעתי המקצועית היא שאתה חזק מאוד כבר עכשיו. אם אשמע שבשלת, כפי שמר פוטר כשל היום, אערוך את הסידורים המתאימים ואתנצל בפניך ובפני מי שפגעת בו. עם זאת, אינני חושב שזה יהיה נחוץ."**

"אני מבין, פרופסור," אמר דראקו.

פרופסור קווירל העביר את מבטו על כל הכיתה. **"האם עוד מישהו שואף להיות חזק?"**

כמה תלמידים העיפו מבטים חרדים סביבם. אחרים, חשב הארי ממקומו בשורה האחורית, נראו כאילו הם פוצים פה אך אינם אומרים דבר. בסופו של דבר, איש לא פצה פה.

"דראקו מאלפוי יהיה אחד הגנרלים בצבאות של השנה שלכם," אמר פרופסור קווירל, **"אם יחליט שברצונו להשתתף בפעילות העשרה זו. ועכשיו, מר פוטר, גש נא הלום."**

כן, אמר פרופסור קווירל קודם לכן, **זה חייב להיות בפני כולם, בפני חבריך, כי אלו התנאים שבהם סנייף התעמת איתך ואלו התנאים שבהם אתה חייב ללמוד להפסיד.**

ובעת צפו תלמידי השנה הראשונה בנעשה, בדממה שנאכפה על ידי קסם ועם בקשותיהם המשותפות של הארי ושל פרופסור קווירל לא להתערב. הרמינוי הסבה את פניה, אבל לא התנגדה ואפילו לא ניסתה לשגר אל הארי אף מבט רב-משמעות, אולי כי גם היא נכחה בשיעור השיקויים.

הארי עמד על מזרן כחול רך מהסוג הנפוץ בדוג'ואים של מוגלגים, שאותו הניח פרופסור קווירל על הרצפה כדי לספוג את נפילותיו.

הארי פחד ממה שהוא עלול לעשות. אם פרופסור קווירל צדק לגבי הכוונה שלו להרוג...

שרביטו של הארי נח על שולחנו של פרופסור קווירל, לא כי הארי ידע לחשים שיכלו להגן עליו, אלא כי אחרת (כך חשב הארי) הוא עלול לנסות לתקוע אותו בארובת העין של מישהו. הנרתיק שלו נח שם גם הוא, ובתוכו מחולל הזמן שלו, שהיה כעת ממוגן אך עדיין שביר.

הארי התחנן שפרופסור קווירל יתמיר כפפות אגרוף ויהדק אותן על ידיו. פרופסור קווירל העניק לו מבט מבין וסירב.

אני לא אכוון לעיניים, אני לא אכוון לעיניים, אני לא אכוון לעיניים, זה יהיה הסוף של חיי בהוגורטס, יזרקו אותי לכלא, חזר הארי שוב ושוב בלבו בניסיון לקבע את המחשבה במוחו מתוך תקווה שהיא תישאר שם אם כוונתו להרוג תשתלט עליו.

פרופסור קווירל חזר, מלווה בשלושה-עשר תלמידי סלית'רין משנים מתקדמות יותר. הארי זיהה אחד מהם כתלמיד שהוא זרק עליו עוגות. שני תלמידים נוספים שהשתתפו באותו עימות היו נוכחים גם הם. התלמיד שקרא להם להפסיק, זה שאמר שממש לא כדאי שינהגו כך, לא היה שם עכשיו.

"אני חוזר," אמר פרופסור קווירל בתקיפות רבה. **"אסור** לפגוע בפוטר באמת. כל **תאונה** באשר היא תיחשב למכוונת. הבנתם אותי?"

תלמידי סלית'רין הבוגרים הנהנו בחיוך רחב.

"אז בבקשה, תרגישו חופשיים להוריד את הילד שנשאר בחיים מהעץ הגבוה שלו," אמר פרופסור קווירל בחיוך עקום שרק תלמידי השנה הראשונה הבינו.

מתוך הסכמה כללית כלשהי, הבחור שחטף את העוגות עמד בראש הקבוצה.

"פוטר," אמר פרופסור קווירל, "זהו מר פֶּרְגֶּרִין דְּרִיק. הוא טוב ממך והוא עומד להראות לך את זה."

דריק צעד קדימה ומוחו של הארי צרח בקול צורם. אסור לברוח, אסור להשיב מלחמה –

דריק עצר במרחק קצר מהארי.

הארי לא כעס עדיין, רק פחד. ועל כן הוא רק הביט בנער הגבוה ממנו בלא פחות מחצי מטר, שהתהדר בשרירים בולטים, שיער פנים וחיוך נורא של ציפייה.

"בקש ממנו לא לפגוע בך," אמר פרופסור קווירל. "אולי אם הוא יראה שאתה מספיק מעורר רחמים, הוא יחליט שאתה משעמם וילך."

צחוק בקע מגרונם של תלמידי סלית'רין הבוגרים שצפו במחזה.

"בבקשה," אמר הארי, קולו רועד ומהוסס, "אל, תפגע, בי..."

"זה לא נשמע כאילו התכוונת לזה," אמר פרופסור קווירל.

חיובו של דריק התרחב. האידיוט המגושם הזה נראה מתנשא להחריד ו...1

...טמפרטורת הדם של הארי הלכה וצנחה...

"בבקשה אל תפגע בי," ניסה הארי שוב.

פרופסור קווירל הניד בראשו. "איך, בשם מרלין, הצלחת לגרום לזה להישמע כמו עלבון, פוטר? ישנה רק תגובה אחת שאתה יכול לצפות לה ממר דריק."

דריק צעד קדימה בנחישות והתנגש בהארי.

הארי התנודד מעט אחורה, אבל לפני שהצליח לעצור בעצמו הוא הזדקף שוב, צינה נושבת ממנו.

"טעות", אמר פרופסור קווירל, "טעות, טעות, טעות."

"התנגשת בי, פוטר", אמר דריק. "תתנצל."

"אני מצטער!"

"אתה לא **נשמע** מצטער", אמר דריק.

עיניו של הארי נפערו במחאה. הוא דווקא הצליח לגרום לעצמו להישמע כאילו הוא מתחנן –

דריק דחף אותו, חזק, והארי נפל על ארבע.

המזרן הכחול נראה כאילו הוא מתנודד בשדה ראייתו.

הארי החל לפקפק במניעיו של פרופסור קווירל לגבי ה"לקח" הזה.

רגל נחה על ישבנו של הארי ורגע לאחר מכן הוא נדחף בחוזקה הצדה והתהפך על גבו.

דריק צחק. "זה ממש **כיף**", הוא אמר.

כל שהיה עליו לעשות הוא להכריז שזה נגמר. ולדווח על כל העניין למשרד המנהל. זה יהיה סופו של **הפרופסור ללימודי הגנה** ושהותו הנידונה לכישלון בהוגוורטס ... פרופסור מקגונגל תבעס, אבל...

(פניה של פרופסור מקגונגל הופיעו בעיני רוחו. היא לא נראתה כועסת, רק עצובה –)

"עכשיו אמור לו שהוא יותר טוב ממך, פוטר", אמר קולו של פרופסור קווירל.

"אתה, יותר, טוב, ממני."

הארי החל להתרומם ודריק שם רגל על החזה שלו ודחף אותו בחזרה אל המזרן.

העולם הלך והצטלל. דרכי פעולה ותוצאותיהן האפשריות נפרשו בפניו בבהירות מוחלטת. הטיפש לא יצפה ממנו להשיב מלחמה. מכה קטנה במפשעה תהמם אותו למספיק זמן כדי –

"נסה שוב", אמר פרופסור קווירל ואז, בתנועה חדה ופתאומית, הארי התגלגל וקפץ על רגליו והסתובב לעבר המקום שבו עמד אויבו האמיתי, המורה להתגוננות –

פרופסור קווירל אמר, "אתה חסר סבלנות."

הארי היסס. מוחו, המאומן היטב בפסימיות, צייר תמונה של זקן כמוש שהדם זולג מפיו לאחר שהארי עקר את לשונו –

רגע לאחר מכן דחף דריק את הארי שוב למזרן והתיישב עליו, כשהוא מוציא את כל האוויר מריאותיו.

”די!” צעק הארי. ”בבקשה תפסיק!”

”יותר טוב,” אמר פרופסור קווירל. ”זה אפילו נשמע אמיתי.”

זה אכן היה אמיתי. זה מה שהיה כה נורא, כה מחליא. זה אכן היה אמיתי. הארי התנשם בכבדות, פחד וזעם צונן חולפים בגופו –

”הפסד,” אמר פרופסור קווירל.

”אני, מפסיד,” הארי הכריח את עצמו לומר.

”זה מוצא חן בעיניי,” אמר דריק, שעדיין ישב על הארי, ”תפסיד עוד קצת.”

ידיים דחפו את הארי והוא מעד אל קצה מעגל התלמידים מסלית’רין והגיע לעוד ידיים שדחפו אותו שוב. הארי כבר מזמן עבר את השלב שבו השתדל להתאפק לא לבכות ופשוט השתדל לא ליפול.

”מה אתה, פוטר?” אמר דריק.

”אני, מ...מפסידן, אני מפסיד, אני נכנע, ניצחת, אתה יותר טוב ממני, בבקשה תפסיק –”

הארי נתקל ברגל של מישהו ונפל לרצפה. ידיו לא הצליחו לאזן אותו והוא התנגש בה בכל הכוח. הוא חש סחרחורת רגעית ואז נאבק לקום שוב על רגליו.

”**מספיק!**” אמר קולו של פרופסור קווירל, שנשמע חד דיו כדי לחתוך ברזל. ”התרחקו ממר פוטר!”

הארי ראה את ההבעות המופתעות שעל פניהם. הצינה שבדמו, שגאתה ודעכה לחילופין, חייכה בסיפוק קר.

ואז הארי צנח על המזרן.

פרופסור קווירל דיבר. נשימתם של כמה מתלמידי סלית’רין הבוגרים נעתקה.

”ואני מאמין שליוורש לבית מאלפוי יש דבר מה שהוא רוצה להסביר לכם,” סיים פרופסור קווירל.

קולו של דראקו החל לדבר. הקול נשמע חד כמעט כמו קולו של פרופסור קווירל כשהוא אימץ את אותו מקצב שבו השתמש דראקו כדי לחקות את אביו, והוא אמר דברים כגון **היה עלול לסכן את בית סלית’רין** וכן **מי יודע כמה בעלי ברית בבית הספר הזה בלבד** וגם **חוסר מודעות מוחלט, שלא לדבר על פקחות** וכך גם **חבורה של בריונים סתומים, שאין בהם תועלת מלבד כעבדים נרצעים**, ומשהו בירכתי מוחו של הארי, למרות כל מה שידע, מנה את דראקו עם בעלי בריתו.

כל גופו של הארי כאב. הוא היה בוודאי מכוסה בחבורות. גופו היה קר, מוחו מותש לחלוטין. הוא ניסה לחשוב על שירו של פוקס, אך בהיעדרו של עוף החול עצמו הוא לא הצליח להיזכר במנגינה, וכאשר ניסה לדמיין אותה לא הצליח להעלות בדמיונו דבר מלבד קול ציוץ של ציפור.

ואז סיים דראקו את דבריו ופרופסור קווירל אמר לתלמידי סלית'רין הבוגרים שהם משוחררים והארי פקח את עיניו והתאמץ לקום לישיבה, "רק רגע," אמר הארי, כשהוא מאלץ את המילים לצאת מפיו, "יש משהו, שאני רוצה, להגיד, להם –"

"חכו למר פוטר," אמר פרופסור קווירל בקול צונן לתלמידי סלית'רין הבוגרים, שהיו בדרכם לצאת מהכיתה.

הארי התנוודד וקם על רגליו. הוא הקפיד לא להסתכל לכיוונם של בני כיתתו. הוא לא רצה לראות איך הם מסתכלים עליו עכשיו. הוא לא רצה לראות את הרחמים שלהם.

ולכן במקום זאת הביט הארי בתלמידי סלית'רין הבוגרים, שעדיין נראו המומים. הם בהו בו בחזרה. הבעת חרדה הופיעה על פניהם.

הצד האפל שלו, כשהיה בשליטה, נאחז בכל כוחו בתמונת הרגע הזה והעמיד פני מפסיד.

הארי אמר, "אף אחד לא –"

"עצור," אמר פרופסור קווירל. "אם זה מה שאני חושב שזה, בבקשה חכה שילכו. הם ישמעו על כך מאוחר יותר. לכולנו יש לקח משלנו ללמוד, מר פוטר."

"טוב," אמר הארי.

"אתם. לכו."

תלמידי סלית'רין הבוגרים נמלטו והדלת נטרקה מאחוריהם.

"שאף אחד לא ינקום בהם," אמר הארי בקול צרוד. "זוהי בקשה לכל מי שרואה בעצמו חבר שלי. הייתי צריך ללמוד לקח והם עזרו לי ללמוד אותו. גם הם היו צריכים ללמוד לקח. זה נגמר. אם אתם מספרים את הסיפור הזה, תדאגו לספר גם את החלק הזה."

הארי הסתובב להביט בפרופסור קווירל.

"הפסדת," אמר פרופסור קווירל, ובפעם הראשונה היה קולו עדין. היה מוזר לשמוע את הפרופסור מדבר כך. זה היה כאילו קולו לא אמור להיות מסוגל להישמע כך.

הארי אכן הפסיד. היו רגעים שבהם הזעם הצונן נעלם כליל, פינה את מקומו לפחד, ובאותם רגעים הוא התחנן בפני תלמידי סלית'רין הבוגרים בכנות גמורה...

"והאם עודך בחיים?" אמר פרופסור קווירל, עדיין באותה עדינות מוזרה.

הארי הצליח להנהן.

"לא כל הפסד הוא כזה," אמר פרופסור קווירל. "ישנן גם פשרות וכניעות מוסכמות. ישנן דרכים אחרות להרגיע בריונים. תמרון אחרים על ידי כך שמאפשרים להם לחוש עליונות הוא אמנות בפני עצמה. אבל תחילה, הפסד חייב להיות משהו **נתפס**. האם תזכור כיצד הפסדת?"

"כן."

"האם תוכל להפסיד?"

"אמממ... נראה לי שבן..."

"גם לי נראה שבן." פרופסור קווירל קד קידה עמוקה כל כך עד ששערו הדליל כמעט נגע ברצפה. "ברכות, הארי פוטר, ניצחת."

לא היה מקור אחד ולא היה אדם אחד שפעל ראשון; מחיאות הכפיים התחילו כולן בבת אחת בקול שאון מחריש אוזניים.

הארי לא הצליח להסתיר את תדהמתו. הוא העז להציץ בחבריו לכיתה וראה את פניהם מביעות לא רחמים אלא יראת כבוד. מחיאות הכפיים הגיעו מרייבנקלו ומגריפינדור ומהפלפאף ואפילו מסלית'רין, ככל הנראה מכיוון שדראקו מאלפוי מחא כפיים גם הוא. חלק מהתלמידים קמו מכיסאותיהם וחצי מתלמידי גריפינדור עלו על השולחנות.

והארי עמד שם, מתנוודד, ונתן לכבוד שהם הפגינו לשטוף אותו. והוא הרגיש חזק יותר, אולי אפילו קצת מאושש.

פרופסור קווירל חיכה שמחיאות הכפיים יגוועו. הדבר לקח זמן לא מבוטל.

"מופתע, מר פוטר?" אמר פרופסור קווירל. קולו נשמע משועשע. "הרגע גילית שהעולם האמיתי לא **תמיד** נראה כמו הסיוטים הכי גרועים שלך. נכון, אם היית סתם איזה ילד מסכן שעבר התעללות, הם כנראה היו מכבדים אותך פחות אחר כך, אולי אפילו מרחמים עליך, בזמן שהם מנחמים אותך מעמדתם הנעלה. חוששני שזהו טבע האדם. אבל **אותך** הם כבר מכירים כדמות רבת-עוצמה. והם ראו אותך מתעמת עם פחדך וממשיך להתעמת איתם, אף על פי שיכולת לפרוש בכל רגע. האם כיבדת **אותי** פחות כשסיפרתי לך שהנחתי לאנשים לירוק עליי?"

הארי חש צריבה בגרונו והחניק אותה במהירות. הוא לא סמך על גילוי הכבוד הפלאי הזה מספיק כדי להתחיל לבכות בפניהם שוב.

"ההישג ה**בלתי רגיל** שלך בכיתה שלי דורש פרס בלתי רגיל, הארי פוטר. אנא קבל את מחמאותיי בשם הבית שלי, וזכור מעתה ואילך שלא כל אנשי סלית'רין הם אותו הדבר. יש כאלה ויש אחרים." פרופסור קווירל חייך חיוך רחב כשאמר זאת. "חמישים ואחת נקודות לרייבנקלו."

דממה מופתעת השתררה בכיתה ואז פרצה מהומה בקרב תלמידי רייבנקלו, שהחלו ליילל, לשרוק ולהריע.

(ובאותו הרגע חש הארי שמהו ממש **לא בסדר** בכל זה. פרופסור מקגונגל צדקה; אכן **צריכות** להיות השלכות, צריך להיות מחיר למעשיו. זה לא בסדר להחזיר כך את המצב לקדמותו –)

אך הארי ראה את פניהם המאושרות של תלמידי רייבנקלו וידע שהוא אינו יכול לסרב.

מוחו הציע הצעה. זו הייתה הצעה טובה. הארי לא האמין שמוחו עדיין מחזיק אותו על הרגליים, על אחת כמה וכמה מעלה הצעות טובות.

"פרופסור קווירל", אמר הארי, בבהירות המרבית האפשרית לנוכח גרונו הצורב. "אתה כל מה שאיש סלית'רין אמור להיות, ולדעתי אתה ההתגלמות המדויקת של מה שסלזאר סלית'רין ראה בעיני רוחו כשהוא עזר להקים את הוגוורטס. אני מודה לך ולביתך, "דראקו הנהן בראשו בצורה בלתי מורגשת וסובב את אצבעו בעדינות כאילו מסמן לו להמשיך, "ולדעתי זה מצדיק שלוש קריאות הידד לבית סלית'רין. כולם איתי?" הארי השתק. "הידד!" רק מעט אנשים הצטרפו אליו בניסיון הראשון. "הידד!" הפעם השתתפו רוב תלמידי רייבנקלו. "הידד!" והפעם השתתפו כמעט כל תלמידי רייבנקלו, כמה מתלמידי הפלפאף ובערך רבע מתלמידי גריפינדור.

דראקו זקר את אגודלו במחווה קטנה וזריזה של אישור.

רוב תלמידי סלית'רין עטו הבעה של תדהמה מוחלטת. חלקם בהו בפרופסור קווירל בפליאה. בלייז זאביני נעץ בהארי מבט מחושב ומסוקרן.

פרופסור קווירל קד. "תודה **לך**", הארי פוטר, "הוא אמר, אותו חיוך רחב עדיין מעטר את פניו. הוא פנה לכיתה. "ובעת, תאמינו או לא, עדיין נותרה לנו חצי שעה עד סוף השיעור, וזה מספיק כדי להציג בפניכם את לחש המגן הפשוט. מר פוטר, כמובן, ילך ליהנות מהמנוחה שהרוויח ביושר."

"אני יכול –"

"אידיוט", אמר פרופסור קווירל בחיבה. הכיתה כבר צחקה. "חברייך לכיתה יוכלו ללמד אותך מאוחר יותר או שאתן לך שיעור פרטי בעצמי, אם זה מה שיידרש. אבל **ברגע זה** אתה הולך לגשת אל ירכתי הבמה, לפתוח את הדלת השלישית משמאל ולהיכנס לחדר שבו יחכו לך מיטה, מבחר של חטיפים טעימים במיוחד וכמה ספרים קלילים מספריית הוגוורטס. אל תיקח עמך דבר, בייחוד לא ספרי לימוד. ובעת לך."

הארי הלך.

פרק 20

משפט בייס

הארי בהה בתקרתו האפורה של החדר הקטן ממקום שוכבו על המיטה המתקפלת אך הרכה שהוצבה שם. הוא אבל לא מעט מהחטיפים של פרופסור קווירל – קינוחים מתוחכמים משוקולד ושאר מרכיבים, שכוסו בסוכריות מנצנצות ושובצו בהם יהלומי סוכר זעירים. הקינוחים נראו יקרים מאוד והתבררו גם כטעימים ביותר. והארי לא הרגיש אפילו שמץ של אשמה לגבי זה – **את זה הוא הרוויח ביושר**.

הוא לא ניסה לישון. הייתה לו תחושה שלא יאהב את מה שיקרה כשיעצום את עיניו.

הוא לא ניסה לקרוא. הוא לא היה מצליח להתרכז.

מוזר איך מוחו של הארי תמיד המשיך לעבוד ולעבוד מבלי לכבות, לא משנה כמה עייף היה. הוא נעשה טיפש יותר אבל סירב **לכבות**.

אבל הוא אכן הרגיש תחושת ניצחון אמיתית.

”נקודה לתוכנית למיגור אדון האופל הארי” אפילו לא **התקרב** לתאר את זה. הארי תהה מה הייתה מצנפת המיון אומרת **עכשיו** אילו היה יכול לחבוש אותה כרגע.

אין **פלא** שפרופסור קווירל האשים את הארי בכך שהוא בדרכו להפוך לאדון אופל. הארי קלט לאט מדי. הוא היה אמור לראות את ההקבלות מיד –

עליכם להבין כי אדון האופל לא ניצח באותו יום. מטרתו הייתה ללמוד אמנויות לחימה, ובסופו של דבר הוא הלך משם מבלי שלמד ולו שיעור אחד.

הארי נכנס לכיתת השיקויים בכוונה ללמוד שיקויים. הוא הלך משם מבלי שלמד ולו שיעור אחד.

ופרופסור קווירל שמע, והבין במידה מטרידה של דיוק, שלח את ידו והסיט את הארי מדרך זו, הדרך שהובילה אותו להפוך להעתק של אתם יודעים מי.

נשמעה נקישה על הדלת. “הלימודים הסתיימו,” אמר פרופסור קווירל בקול שקט.

הארי ניגש לדלת וחש לפתע חרדה. החרדה שלו פחתה כששמע את צעדיו של פרופסור קווירל מתרחקים מהדלת.

מה לעזאזל הקטע עם זה? האם זה מה שיביא לפיטוריו בסופו של דבר?

הארי פתח את הדלת וראה שפרופסור קווירל מחכה במרחק מה.

האם גם המורה להתגוננות חש בכך?

הם חצו את הבמה הריקה לעבר שולחנו של פרופסור קווירל, שעליו הוא מיהר להישען. וכמו קודם, הארי עצר במרחק מה מהבימה שעליה ניצב השולחן.

"ובכן," אמר פרופסור קווירל. איכשהו הוא הקרין ידידותיות, על אף שפניו שמרו על רצינותן הרגילה. "על מה רצית לדבר איתי, מר פוטר?"

יש לי צד אפל מסתורי. אבל הארי לא היה יכול פשוט לפלוט את זה ככה.

"פרופסור קווירל," אמר הארי, "האם עכשיו אני כבר לא בדרך להפוך לאדון אופל?"

פרופסור קווירל הסתכל על הארי. "מר פוטר," הוא אמר בכובד ראש, חיוך קל בלבד מעטר את שפתיו, "עצה קטנה. יש דבר כזה שנקרא הופעה מושלמת מדי. אנשים אמיתיים שזה עתה הוכו והושפלו במשך רבע שעה אינם קמים וסולחים לאויביהם באדיבות. זה מסוג הדברים שאנשים עושים כשהם מנסים **לשכנע** את כולם שהם לא אפלים, לא –"

"אני לא מאמין! לא יכול להיות שכל תצפית אפשרית מאשרת את התיאוריה שלך!"

"וזה היה רק **קמצוץ** יותר מדי מרמור."

"מה לעזאזל אני צריך לעשות כדי לשכנע אותך?"

"לשכנע אותי שאתה לא שואף להפוך לאדון אופל?" אמר פרופסור קווירל, שנראה כעת פשוט משועשע. "אולי פשוט להרים את יד ימין."

"מה?" שאל הארי בפנים חסרות הבעה. "אבל אני יכול להרים את יד ימין גם אם אני –" הארי השתתק. הוא הרגיש טיפש למדי.

"אכן," אמר פרופסור קווירל. "תוכל לעשות זאת באותה הקלות בשני המקרים. אין דבר שתוכל לעשות כדי לשכנע אותי כי אני אדע שזה בדיוק מה שאתה מנסה לעשות. ואם נרצה לדייק אף יותר, בעוד שאני מוכן להודות שקיימת סבירות זניחה שאנשים טובים לחלוטין אכן קיימים על אף שמעולם לא נתקלתי בכאלה, זה **עדיין בלתי סביר** שמישהו יספוג מכות במשך רבע שעה ואז יקום על רגליו וירגיש פרץ גדול של סלחנות כלפי תוקפיו. מצד שני, זה הרבה **פחות** בלתי סביר שילד יחשוב לעצמו שזהו **התפקיד שעליו לשחק** כדי לשכנע את המורה שלו ואת חבריו לכיתה שהוא לא אדון האופל הבא. משמעותו של מעשה נעוצה לא במה שהמעשה **דומה לו על פני השטח**, מר פוטר, אלא במצבי התודעה שהופכים את המעשה ליותר או לפחות סביר."

הארי מצמץ. הדיכוטומיה בין היוריסטיקת הייצוגיות להגדרה הבייסיאנית של ראיות הוסברה לו כרגע על ידי קוסם.

"אבל מצד שני," אמר פרופסור קווירל, "כל אחד יכול לרצות להרשים את חבריו. אין הכרח שזה יהיה אפל. אז בלי שזאת תהיה הודאה כלשהי, מר פוטר, אמור לי בכנות – איזו מחשבה חלפה בראשך ברגע שבו אסרת על נקמה? האם המחשבה הזאת הייתה דחף אמיתי לסלחנות? או שמא הייתה זו מודעות לאופן שבו חבריך לכיתה יראו את המעשה?"

לפעמים אנחנו יוצרים את שירת עוף החול של עצמנו.

אבל הארי לא אמר זאת בקול רם. היה לו ברור שפרופסור קווירל לא יאמין לו ובוודאי יכבד אותו פחות על שניסה שקר כה שקוף.

אחרי כמה רגעים של שתיקה חייך פרופסור קווירל בסיפוק. "תאמין או לא, מר פוטר, "אמר המורה, "אין לך צורך לחשוש מכך שגיליתי את סודך. אני לא מתכוון לומר לך לוותר על שאיפתך להפוך לאדון האופל הבא. אילו יכולתי להשיב לאחר את מחוגי הזמן ואיכשהו להעלים את השאיפה הזאת מלבן של הילד שהייתי, האדם שאני כיום לא היה יוצא נשכר מהשינוי, כיוון שכל עוד חשבתי שזוהי מטרתי, המחשבה הזאת הניעה אותי לחקור וללמוד ולהשתפר ולהתחזק. אנחנו הופכים למה שאנחנו אמורים להיות על ידי כך שאנחנו הולכים בעקבות התשוקות שלנו לאן שיובילו אותנו. זוהי התובנה של סלזאר. אם תבקש ממני לקחת אותך למדור בספרייה שמכיל את אותם ספרים שקראתי בגיל שלוש-עשרה, אוביל אותך לשם בשמחה."

"לכל הרוחות," אמר הארי כשהוא מתיישב על רצפת השיש הקשה ואז נשכב עליה ומרים את מבטו אל הקשתות המרחוקות של התקרה. זה היה הדבר הקרוב ביותר לצניחה מיואשת לרצפה שהיה יכול לעשות מבלי להיפצע.

"עדיין יותר מדי מרמור," ציין פרופסור קווירל. הארי לא הסתכל עליו, אבל הוא שמע את הצחוק הכבוש בקולו.

ואז הארי הבין.

"נראה לי שאני בעצם יודע מה מבלבל אותך פה," אמר הארי. "למען האמת, על זה בדיוק רציתי לדבר איתך. פרופסור קווירל, אני חושב שמה שאתה רואה זה את הצד האפל המסתורי שלי."

שתיקה.

"הצד ה... אפל שלך..."

הארי הזדקף לישיבה. פרופסור קווירל בחן אותו באחת ההבעות המוזרות ביותר שהארי ראה אי פעם על פניו של מישהו, לא כל שכן מישהו מכובד כמו פרופסור קווירל.

"זה קורה כשאני מתרגז," הסביר הארי. "הדם שלי מתקרר, הכול מתקרר, הכול מתבהר לחלוטין... בדיעבד אני מבין שהוא מלווה אותי כבר כמה זמן – בשנה הראשונה שלי בבית ספר של מוגלגים מישהו ניסה לקחת את הכדור שלי בהפסקה אז החזקתי את הכדור מאחורי הגב ובעטתי לו במפתח הלב, כי קראתי שזאת נקודת תורפה, ואחרי זה הילדים האחרים לא הציקו לי. ונשכתי מורה למתמטיקה כשהיא סירבה להכיר בעליונותי. אבל רק לאחרונה הגעתי למצבים מלחיצים מספיק בשביל להבחין שזה באמת, כאילו, צד אפל מסתורי ולא סתם בעיית שליטה בכעסים כמו שהפסיכולוגית של בית הספר אמרה. ואין לי שום כוחות-על קסומים כשזה קורה. זה היה אחד מהדברים הראשונים שבדקתי."

פרופסור קווירל שפשף את אפו. "תן לי לחשוב על זה," הוא אמר.

הארי חיכה בדממה במשך דקה שלמה. הוא ניצל את הזמן הזה כדי לקום, משימה שהתגלתה כקשה יותר מכפי שציפה.

"ובכן," אמר פרופסור קווירל אחרי זמן מה. "אולי דווקא כן היה משהו שיכולת לומר כדי לשכנע אותי."

"ניחשתי כבר שהצד האפל שלי הוא בעצם רק עוד פן בי ושהתשובה איננה לא לכעוס אף פעם אלא ללמוד להישאר בשליטה על ידי כך שאקבל את הצד הזה בי. אני לא טיפש, ונתקלתי בסיפור הזה מספיק פעמים, אז אני יודע לאן כל זה מוביל, אבל זה קשה ואתה נראה כמו האדם המתאים לעזור לי."

"כן... בהחלט... כמה חריף מצדך, מר פוטר, אני מוכרח לומר... הצד הזה הוא, כפי שנראה שכבר הסקת, הכוונה שלך להרוג שהיא, כפי שאמרת, חלק ממך..."

"ואני צריך ללמוד לשלוט בה," השלים הארי את התבנית.

"ואתה צריך ללמוד לשלוט בה, כן." ההבעה המוזרה עדיין הייתה נסוכה על פניו של פרופסור קווירל. "מר פוטר, אם באמת אינך מעוניין להיות אדון האופל הבא, מה הייתה השאיפה שמצנפת המיון ניסתה לשכנע אותך לנטוש, השאיפה שבגללה היא מיינה אותך לסלית'רין?"

"היא מיינה אותי לרייבנקלו!"

"מר פוטר," אמר פרופסור קווירל, על פניו החיוך היבש הרגיל שלו, "אני יודע שאתה רגיל להיות מוקף בשוטים, אבל אל נא תטעה ותחשוב שאני אחד מהם. הסבירות שמצנפת המיון תחמוד לצון לראשונה זה שמונה מאות שנים בעודה על ראשך קטנה כל כך עד שאין טעם לקחת אותה בחשבון. אני מתאר לעצמי שקיימת אפשרות קלושה שהקשת באצבעותיך והמצאת דרך פשוטה וחכמה להביס את הלחשים נוגדי ההתעסקות שהוטלו על המצנפת, אם כי אני עצמי איני מסוגל לחשוב על אף דרך כזאת. אבל ההסבר הסביר ביותר, בפער משמעותי על מתחיריו, הוא שדמבלדור החליט שהוא אינו מרוצה מבחירתה של המצנפת עבור הילד שנשאר בחיים. זה ברור לכל אדם בעל ולו הקמצוץ הקטן ביותר של היגיון בריא. ולכן סודך בטוח ומוגן בהוגוורטס."

הארי פתח את פיו ואז סגר אותו שוב בתחושת חוסר אונים מוחלטת. פרופסור קווירל טעה, אבל הוא טעה בצורה כה משכנעת עד שהארי התחיל לחשוב שזאת אכן המסקנה הרציונלית בהתחשב בראיות הזמינות לפרופסור קווירל. ישנם מקרים, מקרים **בלתי צפויים** אך קיימים, שבהם מקבלים ראייה בלתי סבירה והניחוש המושכל הטוב ביותר יוצא שגוי. אם יש בדיקה רפואית שנותנת תוצאה שגויה רק פעם אחת מתוך אלף, הרי שמדי פעם היא תיתן תוצאה שגויה.

"אני יכול לבקש ממך לא לחזור על מה שאני עומד לומר?" שאל הארי.

"כמובן," אמר פרופסור קווירל. "ראה זאת כאילו ביקשת."

גם הארי לא היה שוטה. "אני יכול לראות זאת כאילו אמרת כן?"

"טוב מאוד, מר פוטר. אתה רשאי בהחלט לראות זאת כן."

"פרופסור קווירל -"

"לא אחזור על מה שאתה עומד לומר," אמר פרופסור קווירל בחיוך.

שניהם צחקו, ואז הארי חזר והרצין. "מצנפת המיון באמת חשבה שאני אהפוך לאדון אופל אלא אם כן אלך להפלפאף," אמר הארי. "אבל אני לא **רוצה** להיות אדון אופל."

"מר פוטר..." אמר פרופסור קווירל. "אל תבין אותי לא נכון. אני מבטיח שלא תקבל ציון על תשובתך. אני רק רוצה לדעת מהי תשובתך הכנה. למה לא?"

הארי שוב הרגיש את **חוסר האונים** הזה. **לא תהפוך לאדון אופל** הייתה תאורמה ברורה כל כך במערכת המוסרית שלו עד שהיה קשה לתאר את צעדי ההוכחה. "אמממ... כי אנשים ייפגעו?"

"קשה לי להאמין שאף פעם לא רצית לפגוע באנשים," אמר פרופסור קווירל. "רצית לפגוע בבריונים הללו היום. להיות אדון אופל משמעו שאנשים שאתה **רוצה** לפגוע בהם אכן ייפגעו."

הארי חיפש לשווא אחר המילים הנכונות ואז פשוט החליט ללכת על המובן מאליו. "דבר ראשון, זה שאני רוצה לפגוע במישהו לא אומר שזה הדבר הנכון –"

"מה הופך משהו לנכון, פרט לכך שאתה רוצה בו?"

"אה," אמר הארי, "תועלתנות העדפות."

"סליחה?" אמר פרופסור קווירל.

"זו התורה המוסרית הגורסת שמה שטוב הוא מה שמספק את העדפותיהם של מירב האנשים –"

"לא," אמר פרופסור קווירל ושפשף באצבעותיו את גשר אפו. "אני לא חושב שזה בדיוק מה שניסיתי לומר. מר פוטר, בסופו של דבר כל האנשים עושים את מה שהם רוצים לעשות. לפעמים אנשים נותנים שמות כמו 'נכון' לדברים שהם רוצים לעשות, אבל איך אנחנו יכולים לפעול על פי משהו **מלבד** הרצונות שלנו?"

"טוב, מן הסתם," אמר הארי. "לא הייתי יכול **לפעול** על סמך שיקולים מוסריים אלמלא היה להם הכוח להניע אותי. אבל זה לא אומר שלרצון שלי לפגוע בסלית'רינים ההם יש **יותר** כוח להניע אותי מאשר לשיקולים מוסריים!"

פרופסור קווירל מצמץ.

"שלא לדבר על כך," אמר הארי, "שלהיות אדון אופל משמעו גם פגיעה בהרבה עוברי אורח חפים מפשע!"

"למה זה משנה לך?" שאל פרופסור קווירל. "מה הם עשו בשבילך?"

הארי צחק. "וואו, **זה** היה מעודן בערך כמו 'מרד הנפילים'."

"סליחה?" אמר פרופסור קווירל שוב.

"זה ספר שההורים שלי לא נתנו לי לקרוא כי הם חשבו שהוא ישחית אותי, אז כמובן שקראתי אותו בכל זאת ונעלבתי שהם חשבו שאני אפול למלכודות כל כך ברורות. בלה בלה בלה, פנייה לתחושת העליונות שלי, אנשים אחרים מנסים למנוע ממני להצליח, בלה בלה בלה."

"אז אתה אומר שעליי לעשות את המלכודות שלי ברורות פחות?" שאל פרופסור קווירל. הוא תופף באצבעו על לחיו בהבעה מהורהרת. "אני יכול לעבוד על זה."

שניהם צחקו.

"אבל אם נישאר עם השאלה הנוכחית," אמר פרופסור קווירל, "מה באמת הם עשו בשבילך?"

"אנשים אחרים עשו **המון** בשבילי!" אמר הארי. "ההורים שלי אימצו אותי כשההורים שלי מתו כי הם היו **אנשים טובים**, ולהפוך לאדון אופל יהיה בגידה בכך!"

פרופסור קווירל שתק לזמן מה.

"עליי להודות," אמר פרופסור קווירל בשקט, "שכשהייתי בגילך מחשבה כזאת לעולם לא הייתה יכולה לעלות במוחי."

"אני מצטער," אמר הארי.

"אל תצטער," אמר פרופסור קווירל. "זה היה לפני זמן רב, ופתרתי את הבעיות שלי עם הוריי לשביעות רצוני. אז המחשבה על כך שהוריי לא היו אוהבים את זה מעכבת אותך? האם זה אומר שאילו הם היו מתים בתאונה, לא היה נותר דבר שהיה מונע ממך –"

"לא," אמר הארי. "ממש לא. **הדחף שלהם לטוב לב** הוא שהגן עליי. הדחף הזה לא נמצא רק בהורים שלי. וזאת תהיה בגידה בדחף הזה."

"בכל מקרה, מר פוטר, לא ענית לשאלתי המקורית," אמר פרופסור קווירל לבסוף. "מהי שאיפתך?"

"אה," אמר הארי. "אמממ..." הוא עשה סדר במחשבותיו. "להבין כל דבר חשוב שצריך לדעת על היקום, ליישם את הידע הזה כדי להפוך לכל-יכול ולהשתמש בכוח הזה כדי לשכתב את המציאות, כי יש לי כמה השגות על הדרך שבה היא מתנהלת כרגע."

שתיקה קצרה השתררה.

"סלח לי אם זו שאלה טיפשית, מר פוטר," אמר פרופסור קווירל, "אבל האם אתה **בטוח** שלא התוודית כרגע על רצונך להיות אדון אופל?"

"זה רק אם אתה משתמש בכוח שלך לרעה," הסביר הארי. "אם אתה משתמש בכוח לטוב, אתה אדון אור."

"אני מבין," אמר פרופסור קווירל. הוא תופף באצבע על לחיו האחרת. "נראה לי שאני יכול לעבוד עם זה. אבל מר פוטר, בעוד שגודל השאיפה שלך ראוי לסלזאר סלית'רין בעצמו, כיצד בדיוק אתה מתכוון לעשות זאת? האם הצעד הראשון הוא להפוך למכשף קרבי דגול או לשושואיסט ראשי או לשר הקסמים או –"

"הצעד הראשון הוא להפוך למדען."

פרופסור קווירל הביט בהארי כאילו הפך הרגע לחתול.

"מדען", אמר פרופסור קווירל אחרי זמן מה.

הארי הנהן.

"**מדען?**" חזר פרופסור קווירל ואמר.

"כן", אמר הארי. "אני אשיג את מטרותיי באמצעות כוחו של... **המדע!**"

"**מדען!**" אמר פרופסור קווירל. תוכחה בנה הופיעה על פניו וקולו נעשה חזק יותר וחד יותר. "אתה יכול להיות הטוב שבתלמידיי! המכשף הקרבי הדגול ביותר שיצא מהוגוורטס זה חמישים שנה! אינני מסוגל לדמיין אותך מבזבז את ימיך בחלוק מעבדה לבן, עושה דברים חסרי תכלית לחולדות!"

"הי!" אמר הארי. "מדע הוא הרבה מעבר לזה! לא שאני מזלזל בעריכת ניסויים על חולדות, כמובן. אבל מדע הוא הדרך שבה אתה מבין את העולם ומשפיע עליו –"

"שוטה", אמר פרופסור קווירל, קולו טעון בעוצמה מרירה ושקטה. "אתה שוטה, הארי פוטר." הוא העביר יד על פניו והן נעשו רגועות יותר. "או, מה שסביר יותר, עוד לא מצאת את שאיפתך האמיתית. האם תרשה לי להמליץ בך שתנסה במקום זאת להפוך לאדון אופל? אעשה כל שביכולתי לעזור, מתוך תחושת שליחות ציבורית."

"אתה לא אוהב מדע", אמר הארי באטיות. "למה?"

"המוגלים השוטים האלה יהרגו את כולנו יום אחד!" קולו של פרופסור קווירל התחזק. "הם ימיטו עלינו כליה! כיליון מוחלט!"

הארי הרגיש קצת אבוד. "על מה אנחנו מדברים פה, נשק גרעיני?"

"כן, נשק גרעיני!" פרופסור קווירל כמעט צעק עכשיו. "אפילו זה שאין לנקוב בשמו מעולם לא השתמש בו, אולי מפני שלא רצה לשלוט על ערמת אפר! לא היו צריכים לייצר אותו מלכתחילה! והמצב רק ילך ויחמיר!" פרופסור קווירל עמד זקוף במקום להישען על שולחנו. "יש שיערים שלא פותחים, חותמים שלא שוברים! השוטים שלא יודעים להתאפק מתים מסכנות פחותות בתחילת הדרך וכל השורדים יודעים שיש סודות **שלא חולקים** עם מי שחסרות לו האינטליגנציה והמשמעת הנחוצות כדי לגלות אותם בעצמו! כל קוסם חזק יודע זאת! אפילו קוסמי האופל הנוראים ביותר יודעים זאת! ואיכשהו המוגלים האידיויטים הללו לא מצליחים להבין את זה! השוטים הקטנים והנלהבים שגילו את סוד הנשק הגרעיני לא שמרו אותו לעצמם; הם סיפרו לפוליטיקאים **השוטים** שלהם, ועכשיו **אנחנו** חייבים לחיות תחת איום תמידי של השמדה!"

זו הייתה נקודת מבט שונה למדי מזאת שהארי התחנך עליה. מעולם לא עלה בדעתו הרעיון שהיה מוטב לו מדעני הגרעין קשרו קשר שתיקה כדי לשמור על סוד הנשק הגרעיני מפני כל מי שלא היה חכם מספיק כדי

להיות מדען גרעין. המחשבה הייתה מעניינת, לכל הפחות. אילו עשו זאת, האם היו להם סיסמאות סודיות? האם היו להם מסכות?

(למעשה, ככל שהארי ידע, באמת היו כל מיני סודות מסוכנים להחריד שפיזיקאים שמרו לעצמם, וסוד הנשק הגרעיני הוא היחיד שהשתחרר. מבחינתו העולם היה נראה זהה בשני המקרים.)

"אני אצטרך לחשוב על זה," אמר הארי לפרופסור קווירל. "זה רעיון חדש מבחינתי. ואחד מהסודות **הסמויים** של המדע, שמועבר מקומץ של מורים נדירים למסטרנטים ולדוקטורנטים שלהם, הוא איך להימנע מלזרוק רעיונות חדשים מהחלון ברגע ששומעים רעיון שלא אוהבים."

פרופסור קווירל מצמץ שוב.

"יש סוג כלשהו של מדע שכן נראה לך?" שאל הארי. "רפואה, אולי?"

"מסע בחלל," אמר פרופסור קווירל. "אבל נראה שהמוגלים מתמהמהים בפרויקט היחיד שאולי יאפשר לקוסמים להימלט מכוכב הלכת הזה לפני שהם משמידים אותו."

הארי הנהן. "גם אני חסיד גדול של תוכנית החלל. לפחות את זה יש לנו במשותף."

פרופסור קווירל הביט בהארי ומשהו בעיניו השתנה. "תן לי את מילתך, הבטחתך ושבועתך שלעולם לא תדבר על מה שעומד לקרות."

"קיבלת," אמר הארי מיד.

"הקפד לעמוד במילתך או שלא תאהב את התוצאות," אמר פרופסור קווירל. "אני אטיל כעת לחש נדיר ורב-עוצמה, לא עליך, אלא על הכיתה שמסביבנו. אל תזוז, כדי שלא תיגע בגבולות הלחש לאחר שיוטל. אסור לך לבוא במגע עם הקסם שאני מטיל. הבט בו בלבד. אחרת אפסיק את הלחש." פרופסור קווירל השתתק. "ונסה לא ליפול."

הארי הנהן, מבולבל ומלא ציפייה.

פרופסור קווירל הרים את שרביטו ואמר משהו שאוזניו ומוחו של הארי לא הצליחו כלל לקלוט, מילים שעקפו את תודעתו והתפוגגו כליל.

השיש שהיה ממש מתחת לרגליו של הארי נותר ללא שינוי. שאר הרצפה נעלמה, וכך גם הקירות והתקרה.

הארי עמד במעגל קטן של שיש לבן במרכז שדה אינסופי וזרוע כוכבים, שהאירו באור חזק ובלתי מהבהב. כדור הארץ לא היה שם, הירח לא היה שם, השמש לא הייתה שם. פרופסור קווירל המשיך לעמוד באותו המקום וריחף בין הכוכבים. שביל החלב כבר נראה לעין כפס גדול של אור, אשר הלך והתבהר ככל שעיניו של הארי הסתגלו לחשכה.

לנוכח המחזה התכווץ לבו של הארי כפי שלא התכווץ מעולם.

"אנחנו... בחלל...?"

"לא", אמר פרופסור קווירל. קולו היה עצוב ומלא יראת כבוד. "אבל זו תמונה אמיתית."

דמעות נקוו בעיניו של הארי והוא נחפז למחות אותן. לא הייתה לו שום כוונה להחמיץ את המחזה הזה בגלל מים מטופשים שמתשטשים את ראייתו.

הכוכבים לא נראו עוד כמו יהלומים זעירים המשובצים בכיפת קטיפה ענקית כמו שנראו בשמי הלילה על כדור הארץ. לא היו כאן רקיע ממעל או כיפת שמים מסביב אלא רק נקודות של אור מושלם על רקע שחור מושלם, ריק אינסופי ובו חורים קטנטנים רבים מספור, שדרכם זרח בוקק שהגיע ממקום שלא ניתן לדמיין.

בחלל, הכוכבים **נראו ממש ממש ממש** רחוקים.

הארי מחה את עיניו שוב ושוב.

"לפעמים", אמר פרופסור קווירל בקול כה שקט עד שבמעט ולא נשמע, "כשהעולם הפגום הזה נראה לי מתועב במיוחד, אני תוהה אם יש אולי מקום אחר, הרחק מכאן, שבו הייתי אמור להיות. אינני יכול לדמיין איזה מין מקום הוא עשוי להיות, ואם אינני יכול לדמיין אותו, כיצד אוכל להאמין שהוא קיים? אבל הכוכבים רחוקים עד מאוד. היה לוקח לי זמן רב מאוד להגיע לשם, גם אם הייתי מכיר את הדרך. ואני תוהה על מה הייתי חולם אם הייתי ישן זמן רב כל כך..."

אף על פי שהדבר נראה להארי כמו חילול קודש, הוא הצליח ללחוש. "בבקשה תן לי להישאר פה כמה זמן."

פרופסור קווירל הנהן ממקום עומדו, ללא תמיכה, על רקע הכוכבים.

קל היה לשכוח את מעגל השיש הקטן שעליו עמדת ואת גופך שלך ולהפוך לנקודה של מודעות שאולי נחה ואולי נעה. כשאין מרחק שניתן לחשב, אין דרך לדעת.

היה זה זמן נטול זמן.

ואז הכוכבים נעלמו והכיתה חזרה.

"אני מצטער", אמר פרופסור קווירל, "אבל מישהו תכף מגיע."

"זה בסדר", לחש הארי. "זה הספיק." הוא לעולם לא ישבח את היום הזה, ולא בגלל הדברים הפעוטים שקרו מוקדם יותר. הוא ילמד להטיל את הלחש הזה גם אם זה יהיה הדבר האחרון שיעשה.

ואז הועפו דלתות האלון הכבדות של הכיתה מציריהן והחליקו על רצפת השיש בצווחה גבוהה.

"קווירינוס! איך אתה מעז!"

כמו ענן סערה עצום התפרץ לחדר קוסם ישיש ורב-עוצמה, הבעה של זעם כה טהור נסוכה על פניו עד שהמבט הקשוח שהפנה כלפי הארי קודם לכן נראה כאין וכאפס לעומתה.

תחושת בלבול השתלטה על מוחו של הארי כאשר החלק בו שרצה לברוח בצרחות מפני הדבר המפחיד ביותר שראה אי פעם אכן ברח ופינה את מקומו לחלק אחר בו שהיה מסוגל להתמודד עם הזעזוע.

אף אחד מחלקיו של הארי לא שמח על כך שהצפייה שלהם בכוכבים הופרעה. "המנהל אלבוס פרסיבל –" פתח הארי בקול צונן כקרח.

טראה. ידו של פרופסור קווירל הכתה בשולחנו בחוזקה. **"מר פוטר!"** נבח פרופסור קווירל. **"זהו המנהל של הוגוורטס ואתה רק תלמיד! אתה תפנה אליו בכבוד הראוי!"**

הארי הביט בפרופסור קווירל.

פרופסור קווירל נעץ בהארי מבט חמור סבר.

איש מהם לא חיך.

צעדיו הארוכים של דמבלדור עצרו לפני הנקודה שבה עמדו הארי מול בימת המרצה ופרופסור קווירל ליד שולחנו. המנהל הביט בשניהם בתדהמה.

"אני מצטער," אמר הארי בקול כנוע ומנומס. "המנהל, אני מודה לך על רצונך להגן עליי, אבל פרופסור קווירל עשה את הדבר הנכון."

לאט ובהדרגה השתנתה הבעת פניו של דמבלדור ממהו שהיה יכול לאדות פלדה להבעה כועסת פשוטה. "שמעתי תלמידים אומרים שהאיש הזה דאג לכך שתלמידים בוגרים מסלית'רין יתעללו בך! שהוא אסר עליך להגן על עצמך!"

הארי הנהן. "הוא ידע בדיוק מה הבעיה שלי והוא הראה לי איך לתקן את זה."

"הארי, על מה אתה מדבר?"

"לימדתי אותו כיצד להפסיד," אמר פרופסור קווירל ביובש. "זו מיומנות חיים חשובה."

היה ברור שדמבלדור עדיין איננו מבין, אבל הוא הנמיך מעט את עוצמת קולו. "הארי..." הוא אמר באטיות. "אם המורה להתגוננות איים עליך בצורה כלשהי כדי למנוע ממך להתלונן –"

חתיכת משוגע, אחרי היום מכל הימים אתה באמת חושב שאני –

"המנהל," אמר הארי בניסיון להיראות מבוש, "הבעיה שלי היא לא אי-דיווח על מורים מתעללים."

פרופסור קווירל גיחך. "לא מושלם, מר פוטר, אבל מספיק טוב מספיק בשביל יומך הראשון. המנהל, האם נשארת מספיק זמן כדי לשמוע על חמישים ואחת הנקודות לרייבנקלו או שחשט לכאן ברגע ששמעת את החלק הראשון?"

פניו של דמבלדור נראו לרגע מוטרדות ולאחר מכן מופתעות. "חמישים ואחת נקודות לרייבנקלו?"

פרופסור קווירל הנהן. "הוא לא ציפה להן, אבל זה נראה הולם. אמור לפרופסור מקגונגל שאני חושב שהסיפור על מה שמר פוטר עבר כדי לזכות בחזרה בנקודות האבודות יבהיר את הנקודה שלה באותה

מידה. ולא, המנהל, מר פוטר לא סיפר לי דבר. קל לראות איזה חלק מאירועי היום הוא מעשה ידיה, בדיוק כפי שאני יודע שאתה הוא זה שהציע את הפשרה הסופית. אם כי אני תוהה איך לעזאזל הצליח מר פוטר לנצח במאבק עם פרופסור סנייף ואיתך ואז להפסיד לפרופסור מקגונגל."

הארי הצליח איכשהו לשלוט בפניו. האם זה היה **עד כדי כך** ברור לסלית'רין אמיתי?

דמבלדור התקרב להארי במבט בוחן. "אתה נראה מעט חיוור, הארי," אמר הקוסם הזקן. "מה אכלת היום לארוחת צהריים?"

"מה?" שאל הארי. מוחו מתנוודד בבלבול פתאומי. למה שדמבלדור ישאל על כבש מטוגן וברוקולי קצוץ כשזאת הסיבה הכי **פחות** סבירה ל –

הקוסם הזקן הזדקף. "לא משנה. אתה נראה לי בסדר."

פרופסור קווירל השתעל שיעול חזק ורב-משמעות. הארי הביט בפרופסור קווירל וראה שהוא נועץ בדמבלדור מבט חד.

"א-הם!" אמר פרופסור קווירל שוב.

דמבלדור ופרופסור קווירל החליפו מבט ארוך ונראה שמשהו עבר ביניהם.

"אם אתה לא תספר לו," אמר אז פרופסור קווירל, "אני אספר, גם אם תפטר אותי בגלל זה."

דמבלדור נאנח ופנה בחזרה אל הארי. "אני מתנצל על שפלשתי לפרטיות מחשבותיך, מר פוטר," אמר המנהל ברשמיות. "מטרתי היחידה הייתה לוודא שפרופסור קווירל לא עשה זאת בעצמו."

מה?

הבלבול של הארי נמשך רק עד לרגע שהבין מה בדיוק קרה.

"אתה – !"

"זהירות, מר פוטר," אמר פרופסור קווירל. אבל פניו היו קשוחות כשהביט בדמבלדור.

"אנשים מתבלבלים פעמים רבות בין ביאור הכרה להיגיון בריא," אמר המנהל. "אבל המעשה משאיר עקבות שמבאר הכרה מיומן אחר יכול לזהות. זה כל מה שחיפשתי, מר פוטר, ושאלתי אותך שאלה לא קשורה כדי לוודא שלא תחשוב על שום דבר חשוב בזמן שאני בודק."

"היית צריך לבקש קודם!"

פרופסור קווירל הניד בראשו. "לא, מר פוטר, למנהל הייתה הצדקה מסוימת לחששותיו ואילו הוא היה מבקש את רשותך, היית חושב בדיוק על הדברים שלא רצית שיראה." קולו של פרופסור קווירל נעשה חד יותר. "מה שמדאיג אותי יותר, המנהל, הוא שלא ראית צורך לומר לו מה עשית לאחר מעשה!"

"המעשה שעשית כרגע יקשה על הבטחת פרטיות תודעתו בעתיד", אמר דמבלדור. הוא נעץ בפרופסור קווירל מבט צונן. "האם זו הייתה כוונתך, תמהני?"

הבעתו של פרופסור קווירל הייתה נחושה. "ישנם מבארי הכרה רבים מדי בבית הספר הזה. עליי להתעקש שמר פוטר יקבל שיעורים בהלטת הכרה. האם תרשה לי להיות המורה שלו?"

"בשום פנים ואופן", אמר דמבלדור מיד.

"תיאיתי לעצמי. אם כך, מכיוון **שאתה** מונע ממנו את שירותי החינמיים, **אתה** תשלם למורה מורשה להלטת הכרה שיכשיר את מר פוטר."

"שירותים כאלה אינם זולים", אמר דמבלדור, שהסתכל על פרופסור קווירל במידת מה של הפתעה. "אם כי בהחלט יש לי קשרים מסוימים –"

פרופסור קווירל הניד בראשו בתקיפות. "לא. מר פוטר יבקש ממנהל החשבון שלו בגרינגוטס להמליץ על מורה ניטרלי. עם כל הכבוד, המנהל דמבלדור, אחרי אירועי הבוקר הזה אני מוכרח להתנגד לכך שלך או לחברייך תהיה גישה לתודעתו של מר פוטר. בנוסף, עליי להתעקש שהמורה ינדור נדר כובל של סודיות, וכן יסכים שיוטל עליו לחש אובליוויאטה בסוף כל שיעור."

דמבלדור קימט את מצחו. "שירותים כאלה הם יקרים **ביותר**, כפי שאתה יודע היטב, ואינני יכול שלא לתהות מדוע **אתה** חושב שהם נחוצים."

"אם הבעיה היא כסף", אמר הארי, "יש לי כמה רעיונות איך להרוויח הרבה כסף במהירות –"

"תודה לך, קווירינוס, חובמתך ברורה כעת ואני מתנצל שחלקתי עליה. דאגתך להארי פוטר ראווה גם היא להערכה."

"על לא דבר", אמר פרופסור קווירל. "אני מקווה שלא תתנגד שאקדיש לו תשומת לב מיוחדת." פניו של פרופסור קווירל היו כעת רציניות מאוד וקפואות מאוד.

דמבלדור הביט בהארי.

"זהו גם רצוני", אמר הארי.

"אז זה מה שיקרה..." אמר הקוסם הזקן לאטו. משהו מוזר חלף על פניו. "הארי... עליך להבין שאם תראה באדם זה מדריך וחבר, מורה הדרך הראשון שלך, אז תאבד אותו בצורה כזאת או אחרת, והדרך שבה תאבד אותו אולי לא תאפשר לך לזכות בו בחזרה אי פעם."

הארי לא חשב על זה. אבל באמת הייתה קללה על משרת המורה להתגוננות... קללה שפעלה ללא דופי כבר עשרות שנים...

"סביר להניח", אמר פרופסור קווירל בשקט, "אבל אעזור לו בכל דרך שאוכל כל עוד אני כאן."

דמבלדור נאנח. "טוב, לפחות זה חסכוני, מכיוון שבהיותך המורה להתגוננות גורלך ממילא נחרץ בצורה עלומה כלשהי."

הארי היה צריך להתאמץ כדי להדחיק את ההבעה שניסתה לעלות על פניו כשהבין למה דמבלדור רמז באמת.

"אני איידע את מדאם פינס שמר פוטר רשאי לשאול ספרים על הלטת הכרה," אמר דמבלדור.

"יש תרגילים מקדימים שעליך לבצע לבד," אמר פרופסור קווירל להארי. "ואני ממליץ מאוד שתזדרז איתם."

הארי הנהן.

"אשאיר אתכם לענייניכם, אם כך," אמר דמבלדור. הוא נפרד מהארי ומפרופסור קווירל במנוד ראש ויצא מהחדר בהליכה אטית במקצת.

"אתה יכול להטיל את הלחש הזה שוב?" שאל הארי ברגע שדמבלדור יצא.

"לא היום," אמר פרופסור קווירל בשקט, "וגם לא מחר, חוששני. הטלת הלחש הזה דורשת ממני הרבה, אם כי שימורו דורש פחות, ולכן בדרך כלל אני מעדיף להשאיר אותו פועל לזמן ארוך ככל האפשר. הפעם הטלתי אותו מתוך דחף. אילו הייתי חושב ומבין שעלולים להפריע לנו –"

דמבלדור היה כעת האדם הכי פחות אהוב על הארי בכל העולם.

שניהם נאנחו.

"אפילו אם לא אראה זאת שוב בחיי," אמר הארי, "תמיד אהיה אסיר תודה לך."

פרופסור קווירל הנהן.

"שמעת על תוכנית הפיוניר?" שאל הארי. "אלו היו גשושיות שחלפו ליד כוכבי לכת שונים וצילמו אותם. שתיים מהן היו אמורות להגיע בסופו של דבר למסלולים שיוציאו אותן מחוץ למערכת השמש וייקחו אותן לחלל הבין-כוכבי, אז שמו בהן דיסקית מוזהבת, עם ציור של גבר וציור של אישה והסבר איפה אפשר למצוא את השמש בגלקסיה שלנו."

פרופסור קווירל שתק לרגע ואז חיך. "אמור לי, מר פוטר, התוכל לנחש איזו מחשבה עברה במוחי כשסיימתי לחבר את שלושים ושבעת הסעיפים ברשימת הדברים שלעולם לא אעשה כאדון אופל? שים את עצמך בנעליי – דמיין את עצמך במקומי – ונחש."

הארי דמיין את עצמו מביט על רשימה של שלושים ושבעה דברים שאסור לו לעשות ברגע שיהפוך לאדון אופל.

"החלטת שאם תצטרך להקפיד על כל הרשימה כל הזמן אין הרבה טעם להפוך לאדון אופל מלכתחילה," אמר הארי.

"בדיוק", אמר פרופסור קווירל. הוא חייך חיוך רחב. "אז אני עומד להפר את כלל מספר שתיים – שהיה פשוט 'אל תתרברב' – ולספר לך על משהו שעשיתי. אני לא רואה איך הידע הזה יוכל להזיק, ויש לי חשד סביר שהיית מבין זאת בעצמך גם ככה, ברגע שהיכרותנו הייתה מתחילה להעמיק. ועם זאת... אתה תיתן לי את שבועתך שלעולם לא תדבר על מה שאני עומד לספר לך."

"קיבלת!" להארי הייתה הרגשה שזה יהיה משהו ממש טוב.

"אני מנוי על כתב עת מוגלגי שמעדכן אותי על התפתחויות בתחום המסע בחלל. על פיוניר 10 שמעתי רק כשדיווחו על שיגורה. אבל כששמעתי שגם פיוניר 11 אמורה לעזוב את מערכת השמש לנצח," אמר פרופסור קווירל עם החיוך הרחב ביותר שהארי ראה על פניו אי פעם, "התגנבתי לנאס"א, כן כן, והטלתי לחש קטן וחביב על הדסקית המוזהבת הקטנה והחביבה, שידאג שהיא תשרוד הרבה יותר זמן מהמתוכנן."

...

...

...

"כן," אמר פרופסור קווירל, שנראה כאילו גבה בחמישה-עשר מטרים, "חשבתי שאולי תגיב כך."

...

...

...

"מר פוטר?"

"...אני לא מצליח לחשוב על שום דבר לומר."

"ניצחת' נראה לי כמו תגובה הולמת," אמר פרופסור קווירל.

"ניצחת," אמר הארי מיד.

"רואה?" אמר פרופסור קווירל. "אנחנו יכולים רק לדמיין לעצמנו לכמה צרות היית נכנס אלמלא יכולת לומר זאת."

שניהם צחקו.

מחשבה נוספת עלתה במוחו של הארי. "לא הוספת במקרה מידע נוסף ללוחית, נכון?"

"מידע נוסף?" שאל פרופסור קווירל בנימה סקרנית למדי, כאילו הרעיון מעולם לא עלה בדעתו.

מה שעורר את חשדו של הארי, כי הוא חשב על כך בתוך פחות מדקה.

"אולי הוספת הודעה הולוגרפית, כמו ב'מלחמת הכוכבים'?" שאל הארי. "או... המממ... בדיוקן בטח אפשר לאחסן אותה כמות מידע שיש במוח אנושי... לא יכולת להוסיף עוד מסה לגשושית, אבל אולי היית יכול להפוך חלק קיים לדיוקן של עצמך? או שמצאת מתנדב שגסס ממחלה סופנית, הגנבת אותו לנאס"א והטלת לחש שיוודא שהרוח שלו תמצא את דרכה אל הדסקית –"

"מר פוטר," אמר פרופסור קווירל, קולו חד לפתע, "לחש הדורש מוות של בן אדם ודאי יסווג על ידי משרד הקסמים כשייך לאומנויות האופל, ללא תלות בנסיבות. אסור שישמעו תלמידים אומרים דברים כאלה."

והדבר המדהים לגבי הדרך שבה פרופסור קווירל אמר זאת היה הצורה המושלמת שבה היא שימרה את יכולת ההכחשה. הדברים נאמרו בדיוק בנימה המתאימה למישהו שלא מוכן לדון בדברים כאלו וחושב שתלמידים צריכים להתרחק מהם. הארי בכנות לא ידע אם פרופסור קווירל פשוט מחכה עם זה עד שהארי ילמד להגן על מחשבותיו.

"הבנתי," אמר הארי. "אני לא אדבר על הרעיון הזה עם אף אחד אחר."

"אנא שמור על דיסקרטיות בקשר לכל העניין, מר פוטר," אמר פרופסור קווירל. "אני מעדיף לחיות את חיי בלי למשוך תשומת לב ציבורית. לא ניתן למצוא דבר בעיתונים על קווירינוס קווירל עד לרגע שבו החלטתי שהגיע זמני ללמד התגוננות בהוגוורטס."

זה נראה להארי קצת עצוב, אבל הוא הבין. ואז הארי קלט את ההשלכות. "אז כמה דברים מדהימים בדיוק עשית שאף אחד אחר לא יודע עליהם –"

"הו, כמה וכמה," אמר פרופסור קווירל. "אבל נראה לי שזה די והותר להיום, מר פוטר. עליי להודות שאני קצת עייף –"

"אני מבין. ותודה. על הכול."

פרופסור קווירל הנהן, אבל נשען על שולחנו ביתר שאת.

הארי מיהר לצאת מהכיתה.

פרק 21

רציונליזציה

הרמיוני גריינג'ר חששה שהיא נעשית רעה.

לרוב היה ההבדל בין טוב ורע קל כל כך לזיהוי עד שהיא מעולם לא הבינה מדוע אנשים אחרים מתקשים בזה כל כך. בהוגוורטס, "טוב" היו פרופסור פליטיק ופרופסור מקגונגל ופרופסור ספראוט. "רע" היו פרופסור סנייפ ופרופסור קווירל ודראקו מאלפוי. הארי פוטר... היה מאותם המקרים הנדירים שבהם **לא ניתן** לדעת רק על סמך התבוננות. היא עדיין ניסתה להבין לאן הוא שייך.

אבל בכל הנוגע אליה עצמה...

הרמיוני שאבה **הרבה יותר מדי הנאה** מניצחונותיה על הארי פוטר.

היא הצליחה יותר ממנו בכל שיעור שהיה להם. (למעט רכיבה על מטאטא, שהיה כמו שיעור ספורט, ולכן לא נחשב.) היא זכתה בנקודות בית **אמיתיות** כמעט בכל יום בשבוע הראשון שלהם, לא על מעשי גבורה מוזרים אלא על דברים **חכמים** כמו ללמוד לחשים מהר ולעזור לתלמידים אחרים. היא ידעה שנקודות בית מהסוג הזה נחשבות יותר, והדבר הכי טוב היה שגם הארי פוטר ידע זאת. היא ראתה זאת בעיניו בכל פעם שזכתה בנקודת בית **אמיתית** נוספת.

אדם טוב לא אמור ליהנות כל כך לנצח.

זה התחיל ביום של הנסיעה ברכבת, אם כי עבר זמן מה עד שהצליחה לעכל את מערבולת האירועים. רק מאוחר יותר באותו הערב החלה הרמיוני לקלוט **עד כמה** היא נתנה לילד הזה לרמוס אותה.

לפני שהיא פגשה את הארי פוטר, לא היה בחייה מישהו שהיא השתוקקה כל כך לנצח. אם מישהו היה פחות מוצלח ממנה בלימודים, התפקיד שלה היה לעזור לו, לא לזרות לו מלח על הפצעים. זו הייתה המשמעות של "להיות טובה".

ועכשיו...

...עכשיו היא **ניצחה וניצחה**, והארי פוטר התכווץ בכל פעם שהיא זכתה בנקודת בית נוספת, וזה היה כל כך **כיף**. ההורים שלה הזהירו אותה מפני סמים והיא חשדה שניצחון הוא **הרבה יותר כיף** מסמים.

היא תמיד אהבה את החיוכים שהמורים העניקו לה כשעשתה משהו כמו שצריך. היא תמיד אהבה לראות את השורה הארוכה של סימוני ה"וי" על מבחן מושלם. אבל עכשיו בכל פעם שהצליחה בשיעור היא הביטה סביבה באגביות וקלטה את הארי פוטר חורק שיניים, וזה עורר בה את הרצון לפצוח בשיר כמו בסרט של דיסני.

זה רע, לא?

הרמיוני חששה שהיא נעשית רעה.

ואז היא חשבה על משהו שהעלים את כל פחדיה.

היא והארי נמצאים בתחילתה של **מערכת יחסים רומנטית**! כמובן! כולם יודעים מה זה אומר כשילד וילדה מתחילים לריב כל הזמן. הם **מחזרים** זה אחרי זה! דבר **בזה** הוא לא רע.

לא יכול להיות שהיא פשוט **נהנית** לכסח אקדמית את התלמיד הכי מפורסם בבית הספר, מישהו **שמופיע** בספרים **ומדבר** כמו בספרים, הילד שאיכשהו הביס את אדון האופל ואפילו מחץ את **פרופסור סנייף** כמו חרק קטן ומסכן. הילד אשר, כמו שפרופסור קווירל היה מנסח את זה, מפגין עליונות על כל שאר תלמידי השנה הראשונה ברייבנקלו **למעט** הרמיוני גריינג'ר, שפשוט **מוחצת** את הילד שנשאר בחיים בכל השיעורים פרט לרכיבה על מטאטא.

מפני שדבר כזה היה רע.

לא. זו **מערכת יחסים**. זה מה שזה. **זו** הסיבה שהם רבים.

הרמיוני שמחה שהיא הספיקה להבין זאת לפני היום, שהיה היום שבו הארי עמד להפסיד בתחרות קריאת הספרים, **שכל בית הספר** ידע עליה, והיא רצתה להתחיל **לרקוד** מרוב אושר טהור וצרוף.

השעה הייתה 14:45 ביום שבת ולהארי פוטר נותר לקרוא עוד חצי מ"תולדות הכישוף" של בתחולדה בגשוט והיא הסתכלה על שעון הכיס שלה מתקתק באטיות מחרידה לעבר השעה 14:47.

וכל חדר המועדון של רייבנקלו צפה בנעשה.

לא היה מדובר רק בתלמידי השנה הראשונה; החדשות התפשטו כמו חלב שנשפך, וחצי מתלמידי רייבנקלו התגודדו בחדר כשהם מצטופפים על ספות ונשענים על ארונות ספרים ויושבים על מסעדי כיסאות. כל ששת המדריכים נכחו במקום, כולל המדריכה הראשית של הוגוורטס. מישהו הטיל לחש מטהר אוויר רק כדי לוודא שיש מספיק חמצן. והמולת השיחות גוועה ללחישות, שנמוגו כעת לדממה מוחלטת.

14:46.

המתח היה בלתי נסבל. אילו היה זה מישהו אחר, **כל אחד אחר**, תבוסתו הייתה ברורה.

אבל זה היה הארי פוטר ולא היה ניתן לשלול את האפשרות שהוא עשוי, במהלך השניות הקרובות, להרים יד ולהקיש באצבעותיו.

הרמיוני נתקפה אימה פתאומית כשהבינה שהארי פוטר עשוי לעשות דבר כזה בדיוק. זה יהיה **כל כך אופייני לו** לסיים לקרוא את החצי השני של הספר **עוד קודם לכן**...

ראייתה של הרמיוני החלה להתערפל. היא ניסתה לנשום וגילתה שהיא פשוט אינה מסוגלת.

נותרו עוד עשר שניות והוא עדיין לא הרים את ידו.

נותרו עוד חמש שניות.

14:47.

הארי פוטר הניח בזהירות סימנייה בתוך הספר, סגר אותו והניח אותו בצד.

"אני רוצה לציין, למען הדורות הבאים," אמר הילד שנשאר בחיים בקול צלול, "שנותר לי רק עוד חצי ספר ושנתקלתי במספר עיכובים בלתי צפויים –"

"הפסדת!" צווחה הרמיוני. **"כן כן! הפסדת בתחרות שלנו!"**

נשיפה קולקטיבית נשמעה כשכולם חזרו לנשום.

הארי פוטר ירה בה מבט של אש רושפת, אבל היא ריחפה בתוך הילה של אושר לבן וטהור ושום דבר לא היה יכול לגעת בה.

"את מבינה איזה שבוע עבר עליי?" אמר הארי פוטר. **"כל ברייה פחותה הייתה מתקשה לקרוא שמונה ספרים של דוקטור סוס!"**

"אתה קבעת את מגבלת הזמן."

מבט האש הרושף של הארי התלהט עוד יותר. **"לא הייתה לי שום דרך הגיונית לדעת שאני אצטרך להציל את כל בית הספר מפרופסור סנייף או שאחטוף מכות בשיעור התגוננות, ואם הייתי אומר לך איך איבדתי את כל הזמן בין חמש אחר הצהריים לארוחת הערב ביום חמישי היית חושבת שהשתגעתי –"**

"אוו, נשמע כאילו מישהו נפל קורבן לכשל התכנון."

תדהמה צרופה ניבטה מפניו של הארי פוטר.

"אה, זה מזכיר לי, סיימתי לקרוא את ערמת הספרים הראשונה שהשאלת לי," אמרה הרמיוני בהבעה התמימה ביותר שהצליחה לגייס. **וחלקם עוד היו ספרים קשים.** היא תהתה כמה זמן לקח לו לסיים לקרוא אותם.

"יום אחד," אמר הילד שנשאר בחיים, **"כשצאצאיו הרחוקים של ההומו סאפיינס יסתכלו לאחור על ההיסטוריה של הגלקסיה ויתוהו איך הכול השתבש כל כך, הם יגיעו למסקנה שהטעות המקורית הייתה שמישהו לימד את הרמיוני גריינג'ר לקרוא."**

"אתה עדיין מפסיד," אמרה הרמיוני. היא הניחה יד על סנטרה ונראתה מהורהרת. **"ומה בדיוק אתה צריך להפסיד, אני תוהה?"**

"מה?"

"הפסדת בהתערבות," הסבירה הרמיוני, **"אז אתה חייב לשלם על זה."**

"אני לא זוכר שהסכמתי לזה!"

"באמת?" שאלה הרמיוני גריינג'ר. היא עטתה הבעה מהורהרת. ואז, כאילו הרעיון הכה בה באותו רגע, "בוא נצביע על זה, אם כן. כל מי ששייך לרייבנקלו וחושב שהארי צריך לשלם, שירים את ידו!"

"מה?" צווח הארי פוטר שוב.

הוא הסתובב וראה שהוא מוקף בים של ידיים מורמות.

ואילו היה הארי פוטר מתבונן ב**יתר תשומת לב**, הוא היה מבחין בכך שרבים מהצופים היו בעצם צופות ושכמעט כל הבנות בחדר הרימו את ידן.

"תעצרו!" ילל הארי פוטר. "אתם לא יודעים מה היא עומדת לבקש! אתם לא **קולטים** מה היא עושה? היא גורמת לכם להתחייב מראש עכשיו ואז לחץ העקביות יאלץ אתכם להסכים עם כל מה שהיא תגיד אחר כך!"

"אל תדאג," אמרה המדריכה פנלופה קלירווטר. "אם היא תבקש משהו בלתי סביר, נוכל פשוט לשנות את דעתנו. נכון?"

הנהונים נלהבים התקבלו מצד כל הבנות שאותן שיתפה פנלופה קלירווטר בתוכניתה של הרמיוני.

דמות חרישית חמקה בדממה דרך היכליהם הצוננים של מרתפי הוגוורטס. היא הייתה אמורה להגיע לחדר מסוים בשעה שש בערב כדי לפגוש מישהו מסוים, ומוטב היה להקדים, במידת האפשר, כדי להפגין כבוד.

אבל כשהידידת הסתובבה והדלת נפתחה לתוך הכיתה האפלה, השקטה והריקה, כבר המתינה שם צללית, אשר עמדה בין שורות השולחנות הישנים והמאובקים. צללית שאחזה מקלון ירוק זוהר אשר הטיל אור חיוור שבקושי האיר את מי שהחזיק אותו, לא כל שכן את החדר המקיף אותו.

אור המסדרון גווע כשהדלת נסגרה בטריקה מאחוריו, ועיניו של דראקו החלו בתהליך ההסתגלות לאור העמום.

הצללית הסתובבה באטיות כדי להתבונן בו וחשפה פנים אפלוליות אשר האור הירוק המסתורי האיר רק חלקית.

דראקו כבר אהב את הפגישה הזאת. אם נוסף לאור הירוק הצונן היו שניהם גבוהים יותר ועטויים בברדסים ובמסכות ובמקום להיות בתוך כיתה הם היו בבית קברות, זה היה בדיוק כמו ההתחלה של חצי מהסיפורים שחבריו של אביו סיפרו לו על אוכלי המוות.

"אני רוצה שתדע, דראקו מאלפוי," אמרה הצללית ברוגע מצמית, "שאינני מאשים אותך בתבוסה שנחלתי לאחרונה."

דראקו פתח את פיו במחאה אוטומטית. לא הייתה אף סיבה אפשרית שבגללה היה **צריך** להאשים אותו –

"היא נבעה, יותר מכול, מטיפשותי שלי," המשיכה הדמות האפלולית. "היו דברים רבים שיכולתי לעשות אחרת, בכל שלב. לא ביקשת ממני לעשות **בדיוק** את מה שעשיתי. רק ביקשת עזרה. אני זה שבחר, שלא בחוכמה, את הדרך המסוימת הזאת. אבל העובדה היא שהפסדתי בתחרות בחצי ספר. פעולותיו של אידיוט המחמד שלך והטובה שביקשת וכן, הטיפשות שלי לגבי אופן ביצועה, גרמו לי **לאבד זמן**. יותר זמן ממה שאתה יודע. זמן שהתברר, בסופו של דבר, כמכריע. העובדה היא, דראקו מאלפוי, שאילולא ביקשת את הטובה הזאת, הייתי מנצח... במקום... **להפסיד**."

דראקו כבר שמע על ההפסד של הארי ועל התשלום שגריינג'ר דרשה ממנו. החדשות התפשטו מהר כל כך עד שינשופים לא היו עומדים בקצב.

"אני מבין," אמר דראקו. "אני מצטער." לא היה שום דבר אחר שהוא היה יכול לומר אם רצה שהארי פוטר יהיה חבר שלו.

"אני לא מבקש הבנה או צער," אמרה הצללית האפלה, עדיין באותו רוגע מצמית. "אבל העברתי עכשיו שתיים שלמות בחברתה של הרמיוני גריינג'ר, לבוש בבגדים שסופקו לי, בביקור במקומות מרתקים בהוגוורטס כגון מפל מבעבע זעיר של מה שבעיניי נראה כמו נזלת, מלווה בעוד כמה בנות שהתעקשו לעסוק בדברים מועילים כמו לפזר בדרכנו עלי כותרת שנוצרו בשינוי צורה. הייתי בדייט, היוורש לבית מאלפוי. הדייט הראשון שלי. **וכשאדרוש ממך להחזיר לי טובה על כך, אתה תעשה זאת**."

דראקו הנהן בכובד ראש. לפני שהגיע הוא השכיל לנקוט באמצעי זהירות וגילה כל פרט אפשרי על הדייט של הארי, כדי שיוכל לסיים לצחוק צחוק היסטרי לפני השעה שבה קבעו להיפגש ולא ינהג בחוסר טאקט בכך שיצחקק ללא הפסק עד כדי אובדן הכרה.

"אתה חושב," אמר דראקו, "שמשהו מצער צריך לקרות לגריינג'רית – ?"

"תפיץ בסליט'רין את השמועה שהגריינג'רית היא שלי ושכל מי שיתעסק בעניינים שלי ימצא את שאריותיו מפוזרות על פני שטח גדול מספיק כדי שידברו בו תריסר שפות שונות. ומכיוון שאני לא בגריפינדור ואני משתמש **בעורמה** ולא במתקפות חזיתיות מידיות, שלא ייבהלו אם יראו אותי מחייך אליה."

"או אם יראו אותך בדייט שני?" שאל דראקו, כשהוא מרשה רק לנימה קלה ביותר של ספקנות לחדור לקולו.

"**לא יהיה דייט שני**," אמרה הצללית המוארת בירוק בקול כה אימתני עד שנשמע לא סתם כמו אוכל מוות, אלא כמו אמיקוס קארו בפעם ההיא, ממש לפני שאבא שלו אמר לו להפסיק עם זה ושהוא לא אדון האופל.

אבל הקול בכל זאת היה קול גבוה של ילד, וכשמוסיפים לכך את המילים **עצמן**... זה פשוט לא עבד. אם הארי פוטר באמת יהפוך לאדון האופל הבא ביום מן הימים, דראקו ישתמש בהגיגתו כדי לאחסן עותק של הזיכרון הזה במקום בטוח והארי פוטר לעולם לא יעז לבגוד בו.

"אבל הבה נדבר על עניינים שמחים יותר," אמרה הדמות הצללים הירוקים. "הבה נדבר על ידע ועל כוח. דראקו מאלפוי, הבה נדבר על מדע."

"כן," אמר דראקו. "הבה נדבר."

דראקו תהה איזה חלק מהפנים שלו גלוי לעין ואיזה חלק מוצלל באור הירוק המסתורי.

ואף על פי שדראקו שמר על פנים רציניות, הוא חייך בלבו.

הוא סוף-סוף עמד לנהל שיחה של גדולים.

"אני מציע לך כוח," אמרה הדמות האפלולית, "ואספר לך על הכוח הזה ועל מחירו. הכוח מגיע מהכרת מבנה המציאות ועל ידי כך השגת שליטה עליה. על אשר מבינים אפשר גם לצוות, ויש בכך די כוח כדי להלך על הירח. מחירו של כוח זה הוא שעליך ללמוד לשאול את הטבע שאלות, ומה שקשה הרבה יותר, ללמוד לקבל את תשובותיו. אתה תערוך ניסויים, תבצע בדיקות ותצפה בתוצאות. ואתה תהיה חייב לקבל את משמעותן של התוצאות האלו כשהן יאמרו לך שאתה טועה. אתה תהיה חייב **ללמוד להפסיד** – לא לי, אלא לטבע. כשתמצא את עצמך מתווכח עם המציאות, תהיה חייב לתת למציאות לנצח. אתה תגלה שהתהליך הזה מכאיב, דראקו מאלפוי, ואני לא יודע אם אתה חזק מספיק מבחינה זו. עכשיו, כשאתה יודע את המחיר, האם אתה עדיין רוצה ללמוד את הכוח האנושי?"

דראקו נשם נשימה עמוקה. הוא כבר חשב על כך. והוא לא ממש ראה איך הוא יכול לענות אחרת. הוא קיבל הנחייה לנצל כל הזדמנות אפשרית להתיידד עם הארי פוטר. ומדובר רק ב**לימוד**. הוא לא מבטיח **לעשות** שום דבר. הוא תמיד יכול להפסיק את השיעורים...

בהחלט היו במצב הזה כמה דברים שגרמו לו להיראות כמו מלכודת, אבל דראקו באמת לא ראה כיצד משהו יכול להשתבש.

נוסף לכך, דראקו אכן די רצה לשלוט בעולם.

"כן," אמר דראקו.

"מצוין," אמרה הדמות האפלולית. "היה לי שבוע קצת **עמוס** וייקח לי זמן לתכנן את מערכת השעות שלך"

"גם לי יש דברים רבים שאני צריך לעשות כדי לבסס את מעמדי בסלית'רין," אמר דראקו, "שלא לדבר על שיעורי בית. אולי פשוט כדאי שנתחיל באוקטובר?"

"נשמע רעיון חכם," אמרה הדמות האפלולית, "אבל מה שהתכוונתי לומר הוא שכדי לתכנן את המערכת שלך, אני צריך לדעת מה אלמד אותך. חשבתי על שלושה דברים. האפשרות הראשונה היא שאלמד אותך על התודעה ועל מוח האדם. האפשרות השנייה היא שאלמד אותך על היקום הפיזי, אותן האמנויות שמתוות את הדרך לירח. לימוד כזה יכלול מספרים רבים, אבל בעיני אנשים מסוימים המספרים האלו יפים יותר מכל דבר אחר שיש למדע ללמד. אתה אוהב מספרים, דראקו?"

דראקו הניד בראשו לשלילה.

"אז נוותר על הרעיון. אתה תלמד מתמטיקה בשלב מסוים, אבל נראה לי שלא כבר בהתחלה. האפשרות השלישית היא שאלמד אותך גנטיקה ואבולוציה ותורשה, מה שאתה היית קורא לו דם –"

"את זה," אמר דראקו.

הדמות הנהנה. "חשבתי שאולי תאמר זאת. אבל אני חושב שזאת תהיה הדרך הכי כואבת בשבילך, דראקו. מה אם משפחתך וחברייך, שתומכים בטוהר הדם, אומרים דבר אחד ואתה תגלה שתוצאות הניסוי אומרות דבר אחר?"

"אז אני אברר איך לגרום לניסוי להוציא את התשובה הנכונה!"

שתיקה השתררה בשעה שהדמות האפלולית עמדה זמן מה בפה פעור.

"אמממ..." אמרה הדמות האפלולית. "זה לא ממש עובד ככה. זה מה שניסיתי להזהיר אותך מפניו, דראקו. אתה לא יכול לעשות שהתשובה תצא כמו שאתה רוצה."

"אתה תמיד יכול לעשות שהתשובה תצא כמו שאתה רוצה," אמר דראקו. זה היה בערך הדבר הראשון שהמורים שלו לימדו אותו. "צריך רק למצוא את הטעויות הנכונים."

"לא," אמרה הדמות האפלולית, קולה עולה בתסכול, "לא, לא, לא! אז אתה מקבל את התשובה הלא נכונה ואתה לא יכול להגיע ככה לירח! הטבע הוא לא בן אדם. אתה לא יכול להשתמש בדרכי עורמה כדי לגרום לו להאמין במשהו אחר. אם תנסה לומר לירח שהוא בעצם עשוי מגבינה, אתה יכול לטעון ולטעון, אבל זה לא ישנה את הירח! מה שאתה מדבר עליו נקרא **רציונליזציה**. זה כמו לקחת דף, ללכת ישר לשורה התחתונה ולכתוב **'זלכן'** הירח עשוי מגבינה' ואז לחזור לתחילת הדף ולכתוב כל מיני טיעונים מתוחכמים. אבל או שהירח עשוי מגבינה או שלא. ברגע שכתבת את השורה התחתונה, היא כבר הייתה נכונה או שגויה. אמיתותה של המסקנה שאתה מסיק מתקבעת ברגע שאתה כותב את השורה התחתונה. אם אתה מנסה לבחור בין שתי תיבות יקרות ואתה אוהב את זאת שנוצצת, זה לא משנה כמה טיעונים מתוחכמים תכתוב בעד קנייתה כי הכלל **האמיתי** שהשתמשת בו כדי להחליט בעד איזו תיבה לטעון היה 'לבחור את הנוצצת', ובהתאם לכמה הכלל הזה מבטיח בחירת תיבה טובה, זה סוג התיבה שתקבל. **אי אפשר** להשתמש ברציונליות כדי לטעון בעד צד ידוע מראש. אפשר להשתמש בה רק כדי להחליט בעד איזה צד לטעון. המדע לא נועד כדי לשכנע שאלה שתומכים בטוהר הדם צודקים – זו **פוליטיקה!** כוחו של המדע נובע מגילויי הדרך שבה הטבע עובד באמת, דרך שאינה יכולה להשתנות בגלל טיעונים! מה שהמדע כן יכול לעשות הוא לגלות לנו איך הדם באמת עובד, איך קוסמים באמת יורשים את הכוחות שלהם מהוריהם והאם בני מוגלגים הם באמת חלשים יותר או חזקים יותר –"

"חזקים יותר!" אמר דראקו. לאורך כל הזמן הזה הוא ניסה לעקוב אחר הדברים, מבט מבולבל על פניו. הוא הבין איך זה אולי יכול להיות הגיוני, אבל זה בהחלט לא נשמע כמו שום דבר אחר שהוא שמע עליו אי פעם. ואז אמר הארי משהו שדראקו פשוט לא היה מסוגל לתת לו לעבור בשתיקה. "אתה חושב שבוצדמים חזקים יותר?"

"אני לא חושב שום דבר", אמרה הדמות האפלולית. "אני לא יודע שום דבר. אני לא מאמין בשום דבר. השורה התחתונה שלי עוד לא נכתבה. אני אמצא דרך לבחון את כוח הקסם של בני מוגלגים ואת כוח הקסם של טהורי דם. אם מהבדיקות שלי יעלה שבני מוגלגים הם חלשים יותר, אני מאמין שהם חלשים יותר. אם מהבדיקות שלי יעלה שבני מוגלגים הם חזקים יותר, אני מאמין שהם חזקים יותר. ובזכות ידיעת האמת הזאת ואמיתות נוספות אזכה במידת מה של כוח –"

"ואתה מצפה ממני להאמין למה שתאמר?" שאל דראקו בכעס.

"אני מצפה ממך לערוך את הבדיקות **בעצמך**", אמרה הדמות האפלולית בשקט. "האם אתה חושש ממה **שאתה** תגלה?"

דראקו בהה זמן מה בדמות האפלולית, עיניו מצומצמות. "יופי של מלכודת, הארי", הוא אמר. "אני צריך לזכור אותה. היא חדשה."

הדמות האפלולית הנידה בראשה. "זו לא מלכודת, דראקו. תזכור – אני **לא יודע** מה נגלה. אבל אתה לא יכול להבין את היקום אם אתה מתווכח איתו או אומר לו לחזור עם תשובה אחרת בפעם הבאה. כשאתה עוטה את גלימות המדען, עליך לשכוח את כל הפוליטיקה והטיעונים והפלגים והצדדים, להתעלם מדעותיך הקדומות ולייחל לשמוע אך ורק את תשובתו של הטבע." הדמות האפלולית השתתקה. "מרבית האנשים אינם מסוגלים לעשות זאת, וזוהי הסיבה שזה קשה. אתה בטוח שאתה לא מעדיף פשוט ללמוד על המוח?"

"ואם אומר לך שאני מעדיף ללמוד על המוח", אמר דראקו, קולו קשוח עכשיו, "אתה תספר לכולם שפחדתי ממה שאגלה."

"לא", אמרה הדמות האפלולית. "אני לא אעשה דבר כזה."

"אבל אולי תעשה את אותן בדיקות בעצמך ואם תגיע לתשובה הלא נכונה, אני לא אהיה שם כדי לומר משהו לפני שתראה את זה למישהו אחר." קולו של דראקו עדיין היה קשוח.

"אני עדיין אשאל אותך קודם, דראקו", אמרה הדמות האפלולית בשקט.

דראקו השתתק. הוא לא ציפה לזה. הוא חשב שהוא זיהה את המלכודת אבל... "באמת?"

"כמובן. איך **אני** אדע את מי לסחוט או מה נוכל לבקש ממנו? דראקו, אומר זאת שוב: זו לא מלכודת שהטמנתי עבורך. לפחות לא אישית. אם הדעות הפוליטיות שלך היו שונות, הייתי שואל מה אם הבדיקות יראו שטהורי דם הם חזקים יותר."

"באמת."

"**כן!** זה המחיר שכל אחד חייב לשלם כדי להפוך למדען!"

דראקו הרים יד. הוא היה צריך זמן לחשוב.

הדמות המוארת באור ירוק קלוש המתינה.

אבל לא לקח לו זמן רב לחשוב על זה. אם מתעלמים מכל החלקים המבלבלים... אז הארי פוטר מתכנן להתעסק עם משהו שיכול לגרום לפיצוץ פוליטי עצום, וזה יהיה מטורף פשוט להפנות לזה את הגב ולתת לו לעשות זאת לבד. "נלמד על הדם," אמר דראקו.

"**מצוין**," אמרה הדמות וחייכה. "ברכותיי על המוכנות שלך לשאול את השאלה."

"תודה," אמר דראקו, שלא הצליח למנוע מהאירוניה לחדור לקולו.

"מה חשבת? שלהגיע לירח זה **קל**? תשמח שזה דורש ממך רק לשנות את דעתך לפעמים ולא להקריב קורבן אדם!"

"קורבן אדם היה **הרבה יותר קל**!"

שתיקה קצרה השתררה ואז הדמות הנהנה. "יש משהו בדברייך."

"תראה, הארי," אמר דראקו, בלי הרבה תקווה, "חשבתי שהרעיון הוא לקחת את כל הדברים שמוגלגים יודעים, לשלב אותם עם הדברים שקוסמים יודעים ולהפוך לאדוני שני העולמות. לא יהיה הרבה יותר קל ללמוד את הדברים שהמוגלגים **כבר** גילו, כמו כל הקטע עם הירח, ולהשתמש בכוח **הזה** –"

"**לא**," אמרה הדמות במנוד ראש חד, אשר הרקיד את הצללים הירוקים על אפו ועל עיניו. קולו הרצין מאוד. "אם אינך מסוגל ללמוד את האמנות המדעית של קבלת המציאות, **אסור** לי ללמד אותך מה אמנות זו אפשרה לגלות. זה יהיה כאילו קוסם רב-עוצמה יספר לך על שערים שאסור לפתוח ועל חותמים שאסור לשבור לפני שהוכחת את התבונה והמשמעת שלך בכך ששרדת סכנות פחותות."

צמרמורת חלפה בגבו של דראקו והוא רעד כנגד רצונו. הוא ידע שהיה ניתן לראות זאת גם באור העמום. "טוב," אמר דראקו. "אני מבין." אבא שלו אמר לו זאת פעמים רבות. כשקוסם חזק ממך אומר לך שאתה עוד לא מוכן לדעת משהו, אל תמשיך לחקור אם ברצונך לחיות.

הדמות הרכינה את ראשה. "אכן. אבל יש דבר נוסף שעליך להבין. המדענים הראשונים, בהיותם מוגלגים, לא הכירו את המסורות שלכם. בהתחלה הם פשוט לא הבינו את הרעיון של ידע מסוכן וחשבו שצריך לדבר בחופשיות על כל מה שכבר ידוע. כשהמחקרים שלהם נעשו מסוכנים, הם סיפרו לפוליטיקאים שלהם על דברים שמוטב היה לו נשארו סודיים – אל תעשה פרצוף כזה, דראקו, זו לא הייתה סתם טיפשות. הם הרי היו חייבים להיות חכמים מספיק כדי לגלות את הסוד מלכתחילה. אבל הם היו מוגלגים וזאת הייתה הפעם הראשונה שהם גילו משהו **ממש** מסוכן ולא הייתה להם **מראש** מסורת של סודיות. הם היו בעיצומה של מלחמה, והמדענים בצד אחד חששו שאם הם **לא** יגידו כלום, המדענים של מדינת **האויב** יספרו לפוליטיקאים שלהם **קודם**..." הקול דעך באופן רב-משמעות. "הם לא השמידו את העולם. אבל הם התקרבו לכך. **ואנחנו** לא נחזור על הטעות הזאת."

"נכון מאוד," אמר דראקו, קולו נחוש עכשיו. "**אנחנו** לא נחזור עליה. אנחנו קוסמים ולימוד מדע לא הופך אותנו למוגלגים."

"ממש כך," אמרה הצללית המוארת בירוק. "אנחנו נקים מדע **משלנו**, מדע קסום, ולמדע הזה יהיו מסורות חכמות יותר כבר מההתחלה." הקול התקשח. "הידע שאחלוק עמך יילמד ביחד עם הדיסציפלינות של

קבלת האמת. רמת אותו הידע תהיה כרוכה בהתקדמותך בלימוד הדיסציפלינות האלה ואתה לא תחלוק אותו עם אף אחד שלא הוכשר בהן. האם אתה מסכים לכך?"

"כן," אמר דראקו. מה הוא היה אמור לעשות? לסרב?

"יפה. ואת הדברים שתגלה בעצמך תשמור לעצמך, אלא אם כן תחשוב שמדענים אחרים מוכנים לדעת אותם. את הדברים שכן נחלוק זה עם זה לא נגלה לשאר העולם אלא אם כן נסכים שאין זה מסוכן שהם ייוודעו ברבים. ולא משנה מה העמדות או הנאמנויות שלנו, **כולנו** נעניש **כל אחד** מאיתנו שיחלוק קסמים מסוכנים או יחשוף כלי נשק מסוכנים, לא משנה איזו מלחמה מתחוללת. מיום זה ואילך, אלו יהיו המסורת והחוק של המדע הקסום. האם יש בינינו הסכמה?"

"כן," אמר דראקו. למען האמת, זה אכן החל להישמע די מעניין. אוכלי המוות ניסו לעלות לשלטון על ידי כך שהיו מפחידים יותר מכל אחד אחר, והם לא באמת ניצחו עד כה. אולי הגיע הזמן לנסות לשלוט באמצעות סודות. "והקבוצה שלנו תישאר סודית כמה זמן שרק אפשר, וכל החברים בה יהיו חייבים להסכים לחוקים שלנו."

"כמובן. בהחלט."

השתררה שתיקה קצרה מאוד.

"נצטרך גלימות טובות יותר," אמרה הדמות האפלולית, "עם ברדסים וכדומה –"

"**בדיוק** חשבתי על זה," אמר דראקו. "אבל אנחנו לא צריכים גלימות חדשות לגמרי, רק שכמיות עם ברדסים כדי ללבוש מעל. יש לי ידידה בסלית'רין שיכולה למדוד אותך –"

"אבל אל תגיד לה בשביל מה זה –"

"אני לא **טיפש!**"

"ובלי מסכות בינתיים, לא כל עוד מדובר רק בשנינו –" אמרה הדמות האפלולית.

"נכון! אבל אחר כך אנחנו צריכים איזה סימן מיוחד שיהיה לכל עושי דברינו, *סימן המדע*, כמו נחש שאוכל את הירח על יד ימין –"

"קוראים לזה דוקטורט, ואתה לא חושב שיהיה קל מדי לזהות את האנשים שלנו ככה?"

"הא?"

"כאילו, מה אם מישהו יגיד 'טוב, עכשיו כולם להראות בבקשה את יד ימין' והאיש שלנו יהיה כזה 'אופס, עושה רושם שאני מרגל' –?"

"**תשכח שאמרתי משהו**," אמר דראקו, זיעה פורצת לפתע מכל נקבוביות גופו. הוא היה זקוק להסחת דעת ומהר – "ואיך נקרא לעצמנו? אוכלי המדע?"

"לא, אמרה הדמות האפלולית לאטה. "זה לא נשמע מתאים..."

דראקו העביר את ידו על מצחו ומחה אגלי זיעה בשרוול גלימתו. מה אדון האופל **חשב לעצמו?** אבא שלו אמר שאדון האופל היה **חכם!**

"אני יודע!" אמרה הדמות האפלולית לפתע. "אתה לא תבין את זה, אבל סמוך עליי, זה מתאים."

בשלב זה דראקו היה מוכן להסכים אפילו ל'מנשנשים' של מאלפוי' רק כדי להחליף נושא. "על מה חשבת?"

ובין השולחנות המאובקים בכיתה הריקה במרתפי הוגוורטס עמדה צלליתו האפלולית של הארי פוטר, מוארת בירוק, פרשה את ידיה בדרמטיות ואמרה, "היום הזה יציין את לידתו של... **הקשר הבייסיאני.**"

דמות שקטה דשדשה בלאות במסדרונות הוגוורטס לעבר בית רייבנקלו.

הארי המשיך לארוחת הערב ישירות אחרי הפגישה עם דראקו ובילה שם פרק זמן שהספיק רק כדי לדחוף לפיו כמה נגיסות חטופות לפני שהלך לישון.

השעה עוד לא הייתה שבע בערב, אבל שעת השינה של הארי חלפה כבר מזמן. בערב **הקודם** הוא הבין שלא יוכל להשתמש במחולל הזמן בשבת עד אחרי שתסתיים תחרות קריאת הספרים, אבל עדיין היה באפשרותו להשתמש במחולל הזמן **בשישי** בערב ולהרוויח זמן כך. ולכן הארי החזיק את עצמו ער עד תשע בערב ביום שישי, השעה שבה נפתחה קליפת המגן של מחולל הזמן, והשתמש בארבע השעות שנותרו במחולל הזמן כדי לחזור לשעה חמש אחר הצהריים ולצנוח למיטה. הוא התעורר בסביבות שתיים לפנות בוקר בשבת, כמתוכנן, וקרא ברציפות במשך שתיים-עשרה השעות הבאות... וזה עדיין לא הספיק. ועכשיו הארי ילך לישון מוקדם למדי בימים הקרובים, עד שמחזור השינה שלו יסגור את הפער.

הדיוקן שעל הדלת שאל את הארי חידה מטופשת כלשהי שנועדה לילדים בני אחת-עשרה, שעליה הוא ענה מבלי שהמילים יעברו בחלק המודע של מוחו, ואז הארי דידה במעלה המדרגות אל חדרו, החליף לפיג'מה וצנח למיטה.

וגילה שהכרית שלו גבשושית למדי.

הארי נאנח. הוא התיישב בחוסר רצון, הסתובב במיטתו והרים את הכרית.

לעיניו נגלו פתק, שני מטבעות זהב וספר בשם "**הלסת הכרה: האמנות הנעלמה**".

הארי הרים את הפתק וקרא:

וואו, באמת יש לך כישרון נדיר למציאת צרות, מרשים עוד יותר מזה של אביך.

רכשת לעצמך אויב חזק. סנייפ זוכה לנאמנותם, הערצתם ויראתם של כל אנשי סלית'רין. אינך יכול לבטוח עכשיו באף אחד מבית זה, לא משנה אם יפנה אליך בחזות ידידותית או מאיימת.

מרגע זה ואילך, אל תסתכל לסנייפ בעיניים. הוא מבאר הכרה ואם תסתכל לו בעיניים הוא יוכל לקרוא את מחשבותיך. אני מצרף בזאת ספר שיעזור לך ללמוד להתגונן, אם כי לא תוכל להתקדם הרבה ללא הדרכה. עם זאת, יש לקוות שתוכל לפחות לזהות חדירה לתודעתך.

כדי שתוכל למצוא זמן נוסף ללימודי הלסת הכרה, אני מצרף בזאת שתי אוניות, כמחירם של דפי התשובות והחיבורים לשיעור תולדות הקסם של השנה הראשונה (פרופסור בינס נותן את אותם המבחנים והמטלות כל שנה מאז מותו). חבריך החדשים, התאומים לבית וויזלי, יוכלו למכור לך עותק, ומיותר לציין שאסור שהוא יתגלה ברשותך.

על פרופסור קווירל איני יודע רבות. הוא סלית'רין ומורה להתגוננות, ואלו שתי נקודות לרעתו. שקול בזהירות כל עצה שייתן לך ואל תאמר לו שום דבר שאינך רוצה שייודע ברבים.

דמבלדור רק מעמיד פני משוגע. הוא נבון ביותר, ואם תמשיך להיכנס לארונות ולהיעלם, הוא בוודאי יסיק כי גלימת ההיעלמות נמצאת ברשותך, אם זה לא קרה כבר. התחמק ממנו ככל האפשר, החבא את גלימת ההיעלמות במקום בטוח (לא בנרתיק שלך) בכל זמן שבו אינך יכול להתחמק ממנו ושקול היטב את צעדיך בנוכחותו.

אנא היזהר יותר בעתיד, הארי פוטר.

– סנטה קלאוס

הארי בהה בפתק.

הדברים הכתובים בו באמת נשמעו כמו עצות טובות. הארי לא היה מעתיק בשיעורי תולדות הקסם, כמובן, גם אם היו ממנים קוף מת למשרת המורה. אבל ביאור ההכרה של סוורוס... מחבר הפתק הזה ידע הרבה דברים חשובים וסודיים והיה מוכן לחלוק אותם עם הארי. הפתק עדיין הזהיר אותו שדמבלדור ינסה לגנוב את הגלימה, אבל בשלב זה להארי לא היה מושג אם זה סימן רע – באותה מידה זאת הייתה יכולה להיות טעות מובנת.

נראה שהוגוורטס רוחשת מזימות. אולי אם הארי **ישווה את הגרסאות** של דמבלדור ושל מחבר הפתק, הוא יוכל לשרטט תמונה **משולבת** שתהיה מדויקת? כלומר, אם **שניהם** יסכימו על משהו, אז...

...שיהיה...

הארי דחף הכול לנרתיק שלו, הדליק את המשקט, התכסה עד מעל הראש ומת.

היה זה בוקר יום ראשון והארי אכל פנקייקים באולם הגדול, בנגיסות מהירות וחדות, תוך כדי העפת מבטים לחוצים בשעון שלו מדי כמה שניות.

השעה הייתה 8:02 בבוקר, ובעוד שעתיים ודקה ימלאו **בדיוק שבוע** לרגע שבו פגש את משפחת וויזלי וחצה אל רציף תשע ושלושה רבעים.

ועלתה בו המחשבה... הארי לא ידע אם זו דרך תקפה לחשוב על היקום. הוא כבר לא ידע שום דבר. אבל
נראה לו אפשרי...

ש...

לא מספיק דברים מעניינים קרו לו בשבוע האחרון.

הארי התכוון ללכת היישר לחדרו אחרי ארוחת הבוקר, להתחבא בקומה התחתונה של התיבה שלו ולא לדבר עם אף אחד עד 10:03.

ואז ראה הארי את התאומים לבית וויזלי מתקדמים לעברו. אחד מהם החזיק משהו מוסתר מאחורי גבו.

הוא צריך לצרוח ולברוח.

הוא צריך לצרוח ולברוח.

מה שזה לא יהיה... יכול מאוד להיות שזה...

... אקורד הסיום...

הוא באמת צריך פשוט לצרוח ולברוח.

הארי המשיך לבתר את הפנקייקים שלו בסכין ומזלג בתחושה מיואשת שהיקום ישיג אותו **בכל מקרה**. הוא לא הצליח לאזור מספיק כוח. זאת הייתה האמת העצובה. הארי ידע כעת איך מרגישים אנשים שעייפו מלרוץ, עייפו מלברוח מגורלם, והם פשוט צונחים ארצה ונותנים לשדים האימתניים מרובי הזרועות והניבים שנולדו מתוך התהום האפלה מכול לגרור אותם אלי גורל בל יתואר.

התאומים לבית וויזלי התקרבו.

והתקרבו.

הארי אכל עוד חתיכת פנקייק.

התאומים לבית וויזלי הגיעו אליו, חיוך עליז נסוך על פניהם.

"שלום, פרד," אמר הארי בקול חסר הבעה. אחד מהתאומים הנהן. "שלום, ג'ורג'." התאום האחר הנהן.

"אתה נשמע עייף," אמר ג'ורג'.

"תתעודד," אמר פרד.

"תראה מה **אנחנו** הבאנו לך!"

ומאחורי גבו של פרד שלף ג'ורג' –

עוגה עם שנים-עשר נרות דולקים.

שתיקה השתררה בעוד שולחן רייבנקלו מביט בהם.

"זה לא הגיוני," אמר מישהו. "הארי פוטר נולד בשלושים ואחד ביולי –"

"הוא מגיע," אמר קול חזק וחלול, שפילח את השיחות באולם כמו חרב עשויה קרח. **"זה שיקרע לגזרים את כ –"**

דמבלדור זינק מכיסאו, רץ על שולחן המורים ואחז באישה שהגתה את המילים הנוראות הללו. פוקס הופיע לצדו בן רגע והשלושה נעלמו בפרץ אש.

דממה המומה השתררה...

... ואחריה הסתובבו ראשים לעברו של הארי פוטר.

"אני לא אחראי לזה," אמר הארי בקול עייף.

"זו הייתה נבואה!" לחש מישהו בשולחן. "ואני מוכן להתערב שהיא **עליך!**"

הארי נאנח.

הוא קם, הרים את קולו כדי להתגבר על המולת השיחות הנפתחות ואמר, **"היא לא עליי! זה ברור לגמרי! אני לא מגיע לכאן, אני כבר כאן!"**

הארי התיישב בחזרה.

האנשים שהביטו בו הסתובבו בחזרה.

מישהו אחר בשולחן אמר, "אז על מי היא כן?"

ואז נחתה על הארי ההבנה העגומה מי **לא** נמצא בהוגוורטס כבר עכשיו.

אפשר היה לקרוא לזה ניחוש פרוץ, אבל להארי הייתה תחושה שאדון האופל האל-מת עומד להופיע בזמן הקרוב.

השיחות סביבו נמשכו.

"שלא לדבר על לקרוע את מה?"

"היה נדמה לי ששמעתי את טרלוני מתחילה להגיד משהו עם 'ק' או 'כ' לפני שהמנהל תפס אותה."

"כמו... כשף? כוכבים?"

"אם מישהו יקרע לגזרים את הכוכבים, אנחנו **באמת** נהיה בצרות!"

זה נשמע להארי די בלתי סביר, אלא אם כן יש בעולם יצורים מפחידים ששמעו את הרעיונות של דייוויד קריסוול על כריית כוכבים.

"אז מה," אמר הארי בקול מעט עייף, "זה קורה כל יום ראשון בארוחת בוקר?"

"לא," אמר מישהו, אולי תלמיד השנה השביעית, בהבעה קודרנית וזועפת. "ממש לא."

הארי משך בכתפיו. "שיהיה. מישהו רוצה עוגת יום הולדת?"

"אבל זה לא יום ההולדת שלך!" אמר אותו תלמיד שהביע התנגדות בפעם הקודמת.

זה היה האות לפרד ולג'ורג' להתחיל לצחוק, כמובן.

אפילו הארי הצליח לגייס חיוך לאה.

כשהפרוסה הראשונה הוגשה לו, אמר הארי, "עבר עליי שבוע **ממש ארוך**."

הארי ישב בקומת המרתף של התיבה שלו, דלתה סגורה ונעולה כדי שאיש לא יוכל להיכנס, שמיכה משוכה מעל ראשו, וחיכה שהשבוע ייגמר.

10:01.

10:02.

10:03, אבל רק ליתר ביטחון...

10:04 והשבוע הראשון נגמר.

הארי נאנח אנחת רווחה והסיר את השמיכה מראשו בזהירות.

כעבור כמה רגעים הוא יצא אל האוויר שטוף השמש של חדרו.

זמן קצר לאחר מכן הארי כבר היה בחדר המועדון של רייבנקלו. כמה אנשים הביטו בו, אבל איש לא אמר דבר או ניסה לדבר איתו.

הארי מצא שולחן כתיבה רחב, קירב אליו כורסה והתיישב. הוא שלף מנרתיקו עיפרון ודף.

אבא ואימא של הארי אמרו לו, בצורה שאינה משתמעת לשתי פנים, שבעוד שהם מבינים את התלהבותו מכך שהוא עוזב את הבית ומתרחק מההורים, עליו לכתוב להם **מדי שבוע ללא יוצא מן הכלל**, רק כדי שידעו שהוא חי, בריא ולא יושב בכלא.

הארי בהה בנייר הריק. **בואו נראה...**

אחרי שעזב את הוריו בתחנת הרכבת, הוא...

התוודע לילד שגדל אצל דארת' ויידר, התיידד עם שלושת הקונדסאים הכי ידועים לשמצה בהוגוורטס, פגש את הרמיוני ואז הייתה התקרית עם מצנפת המיון... ביום שני ניתנה לו מכונית זמן כדי לטפל בהפרעת השינה שלו, הוא קיבל גלימת היעלמות אגדית מנדבן לא ידוע, הציל שבעה תלמידי הפלפאף על ידי כך שהתעמת עם חמישה תלמידים מבוגרים יותר שאחד מהם איים לשבור את אצבעו, הבין שיש לו צד אפל מסתורי, למד להטיל פריג'דו בשיעור לחשים והתחיל את היריבות שלו עם הרמיוני... ביום שלישי הוא למד אסטרונומיה עם פרופסור אורורה סיניסטרה, שהייתה נחמדה, ותולדות הקסם עם רוח רפאים שמוטב היה לו ערכו לו טקס גירוש והחליפו אותו ברשמקול... ביום רביעי הוא הוכרז כתלמיד המסוכן ביותר בביתה... ביום חמישי... עדיף לא לחשוב אפילו על יום חמישי... ביום שישי התרחשה התקרית בשיעור השיקויים ולאחר מכן הוא סחט את המנהל ולאחר מכן המורה להתגוננות דאג שיתעללו בו בביתה ולאחר מכן אותו מורה התגלה כאדם הכי מדהים שעדיין מתהלך על פני כדור הארץ... בשבת הוא הפסיד בהתערבות ויצא לדייט הראשון בחייו והתחיל לגאול את דראקו... ואז הבוקר הנבואה העלומה של פרופסור טרלוני, שאולי ציינה שאדון אופל בן אלמוות עומד לתקוף את הוגוורטס.

הארי עשה סדר בראש והחל לכתוב.

אבא ואימא יקרים:

אני ממש נהנה בהוגוורטס. למדתי איך להפך את החוק השני של התרמודינמיקה בשיעור לחשים ופגשתי ילדה בשם הרמיוני גריינג'ר שקוראת מהר יותר ממני.

מוטב שאסתפק בזאת.

בנכם האוהב,

הארי ג'יימס פוטר - אוואנס-ורס.